

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

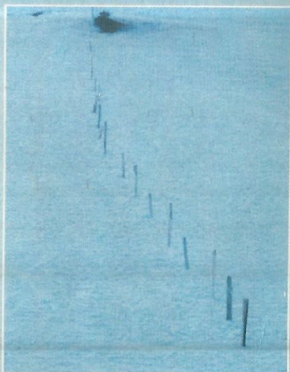
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

john smolens

soguk

Michigan, Kanada sınırında, iki yarımadadan oluşan bir ABD eyaleti. Yukarı Yarımada'ya kısaca UP, Aşağı Yarımada'ya da LP deniyor. Soğuk, UP'de geçiyor.

İki yarımadanın halkı birbirinden farklı. Aşağı yarımada da yaşayanlar, Michigan'ın LP'den ibaret olduğunu düşünüyor ve UP'lileri cahil bulup biraz küçümsüyorlar.

Yukarı Yarımada'da yaşayanlar kendilerine "Yooper" diyor, UP'den türetilmiş bir kısaltma bu.

Romanda geçen yerlerden bazıları gerçek, bazıları ise hayal ürünü. Örneğin Marquette gerçek bir yer ve yakınlarında da bir hapishane var. Kuzey Eicher diye bir yer ise gerçekte yok, yazar burayı standart bir UP kasabası olarak hayal etmiş. Del Maki'nin şerifi olduğu Yellow Dog Kasabası da hayal ürünü ama aynı adlı bir nehir gerçekten var.

SOĞUK

SOĞUK
John Smolens

Kitabın özgün adı: *Cold*
Modern Dünya Edebiyatı 1
Shaye Archheart Books 2001
İngilizce basımından çevrilmiştir.

© 2001 John Smolens

Bu kitabın Türkçe yayım hakları Plan B San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Türkçesi
Sabri Gürses

Yayıma Hazırlayan
Arzu Taşcıoğlu

Kapak Düzeni
Arzu Taşcıoğlu

Kapak Fotoğrafı
Temmuz Arşiray

Dizgi
Mustafa Balaban

Baskı ve Cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. Tel: (0212) 321 2300 pbx

Birinci basım Ocak 2003(Baskı adedi 2000)

ISBN 975-8723-01-4

Plan B İletişim, Tasarım, Tanıtım, Yayıncılık ve Yapımcılık
Tic. San. Ltd. Şti.
Meşrutiyet C. Kiblelize S. Tepe Han 1/6 Şişhane 80050 İstanbul
Tel: (0212) 251 4023 Faks: (0212) 251 4024
www.planb.com.tr
e-posta: info@planb.com.tr
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://planb.org>

SOĞUK

John Smolens

Türkçesi
Sabri Gürses

*Eşim Reesha'ya
ve
annem Mary Burke Smolens'a
ve
Babam John Harrison Smolens'in anısına.*

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi aileme, teknik konulardaki desteği için Birleşik Devletler Savcı Yardımcısı G. G. Gordon'a, Kuzey Michigan Üniversitesi'ndeki dost ve meslektaşlarıma, temsilcim Noah Lukeman'a ve editörüm Shaye Areheart'a teşekkürler.

*Soğuktan mora çalan bin yüz daha gördüm;
o günden beri ne zaman donmuş su görsem ürperirim,
bundan böyle de ürpereceğim.*

*Ağırlığı olan nesnelerin yöneldiği merkeze
yaklaştıkça, bu sonsuz soğukta
tir tir titriyordum ben de*

*Cehennem – Dante XXXII, 70-75
(Oğlak Yayınları – Türkçesi: Rekin Teksoy)*

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Liesl Tiomenen adamı mutfak penceresinden gördü. Kar öyle şiddetli yağıyordu ki ağaçlığın kıyısında duran adam güçlkle görünüyordu. Eve doğru bakarken kollarını kavuşturduğundan elleri koltuk altlarında kaybolmuştu. Kirli kanvas bir ceket ve mavi pantolonu vardı ama şapkası yoktu. Kıpırtısızlığı, bıraktığı havuç ve elmaları yemek için bahçeye sık sık gelen geyikleri hatırlattı kadına.

Lieslevden çıkıp barakaya girdi ve Harold'ın .30 kalibrelik Winchester tüfeğini raftan indirdi, sonra tüfeği göğüs hizasında tutarak arka kapıyı açtı. Adam kımıldamadı. Kuzey rüzgarı kadının yüzünün sağ yanını donduruyordu, tetikteki parmakları buz kesmişti. Adam gençti, yirmi beşten fazla değildi ve kadın onun titrediğini görebiliyordu.

“Tamam,” diye seslendi. “İçeri gelebilirsin.”

Adam bacaklarını derin kara daldırıp çıkartarak yürümeye başladı hemen.

“Yavaş,” dedi kadın. “Ellerini iki yana indirip görebileceğim şekilde tut.”

Adam durup ona baktı. Sonra kollarını aşağı indirip eve doğru yürümeye devam etti.

Kapı açıldığında yaşlı biriyle karşılaşacağını düşünmüştü. Ev basit ama iyi korunmuş görünümüyle içinde emekliye ayrılmış birileri yaşıyor hissi veriyordu. Çatıda kısa süre önce yapılmış ziftli tahta yamalar vardı, çift katlı pencereler daha yeni boyanmıştı ve barakanın yanma en az bir çeki odun istiflenmişti. Onu eve çeken de zaten bacadan çıkan dumanın kokusu olmuştu.

Fakat karşısındaki en çok kırklı yaşlarında olan bir kadındı. Uzun boyluydu ve uzun sarı saçlarını kalın bir örgü yapıp sol omzundan sarkıtmıştı. Büyük elleri vardı ve başparmaklarından birine çamur bulaşmış gibiydi. Yanına varınca, kadın tüfeği göğsüne doğrulttu ve adam durdu. Kadın bir an için, mavi gözlerinde panik ya da korku belirtisiyle değil, sadece kararlılıkla baktı. Adam titrememeye çabaladı fakat bu sadece titremesinin daha da kötü görünmesine neden oldu.

“Tamam,” dedi kadın geri geri yürüyüp barakanın içine girerken. Adamı artık kadının ağzında bir tuhaflik olduğunu görebiliyordu, dudakları sorunlu gibiydi. Konuştuğu zaman yüzünün sağ yanına doğru, sanki kasları gevşemişçesine bir tür çöküntü oluyordu. “Mutfak şu yanda.”

Adam barakaya girdi ve evin kapısını açarak sıcak, ağır bir havaya daldı. Yanan odun kokusuyla birlikte, tanıyamadığı bir koku, hoş bir ıslak toprak kokusu vardı. Bu, başını döndürdü ve titremesi daha da şiddetlendi.

Yere düşerken avuçlarını tahta zemine çarptı ve öylece kaldı.

Liesl adamın yüzüne bakarak çevresini dolandı. Adamın gözünün altında küçük bir kesik vardı ve kısa siyah saçları ince dallar ve çam iğneleriyle kaplanmıştı. Tüfekte omzunu

dürttü ama adam karşılık vermedi. Oyun yapmıyordu. Kadın ocağa gidip çaydanlığın altını yaktı. Yünlü gömleğinin cebinden bir paket sigara çıkardı. Ucunu bir an için aleve tuttuktan sonra, sigarayı dudaklarına götürüp bir nefes çekti.

Adam gözlerini açtığında, kadın odun sobasının yanında durmuş sigara içiyordu, tüfeği tek kolunun altına sıkıştırmış ve yere çevirmişti. Tam olarak ona doğru değil ama ondan uzağa da değil.

“Kalkabilir misin?”

“Sanırım.”

“O zaman radyatörün yanındaki sandalyeye otur ve ellerini masanın üzerinde tut.”

Adam kadının sigarayı dudaklarına götürmesini ardından tütünün parlamasını seyretti. Dumanı içine çekti ve bu onun canlanmasına yardım etti. Kadın elini yünlü gömleğinin cebine sokarken bir an için hoşnut görüldü. Bir paket Winston çıkartıp mutfak masasının üzerine attı.

“Sağ ol,” dedi adam. Selofanın altına bir kibrit kutusu sıkıştırılmıştı. Elleri öylesine titriyordu ki ilk kibrit söndü, ikincisini de sigarayı yakacak kadar sabit tutmakta zorlandı. Sigarayı yaktıktan sonra, kibrit alevinin parmak ucuna dek yanmasını seyretti. Sönünce konuştu: “Hiç. Hiçbir şey hissedemiyorum.”

“Sürt,” dedi kadın. “Ellerini birbirine sürt.”

Avuçlarını ağır ağır birbirine bastırarak sürttü.

“Ne zaman kaçtın?”

“İki gün önce. Seksen kilometre yürümüşümdür.”

Sigarasının kenarından çarpık biçimde güldü kadın. “Hapisten en fazla yirmi kilometre uzaktasın.”

“Seksen kilometre yürüdüğüme bahse girebilirdim.”

“Hapishaneyi neden Yukarı Yarımada’ya yaptılar sen-ce? Kaçmaya çalışan ilk sen misin sanıyorsun? Genellikle kendileri teslim olurlar. Çoktan donup ölmediğin için şanslıymışsın.”

Çaydanlık ısıklık çalınca adam neredeyse sandalyeden yuvarlanıyordu.

Kadın her şeyi tek elle yapıyor, gözlerini ondan ayırmı-yordu. Çay fincanını masaya bırakınca sordu, “Bir şey yemiş miydin?”

“Hayır.”

“Şunu iç. Karnını doyururum ama önce şu şeyi bir kenara bırakabilmem lazım.”

“Bir şey yapmam.”

“Bir şey yapmamış olsaydın, o hapishanede olmazdın.” Barakanın kapısını açtı, pervaza uzandı ve kancaya asılı bir şeyi şakırdatarak çekip çıkardı. Araba çekmek için kullanılan türden bir zincirdi bu, ip gibi sarılmıştı. Asma kilidi açıp çıkardı, sonra zinciri yere, adamın ayaklarının dibine bıraktı. “Şimdi şunu beline birkaç kez dola ve şu radyatör ayağından geçir.” Kilidi masaya bırakarak, “Sonra da kit-le,” dedi.

Adam kendini radyatöre zincirledi. Fincanı eline aldığı-nda çayın sıcaklığı parmaklarını sızlattı.

Liesl tüfeği ocağın yanındaki köşeye dayayıp ona yumur-ta hazırlamaya koyuldu. Kızarmış çavdar ekmeği ve üç yu-murtalı omlet. Adama bakmadığı zamanlarda kulağı onday-dı; adamı sessizdi ve hemen hemen hiç kıpırdamıyordu. İlk fincanı bitirince, kadın ona bir çay daha koydu.

Masanın karşısına oturup onun yemek yemesini seyretti. Boynunda bir sürü yara izi vardı; ve burnu, kıkırdakları çıkarılmış boksörleri hatırlatıyordu. Kadın onun yemeğe köpek gibi saldırmayıp böyle ağır ağır yemesine şaşırmıştı. Fakat lokmaları yutmakta zorlanıyor gibi görünüyordu.

“Çok uzun zaman oldu bir şeyler yiyeli,” dedi yumurtaların yarısını bitirdiğinde, “midem ağrıyor. Ama iyi olmuş. Sadece boğazımdan geçmiyor.” Sık sık pencereden dışarı, araba yoluna göz atıyordu ve kadın onun neler hissettiğini gözlerinden okuyabiliyordu. Adam bunu gizlemeye çalıştı ama bakışlarını Liesl’e geri çevirdiğinde sır saklayan bir çocuk gibi çekingen göründü.

Kadın yeni bir sigara yakarken yoldaki kara baktı; yığınlar iki metreye yakındı ve yolun üzerinde en az yarım metrelik kar vardı. “Kar küreyicim evvelsi gece geldi,” dedi, “ama öyle hızlı yağıyor ki artık adam tepeye çıkamıyor. Bütün kış böyleydi.”

“Geçen yıl kar rekor kırdıktan sonra,” dedi boş tabağını iterek, “bu yılın o kadar kötü geçmeyeceğini düşünmüştük.”

“Daha da kötü,” dedi kadın. “Geçen yılı geride bıraktık. Diyorlar ki bu hızla giderse yedi buçuk metreyi bulabilirmişiz.”

Adam dudak büktü, gamzesi belirdi. “Dostum Bing haklıymış. Dışarıdakilerin sırf havadan sudan konuştuğunu söylüyordu.” Masadaki sigara paketini alıp bir sigara çıkardı. “Sen buradan çıkamazsın, polis de gelemez. Beni nasıl geri göndereceksin?”

“Senin istediğin de bu, değil mi?”

“Orada biraz daha kalırsam, ölü bir adam olurum.” Gözünün altındaki keşiğe dokundu bir an için. “Ne demek istediğini biliyorum. Gardiyanlar diğer kaçaklardan bahsederdi,

nasıl kaçıyorlar, sonra da orman ve de hava yüzünden teslim oluyorlar. Ama ben onlara kulak asmadım.”

“Sen güneydensin.”

“Hayır, ben bir Yooper’ım.¹ Kuzey Eicher’dan.”

“Ah tabii.”

“Bu yüzden yürüyüp gidebileceğimi düşündüm. Buradaki kışları tanıyorum. Ama bir türlü ormandan çıkamadım. Ve kar sürekli yağıyordu.”

Kadın lavaboya gidip bir bezi ıslattı, adama verdi. “Şu kesiği temizlesen iyi olur.”

Çekine çekine daha da bulaştırarak yüzündeki kiri sildi. “İyidir ya.”

“Tabii, tabii.” Masayı dolanıp bezi elinden aldı. “Dur öyle.” Başının arkasına bir elini yerleştirip kesiği temizledi. Adam ona baktı ve kıpırdamadı, oysa kadın yaraya dokunurken adamın başı eline baskı yapıyor, boyun kaslarının gerildiği hissediliyordu. “Nasıl becerdin bunu?”

“Bir bayırda çakalları gördüm. Belki de kurttular? Ağaçlar arasında o mesafede söylemek zor. Sonra da karın altına gömülmüş devrik bir ağaca takılıp yuvarlandım.”

Kadın işini bitirince, adamın kafasını bırakmadan önce yaraya bir an baktı. Giysileri kötü kokuyordu ve saçları ıslak ve kirliydi. “Nereye gitmeyi düşünüyordun?” dedi bezi yıkamak için lavaboya geri dönerken.

“Bilmiyorum. Marquette’e dalıp bir araba çaldım, herhalde. Ama kayboldum.”

“Sanırım öyle olmuş.” Ellerini bir havluya kurulayarak döndü ve lavaboya yaslandı. Adam sigara içip karı izliyordu.

1 Yooper: U.P.’li yani Yukarı Yarımada’lı. Kısaltmanın okunuşundan türetilmiş bir sözcük. (ç.n.) Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Çok kaldın mı içerde?”

“Üç yıl, üç ay, on bir gün.”

“Niye?”

“Bir sürü şeyden.”

“Ne gibi?”

“Saldırı gibi şeyler. Bir de bir herifi vurmuştum.” Sigarasından bir nefes çekti, sonra sigarayı tabakta söndürdü. “Sanırım kötü bir gün geçirmiştım. Bayağı bir mal kullanmıştım. Kafam acayip iyiydi. Kardeşim, Warren, onun Milwaukee’de bağlantıları vardı ve bir tür yolumuza taş koyan bir işi oldu. İpin ucunu kaybettim.”

“Ne oldu?”

“Yani... Bir kız arkadaşım vardı, nişanlım. Onu dövdüğümü söylüyor.”

“Dövdün mü?”

“Sayılır.” Temiz yaraya dokundu parmak ucuyla. “Her şeyi çok net hatırlamıyorum.”

“Kimi vurdun?”

“Raymond Yates adında bir avcı vardı.”

“Bu Raymond Yates, o ve kız arkadaşın bir şeyler mi çeviriyordu?”

Başını iki yana salladı. “O kadar basit değil. Hayır, tamam kız bir şeyler çeviriyordu ama Yates ile değil. Yates yaşlıydı. Noel yani kız arkadaşım, kardeşim Warren’la bir şeyler çeviriyordu.”

“Bu yüzden kendini kaybettin.”

“Sanırım.”

“Ne kadar yedin?”

“On. Ama yedi yıl sonra çıkabilirdim, belki.”

“Birkaç yıl daha bekleyemedin yani?”

“Herhalde. Şimdi, döndüğümde, ne yaparlar bilmiyorum.” Başını pencereden çevirdi. “Senin başına ne geldi?”

“Araba kazası. Kocam ve kızım öldü.”

“Üzüldüm.”

“Üzüldün mü?”

“Evet, üzüldüm.”

Liesl duvardaki telefona gidip alıcıyı kaldırdı. Çevir sesi yoktu. Yerine koydu.

Adam onu seyrediyordu. “Hat yok mu?”

“Biraz sonra yine denerim.”

Adam sandalyede geriye yaslandı ve zincirleri şakırdadı. “Yani burada tek başına yaşıyorsun?”

“Harold’la ben bu evi birlikte yapmıştık, senin yaşların-dayken. Geriye kalan bu oldu yalnızca.”

Adamın gözleri oturma odasının kapısına yöneldi. “Bir koku var, duman değil, başka bir şey.” Botlarının çevresinde erimiş kar gölü oluşmuştu.

Kadın tüfeği alıp kilidin anahtarını masaya bıraktı. “Şu-
raya gir de şu ıslak şeyleri çıkar.”

Adam kilidi açtı ve anahtarı tabağın yanına bıraktı; sonra zinciri çekti, karnının üstünde topladı ve çatı pencere-
li geniş bir atölyeye açılan oturma odasına girdi. Kilden heykel ve çömleklerle dolu raflara, çarka, tezgahlara, fırına baktı. “Koku ormandan bile duyuluyor.” Eğilip botlarını çözmeye başladı. “Eğer hat gelmezse ne olacak?”

“Aşağı kavşaktaki dükkana yürüyebiliriz.”

“Ne kadar uzak?”

“Bir miktar.”

“Yürüyerek?”

“Hiç kar ayakkabısı giydin mi?”

“Uzun zaman oldu.”

“Eğer istersen kayarak gidebiliriz.”

“Kar ayakkabıları uyar.”

Yün çorap getirmek için yatak odasına girdi kadın. Dola-
bın aynasına baktığında adamın zincirleri karnının üzerine
toplayıp kanepede uyuyakaldığını gördü.

Adam, uyandığında, yün bir battaniyenin altında yatı-
yordu. Ayakları çıkmıştı bir uçtan, kadın o uyurken ona yün
çoraplar giydirdiğinden ayakları hafifçe uyuşmuş olsa da sı-
caktı. “Ayaklarımı bir daha hiç hissetmeyeceğim sanmış-
tım.”

Liesl salonun öbür yanında oturuyordu, tüfek bir koltu-
ğun koluna dayanmıştı. “Dışarda biraz daha kalsaydın öyle
olacaktı.”

“Soğuğu düşünmemeye çalıştım fakat tek düşündüğün
de bu oluyor. İçerde olmakla aynı şey, gerçekten de.”

“Ne düşünüyorsun, içerisi için?”

Uzun bir süre tavana baktı, sonra güldü. “Çocukların ço-
ğunun ne diyebileceğini biliyorum.”

“Ben de.”

Kanepenin dirsekliğine yasladığı başını çevirdi adam.
Kadının üzerinde, göğüslerini dolgun gösteren yeşil bir ka-
zak vardı. Gözleri o göğüslere takıldı. Bakışlarını yukarı çe-
virince kadının onu ifadesiz bir bakışla seyrettiğini gördü.
Ona bu şekilde bakan erkeklere alışık olduğunu, bunun
uzun yıllar boyunca katlandığı bir şey olduğunu fark etti. Sı-
kılıyor gibiydi bundan.

“Bing çok okur ve bana bir sürü şey anlatırdı. Bir teori-
si vardı: eğer başkalarının daha kötü bir durumda olduğunu

düşünürsen, kendi durumunu pek kötü bulmazsın, diyor-
du.”

“Kötü bir teori değil,” dedi kadın. “Ne okuyor?”

“Her şeyi. Bolca tarih. Bana savaşlardan ve fatihlerden bahsediyor. Bir süre işkenceye girdik. Sırf işkence teknikle-
rini anlatan koca bir kitap bulduk. Engizisyon, Korkunç
İvan, Kazıklı Voyvoda.”

“Dracula hikayesine kaynaklık eden adam değil miydi
o?”

“Doğru,” dedi yine tavana bakarak. “Çocukken Kons-
tantinopolis’teki bir sultanın esiri olmuş ve bunu arkadan
bayağı bir düzmüşler. Sonra korkunç bir askeri lider olmuş
ve onu tutsak edenleri kazığa oturtarak düşmanlarını acayip
korkutmuş. Bu iş için de uzun, ince bir iğne kullanıyormuş;
iğneyi yağlayıp ağızlarından çıkana dek kıçlarına sokuyor-
muş. Bunu da öyle yapıyormuş ki adamların ölümü günler-
ce sürüyormuş. Herif bir seferde binlerce kişiyi hallediyor,
düşmanı püskürtmek için bunları kampının çevresinde yere
çaktırıyormuş. Orman gibi... Şişe geçirilmiş binlerce adam.”

Kadına baktı. Kadın sertçe bakıyordu ona, yanakları kı-
zarmış gibiydi. “Bing bunun sana hapishaneyi unutturduğu-
nu mu düşünüyor?”

“Evet ama ancak kısa süre işe yarıyor. Böyle bir şeye
gerçekten konsantre olman gerekiyor hem de zamanla etki-
si geçiyor. Ağaçlıktayken, hiç işe yaramadı. Her şeyi düşün-
meye çalıştım, inan; ama öyle soğuktu ki.”

“Bu kadar teori yeter.”

Kadının sesinden şaka mı yaptığını ciddi mi olduğunu an-
layamadı. Ona baktığı zaman da anlayamadı; gözleri bara-
kanın kapısını ilk açtığı zamanki kadar sabitti.

“Dışarı tüfekle çıkıp onu bana doğrulttuğunda, ben, ne bileyim, bir şeyler yapmaya kalksaydım ne yapacaktın?”

“Ne yapmaya kalksaydın?”

“Silahı almaya.”

Başını çevirip çömlek odasına baktı. “Emin değilim. Diyelim silahı elimden aldın, ne yapardın?”

“Boşaltırdım.”

Kadın çömlek raflarına bakmayı sürdürdü, bu öyle uzun sürdü ki adam onu duyup duymadığını merak etmeye başladı. “Yani, sen yapmadın, ben yapmadım ve şimdi de dolu.” Kadın ona baktı. “Bu gerçeği unutma.”

“Tehlikeli falan değilim.”

“Şimdi değilsin.”

Bir süre konuşmadılar. Adam tavanı seyretti. Gölge sandığı şeylerin, tuğla ocağından çıkan dumanın kalıntısı olduğunu fark etti. Duvar ve tavanın her yerinde, pervaz boyunca küçük boya kabartılarının, hatta elektrik düğmelerinin çevresinde bile soluk lekeler oluşmuştu. Bu da düz yüzeylere sanki biri bir kurşun kalemi dikkatle tutup her şeyi, önce kalem ucunu kullanarak sonra da griliği ıslak parmak ucuyla yayarak gölgelendirmiş gibi bir kabartı etkisi vermişti. Sonra yatak odasına açılan kapının yanındaki duvarda, vaktiyle bir çerçevenin asılı durduğu küçük bir dikdörtgen şeklinde bir beyazlık gördü. Gözleri keskindi ve çivinin duvara girdiği yerdeki küçük siyah noktayı bile görebiliyordu. Kadının buradaki yaşamı gibiydi bu: Beyaz bir dikdörtgen ve çevresinde o kadar beyaz olmayan bir renk, iki ton birbirine o kadar yakındı ki birbirinden hemen ayırt edilemiyordu.

“Telefonu yine denedin mi?” diye sordu.

“Sen uyurken iki kere denedim,” dedi. “Hala kesik.”

“Ne yapacağız?”

“Sen dışarda tekrar yürüyeblecek gibi hissediyor musun kendini?” diye sordu. “Bu kez doğru dürüst giyinip kar ayakkabılarıyla.”

“Geri dönmek için acelem yok.”

“Eminim öyledir.”

“Burası hoş. Sıcak. Niye burada kaldığını anlayabiliyorum, niye burada yaşadığını.”

“Hava kararmadan yola çıkacaksak bir an önce kalkalım.”

Ona Harold'ın elbiselerinden verdi: uzun don, kadife pantolon, bir çift daha yün çorap, yünlü bir gömlek, kalın bir kazak, iyi yalıtımlı bot, eldiven, parka, kulaklara dek indirilebilen yün bir şapka. Eğer pencereden kaçmaya çalışacak olursa evin kuzeyindeki yığından daha uzağa gidemeyeceğini söyleyerek banyoyu kullanmasına ve içerde üstünü değiştirmesine izin verdi.

Giyindikten sonra barakaya geçip kar ayakkabılarını ayaklarına geçirdiler. Sonra dışarı çıktılar ve ağaçların arasından inen, karla kaplı geniş bir geçide dönmüş araba yolundan aşağı doğru yürümeye koyuldular. Adam önden gidiyordu, kadın da tüfekte arkasındaydı. Adam yavaş yavaş, başı aşağıda, adımlarına dikkat ede ede yürüyordu.

“Bununla ördek gibi yüründüğünü unutmuşum,” dedi omzunun üstünden. Onu duymak zordu çünkü rüzgar arkadan geliyordu. “Bezlenmiş bebek gibi hissediyorum kendimi.” Sesinde bir parça neşe vardı, kadın adamın bunu artık nadiren dışavuruyor olması gerektiğini düşündü.

“İyi gidiyorsun,” dedi.

“Bu ‘bir miktar’ ne kadar uzakta?”

“Eğer şu tepenin üstündeki kestirme yoldan gidersek, karanlık basmadan kavşaktaki dükkana varırız.”

Sola baktı. “Orası dik.”

“Ya oradan gideriz ya da çevresinden sekiz kilometre dolanırız.”

Kar ayakkabıları eskiydi, vernikli tahta iskeleti yıpranmış ve gevşemişti; ızgarası kırılmış, birkaç yerden kirli beyaz ayakkabı bağlarıyla tamir görmüştü. Kar ayakkabıları, en az on beş santim kara gömülmesini sağlıyordu; ancak o zaman karın sıkışıp onu desteklediğini hissediyordu. Karın içindeki her adımda ayağını güç bela yukarı kaldırıp indirmek zorlu bir işti, çok geçmeden kasık kasları ağrımaya başladı. Yolun sonuna geldiklerinde, kadının ölü kocasının sıcak giysilerinin içinde terden sırlısklamdı.

Yol da kürenmemişti, yolun ortasından tepeye doğru yürüdüler. Artık doğuya doğru yürüyorlardı ve rüzgarla kar soldan vuruyordu. Kadın, tüfeği göğsünde çapraz tutarak adamın sağında ve tam bir adım arkasında yürüyordu. Rüzgar öyle kararlıydı ki kar yere paralel yağıyordu.

“Adını öğrenebilir miyim?” diye sordu adam.

“Liesl.”

“Benimki de Norman. Ne kadar önceydi senin kaza?”

“Gelecek nisan da beş yıl olacak. Bahar vakti bir kar fırtınası sırasında oldu.”

“Harold ne yapardı?”

“Bir sürü şey. Marangozluk yapardı. Ağır iş makineleri kullanırdı. Yiyeceğimizin büyük kısmı avdan ve balıktan gelirdi. Kış boyunca geyik eti, tütsülenmiş alabalık ve somon

başığının eksik olmadığı bir derin dondurucu vardı barakada.”

“Şu, topraktan geçimini sağlayanlardansınız siz. O avlanır sen de çanak çömlek yapardın.”

“Bunun ters bir yanı mı var, Norman?”

“Yo. Benim geldiğim yerde de bir sürü insan böyle yaşar, sadece çanak çömlek yapmazlar. Kaçınıcı sınıftaydı kızın?”

“Okula gitmiyordu.” Adam Liesl’i görebilmek için başını çevirdi. Paltosunun ve başlığının sol yanı karla kaplıydı. Kaşları bembeyaz, yüzü ise soğuktan kıpkırmızıydı. Gözlerinin mavisi daha bir parlak olmuştu. “Gretchen’i evde eğitiyorduk. Yedi yaşındaydı.”

Kadın onun bakışlarına karşılık verince, adam bakmayı sürdüremedi. Döndü, rüzgarın direncini hissederek başını eğdi ve kar ayakkebalarına baktı.

Yoldan aşağı beş yüz metre kadar yürüdüler, sonra tepeye tırmanmaya koyuldular. Liesl tepeye zikzak çizerek ağır ağır çıkmaları gerektiğini söyledi. Zorlu bir yürüyüştü. Ağaçlar yoğun ve sık sık dalların arasından geçmeleri gerekiyordu. Bazen öylesine dik oluyordu ki bir ağaca tutunup kendilerini bir sonraki adım için yukarı çekmeleri gerekiyordu. Liesl, iki elini de kullanabilmek için tüfeği omzuna asmıştı. Norman önden gitmeyi sürdürdü; ara sıra duruyor, bir dala tutunuyor, geri dönüp yukarı tırmanan kadına elini uzatıyordu.

Bir ara dengesini kaybetti ve bir an için yuvarlanıp tepeden aşağı sürükleneceği hissiyle içi sıkıştı. Fakat beceriksizce öne düşmeyi başardı ve kolları omuzlarına dek kara gömüldü. “Derinmiş,” dedi gülerek.

Liesl ayağa kalkmasına yardım etti. “Görüyorsun ya, ka-

çamazsın,” dedi. “Uçmaya çalışmanı da tavsiye etmem doğrusu.”

Zirveye varmak bir saatten uzun sürdü. Liesl dinlenmeleri gerektiğini söyledi. Biraz çikolata getirmişti. Granit bir çıkıntıya oturup yediler. Aşağıda ağaçların arasından, bir sonraki daha alçak tepe görülüyordu. Norman gözleriyle vadiyi tarıyordu.

“Yol nerede?” dedi sonunda. “Aşağıda bir açıklık görmiyorum.”

“Şu tepenin öte yanında.”

“İkinci bir tepeden bahsetmemiştin.”

“Bahsetmedim mi?”

“Yani bu hep böyle mi olacak?” dedi adam başını sallayarak.

“Nasıl?”

“Hayatım boyunca insanlar bana, bildiklerinin hep yarısını söylemiş gibi geliyor. Onlara inanıyorum, sonra birdenbire bana bir tepe daha var diyorlar.” Norman çikolatadan bir ısırık daha aldı. “Ne çeşit bu?”

“Bitter. Yemeyi en sevdiğim şeylerden biri.”

“Hapiste bunu bulamıyoruz.”

“Ben bundan çok yedim, hele kışın. Harold da ben de iriydik. Çenem kazada çatladı ve ağzım uzun süre kapalı kaldı. Katı yiyecekler yiyemiyordum, neredeyse yirmi yedi kilo verdim. Eskisi gibi yemiyorum artık ama böyle soğuk havalarda bitter çikolataya bayılıyorum.” Başını başlığının kenarından tek gözüyle görebilecek şekilde döndürdü. Adam mavi yün başlığı kafasının üzerine iyice geçirdiğinden kulakları tamamen örtülmüştü. Eldivenli elini kaldırdı ve başlığı-

nı alnına doğru, kaşlarının üstüne gelinceye dek çekiştirdi. Gözlerinde tetikte, hatta ürkmüş bir ifade vardı. Kadın sigaralarını çıkardı ve birkaç denemenin ardından birer tane yaktılar. “Norman, kız arkadaşımı dövdüm ‘sayılır’ diyerek ne demek istiyorsun?”

“Ne yaptığımı kesin olarak bilmiyorum,” dedi. “Gerçekten kafayı bulmuştum. Demiştin ya, kardeşim Warren ufak ufak torbacılık yapar o yüzden hep mal bulabiliyordum. Tümünden iptal olduğuma şüphe yok. Noel’le nişanlanmıştık ama sonra onu yakaladım... şöyle.”

“Kardeşinle.”

“Ya, evet. Warren. Düğünden birkaç hafta önce, hep beraber babasının kulübesindeydik. Adam orada av partileri düzenliyordu; çoğunlukla Detroit ve Chicago’dan iş adamları geliyordu; biz de onun için çalışıyorduk. Adamları oraya götürüp getiriyor, yemek yapıyor, ateşi canlı tutuyor, yavşakların keyfini yapıyorduk. Mevsim sona erince Warren, Noel ve ben birkaç gün orada kalıp parti yaptık. Onları ormanda, bir barakada iş üstünde yakaladım. Warren’la ben hiç anlaşılamamışızdır zaten. Benden birkaç yaş büyüktür, şimdi de kız arkadaşımı hallediyordu ve ben, ben dedikleri şeyi gerçekten yaptım sanırım. Noel’i yere devirdim, sonra da Warren’la kapışmaya başladık. Çok net hatırlamıyorum. Ormana kaçtım ve o arada şu av rehberi Raymond Yates’i vurdum; ve dediğim gibi kötü bir gün geçirmiş oldum.”

“Öldü mü?”

“Hayır.”

“Sanırım kendini savunmuştun.”

“Onların dedikleri gibi olmadı.”

“Nasıl oldu?”

“Yates peşimdeydi. Noel’in babası kulübeye dönüp de ona yaptıklarını görünce, peşimden Yates’i gönderdi. Ama...” Norman uzun bir süre sustu, Liesl devam edip etmeyeceğini anlayamıyordu. “Tuhaf olan,” dedi adam sonunda, “davamdan önce Yates’in kaybolması. Mahkememde tanıklık etmedi; etmiş olsaydı, işler bu kadar kötüye gitmezdi sanırım. Yates iyiydi, gerçekten, tam bir avcıydı ve ben de ondan rehberlik yapmayı öğrenmeye başlamıştım. Neyse sonra Noel’in babasının tuttuğu avukat mahkemeye kadar kefaletle serbest bırakılmamı engellemek için elinden geleni yaptı. Yoksa Yates hala ortalarda olurdu.”

“Yates’e ne oldu?”

“Dedim ya, kayboldu.”

“Hiç geri gelmedi mi? Hiç bulunmadı mı?”

“İ-h. Mahkemede benim bununla bir ilgim olduğunu iddia edip durdular. Üzerime yıkamadılar; ama bu, yargıcın beni yakmasına yetti.” Norman başlığı kulaklarına dek çekti. “Noel’i rahat bırakmalıydım. İlle de hapse girecek bir halt yiyeceksem ağabeyimin tepesine çullanmalıydım, nokta.”

“Neredeler şimdi?”

“Ha, evlendiler, ben hiç var olmamışım gibi yaşayıp gidiyorlardı ama şu sıralar bozuştuklarını duydum. Sanırım evlenmenin, bana yaptıkları şeyi düzelteceğini düşündüler ama öyle olmadı.”

“Kaçmayı başarsaydın, yani ormandan çıkmayı başarsaydın, ne yapacaktın?”

“Bilmiyorum. Gerçekten, bir planım yoktu. Yani, kaçışım öylesine yaptığım bir şeydi, bir anda. Ben iyi halli dedikleri mahkumlardanım, biz hapishanede rahatça hareket ede-

biliriz. Gerçekten kilit altında tuttukları, beşinci düzey suçlular, kaçık tipler. Onları gardiyan dışında kimse görmez. Biz birkaç iyi halli, mutfakta malzemeleri indiriyorduk, 41'e çıkan yolda kamyonlardan birinin kara saplandığını söylediler. Biz de yolu kazıp aracı çıkarmaya gittik. Kar etrafı tamamen örtmüştü; birden ormana yürüyüp gidebileceğimi ve kimsenin de hemen fark etmeyeceğini anladım. Yürüdüm.”

“Sorduğuma yanıt vermiyorsun. Nereye gidecektin?”

“Eve belki. Ama kafam çalışıyor olsa, uzaklara kaçıp başka biri olmaya çalışırdım.”

“Norman, bunu yapmak imkansız.”

“O zaman bütün bunlar olmadan önce kimsem o olmaya çalışırdım.” Kar taneleri kaşlarıyla kirpiklerini kaplamıştı. Kadın bunun bu sert, zayıf yüzde güzel durduğunu düşündü. “Bunu niye yapamayayım ki?”

“Bilmem, zor görünüyor. Belki de senin dediğin gibi geri dönebilmek imkansız, hepsi bu. Biliyorum, hepimizin istediği şey bu.” Liesl ayağa kalkıp tüfeği omzuna astı. “Hazır mısın? Kar ayakkabılarıyla aşağı inmek, tırmanmaktan daha zordur.”

Norman tepeden aşağı inerken önden gidiyordu. Bacaklarındaki gerginlik daha da kötüleşmişti ve dengesini korumakta zorlanıyordu. Sık sık öne fırlayıp tepeden aşağı yuvarlanacak gibi oluyordu. Bir eliyle bir ağaç gövdesine ya da dalına tutunmadan adım atmıyordu.

Kar içinde, derin ve dar izler, sık sık görülen sidik lekeleri ve küçük topaklarla kaplı bir patikaya vardılar. Tepenin yan tarafındaki çıkıntıyı geçince, tepenin kıyısında karlar arasında duran yarım düzine geyikle karşılaştılar. Hayvanlar

cılızdı, tüyleri rüzgarla karmakarışık olmuştu. Hepsi kaçıştı, başı Norman ve Liesl'e dönük bir halde öylece duran ufak bir geyik dışında.

Kadın adamın yanından geçti. "Böyle kışlarda bir sürüsü açlıktan ölüyor. Bu da uzun zaman alıyor ve öylesine üşüyorlar ki sonunda hareket edemez hale geliyorlar. Evin çevresinde görüyorum onları. Orada öylece duruyorlar."

Geyiğe doğru yürüyüp on metre kadar uzağında durdu. Geyiğin tek yaptığı, kadının yaklaşmasını seyretmektir. Liesl tüfeği omzundan indirdi, nişan aldı ve geyiği göğsünden vurdu. Geyik yuvarlandı, kanı kara sızmaya başladı.

Norman geyiğe yaklaştı. Gözleri açık olsa da hayvan ölmüştü. Küçük kara topaklar kışından çıkıp kara döküldü.

"Eskiden güçsüz olanların ölmesini seyrederdim." Kadın adamın yanına geldi. "Ama sonunda, birkaç yıl önce dayanamayıp dışarı çıktım ve birini vurdum. Artık başaramayacaklarından emin olduğum zaman bunu yapıyorum."

"Yatak odanın yanındaki duvarda bir resim varmış. Şimdi yok." Kadın ona önce şaşkınlıkla, sonra merakla baktı. "Kocanla kızının resmi miydi?"

"Hayır, Harold'ın çektiği bir Chateau Frontenac fotoğrafıydı."

"Nedir o?"

"Quebec City'de, St. Lawrence'a bakan bir kayalığın üzerindeki eski, büyük bir otel. Oraya balayımızda gitmiştik, sonra Gretchen beş yaşındayken yine gittik. Tuhaf, Harold ile Gretchen'in fotoğrafları öyle kötü gelmiyor. Yatak odasında birkaç tane var. Onlara bakmak hoşuma gidiyor. Fakat gittiğimiz yerlerin, özellikle de Quebec'in resimlerine bakmak daha zor geliyor. Belki de bunlar gidip de sevdiği-

miz yerler olduğundan ve hala orada, deyim yerindeyse, dünyada olduğundan. Bir daha hiç gitmeyeceğim yerler olduğundan. Böyle bir şey işte.”

“Quebec hakkında bildiğim tek şey Fransızca konuştukları ve Kuzeylilerin Colorado’ya taşınıp Avalanche olduğu. Noel’in ataları da oradan geliyormuş.”

Geyiği bırakıp, ağaçlar arasında zikzaklar çizerek ağır ağır tepeden aşağı inmeyi sürdürdüler.

“Her şey Fransızca,” dedi kadın yukarıdan “Mimari de, eh, hiç Fransa’ya gitmedim ama oradaymış gibi hissediyorsun. Binalar çok eski, birçoğunun yıllar geçtikçe bakır pası dedikleri parlak bir yeşile dönmüş, bakırla kaplı uzun dik çatıları var.”

“Bunu görmüştüm,” dedi.

“Ve Fransızca konuşmasan bile dükkanlarda, lokanta ve kafelerde idare edecek kadarını çabucak kapıyorsun. Bazı Amerikalılar Quebec’lilerin onları anlamıyormuş gibi yapmasından yakınıyor. Ama biz hiç böyle bir şeyle karşılaşmadık. Bize hep cana yakın davrandılar. Sanırım sana bakar bakmaz ayırt ediyorlar; vücut dili ya da belki gözlerimizle ilgili bir şey yüzünden; ve sen Amerikalı mısın İngiliz Kanada-sından mısın anlıyorlar. Eğer Amerikalıysan ve senin dilini konuşmalarını bekleyerek içeri girmiyorsan, sana iyi davranıyorlar. Ve bir de yiyecekleri var ki! Tüm yapacağın yemek, yürümek, yine yemek, biraz daha yürümek. Moules et frites, midye ve patates kızartması, bu bizim en sevdiğimiz öğle yemeği idi. Ve yemiyor ya da yürümüyorken de nehri gören bir odada sevişiyorsun, radyoda Fransız müziği çalıyor.”

Norman durup omzunun üstünden ona baktı. Kadının ağzının yarısında bir gülümseme oluşmuştu, gevşek tarafısa kıpırdamıyordu.

“Belki de arkadaşın Bing yanılıyor,” dedi kadın. “Soğuk unutmak için işkenceleri düşünmek yerine, lezzetli yiyecekleri ya da bir öğle sonrası boyunca doya doya düzüştüğünü falan düşünmelisin.” Güldü. “Öyle şaşkın bakma, Norman, haydi karanlık basmadan inelim artık bu tepeden.”

Tepenin eteğine vardılar, dar bir vadiden geçtiler ve alçak tepeyi tırmandılar. Bu tepe öbürünün yanında hiç dik değildi, çabuk ilerlediler. İndiklerinde akşam üstü olmuştu ve aşağıda ağaçların arasından İlçe Yolu 644’ü görebiliyorlardı. Yolun görüş mesafesine girdikten sonra pek konuşmadılar; Liesl bu işi sonuçlandırma konusunda kaygılanmaya başladı. Norman barakanın orada ona ilk yaklaştığında, eğer bir şeye kalkışsaydı onu vururdu. Şimdiyse bunu yapabileceğinden emin değildi. Onun bunu bilip bilmediğini merak etti.

Tepenin eteğine yaklaşırlarken, etrafta karın içinde basamak gibi bir sürü kaya çıkıntısı görmeye başladılar. Tam bunlardan birinin kıyısında yürüyorlardı ki Norman, Liesl’in birdenbire koluna yapıştığını hissetti; ama kadın tutunamadı ve çıkıntıdan yuvarlandı. Sadece iki metre yüksekten ve karın içine düşmesine rağmen kıpırdamadan yatıyor ve adama onun anlamadığı bir ifadeyle bakıyordu. Norman çıkıntının kenarından dolandı, sonra aşağı indi. Liesl kıpırdamamıştı. Karda yatarken, sanki dans ediyormuş da bir figürün ortasında öylece donakalmış gibi görünüyordu.

“Sırtım,” dedi. “Kazadan beri sorun çıkarıyor.”

“Kalkabilir misin?”

Kadın kolunu ağır ağır ona uzattı. “Çek.”

Norman kendini onun üzerine yerleştirdi, kolunu tuttu ve kardan kalkmasına yardım etti. Kadının vücudu ona yaslanmıştı ve adam onu tutarken kadın nefes nefeseydi.

“Bilemiyorum,” dedi kadın, sesi titreyerek. “Yürüeyebileceğimi sanmıyorum.”

“Yola az kaldı. Ben seni taşıyım. Dur da ayakkabılarını çıkarayım.”

Adam eğilince, kadın kendini dik tutmak için iki elini onun omuzlarına dayadı. Adam eldivenlerini çıkarıp kadının kar ayakkabılarını çözdü; deri kayışlar buzla kaplanmıştı, parmaklarıyla buzı kırması gerekti. Botları koşumlardan çıkarması uzun sürdü, parmakları donmuştu. Sonunda, eldivenlerini giydi yeniden, sonra kollarını kadının bacaklarına doladı.

“Bundan emin misin?” Adam doğrulurken Liesl kendini serbest bırakıp onun omzundan aşağı sarktı.

“Şu yirmi yedi kiloyu verdiğine sevindim.”

“Tüfek,” dedi kadın. “Karın içinde kaldı.”

“Siktiret tüfeğı,” dedi Norman. “Bambi açlıktan da ölebilir.”

Yürümeye başladı. Kadının ağırlığı sağ yanına yüklenmişti, kalçasına ve dizine acı veriyordu. Yolun kıyısındaki yüksek kar yığınının ancak elli metre vardı ama her adımdan sonra durup denge kazanması gerekiyordu. İki kez onu yere indirip öteki omzuna yerleştirdi. Yığına varmak üzereyken dengesini kaybedip yere yuvarlandı. Üzerine düşünce kadın çığlık attı.

“Affedersin,” dedi adam. Yüzü kadıninkiyle karşı karşıyaydı ve kıpırdamadan, tükenmiş bir halde yattılar. Sonunda, adam başını kaldırdı ve ona baktı. “Seni daha fazla taşıyamayacağım.”

Kadının gözleri sulanmıştı, “Git yardım getir,” diye fısıldadı. Tek elini bir süre onun omzunda tuttu, sonra karın içine indirdi.

Adam ayağa kalkamıyordu; hiçbir yere dayanamıyordu çünkü kolları kara gömülüyordu. Kar ayakkabılarını çıkarttı, yığına kadar emekledi, sonra yığının diğer tarafına, yola yuvarlandı. Ayağa kalkınca, kavşaktaki dükkkanı zar zor görebildi. Benzin pompalarının yanında, arka lambaları karda fener gibi görünen on sekiz tekerlekli bir tır vardı. Yürümeye başladı, kar ayakkabıları olmadığı için yürümek tuhaf geliyordu.

Bir süre sonra Liesl ardı arkası kesilmeyen kar tanelerine gözlerini kapadı. Sırtını ve omuzlarını soğuk kapladı. Kol ve bacakları sanki sırtüstü yüzüyormuş gibi açılmıştı; sıcak bir yaz günü öğleden sonra bir gölde yüzdüğünü ve tepede masmavi bir gökyüzü olduğunu hayal etmeye çalıştı. Ama olmuyordu, gözlerini yeniden kara açtı. Soğuk göğüs kafesine kadar ulaşmıştı, onu ürpertiyordu. Yeniden gözlerini kapadı ve kaftanlı, kürk şapkalı, sakallı adamlar gördü. Yabancı bir dil konuşuyor ve onu ilgiyle seyrediyorlardı. Bunun motor yağı kokusu geldi. Keskin ince iğne anüsüne girince, Gretchen’in doğumunu hatırladı. Fakat acı azalacağına arttı, ağır ağır bağırsaklarından, midesinden, ciğerlerinden ve yutağından geçip gırtlığının arka tarafından yukarı çıktı; ve sonunda, ağzını açınca, burnunun ucundan kayan sıcak çeliğin kanlı ucu, gözlerinin hemen önünde durdu.

Şerif Del Maki'nin masasının altındaki ısıtıcı tam güç çalışıyordu. Tangırdayıp sarsılıyordu ve baldırındaki tüylerini yakmak üzereydi. Pencereden gelen esintiyle ürperen sırtı, bir otuz derece daha soğuk gibiydi. Kırkını devirdiğinden beri her kış yaşadığı bir ikilemdi bu, nadir olarak gövdesinin her yerini sıcak tutabiliyordu. Kaç kat elbise giyerse giysin, ısı kaynağına ne kadar yakın oturursa otursun ürperti bir yerlere yerleşiyordu; ellerine, ayaklarına, kürek kemiklerindeki o noktaya. Hokeycilere özgü diz sorunları vardı ve eskiden kıkırdak olan yerdeki soğuk ağrı, tıpkı diş ağrısı gibi ısrarlıydı. Yapılacak bürokratik işler vardı ama onları da bir kenara bırakmıştı.

Telefon çalınca, yardımcısı ilk iki zile yanıt vermedi; ya ön taraftaki kanepede kestiriyordu ya da o ucuz sigarillolarından içmek için arka kapıya çıkmıştı. Ama üçüncü çalışta sert tahta zemini çatırdatarak masasına gidip ahizeyi kaldırdı.

“Yellow Dog Kasabası Polisi, Yardımcı Price konuşuyor,” dedi. “Bekle, Tooley, sanırım şerif ikinci hatta ama bir bakayım.” Daha yüksek sesle, “Birinci hattı alabilir misin?” dedi.

İkinci hat diye bir şey yoktu. Yerleşik nüfusu sekiz yüzden fazla olmayan bir kasabanın da bir hattan fazlasına ihtiyacı yoktu zaten. Ama Del ve Monty kamu yararına ikinci

bir hat yanılması yaratıyorlardı. Ayrıca bu yerel polise rahat vermemeyi yurttaşlık görevi sayanlardan gelen aramaları savuşturmaya da yarıyordu. “Ne istiyormuş anla bir.”

Del sandalyesinde döndü ve sırtını bir süre için ısıtıcıya verdi. Bir tarafını sekiz dakika ısıtmanın en iyisi olduğunu fark etti. Dizleri soğumaya başlamıştı bile.

“Sakin ol, *sakin ol*, Tooley, nedir seni böyle heyecanlandıran?” dedi Monty telefona. “Bir kadın mı? Ne kadını? Karın içinde mi?” Del arkasından uzanıp telefonu açtı. “Ah, ikinci hattan çıktı şimdi,” dedi Monty keyifle ve telefonu kapattı. Ön tarafın zemini çatırdadı ve tuvaletin kapısı kapandı. Bu havada oradaki pencereyi aralayıp sigarillosunu tütürüyor olabilirdi.

“Tooley, neler oluyor?”

“Burada bi-bir du-durum var, D-Del.” Her zamankinden daha heyecanlı geliyordu sesi.

“Anlat bakalım. Ne tür bir durum?”

Monty tuvaletten homurdandı. “Durum mu? *Durum* halinde olan benim.”

“Biri benzin parasını ödemedi mi kaçtı?”

“Ha-hayır.”

“Yine mi soyuldun?”

“Ha-hayır.”

“Harika çünkü bu havada kimseyi takip etmeyiz.”

“Ha-hayır. D-Del. Sadece bir ge-gel, ta’m mı?”

Superior Gölü’nün kuzeyinden esen rüzgarla kar yere paralel yağıyordu. Del kar yığının ardına park ettiği Land Cruiser’ının beyaz çatısını görebiliyordu sadece. Trowbridge Caddesi’nden, yaşlı tuğla binaya alçak titreşimler yayan bir kar küreme makinesi geliyordu.

“Ah! Yer sarsılıyor!” Monty tuvaletten bağırdı.

“Tooley, bekle sen,” dedi Del. “Hemen çıkıyorum.” Telefonu ve ısıtıcıyı kapatıp ön tarafa geçti. “Monty,” dedi, tuvalet kapısının önünde durup. Tütün kokusu gelmedi burnuna. “Stop&Go’ya kadar gidip geleceğim. Telefonlara sen bak, duyuyor musun?”

“Tropik adaların ve palmye ağaçlarının parlak resimleriyle dolu oluyor bütün bu yatçılık dergileri,” dedi Monty. “Bunları tuvalette tutmanın sağlıklı olduğunu hiç düşünmemiştim ama altmış sekizinci sayfada bir resim var Del, sarı bir bikini giymiş, güvertede yatıyor, her yeri güneş yağıyla kayganlaşmış ve şeyini görebiliyorsun...”

“Monty.”

Tuvalet kapısı açıldı ve Monty üstünü düzelterek dışarı çıktı. “Bir gün yemin ederim bir daha hiç uzun don giymemin gerekmediği bir yerde yaşayacağım,” diye homurdandı kemerini sıkıştırırken. “Yani bunu yılın sekiz ayı dükkanlarda satmadıkları bir yerde. Uzun dondan bahsettiğin zaman, bir akrabandan, uzun boylu Don amcandan bahsettiğini düşünecekleri bir yerde.”

“*Monty.*”

“Buyur?” Del’e baktı.

“Telefonun başında ol.”

“Şüphelen olmasın, Delbert.”

Okulda tam bir sorun olmuştu bu: Delbert. Her yıl okulun ilk haftası öğretmen isim listesini okurdu ve M’lerden biri olan Delbert Maki’nin adı da listenin ortalarında bir yerdeydi. Öğretmen L’lere geldiği zaman, Delbert, çevresinde oluşan gerilimi hissederdi; diğer çocukların duruşlarında bir

parça kasılma, onun adının okunması beklenirken sınıf arkadaşlarının daha da derin bir sessizliğe gömülmeleri. Delbert “Burada,” dedikten sonra, kıs kıs gülenler olurdu. Ya da bir öksürük. Arkasına dönüp -bu hep arkasında oturan bir çocuk olurdu- kaynağı tespit ederdi. Bir yıl bu Tommy Lebeau ve arkadaşı Nick Thornton ikilisiydi. Başka bir yıl Jimmy Nugent adında şişko bir oğlan. Hep de Tommy, Nick ya da Jimmy gibi adları olan çocuklardı bunlar. Ardından genellikle dışarda, tenefüs sırasında bir kavga olurdu, bir keresinde Nugent’le öğle tatilinde bodrumda dövüşmüşlerdi. Delbert her zaman kazanmazdı, zaten ergenlik kavgaları nadiren açık sonuçlara ulaşırdı ama bunun ardından onu bütün yıl boyunca rahat bırakırlardı.

Sonra Del Shannon’un “Runaway” şarkısı geldi. 1961’in bir numarası. Adam rockçıydı, aşağı Michigan’dandı; bütün çocuklar bunun en cool şarkı olduğunu düşünüyordu. Bir sabah, okul bahçesinde, oğlanın tekinde Del Shannon’un imzalı resmi vardı ve Delbert bu üç harfe bakarken, *D-e-l*, başka bir şeyler gördü. Resmi tutan oğlan “Baksana şu herife. Şu saçlara bak! Del acayip cool,” diye fısıldadı. Böylece bundan sonra Del sınıf arkadaşları ve öğretmenlerinin ona Del demeleri için ısrar etti. “Delbert” yıllardır ortadan kaybolmuş gibiydi, resmi isim listelerinde bile “Del Maki” diye geçiyordu. Yalnızca Marquette Lisesi diplomasında tam adı vardı, “Delbert Esa Maki.”

Tooley’nin benzin istasyonu Stop&Go’da, tepe lambasında sarı ışığı dönüp duran, işler haldeki kar küreme makinesinin yanına park etti Del. Aslında çocukken hep yanıp sönen, dönüp duran tepe lambalı araçları kullanmak istediği için kanun adamı olmuştu. Benzin pompalarının orada araba yoktu. Marquette General Hastanesi’nden gelen bir

ambulans, arka kısmı istasyonun kapısına denk gelecek şekilde park etmişti. Del içeride Tooley ile küreme makinesinin şoförü Viecko Rupp'ı, sedyede yatan bir kadının üzerinde çalışan iki sıhhiyeciyi seyrederken buldu.

“Ha-hala yaşıyor,” dedi Tooley, parmaklarıyla sinirli sinirli gri sakalını çekiştirirken. “Ama ç-çok üşümüş.”

Viecko herhalde yüz on kilodan fazlaydı ve kahverengi kar elbisenin altındaki kat kat giysiyle, bu karda bir ayı sanılabilirdi. Ama burada içeride, floresan ışıkları altında, bir oğlan çocuğunun yumuşak, soluk yüzüne sahipti; ürkek mavi gözleri ve iyice kötüleşmiş dişlerini ortaya çıkaran sarkık bir ağzı vardı. Şapkasındaki kulaklıklar iki yana doğru iki güdük uçak kanadı gibi açılmıştı. “Ya, onu birkaç yüz metre ötede yolda buldum,” dedi Viecko. “Karın içindeydi ya, yığının ötesinde.”

Kadın kar arabası kullananlardan değildi; onlar sanki engin beyazlık içinde motosiklet sürüyorlarmışçasına hep göz alıcı kar elbiseleri ve başlıklar giyerlerdi. Bu kadının üstünde ise dizleri incelmış kahverengi kadife pantolon, dizlerine dek çekilmiş kalın gri çoraplar ve eski, kirli, mavi bir parka vardı. Del, açık arazide giyilen kayak botlarından görmeyi umarak ayaklarına baktı ama kadın bunlardan giymemişti. “Ne yapıyordu orada?”

“Kar ayakkabıları vardı ya,” dedi Viecko. “Kadını bulduğum yerde kaldılar, haliyle.”

Del başıyla onayladı. Kadın sıhhiyeciyi, birkaç yıldır Marquette General'da çalışan Mona Lottke'yi tanıyordu. “Mona, bu halde ne kadar kalmış?”

Kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış olan, otuzuna bile varmamış Mona, belirsiz bir biçimde başını salladı. “İki, belki üç saat.”

“Kurtulacak mı?”

“Asıl sorun aritmi,” dedi Mona. “Sağlıklı bir kadın gibi görünüyor. Tüm yapmamız gereken, onu ısıtmak ve buradan çıkarıp Marquette’e götürmek.”

Del karla kaplanmış büyük cam pencerelere göz attı. “Şimdilik çok şanslı görünüyor.”

“Orada öyle yatıyordu ya,” dedi Viecko. “Kar yığınının yirmi metre kadar ötesinde. Onu ancak benim gibi küreme makinesinin tepesinde duran biri görebilirdi. Oradaki yığınlar şimdi en az iki buçuk metre.”

“Birkaç saat orda kaldıysa,” diye sordu Del, “karla kaplanmamış mıydı?”

“Ya, neredeyse kaplanmıştı,” dedi Viecko. “Diğer taraftan aşağı inerken gözüm bir şeye takıldı ama kardan çıkan eğilmiş dallar sandım. Buraya kavşağa indim, dönüş yapıp diğer yığına girdim. Sonra gördüğüm şeyin, bir kar ayakkabısının yuvarlak burnu olduğunu fark ettim. Bunun üzerine yığına tırmanıp kadını dışarı çekmeye çalıştım. Yığın da o kadar derindi ki kendimi zor çıkardım. Kamyona döndüm, ip aldım ve bir daha kara daldım, daha çok karda emeklemek gibi, anlarsın ya? Sonra onu çekip çıkartmayı becerdim. Acili aradım; Tooley’le birlikte kadını buraya getirinceye kadar ambulans gelmişti bile.”

“Kar ayakkabıları hala orada karın içinde mi?”

“En fazla iki futbol sahası uzakta,” dedi Viecko.

Sihhiyeciler kadının yattığı sedyenin ayaklarını açtılar. Kadın büyük olasılıkla kırklı yaşlardaydı, iri kemikliydi ve ağzı çarpıktı; Del birdenbire onu tanıdığını düşündü ama emin olamadı. Eldivenlerini çıkarttı. Önce sedyenin kenarından sarkan uzun sarı örgüyü alıp, kadının sağ göğsü üze-

rinde duracak şekilde omzuna koydu. Ellerini kadının parkasının soğuk ceplerine soktu.

“Kadın bu-buralardan. Şu kimsenin pek görmediği sanatçı. Onu bazen burada görüyorum. Be-benzin alıyor. Teteplerde bir yerde yaşıyor.”

Del buz gibi olmuş anahtar zincirini çözdü ve öteki cephede bir cüzdan buldu. Erkek cüzdanı, derisi yıpranmış. Açtı ve Michigan sürücü ehliyetini okudu: “Liesl Tiomenen.” Cüzdanda birkaç kredi kartı, heykel, çömlek ve seramik işleri için kartvizit ve on iki dolar nakit vardı.

“Yaralanma var mı?”

“Görünürde bir şey yok,” dedi Mona.

“Kavşaktan iki yüz metre ötede öylece düşüyor kara,” dedi Del.

“Yü-yüzü,” dedi Tooley. “O nedir?”

Otuzlarının sonunda, kırpık kara sakallı diğer sıhhiyecisi konuştu: “Yok, o eski. Başka bir şeyden. Şurada kırık kemikleri varmış ve çenesi, yanağı ve kasları bir daha eski haline dönememiş.”

“Araba kazasıydı,” dedi Del. Yeşil kamyonu arayışını, kadının kazaya yol açtığını söylediği aracı aylarca bulmaya çalışmasını hatırladı. Bulamamıştı. O zamanlar şerif yardımcısıydı. “Onu yıllardır görmüyordum.”

“Ne zaman oldu bu?” diye sordu Mona.

“Belki beş yıl önce,” dedi Del. “Şu bahar fırtınalarından biri sırasında olmuştu. Karşı yoldan gelen yeşil bir kamyonun kocasına hakimiyeti kaybettirdiğine yemin etmişti. Çok farklı görünüyor şimdi, tanıyamadım hemen. Çok zayıflamış.” Sedyeden uzaklaştı. “Tamam, Viecko, ambulansa Marquette’e kadar rehberlik et.”

Sihhiyeciler sedyeyi iterken Viekkö kapıyı açık tuttu. Del kadının yüzünü, mavi beyaz tenini seyretti. Göz kapakları iriydi, uzun sarı kirpikleri vardı. Kazada kocası ve kızı ölen kadınla aynı kadın olduğuna inanmak güçtü. Bir kez, çok uzun zaman önce bir dergide ya da şu büyük kafe kitaplarından birinde gördüğü bir Andrew Wyeth resmini hatırlamaya çalışıyordu. Wyeth bir kadını, İskandinav hatları olan bir kadını birçok kez resmetmişti. Bu Liesl Tiomenen'in hatırlattığı bir resim vardı; eski bir çiftlik evinde, başı yana dönük, üzerinde boğazlı kalın bir kazakla masa başında oturan bir kadın. Bu kadının yüzünde de aynı sessiz, sabırlı, olup bitenin ötesine bakan hal vardı. Fakat başka bir şeyler daha... bir katlanma hali ve belki uysallık. Onu gözleri açık görebilmeyi istedi. O gözkapaklarının altında, iri gözler olmalıydı. Ehliyete göre maviydiler.

Sihhiyeciler sedyeyi ve Liesl Tiomenen'i ambulansa sabitlerken Del, Land Cruiser'ın içinde oturdu, sonra kamyon onları İlçe Yolu 644'e çıkardı. Viekkö ağır ağır gidiyor, küreme makinesinin bıçağı yolun iki yanındaki yığına yeni karlar atıyordu. Saatte en az on santim kar birikiyordu; eğer küreme makineleri çalışmayı sürdürmese, bu yol, belki de Marquette İlçesi'ndeki tüm yollar, çok geçmeden kapanırdı. Stop&Go'dan iki yüz metre kadar ötede Viekkö'nün kolu pencereden çıktı ve eldivenli eli sağdaki kar yığınına işaret etti.

Del aracı kenara çekip küreme makinesi ile ambulansın ışıklarının karın içinde kaybolmasını seyretti. Tepe lambasını çalıştırdı ve arabadan indi. Rüzgar yoldan aşağıya doğru tam kuzeyden esiyordu. Kar yığını en az iki buçuk metre yüksekliğindeydi ama eğimliydı, o yüzden Del tırmanıp te-

pede diz çökmeyi başardı. Oradan Viecko'nun Liesl Tiomenen'i bulduğu yere kadar giden izleri görebiliyordu. Bir kar ayakkabısının ucu görünüyordu ama kadının o noktada neden düşmüş olabileceği konusunda hiçbir belirti yoktu. Ağaçlar elli metre kadar geride sona eriyordu ve tepede dimdik biçimde yükseliyordu. Del, kadının, tepeden inerken bıraktığı izi görebiliyordu; basılan yerler taze karla dolmuş ve belirsizleşmişti.

Paltosunun cebinde küçük bir dürbün bulundururdu, onu çıkardı. Dürbünle kadının yere düştüğü yerden tepenin dibindeki ağaç hattına kadar uzanan izleri daha yakından inceledi. Sonra dürbünü indirip kar yığınının tepesinde yeniden ayağa kalktı. Dürbünü tekrar gözlerine dayayıp dikkatini toplayarak ağaçlara doğru baktı. Çamların altına karanlık çökmüştü ama kadın orada bir kez daha düşmüş gibi görünüyordu.

Land Cruiser'a dönüp cipin arkasından kar ayakkabılarını çıkardı. Bir yıl önce bir garaj satışından aldığı tahta ayakkabılardı bunlar. Kayışları hala iyi durumdaydı. Bunları yılın altı yedi ayı Land Cruiser'da saklıyor, yazın da ön kapının yanındaki ceket askısına asıyordu. Ne olur ne olmaz diye.

Kar yığınının tepesine tekrar tırmandı, kar ayakkabılarını giydi ve karda yürümeye başladı. Viecko'nun kadını bulduğu yerdeki izden oldukça ilerilere yürüdü ve ağaçlığa girdi. Orada kesinlikle bir düşüş daha olmuştu. Del izleri tepenin eteğinden yukarı izledi ve granit bir çıkıntının altında üçüncü bir çukurla karşılaştı. Diğer iki çukurdan farklıydı bu, daha derindi. İki iki buçuk metre kadar yüksekteki çıkıntının tepesine bakındı. Orada da kar dağılmıştı; ağaçlıkta izler daha belirgin oluyordu çünkü burada daha az taze kar

vardı. Eğer kadın bu çıkıntıdan düştüyse ki öyle görünüyordu, çıkıntının sol yanından neden başka izler indiğini merak etti Del.

Ağaç dallarına tutunup kendini yukarı çekerek çıkıntının sağ yanından tepeye tırmanmaya koyuldu. Merdiven çıkmak onun sağ dizini ve kalçasını zorlardı, bu daha da kötüydü. İşin büyük kısmını sol yanını kullanarak yaptı. Ağır, zorlu bir ilerleyişti. Bu, Liesl Tiomenen'in karda eğlence olsun diye yaptığı bir yürüyüş değildi. Kimse sırf laf olsun diye bu yoldan gelmezdi. Çıkıntının tepesine vardığında ter içindeydi ve soluklanmak için durdu. Ağaçlığa karanlık çökmüştü, palto cebinden fenerini çıkarttı. Tepeden yukarı doğru bakarken, çıkıntıya inen izlerin daha geniş olduğunu, bazen ayrılıyor gibi göründüğünü görebiliyordu. Tepeden inen kar ayakkabılı iki kişi vardı ve burada bir tanesi, belli ki Liesl, çıkıntıdan düşmüş olmalıydı. Ya da itilmiş. Del çıkıntının altındaki çukura ışık tuttu. Kadının yere nasıl düştüğünü söylemek güçtü ama yüzüstü düşmüş olsa, düşüşü yavaşlatmak için kollarının kara girdiği yerde derin delikler olurdu. Del o sırada çukurun birkaç metre ötesinde karın hemen altında bir kabartı gördü.

Del çıkıntıdan aşağı indi. Eğilip karların içinden bir çift kar ayakkabısı çıkarttı. Bunlar Liesl'in olmalıydı. Çukuru ve ağaçlıktan çıkan bir dizi izi yeniden inceledi. Bunlar derin izlerdi çünkü kadını düştükten sonra biri taşımıştı. Vicko'nun onu bulduğu yere, ağaç hattının ötesine dek taşıyan biri. Onu orada, yola yirmi metre kala bırakan biri. Vicko'nun fark etmediği şey, Liesl'in karda yattığı yerden uzaklaşan izlerdi. Kadını oradan çıkarmaya dalmış ve o izlerin arasından geçmiş olmalıydı. Diğer adam, o ölçülerdeki bir kadını omzunda taşıyabilecek kadar güçlü bir adam, Liesl'i

bıraktığı yerde kar ayakkabılarını çıkarmış ve sonra bir şekilde yola çıkmış olmalıydı. Olay böyleyse, onu ağaçlıktan buraya dek niye taşımıştı?

Del, Land Cruiser'ına geri döndü. Cipe bindiğinde, yüzü rüzgardan yanıyordu. Çanak koltukların arasına oturtulmuş Roadmaster telsizin mikrofonunu aldı ve istasyondaki Monty'yi aradı.

“İkinci hattayım,” dedi Monty. “Bekle lütfen.”

“Kes şunu.” Del arkadan televizyonun sesini duyabiliyordu. “Arayan var mı?”

“Yok. Bildik iptaller. Okullar, klüpler, toplantılar, lise sporları. Böyle günlerde neden sabah altı gibi ‘Yukarı Yarımada’da bugün iptal edilmiştir’ diye bir anons yapmadıklarını anlayamıyorum.”

“Şu geçen günkü hapislane olayı vardı,” dedi Del. “Kaçak. Bulmuşlar mı onu?”

“Bir şey duymadım. Bu ortamda oradan kaçan hiç kimse kar eriyene dek bulunamaz ki. Hele hayvanlar daha önce bulacak olursa, yakışıklılığı bayağı bozulur.”

“Orayı arayıp tam bir tarif al.”

“Gerçekten mi? Buldun mu onu?”

“Yo. Sadece kim olduğunu bilmek istiyorum.”

“Neler oluyor orada?”

“Karda bir kadın bulunmuş.”

“Ölü mü?”

“Hayır. Sadece çok üşümüş.”

“Araba kazası mı?”

“Kar ayakkabılı biri, karın altında bulunmuş.”

“Biliyor musun bu insanların derdi ne?” diye sordu Monty. “*Sıkıntı*. Karlarla kaplı bu doğal güzelliğe çıkıyorlar

ve gerçekten içleri mutlulukla doluyor. Sonra, Del, yorlar. Bunun karda sarhoş bir halde araba kullanması daha tehlikeli olduğuna yemin ederim.”

“Monty, şu kaçakla ilgili bir şeyler öğrenince benim aklımda.”

*

Stop&Go'daki kahve berbattı. Del yoldayken kahve içmek için nadiren burada dururdu. On beş kilometre kadar güneyde, bir sonraki kavşaktaki Four Corners Cafe'yi ya da genellikle yemeklerini yediği yer olan, köydeki Louise's Dinette'i yeğlerdi. Fakat Tooley, Del'in çok geçmeden geri geleceğini bilerek taze kahve hazırlamıştı, hiç değilse sıcaktı.

“Bu öğlen çok iş oldu mu, Tooley?”

“Ha-hayır, bu havada olmaz. Daha çok, tır şoförleri, benzin alanlar falan.”

“Tuhaf bir şey gördün mü?”

Başını salladı. “Ne g-gibi?”

“Bilmiyorum.”

Tooley yazar kasayı açıp listeyi gözden geçirdi. “Benzin, çoğu be-benzin. Biraz yiyecek, ko-konserveler, insanlar Marquette yoluna çakılıp kalmak istemiyorlar da.”

“Peki hiç yaya gelen oldu mu?”

“Yaya mı?” Tooley başını iki yana salladı. Yazar kasayı kapadı, sonra konuştu, “D-dur, bir otostopçu vardı.”

“Bu havada mı? Ne zaman?”

Tooley, kafasına kalas düşünceye dek, yıllarca Tilden madeninde çalışmıştı. Yaralanma kekemeliğe yol açmıştı; sakatlığı ilerlemiş, karısıyla birlikte Stop&Go'yu almışlardı. “Genç bir adam,” dedi. “Bir tıra bindi.”

“İçeri geldi mi?”

Tooley başını iki yana salladı. “Onu bir an için gö-gör-düm, sürücü kabinine tırmanmış sağ ka-kapıdan tıra bini-yordu.”

“Başka ne hatırlıyorsun?”

“Hiç.”

“Haydi Tooley, başka?”

“Hiçbir şey. Bir tek, tır on sekiz tekerlekliydi. Kavşaktan sağa saptı.”

“Batıya.”

“Evet, batıya gi-gitti.”

İlçe Yolu 810'da Del ikinci vitesten çıkmadı; ama dört çeker aracı, karla kaplı yolun ortasından gitmesini sağlıyordu. İstasyondaki Monty'yi aradı.

“Ee?”

“Kaçağın adı Norman Haas, H-a-a-s. Yirmi beş yaşında. Hapse girmek için akla gelen her şeyi yapmış. Ağır saldırı, darp; bir de yetmezmiş gibi, birini vurmuş. Onu iki gündür kimse görmemiş. Eminim taze karın iki metre altındadır.”

“Ya da bir tıra binmiş batıya gidiyordur,” dedi Del. “O yönde yollar açık mı hala?”

“Şu ana dek yalnız Marquette ile Munising arasındaki 28'inci kısım kapandı. Hep de ilk kapanan bu lanet yol olur, gölün tam kıyısında ya... Neden kışın kapamıyorlar bu yolu anlamıyorum. Eyalet polisini aramamı ister misin? Eğer dediğin adam Haas'sa, Sault Ste. Marie'ye yönelmiş olabilir ve sınırı geçerken yakalayabilirler. Ama Soo doğuda. Batıya mı gidiyor demiştin?”

“Bu havada nereye gideceği konusunda pek seçici olacağını sanmam. Kimi dövmüş?”

“Nişanlısını,” dedi Monty.

“Kimi vurmuş?”

“Yazmıyor. Öteki herifi, herhalde.”

“Nerede?”

“Kuzey Eicher. Bir keresinde bunların hokey takımları eyalet şampiyonluğunu almamış mıydı?”

“Otuz yıl önce,” dedi Del. “Ben lisedeydim, çok güçlü takımdı.” Yukarı Yarımada’daki birçok kasaba gibi, Kuzey Eicher da içinden demiryolu geçen bir ağaç kesim kampı olarak başlamıştı. Ağaç kesimi mekanize olunca, yani artık her kampta yüzlerce adam çalışmayınca kasaba neredeyse ortadan kayboldu. Büyük olasılıkla artık nüfusu bini geçmiyordu. Yellow Dog Kasabası daha küçüktü ama U.P.’deki en büyük kasaba olan Marquette’e birkaç kilometre uzaklıktaydı. Kuzey Eicher ise hiçbir şeyin yakınında değildi. “Bu Norman Haas ve nişanlısıyla ilgili bir şeyler okuduğumu hatırlar gibiyim,” dedi Del. “Düğünlerine az zaman kalmıştı ve bence öteki herif değildi vurduğu. Mahkemeden önce ortadan kaybolan başka biriydi.” Del telsizi tam kapatmak üzereyken, tekrar düğmeye bastı. “Gidip eyalet polisini ara. Ama bu havada bir şey yapmazlar.”

“Eminim onlar da sıcak ofislerinde oturmuş telsizleriyle oynuyorlardır!”

“Eminim öyledir.”

“Geliyor musun? Yiyecek büyük ve yuvarlak bir şey getir, üzerinde de peperoni olsun.”

“Açık neresi var bakarım. Ama bir şey diyeyim mi, hava daha da bozuyor.”

Tır şoförünün adı Eldon Waters'dı ve bir türlü susmuyordu. Norman her günü bu tırda geçirmenin insana yalnızlık hissi vereceğini düşündü. Eldon'ın her sözü bir soru şeklindeydi, sanki diplerde bir yerde kimsenin onu gerçekten dinlemediğini biliyordu.

“Ben Michigamme’da yaşıyorum. Hiç gittin mi?”

“Yok, sadece içinden geçtim.”

“Ama biliyor musun, ben yola çıktığımda vaktimin çoğunu asıl nerede geçiririm?”

Norman bir şey söylemedi ve Eldon ona bakınca başını iki yana salladı. “Huron Dağları’nda bir kampım var. Daha iyi bir kır yeri görmemiştir. Bir sürü mus, ayı ve inanılmayacak kadar çok geyik. Ama biliyor musun, işin en iyi yanı ne?”

Norman yan camdan kara baktı. Tır elli beşle gidiyordu ve römorkun arkada, sürücü kabinine asılarak kaydığı hissediliyordu.

“Tahmin et.”

“En ufak bir fikrim yok, Eldon.”

“Sauna sever misin?”

“Şu içinde oturup terlediğin şey mi?” Dönüp Eldon’a baktı. Kodesteki homolar dikkat çekmek için tuhaf şeyler söylerdi. Eldon en az yüz otuz kilo olmalıydı ve Norman,

onu küçük sıcak bir odada çıplak bir halde otururken düşünemiyordu.

“Evet, ohh o sıcaklık! Kızgın taşları ıslatınca oluyor, biliyor musun? Ve tüm gözeneklerinden ter boşaltıyorsun, sonra da harika hissediyorsun, ya?”

“Bana ne diye *sauna* hakkında sorular soruyorsun sen?” Eldon geniş kafasını Norman’a çevirdi, küçük kara gözleri bulanmıştı. Kabin karla kaplanmış yoldaki bir buz kabartısının üzerinden sıçrarken Eldon’ın bütün vücudu sarsıldı. “Şorolo musun lan sen?”

“Hey, *ne...*”

“Öyle şişko bi pisliksin ki kışını yırtsan bir kadına dokunamazsın? Tanrım, kadın senin ufaklığı o yağların arasında asla bulamaz.”

“Yüce Tanrım, bu fırtınada seni ben almadım mı? Niye böyle konuşuyorsun?”

“Oğlanlar, Eldon. Oğlanları mı seviyorsun?”

“Oğlanmış daha neler! Burada durup kışına tekme yi basacağım ve bir sonraki kasabaya kadar otuz kilometre yürüyeceksin.”

“Aha, doğru, değil mi?” dedi Norman. “Zayıf, hafif kaslı oğlanları seviyorsun. Terleme kampında emeceğin küçük sert kamışlar.”

Eldon ayağını gazdan çekerken, sağ elini direksiyondan kaldırıp Norman’a uzattı. “Onun yerine, kamışımı sana gömmeme ne...”

Tır ikiye katlandı ve sürücü kabini sağa savruldu. Eldon tekrar iki eliyle direksiyona yapıştı ama kabin yolun öte yanındaki kar yığınının doğru yan yan kayıyordu. Tır sıçrayınca kabin yerden havalanıp kar yığınının çarptı, Norman kol-

larını kaldırdı. Önce ön cama çarptı; sonra römork, kabinin sürücü tarafının arka kısmına bindirdi ve gösterge panelinin altından kıvılcımlar saçıldı.

Norman ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Yanık lastik kokuyordu etraf. Sol kolu acıyordu ve yüzü ıslaktı. Gözlerini açıp sağ eliyle alnına dokundu. Parmaklarında kan görmeyi bekliyordu ama sadece ter vardı. Pencerelemin dışında kardan başka şey yoktu ve motorun bir yerinden bir tıslama sesi geliyordu.

Eldon direksiyonun üzerine yığılmıştı. Ön cam çatlamıştı, bütün çatlaklar bir noktada odaklanıyordu, alnı cama bu noktada çarpmış olmalıydı. Her taraf kan içindeydi: yüzünün yan tarafında, burnundan aşağı akan kanlar, botlarının çevresine biriken kanlar. İki büküm, devasa sırtının hafif, ritmik sallanışı dışında hiç kıpırdamıyordu adam. Norman başını kapı penceresine yaslayarak dışarı kara baktı, sonra yeniden kapadı gözlerini.

Onu ayıltan bir motor sesi oldu ve gözlerini açtı. Yolun karşı yönündeki kar yığnında kahverengi bir minibüs durmuştu. Kar öyle yoğun yağıyordu ki Norman dışarı çıkanın kadın mı erkek mi olduğunu anlayamadı. Başını dikkatle çevirince, Eldon'ın kıpırdamadığını ama hala soluk alıp verdiğini gördü.

Tırın arkasına doğru yürüyen, bir erkekti; kaz tüyü yelek ve Packers şapkası giymiş, sakallı bir adam. Arkasında, minibüsün motoru rölantideydi ve egzozdan beyaz dumanlar çıkıyordu. Elleri kotunun cebindeydi ve ağırlığını bir bacağına veriyor gibiydi. Uzandı, Norman'ın kapısını açtı ve rüzgara karşı bağırdı: "İyi misiniz?"

Norman başıyla onayladı. “Ama ondan emin değilim.”

Adam kırk yaşlarındaydı ve gür, siyah bir sakalı vardı. Kabinin basamağına basıp yukarı çıkınca Norman adamın yürüyüşündeki sorunu kavradı, ya dizini fazla bükemiyordu ya da protez takıyordu. “Hiç iyi görünmüyor,” dedi.

“Dışarı çıkaramıyorum,” dedi Norman. “Çok iri.”

“Kapısını açmak imkansız, içeri göçmüş. Gel, seni dışarı çıkarayım. Ayakta durabilir misin?”

“Bilmiyorum.”

Kabine eğilen adam Norman’ı omzundan yakaladı, sonra ayakları kapının dışına çıkıncaya dek dönmesine yardım etti. Nefesinde tatlı bir koku ve ağzında hafif bir şaklama sesi vardı. Norman, Certs kokusunu tanıdı.

Adam, Norman’ın karlı yola yavaşça inmesine yardım etti. “Tamam,” dedi, “bir elini kapıda tut. Şimdi bir bakalım o nasıl.” Bacağını, sol dizinin arkasından tutup yukarı çekti ve kabinin ilk basamağına basabilecek kadar kaldırdı; sonra, kollarını ve sağlam bacağını kullanarak, vücudunu koltuğa doğru çekti. Uzanıp bir elini Eldon’ın ensesine koydu. “Nefes alıyor.” Telsizin mikrofonunu kaldırıp aleti çalıştırdı ama birkaç düğmeyle oynadıktan sonra başını iki yana salladı. “Bu *koku...* teller yanmış. Onu dışarı çıkarmamız lazım; bu şey alev alıp *havaya uçabilir!* Buradan çıkması lazım ama Tanrım, herif kocaman!” Adam uzanıp Eldon’ın kolunu direksiyondan kaldırmaya çalıştı. Ama zorlanıyordu, o yüzden Eldon’ın penceresini açtı. “Onun kapısına dolan, belki sen itersin, ben çekerim, onu buradan çıkarırız.”

“Tamam.” Norman tırın önüne dolandı ve durdu. Rüzgarı ve karı arkasına alıp botlarına bakarak öylece durdu. Tıpkı iki gün önce hapishanenin dışında, çıkış yolundaki o an gibi. Bir şey ona yürümesini, yürümesini ve geriye bakmama-

sını söylemişti ve o anda bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu, sonra birdenbire yürümeye başlamıştı. Sanki kendini karlar içinde kaybolurken izliyor gibiydi. Bir şekilde kendinin dışına çıkmıştı. Hapishaneden yürüyüp çıktığı gün kendine durmaksızın şunları dediğini fark etti: *Önemi yok, önemi yok, beni vurabilirler ama önemi yok, yürümem gerek, yürümeliyim.* Çok sonra geriye dönüp baktığında, artık diğer mahkumları göremiyordu. Çevresinde kardan ve ağaçlardan başka bir şey yoktu.

Norman bu kez başını kaldırdı ve tırın motor kapağının üstündeki çatlak camdan içeri baktı. Adam kolunu Eldon'ın omzuna dolamıştı. Sakallı yüzünde ciddi bir ifade vardı, sanki Eldon'ı kabinden çıkarmak bir matematik problemiymiş, sadece orada olduğu için, zor olduğu için çözülmesi gereken soyut bir şeymiş gibi. Eldon'ın yüzü kanla kaplıydı ve dudakları sarkmıştı, salak gibi görünüyordu. Norman onu benzinciden çıkarken ilk gördüğünde, Eldon Mounds çikolata yiyordu. Norman dizel pompasının oradaki on sekiz tekerleklinin yanında durmuş, rüzgardan korunuyordu. Stop&Go'ya gidip kasanın arkasındaki herife, yolun aşağısında bir şeyler, devrilmiş bir kar arabası gibi bir şeyler gördüğünü söyleyebileceği aklına geldi. Birinin gidip kadını aramasına yeterdi bu, o da oradan tüyerdi. Fakat Eldon bir dişinin üzerinde hindistan cevizi ve çikolata kalıntısıyla gülümsedi ve şöyle dedi: "Otostop fırsatını değerlendirebilecek biri gibi görünüyorsun." Tıra tırmanıp sürücü kapısını açtı. Sesinde oyunbaz bir şeyler vardı. Herhalde bir sürü gence tırına binmelerini teklif etmiş, tonlarca soru sormuştu. "Acele et istersen," dedi, "çünkü bu fırtına tüm yolları kapamadan basıp gidiyorum buradan."

"Nereye gidiyorsun?" dedi Norman.

“Senin için fark eder mi?”

“Eder.”

“Batıya, Duluth’a.”

İçeride pek bir seçeneğiniz olmaz. Bir karar vermeden önce nadiren duraksama anı olur. Şimdi L şeklinde duran tırının önünde, Norman bunu yine hissetti ve olayların gidişatının kesinlikle bilincindeydi. Arka tarafta rölantideki minibüsün sesini duyabiliyordu. Minibüse kadar yürüyebilir ve binip gidebilirdi. Sakallı herif, o işe yaramaz ayakla, kabin-den asla onu durduracak kadar çabuk inemezdi. Tıpkı hapisten yürüyüp gittiği o an gibi: *Düşünmezsin, sadece devam edersin.* Geri dönüp bakmazsın ve birden çevrende kardan ve ağaçlardan başka bir şey kalmaz. Fakat Norman öylece kabinin önünde duruyordu. Karar veremiyordu.

“*Haydi!*” diye bağırdı sakallı. “Bana yardım et!”

“Tamam, tamam.” Norman sürücü kapısına ulaşabilmek için kar yığımına tırmanmaya koyuldu.

Fakat motorda bir şey tetiklendi ve giderek yükselen bir tıslama başladı. Norman kaydı ve yığından aşağı yuvarlandı, bir an için ne olup bittiğinden emin olamadı. Duyamıyordu. Yüzü soğuk kara gömülmüştü fakat sol yanından bastıran yoğun bir sıcak vardı, motorun havaya uçtuğunu anladı.

Sonunda başını kaldırdı, artık kabini de kaplamış olan alevlere baktı. İki adamı güçlükle görüyordu; hareketsizdiler ve iç içe geçmiş gibiydiler. Isı inanılmazdı. Sakallı adamın ağzının sessiz bir çığlıkla açılmış olduğunu görebiliyordu. Norman dönüp karda emekledi. Ayağa kalkınca kabine bir daha baktı ve artık iki adamı alevlerden göremiyordu. Kolu-nu yüzünü korumak için kaldırarak, sıcaktan uzaklaşmayı sürdürdü. Bir tekerlek patladı ve hemen ardından motordaki bir şey, metali, baskıyla eğip büke büke dövmeye başladı.

Norman sıcağa arkasını dönerek minibüse doğru yürüdü. Kapıyı açıp direksiyonun ardına geçti. Araba kullanmayalı üç yıl olmuştu. Debriyaja basıp birinci vitese geçerken, sıcak minibüsün içinde tanıdık bir koku aldı. Küllük Certs doluydu; birini alıp kağıdını açmaya başladı. Dikiz aynasından, yanan tırı görebiliyordu. Alevler artık kabinin tepesine varmıştı; ve kalın kara bir duman, yolun kıyısındaki ağaçlara vuruyordu. Norman ağzına bir Certs attı. Ağzındaki tat ona bütün gün bu şekerden yediği hapishaneyi hatırlattı. Keklik üzümü.

İKİNCİ BÖLÜM

Noel Pronovost iki hap daha almıştı, bu seferkiler sakinleştiriciydi ve telefon çaldığı sırada tam uykuya dalmak üzereydi. Artık komodinde telefon olmadığından, yataktan kalkıp mutfaktaki duvar telefonuna yanıt vermek zorundaydı. Zilin, kızı Lorraine'i uyandırmasından korkan Noel, terliklerini ayağına geçirip bir eli duvarda hızlı hızlı yürüdü. Sol kulağı duymamaya başladığından beri, dengesi iyi değildi.

“Alo?” Arkadan gelen müziği, konuşan erkeklerin gürültüsünü, bir yazar kasanın zilini duyabiliyordu. “Warren?”

“Rüyalar aleminde miydin? Sesin uykulu geliyor.”

“Uyumaya *çalışıyordum*, sağ ol.”

“Öğleden sonra üçte mi...”

“Gecenin yarısını Lorraine'in başında geçirdim ve bu gece çalışmam lazım.”

“O zırlıtyı nasıl unuturum.”

“Ya. Sanki hiç ona bakmak için yataktan çıkmışsın gibi.” Bir an bekledi ama adam tartışmaya girmede. “Ne istiyorsun?”

“Ne istiyorum,” dedi adam. “Ben *ne isterim?*”

“Warren. Başlama yine.” Mutfak masasına oturdu ve tost makinesinin üzerindeki yansımasını görebilecek şekilde başını çevirdi. Yüzü yamru yumru görünüyordu, bir gözü

ötekine göre aşırı büyü müştü, tıpkı şu çizgi film karakteri Bill the Cat gibi. Serbest eliyle kısa sarı saçlarını kafasının yan tarafına bastırarak düzeltti. Elini ağır ağır kaldırıncaya, saçları sanki sihirle oluyormuş gibi yavaşça havalandı. Hava çok soğuk olduğundan oluyordu bu, statik elektrikle çarpılır diye bir şeye dokunmaktan korkuyordu.

“Deli gibi yağıyor kar.” Telefona hafifçe fısıldıyordu adam.

“Hava raporu vermek için mi aradın beni?”

Adam derin bir nefes aldı; sigarasından bir nefes çekmişti, nefesi verirken o, kafayı bulduğu zaman çıkardığı o gergin, hırıltılı kahkahayı attı. “Kar çok şiddetli yağıyor, bu onun işine yarayacak.”

Saçıyla oynamayı bıraktı kadın. “Ne?”

“Sağlam kulağını kullan. Hangisinin çalıştığını hatırlıyor musun?”

“Siktir. İşine mi yarayacak? Kimin işine?”

“Bu boktan havada onu bulamazlar. Büyük olasılıkla denemezler bile.”

“Kimi bulamazlar?” Ama artık biliyordu.

“Doğru,” diye fısıldadı Warren.

“Konu Norman mı?”

“Konu hep Norman değil mi?”

Kadın bir şey söylemedi. Mutfak masasında büyük para çantası duruyordu. Eskimiş siyah deri, sapındaki altın kaplamalar dökülmüş. Bir yıldır kendi kendine yeni bir çantaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu. İçine elini sokup biri ötekinden bir parça daha büyük kahverengi iki şişe çıkardı.

“Öyle değil mi, Noel? Konu *hep* Norman.” Dişe çarpan cam sesi, birasından bir fırt çekiyor.

Kadın küçük şişenin güvenlik başlığını iki eliyle çıkarabilmek için ahizeyi kulağıyla omzu arasına sıkıştırdı. Avucuna beyaz bir hap düşürdü. Böyle günlere tahterevalli günleri diyordu: önce uyarıcı, sonra sakinleştirici, tekrar uyarıcı, sonra tekrar sakinleştirici, en son ne aldığını hatırlayamaz hale gelene kadar bu böyle gidiyordu; sonunda uyuyamayacak kadar yorgun, doğru dürüst düşünemeyecek kadar canlı olduğu nötr bir halde kalıyordu. Hapı formika tezgaha bıraktı ve şöyle dedi: “Neler oluyor, söyleyecek misin?”

“Asıl soru, neler *olduğu*,” dedi adam. “Mektupları gördüm.”

“Ne mektupları?”

“Sana yazdıkları. Senin dolaptaki ayakkabı kutusunda sakladıklarını.”

“İyi. Mektupları görmüşsün. Mahremiyet diye bir şey duymadın mı hiç?”

“Herife öyle aşık olmana şaşmamalı. Kim aşk mektubu yazıyor ki artık? Burada Blue Antler’daki heriflerin hepsine teker teker sorabilirsin, teki bile aşk mektubu yazıyorum demez.”

“O heriflerin yazacak *kimsesi* yok,” dedi kadın. “Zaten büyük ihtimal, bir kısmı *nasıl* yazı yazılır onu bile bilmiyordur.” Hapı ağzına atarken tost makinesindeki yamru yumru yansımasını izledi ve yutacak kadar tükürük biriktirmeye çabaladı.

Warren gülüyordu. “Belki ama içerdekilerin bir sürü vakti oluyordur.”

“Kapatıyorum, Warren. Kapatıyorum ve mutfaktaki telefonu fişten çekiyorum. Yatak odasında fişten çekebileceğim bir telefon yok çünkü duvara fırlatmıştın. Hatırlıyor

musun?” Yine gülüyordu adam. Ama bu gülüş, en çok nefret ettiği ‘Haydi, bana biraz daha bok at’ gülüşüydü. “Telefonlar, arabalar, ampuller...”

“Ampuller mi? Sen hala orada mısın?”

“*Ampuller*, Warren. Şu ampul meselesini bir türlü itiraf etmeyeceksin, değil mi? Ben dışardayken buraya geldin ve dairedeki *bütün ampulleri* çıkardın.”

Noel bir an için ağlayacağını düşündü, onu bir daha böyle görmesine -ya da duymasına- izin vermeyeceğine dair kendi kendine söz vermişti. Dairesine gelip de bütün ampullerin yok olduğunu gördüğü gece, saat on biri geçiyordu. Mutfakta sakladığı, pilleri zayıflamış feneri bulmuş ve babasını aramıştı. Babası oradan çıkmasını söylemişti ama çıkmazdı, bu tam da Warren’ın istediği şeydi: artık kendi daire-sinde bile oturamazmış gibi hissetmesini sağlamak. Bunun üzerine babası ona, bir kenarda oturmasını, birazdan ampul alıp geleceğini söylemişti. Banyoda, tuvaletin üzerine oturmuş, korku içinde beklemişti. Neyse ki Lorraine tüm bu olanlar sırasında kollarında öylece uyumuştı.

Noel parmağını sol kulağına sokup hafifçe vurdu. Sessizlik. Uzun bir süre başının o yanında tatsız bir ağrı olmuştu ama artık kulağı hiçbir işe yaramıyordu. CD’lerini -The Cranberries, Smashing Pumpkins ve Billy Joel’in eski şarkıları- kulaklıkla dinlemeyi severdi ama artık müzik onun için bir şey ifade etmiyordu; yalnızca arabada bazı country ve western şarkılarına eşlik etmeyi seven Lorraine için kaset çalışıyordu. Gözlerini kapadı, karanlık onu sakinleştiriyordu. Amfetamin yayılıyor, göz çukurlarının arkasını hoş bir gerilim kaplıyordu. “Bak Warren, saat altı gibi motelde olmalıyım ve Lorraine’i, babama götürmeden önce yıkamam gerekiyor.” Telefonu saçlarının arasından çıkarmaya davrandı.

“Kaçtı,” dedi Warren. Neredeyse gurur duyuyor gibiydi.

Noel mutfak penceresinden, evin arkasındaki yolda birikmiş karları görebiliyordu. İkinci katta, Kapala soyadlı yaşlı bir çiftin üstünde oturuyordu; evin sahibi babasıydı, ondan kira almıyordu. Yolun karşı yanındaki evin ve bloğun sonundaki marketin sahibi de oydu. Babasının sahip olduğu şeyler Warren’ı etkilerdi ama Noel’in hiç umurunda değildi. “Ne demek ‘kaçtı’?”

“Demek istediğim, Norman çıkıp gitmiş.” Warren bir süre bir şey söylemedi. Yazar kasa çekmecesinin kapanma sesinden başka bir şey gelmiyordu hattan. “Tommy Lovell arayıp söyledi.”

“Tommy Lovell?”

“Eyalet polisi.”

“Ah, aşırı-hız-yapma-ceza-keserimcilerden.”

“Tommy bizim buralıdır,” dedi Warren. Sesindeki ironi kaybolmuştu. “Bana ara sıra Norman’dan haber veriyordu ve fırtına sırasında kaçtığını söyledi.”

“Şimdi neredeymiş?”

“Ne bileyim ben. Belki sen biliyorsundur, dedim.”

Buna aldırmadı Noel. “Bulacaklar mı?”

“Eninde sonunda. Yine de Tommy bu fırtınada kimsenin U.P.’de bir yere gidemeyeceğini söylüyor. Eyalet polisi de herkes gibi yerinde oturup bu durumun geçmesini bekliyor.”

Noel ayağa kalktı. Telefonda kendi soluk alışını duyabiliyordu ve Warren’ın da duyabildiğini biliyordu. Ahizeyi ağzından uzaklaştırdı; uzun, derin bir soluk aldı.

“Sen işine bak,” dedi Warren.

Zor nefes alıyordu. “Benim de yapacağım bu zaten.”

“İnanabiliyor musun?” diye fısıldadı Warren. “Herif resmen bu boktan havada kaçmış.”

“*Hooş geldin!*” dedi Monty, Del ofise girerken. “Hava Durumu’nda Marquette bir numaraya oturdu! Bu şey geçene kadar kar 1,5 metreye ulaşabilirmiş. Pasifik’ten de daha sı geliyormuş.” Dosya dolabının üzerinde duran televizyona döndü yine.

Del pizza kutusunu Monty’nin masasına bıraktı, paltosunun fermuarını açtı ve kanepeye çöktü. Mavi vinil, ağırlığı altında çatırdadı. Döşemenin üzerindeki çatlaklar, bir süre sonra kendisi de çatlayan gri koli bandıyla kaplanmıştı. Del, cebinde taşıdığı şeylerden ağırlaşmış olan paltosunu omzundan attı. Bir kısmı fermuar, bir kısmı cırt cırtla kapanan bir sürü dış cep, iç cep... Sol tarafa, 38’lik otomatik Smith&Wesson’unu taşımak üzere özel olarak dikilmiş deri bir cep. Omza asılan tabanca kılıfları insanın hareketini kısıtlıyordu. Cepleri için bir sistem oturtmuştu, o yüzden neyin nerde olduğunu bilirdi: cüzdan, anahtar, defter, gözlük, Swiss army çakı, kelepçe, cep telefonu. Paltosuna başka birinin dokunmasından hoşlanmazdı. Eski western filmlerinde kovboylar genellikle birinin şapkalarına dokunmasından huylanırlardı, Del de kışlık paltosu konusunda aynı şekilde hissediyordu.

Monty kutuyu açıp dikkatle bir dilim pizza çıkardı. “Bu Lucinda hoşuma gidiyor,” dedi televizyonu başıyla göstererek. “Yürüyüşü yüzünden. Ama şu Darlene var ya, doğruduktan sonra ona neler olduğunu fark ettin mi? Kilo verdi ve *tam* bir kadın oldu.” Pizza diliminden bir ısırık aldı. “Ama bu yeni gelen... bilemiyorum. Biri ona nasıl giyineceğini öğretmeli. Okul bando takımındaymış gibi görünüyor. Pirinç düğmeler, kıpkırmızı bir kıyafet, bir de omuzlarında

apoletlar. Sanki askeri bir Şeyler yapıyor.”

Land Cruiser’ın içinde pizza öyle güzel kokmuştu ki Del istasyona dönerken bir dilim yemiŐti. O an için iyi gelmişti ama Şimdi geğirdiği zaman peperoni sıcak ve bir parça ekŐi bir tatla ağzına geliyordu. “Eyalet polisini aradın mı?”

Monty gözlerini televizyondan ayırmadı. “Kaçakla ilgili bir Şeyler faksladılar.”

Del, Monty’nin masasına gitti. “İŞte. Noel Pronovost,” dedi faksa bakarak. “Kızın adı buydu.”

Monty ikinci dilimi yemekle meŐguldü ve gözlerini televizyondan ayırmıyordu. Ekranda Amerika Birleşik Devletleri haritası vardı. Kuzeybatı Pasifik’te, Kayalıklar’da, Great Lakes’in kuzeyinde, New England kıyısı boyunca kar fırtınaları vardı. Texas’tan Florida’ya dek her yerde yağmur vardı. Orta Kaliforniya bile su içindeydi.

“Bu oğlanın mahkemesiyle ilgili başka bir Şey hatırlıyorum,” dedi Del. “Gazetelere çıkmıştı, kayıp bir tanık falan vardı. Vurduğu herif ortadan kaybolmuştu ve bunu da üzerine yıkmak istemiŐlerdi. Yapamadılar ama bayağı iyi bir ceza verdiler.” Bir süre Hava Durumu’nu seyretti. “Bak, San Diego’da hava güneŐli ve yirmi altı derece.” Faksı masaya bıraktı. “Görüp görebileceğin en harika liman San Diego’dadır. Hayvan gibi bir Şey. Pasifik filusunun çoğu orada. Point Loma dedikleri Şu uzun kara parçası bütün limanı açık okyanustan koruyor. Yirmi altı derece, hem de Ocak ayında. Yelkenlini bütün yıl denizde tutabilirsin.”

Monty pizzayı çiğneyerek gözlerini televizyondan ayırdı. Bir Şey söyleyecek gibiydi ama Del’e Şöyle bir baktıktan sonra tekrar ekrana döndü.

Norman dikiz aynasına bakmayı sürdürüyordu. Peşinde kimse yoktu ve ters yönden, karın içinden de başka bir araç gelmiyordu. Minibüs altı yedi yıllık bir Dodge'tu. Yandaki yolcu koltuğunda bir palto duruyordu, ceplerini karıştırınca, adamın cüzdanını buldu. İçinde kırk üç dolar, birkaç benzin kredi kartı ve Rodney Franklin Aaberg adına bir ehliyet vardı.

İyi bir havada, Eldon Water'ın tırının devrildiği yerden Kuzey Eicher, en fazla bir saat çekerdi; bu yakın mesafe tumbeyaz² koşullarındaysa Norman saatte elli kilometrenin üstüne çıkamıyordu. Kar küreme makineleri saatlerdir bu yola girmemişti ve sertleşmiş buzun üzeri neredeyse otuz santim karla kaplanmıştı. Çift yönlü İlçe Yolu'nun iki yanında sık ağaçlıklar vardı, bunlar ara sıra yerlerini bir çayıra ya da yolun uzağındaki küçük bir evin bulunduğu bir açıklığa bırakıyordu.

Norman sık sık bir elini direksiyondan çekiyordu. Her seferinde parmakları titriyor, onları sabit tutamıyordu. Uzun süre araba sürmeye, minibüsü iki yüksek kar yığınının ortasında tutmaya yoğunlaştı ama ara sıra beklenmedik bir sevincin, hatta bir sersemliğin düşüncelerine sızdığını hissediyordu. Ne zamandır içerideydi ve artık eve gidiyordu. Böyle bir fırtınada bu, kuzey Wisconsin sınırından Sault Ste. Marie'deki Kanada sınırına dek uzanan Yukarı Yarımada'nın herhangi bir yeri olabilirdi. Michigan Gölü, Mackinac Boğazı ve Huron Gölü güneyde, Superior Gölü kuzeyde kalıyordu. Ormanlar, göller, nehirler, ırmaklar birer Ojibwa adı, Fransız adı ya da öylesine bir ağaç ya da yabani hayvan adı taşıyordu. Birkaç yüzyıl önce Ohio'yla,

2 Tumbeyaz: Bulutların kar örtüsüyle birleşmesinden ileri gelen görüntü, ufku kaybolması. (ç.n.)

Toledo üzerine yapılan birtakım politik anlaşmalar sonucunda, U.P. Michigan'ın bir parçası olmuştu ve hala da Amerika Birleşik Devletleri üzerindeki en dağınık yerleşimli bölgedir. Yooper'lar böyle olmasından hoşnut. Çoğu da Michigan'dan ayrılıp eyalet olmayı talep etmeleri gerektiğine inanıyor: Superior. Tekrar burada olmak bile Norman'ın adrenalininin yükselmesine yetiyordu. Eve gidiyordu.

Liesl bu kez yatağın yanından gelen bazı seslerle gözlerini açtı; birtakım eller bileğine, alnına, yüzüne dokunuyordu. İki adam ona bakıyordu. Birinin üzerinde beyaz önlük, diğerinin üzerinde kalın bir kışlık palto vardı.

“Liesl, bu Şerif Del Maki.”

“Nasılsın, Liesl?” Dosdoğru onunkilere bakan gri-mavi gözleri vardı. “Karda o çıkıntıdan düşmüştün ve şimdi Marquette General'dasın. Bununla ilgili bir şey hatırlıyor musun, düşmenle ilgili? Ayağında kar ayakkabılarıyla ne yapıyordun orada?”

Liesl gözlerini bir çizelgeye bir şeyler yazan doktora çevirdi. “Seni çok geçmeden çıkaracağız buradan,” dedi adam. “Uzuvların tepki veriyor ki bu da iyi bir şey. Ciddi bir omurga zedelenmesi olmadığı kesin. Büyük olasılıkla bir iki gün belli bir rahatsızlık hissedeceksin, tutulma ve ağrı olacak. Ama ne kadar erken kalkarsan, o kadar iyi.”

Liesl gözlerini kapadı. “Yeşil kamyonu bulamadın.”

Şerif Maki bir süre sonra yanıtladı: “Hayır, bulamadım.”

“Bu uzun süre beni gerçekten rahatsız etti,” dedi Liesl. “Ama artık o kadar önemli gelmiyor.” Şarkı dilinin ucuna geldi ama tüm sözlerini hatırlayamadı. Bunun yerine melo-

diyi mırıldanmaya çalıştı. Sonra bir kısmını hatırladı ve söyledi, “A run-run-run-run-runaway.”³

“Tam üstüne bastın,” dedi Del.

Otuz beş yaşlarına varmamış olan doktor bir şey anlamadı. Çok gençti. Zaten çoğu öyleydi.

Lorraine uykusundan uyanınca, Noel onu yıkayıp giydirdi; sonra arabayla babasının evine götürdü. Küçük kız neredeyse üç yaşındaydı ve yol boyunca kendi araba koltuğunda oturup teybe eşlik etti. Daha şimdiden bir ezgiye uyabiliyor ve tüm sözleri de biliyordu. Faith Hill seviyordu, Garth Brooks seviyordu; fakat son zamanlarda sadece Patsy Cline’la “Crazy”yi söylemek istiyordu, o yüzden şarkıyı arka arkaya dört kez çaldılar. Noel de onunla söyledi ve birkaç kez kızına dokunması gerekti; sarı saçlarını yanağından çekti, kırmızı yün başlığını pembe kulaklarının üstüne indirdi. Hareket hissi işe yaradı. Daireden çıkmadan önce beyaz hapların durduğu şişeden bir hap daha almıştı ve kar altında sonsuza dek şarkı söyleyip araba sürebilirmiş gibi hissediyordu.

Annesi öldükten sonra, babası çiftlik evine taksidermi işi için bir ek bina inşa etmişti. Kendisi yapmıştı bunu; Rejean Pronovost her şeyi kendisi yapardı. Bir Ford 150 kamyoneti vardı, bir ekskavatörü, iki kar küreme makinesi ve bugüne dek icat edilmiş, akla gelebilecek her tür işe yarar el aleti ve motorlu aracı vardı. Kuzey Eicher’da evleri ve apartmanları vardı; Kuzey Michigan ve Ontario’da, büyük kısmı işlenmemiş ormanlık ve göl kıyısı arazilerinden oluşan mülkleri vardı. Noel’in annesi onun, kendi kendine yetebilen adamlar cenneti olan Yukarı Yarımada’daki en kendi kendine ye-

³ “Kaç-kaç-kaç-kaç-kaçak”. Talking Heads’in “Stop Making Sense (1984)” filminde yeri alan “Psycho Killer” şarkısı. (ç.n.)

ten adam olduğunu söylerdi. Başta kadına çekici gelen şey de bu kendi kendine yetebilme özelliği olmuştu ve Noel kadını kırk üç yaşında kalp krizinden götüren şeyin de bu olduğuna emindi.

Adam atölyede, tahta bir sıraya oturmuş, bir sülünün derisini yüzüyordu. Uzun boylu bir adam değildi ama hala kaslı ve yapılıydı. Elleri hayvan yağından kayganlaşmıştı. Noel içeri girince kafasını kaldırmadı ama bıçağını bir yana bırakıp Lutan F⁴ solüsyonu sürmeye koyuldu. Tepesinde, tavan kirişlerinden, kimi tamamlanmış kimi tamamlanmamış düzinelerce hatıra kuş ve balık sarkıyordu; ve duvarlar, geyik, Kanada geyiği, mus ve ayı kafalarıyla kaplıydı. Geyik boynuzundan yapılmış avizeler, tilki kürkleri ve rakun şapkalar vardı. Meşe panolarda kuşlar, hindiler, balıklar, av hayvanı kafaları için fiyatlar listelenmişti. Göl alabalığının santimi 3 dolar, som balığının 4 dolardı. Doldurulmuş antilop 250, vaşak 200, ayı 300, yarım ayı 425, dörtte üç ayı 475 dolardı. Rus domuzu 300, zırhlı Rus domuzu 350 dolardı. Doldurulmuş hayvanların tümünde açık ağız için fazladan 50 dolar alınıyordu.

Lorraine, paltosundan ve botlarından kurtulur kurtulmaz dedesine koştu; kız kucağına çıkarken adam da ellerini sildi. Çocuğu hep güldüren şekilde, Vakvak Amca gibi konuştu. Noel'in çocukluğundan hatırladığı birkaç eğlenceli şeyden biriydi bu, Vakvak Amca gibi konuşan babası.

“Benim hemen kasabaya dönmem lazım,” dedi Noel, ölü hayvanların asılı durduğu korkunç tavanda yankılanan bir sesle. “Yollar gerçekten kötü halde.”

Adamın burnu lisede oynadığı bir hokey maçından beri

4 Lutan F: Taksidermide, doldurulan hayvanın bozulmaması için kullanılan kimyasal bir madde. (ç.n.)

çarpıktı. Konuşurken biçimli beyaz bıyığının bir yanını kıvrıldı, “Herhalde. Carol arayıp geç kalacağını söyledi.”

“Carol. Carol’ı tanıyor muyum? Yo, o Carol olamaz, Doug Harbaugh’un eski karısı, o mu?”

“Bana yarım gün muhasebecilik yapıyor.”

“Deneyimi var mı?”

“Defterleri tutuyor.” Lorraine’in saçlarına uzun bir sülün tüyü taktı.

“Neyle, o memelerle mi?” Adam ona bakınca, “Baba, sen kimsenin paranı saymasına izin vermezdin. Zaten kim yapabilir ki? Ormandaki ağaçları saymak daha kolay olurdu,” dedi Noel.

“Sen kendi işine bak, Noel.”

“Komik, bana hiçbir zaman işi öğretmek istemedin.”

“On dört yaşındayken o baykuşu doldurmana yardım etmiştim. Sen hoşlanmadın.”

“Carol baykuş dolduruyor mu?”

“Sen hiç ilgileniyor gibi görünmüyordun.” Gözlerini tavana çevirdi. “Bu işle.”

“Doğru şimdi de geceleri motel resepsiyonunda çalışıyorum.”

“Olay daha karmaşık.”

“Öyle mi? Baba, tümüyle *kendine yeten hiri* olmaya öyle yakınsın ki. Carol Harbaugh’un yardımını gerektiren şu küçük *ihtiyaç* da olmasa.”

“*Sen mi* bana ihtiyaçlardan bahsediyorsun?”

“Baba, kimin içini doldurduğun beni ilgilendirmez ama Lorraine’in aklını karıştırıyor.”

Bir an için adam çocuğu bir kenara atıp tabureden kalkacak ve sıranın öte yanına, ona uzanacakmış gibi göründü. Fa-

kat yapmadı ve bıyıklarıyla oynayan Lorraine'le Vakvak Amca gibi konuşmaya başlayınca yüzünün ifadesi değişiverdi.

"İyi," diye fısıldadı Noel eldivenlerini giyerken. Çoğu zaman günün en zor kısmı, babasının yanında olduğu zamanlardı. Lorraine'in iyiliği için uğrayıp kaçıyordu. Genellikle Noel bir şeylere mızıldanır ve babası öğleden sonra burbon içerdi. Ama çocuğa iyi davranıyordu; ayrıca Noel, Warren'dan ayrıldığından beri, motelde çalıştığı geceler Lorraine'e bakacak kimse de yoktu. "Umarım, Carol en azından yemek yapabiliyordur. Şu Jamie'den daha iyi yapıyordur herhalde."

Babası ona aldırmaksızın Vakvak Amca gibi konuşmayı sürdürdü. "Carol iyi yemek yapıyor," diye vakladı.

"Eminim Doug Harbaugh onunla bu yüzden evlenmiştir."

"Doug'ı görünce ona sorarım."

Norman hakkında bir şey duymadığı belliydi. En azından bu iyiydi. Duymuş olsaydı, bunun tamamen onun hatası olduğunu anlatıyor olacaktı. Norman. Warren. Lorraine bile onun hatasıydı, bir yanlış. "Pekala, güzelim," dedi Noel. Lorraine başını ona çevirdi. "Sabah gelip seni alacağım. Haydi, gel de anneye bir iyi geceler öpücüğü ver."

Warren, ona içki ismarlayan güney yarımadasından bir satıcıyla Red Wings hakkında konuşuyordu ama adam artık gitmişti; Blue Antler, çocukları üzerine gevezelik eden iki kadın garson dışında boştu. Kadınlara çocuk sahibi olunca bir şeyler oluyordu. Lorraine doğduktan sonra, Noel tam bir orospu olmuştu. Warren donanmadan döndüğünde, kardeşi bu fıstıkla çıkıyordu, Rejean Pronovost'un kızı Noel'le. Warren olayı derhal kapmıştı. Norman'la nişanlandıktan sonra

bile durum aynıydı. Bazen Warren ona bakıyordu ve kız bakişmayı biraz uzatıyordu. Sonra başka heriflere de aynı şekilde baktığını fark etti. Norman bunu hiç fark etmiyor gibiydi ki bu da şaşırtıcı değildi çünkü Norman, Warren'ın içgüdüsel biçimde yakaladığı birçok şeyi hep kaçırmıştı, Norman başka bir alemdeydi. Anneleri ondan hep sistemli düşünen diye bahsederdi oysa Warren'a göre bu, kardeşinin ayrıntılarda kaybolup apaçık olanı kaçırmamasından başka bir şey değildi.

Noel'in durumu apaçıktan da öteydi. Özellikle de Depot adlı yere gittikleri gece. Meksika gecesi düzenlenmişti, burritolar, enchiladalar, çifte kızarmış fasulyeler, pilav, salsa, margaritalar... soğuk bir kış gecesi U.P.'de olduğunuzu unutturacak bir yemek. Norman Meksika yemeğini sevmezdi, hepsinin aynı olduğunu düşünürdü. O yüzden Warren ile Noel yerken, Norman tekila ve bira içmişti. Sonra bilardo oynamışlar ve gece yarısı Warren, Norman'a bakmaya gittiğinde onu arka salonda, erkekler tuvaletinin dışında uyurken bulmuştu. Noel'le birlikte Norman'ı dairesine, yatağına taşımışlardı. Warren iyi geceler demeye hazırlanırken, Noel mutfaktan birkaç bira getirmiş ve televizyonu açmıştı. Kut-sal Hazine Avcıları oynuyordu ve Noel, Indiana Jones'a bayılırdı. Kanepeye oturup bira içmiş, Warren'ın son joint'ini tütürüp filmi seyretmişlerdi. Böyle başlamıştı; Noel böyle başlatmıştı. Gerçekten filmle ilgisi olmalıydı. Her sahneyi biliyordu ve Nazilerin sandığın içindeki şeyle beraber kızarıp eridiği o son kısımda, Warren'a sokulmuştu. Bir şey söylemesine gerek yoktu, adamın koluna bacağına yaslanışından belliydi her şey. Elini kızın kazağının altına soktu, göğüs ucunu tuttu; kız adeta koltuğa gömüldü, kendini bıraktı. Film bittiğinde, sessizce birbirlerinin giysilerini çıkartıyorlardı. O gecedен sonra bundan vazgeçemediler, buluşmak

için türlü yollar buldular. Aslında bunu isteyen Noel'di, bu yüzden Warren onun bebekten sonra niye değiştiğini anlayamıyordu. Bebek onu değiştirmişti, o kadar.

Liesl'in bir dahaki uyanışı, duyduğu acı yüzünden oldu. Odada genç bir hemşire vardı. Gidip adı Del bilmem ne olan görevliyle geri döndü. Adam paltosunu ıkartrmıştı; üniforma giymiyordu, dirseklerinden biraz aşağı uzanan termal fanilas  görünecek şekilde kolları kıvrılmış y nl , ekose bir gömlek vardı üstünde. Doksan kiloya yakın olmalıydı. Saçları kısıaydı, şakakları kırlaşmıştı ve biraz açılmış olan alnından geriye doğru taranmıştı. Yüzü, acı çeken veya sorunlu ya da her ikisinden de muzdarip olan insanlarla uğraşmaya alışkın görünüyordu; ifadesi samimi ve ilgiliydi fakat belli bir profesyonel mesafe vardı.

"Yellow Dog'daki istasyonu aradım şimdi," dedi. "Senin Yanında yirmili yaşlarda, koyu renk saçlı, genç bir adam vardı." Durdu ve kadın konuşmayınca devam etti. "Marquette Hapishanesi bize bir vesikalık fotoğraf yolladı." Katlanmış bir kağıdı açıp kadının yüzüne yaklaştırd . "Ormanda yanındaki bu muydu, bir kaçak mıydı?"

Liesl konuşamadığını fark edince şaşırd . Acı eskisinden de kötüydü, uzakta gibiydi ama yaklaşıyordu. Ya da bir dalga gibi yükseliyordu. Aşağıda, arka taraflarında yoğunlaşmıştı ama omurgasından boynuna vuruyordu. Damardan verilen serum, acıyı dindirmek için düzenli aralıklarla damlıyordu fakat daha erkendi ve düğmeye basınca hiçbir şey olmadı. Ağzını açtı ama konuşamad .

Del ona eğildi ve kadın gözlerini kapatıp açtı.

"Bu evet mi demek? Genç, yirmili yaşlarda, koyu renk saçlı bir adam?"

Gözlerini bir kez daha yavaşça kapatıp açtı.

“Düşündüğüm gibi,” dedi adam, kağıdı katlayarak. “Evine gelmiş olmalı. Kavşağın yukarısında, tepelerde tek başına mı yaşıyorsun? Karda mahsur kalmış olmalısın, o yüzden ikiniz Stop&Go’ya yürüdünüz. Ne yaptığınızı anlayamıyorum fakat yöneldiğiniz yer orası olmalı. Düşüğünü hatırlıyor musun?”

Bekledi ama kadın acıdan kasılıyordu ve gözlerini bile kırpamıyordu. Doktor buna *rahatsızlık* demişti; doktorların çok sevdiği sözcüklerden biri. Liesl yatak çarşafına iğnelenmiş düğmeyi ve bir sonraki ilaç damlası gelinceye dek ne kadar zaman geçeceğini düşündü.

“Bunun zor olduğunu anlıyorum,” dedi. “Eğer seni çikintıdan ittiyse, neden neredeyse yola kadar taşısın ki? Belki de düştün? Ve o da yardım etmeye karar verdi, sonra yoruldu, sonra da kaçıp seni düşünmemesi gerektiğini fark etti? Bilemiyorum.”

Del bir eliyle yanağını ovaladı. Birkaç gündür traş olmamıştı ve yanağındaki sakallar çıtırdıyordu. Nedense Liesl bunun hoş bir ses olduğunu düşündü ve ona yoğunlaşmaya çalıştı. Şimdi adam iyi sorular soruyordu. Bu adamla Norman hakkında konuşmak istedi. Norman’ı anlamasını istedi, o sadece vesikalık bir fotoğraf değildi. Fakat acı bunaltıcıydı ve büyük bir çaba harcayarak başını yatağın kenarındaki monitöre çevirdi. Küçük sarı ışık söndü ve kadın düğmeye bastı. Gözlerini kapatınca, kendini düşüyor gibi hissetti.

Bu sefer düşme hissi yavaş, hoştu.

Karanlık ve ılık.

Ne beyaz. Ne soğuk.

Noel arabayı Deer Run Motel'e doğru sürerken, kar, farların önünde yoğun bir şekilde yağıyordu. Kendini ışık hızında gider gibi hissetti. Kar taneleri –gezegenler, meteorlar ve göktaşları– Isuzu Trooper'ına doğru akıyor, sonra ön cam boyunca yükselip kısa süreli ve hipnotize edici bir aydınlanma anının ardından yeniden karanlığa gömülüyorlardı. Galaksilerin sonsuzluğuna sahiptiler sanki.

Bir geceyi daha motelde ön büroda tıklı kalarak geçireceğini bile bile karanlıkta işe gitmekten nefret ediyordu, bunu da kendi hapishanesi olarak görüyordu. Eskiden Norman'ı suçluyordu. Gittiği için. Hapse girdiği için. Ama onun da hatasıydı, bunu biliyordu; çünkü ikisi de Warren'la babasının gerçekten ne halt yediğini anlamamıştı. Birkaç ay Getz Oto Malzemeleri'nde çalışmış, telefonlara bakmış, envanteri bilgisayara girmişti. İş kendi bulmuştu ve bu iş onda üniversiteye gidip iyi bir derece alma ve saygın bir iş sahibi olma isteği uyandırmıştı, U.P. dışında bir iş. Her gün bölgedeki dağıtım şoförleri ofise uğrayıp ona bir şeyler söylüyordu. Hep de memeleri hakkında, kızı hakkında, onun için neler yapabilecekleri hakkında bir şeyler. Liseden beri böyleydi bu, her yaştan erkek, onun vücuduyla ilgili imalarda bulunurdu. Bir şey söylemeyenler de öylece bakar, o onlara bakar bakmaz da gözlerini kaçırırlardı. Genellikle zararsız bir

şeydi bu ve ergenliği boyunca hep bir şeyler yapmak isteyen erkekler olmuştu. Kızlarsa genellikle ondan nefret ederdi.

Norman ondan birkaç yaş büyüktü, Noel onu liseden hayal meyal hatırlıyordu. Sessiz biriydi, o yüzden hatırlanacak pek bir şey yoktu. Diğer dağıtım şoförlerinin tersine, işteyken onun farkına varmamış gibiydi, başlangıçta bu yüzden ilginç gelmişti kıza. Ofise gelir, tezgaha yaslanırdı; Noel, birtakım evrakları ona uzatıp beklemeye başlardı. Bir şaka. Bir bakış. Diğer heriflerin fark ettiği şeyi fark ettiğini belli eden bir şey. Hiçbir şey olmazdı, sonunda adama evli olup olmadığını sordu.

Soruya şaşırmış göründü. “Yo. Evli gibi mi görünüyorum?”

“Bir hastalıklmış gibi söylüyorsun, sanki seni, ne bileyim, *çirkinleştirecek* bir şeymiş gibi.” Evrakları tezgaha bırakırken bir kahkaha attı, üç kopya: müşteriye sarı, şoföre pembe, ofise beyaz. “Sadece evli olabileceğini düşündüm. Niye bilmiyorum.”

Adam bir şey söylemedi, beyaz ve sarı kopyaları alıp kاپıya yöneldi.

“*Pembe,*” dedi kız. “Seninki pembe.”

Ve adam tezgaha geri gelip ona beyaz kopyayı uzattı. Kız onu daha önce gülerken görmemişti. Durmaksızın gülen heriflere güvenmezdi. En kötüsü de sırtanlardı. Fakat adam kendi aptallığına gülüyordu ve kız tekrar kahkaha attı.

Öncelikle Norman çıkmış olduğu hiçbir oğlana benzemiyordu. Durmaksızın kendisinden bahsetmiyordu. Sırf seks yapmak istemiyordu. Kibardı. Güneyde okula gitmekten bahsediyordu. Altı ay içinde evlenip birlikte Eastern, Western ya da Michigan State üniversitelerinden birine gitmeye karar verdiler.

Sonra Getz Oto Malzemeleri battı. Noel, Ron's IGA'de yarım günlük bir iş buldu, Norman da kızın babası için bir şeyler yapmaya başladı. Babasının kiracılarının araba yollarını ve park yerlerini küredı. Bahçe işleri yaptı; pencereleri, kapıları, lavaboları, küvetleri tamir etti. Reklam panoları astı. Boş daireleri boyadı. Noel'in babası ondan hoşlanır gibiydi, yani babası birinden ne kadar hoşlanabilirse. Sonbaharda, Norman'ı kuzeye, Koca Çam'a, Superior Gölü'ne tepeden bakan geçen yüzyıldan kalma av kulübesine götürdü. Daha çok işadamlarının oluşturduğu avcı grupları, Detroit, Chicago, Saint Paul ve Minneapolis'ten özel uçaklarla geliyordu. Noel'in babası ve yöreden birkaç kişi rehberlik yapıyordu, Norman da ayak işlerini yapıyordu. Haftalarca ortadan kayboluyorlardı. Ara sıra Noel de arabayla gelip yemeğe ve temizliğe yardım ediyordu. Norman, Koca Çam'daki av partilerinden giderek daha çok rahatsız oluyormuş gibi görünüyordu. Noel bunun, nişanlısının babası için çalışmasından kaynaklandığını düşünüyordu. Adamın bu tarafı hoşuna gidiyordu.

Ağabeyi Warren, San Diego'dan, donanmadan dönünce her şey değişti. Warren durmaksızın kendisinden bahsediyordu ki bu genellikle seksten bahsetmesi demekti ve kibar da değildi. Norman'ın üzerinde bir tür etkisi vardı, bir tür ağabey olayı; Noel, Warren'ın Kuzey Eicher'a döndüğü ilk hafta sonu gördü bunu. Gece gündüz parti yaptılar. Bunun birkaç gün süreceğini düşünüyordu ama sürüp gitti ve çok geçmeden kız Norman'a ağabeyinin ne kadar yönlendirici olduğunu, Norman'ı hiç böyle görmediğini söylemeye başladı. Warren'ın maiyeti gibydiler; akşamları onları yanında götürmekten, onlara içki ısmarlamaktan, ot bulmaktan ve giderek artan biçimde hap ya da kokain teklif etmekten vazgeçemiyordu.

Kız Norman ile Warren'ı aynı temanın çeşitlemeleri olarak düşünüyordu. Warren birkaç yaş büyük, belki birkaç santim uzundu. Saçları daha açık kahverengiydi, Norman'inkilerden düzdü. İkisi de zayıf ve kaslıydı. Norman'ın uzuvları daha sıkıydı; kol kasları, özel bir çaba harcamasına gerek olmadan, derisinin altında yükselip alçalıyordu. Warren'ın yüzü Norman'inkinden daha uzun, oranlar yaygın ve nasılsa daha az ahenkliydi. Gözlerine bakardın. Ağzına bakardın. Her seferinde bir şeye. Norman'daysa tümünü birden yakalayabilir ve kaşlarının ağzıyla bağlantılı kalktığını görebilirdin. Onunla yattığı ilk gece, kız yüzünü ellerinin arasına almış, çıkıntı ve oyukları, gergin derinin altındaki kemikleri hissetmişti.

O kış Warren bir sorun haline gelmişti. Onu ilk böyle düşünmüştü, kendisiyle Norman arasına giren bir sorun. Sanki Warren durmaksızın onu seyrediyor, onun bir şeyler yapmasını bekliyor gibiydi. Üçü arabaya atlayıp bir yere gidiyor ya da bir barda, restoranda takılıyorlardı. Sonunda, Green Flannel Tavern'da, bir Red Wings oyunu sırasında şnaps ve biraları yuvarlarken, kız, yüz ifadesiyle "Ne bok yediğini sanıyorsun sen?" diye sorduğunu umarak herifin bakışlarına karşılık vermişti. Belki de bunun onu gerileteceğini düşünmüştü. Fakat Warren basitçe sırtıtmıştı, gözlerinde Norman'da olmayan bir şeyler vardı. Donuk, çekincesiz bir şeyler. Böylece barın loş ışıkları altında sanki bir tür düello edercesine birbirlerine baktılar; sonunda Noel vazgeçti ve tuvalete gitti.

Orada uzun süre, aynaya bakarak, erkeklerin yüzünde gördükleri şeyi görmeye çalışarak durdu. Geniş bir yüzü, düzgün bir çenesi ve çok büyük olduğunu bildiği bir ağız vardı. Kavisli kaşları kara, gözleri yeşildi. O gözlerde davet-

kar bir şey vardı ve gördükleri de buydu. Götür beni. Aynaya biraz daha yaklaşıarak onu yok etmeye çalıştı. Ama insanın gözlerinin hiç değişmediğini biliyordu; güler, gülümser, somurabilir, her halı yiyebilirsin ama gözlerinin içine baktığında, aslında öyle çok değişen bir şey yoktur.

Noel bara, yeni bira ve şnapslara döndü. Wings her gol atışında Haas kardeşler yeni içki ismarlıyordu. Bir şnaps yuvarladı, biraz bira içti; ikinci yarının kalan kısmında maçı seyredip maçla ilgili konuştular. Warren'a bakmıyor ve bakışlarını kaçırdıkça da bakması gerektiğini daha çok hissediyordu çünkü beklediğinden emindi. İki kardeşin arasında, solunda nişanlısı, sağında onun ağabeyi, hepsinin dirsekleri barın üzerine yaslanmış bir halde oturup Wings-Canadiens maçını seyrederek kafasını dağıtmaya çalışıyordu. Başka bir şey dönüyor olamazdı, kimse yeni bir Wings golünden başka bir şey bekliyor olamazdı. Onu rahatsız eden şey, şundan emin olmasıydı; Warren, onların beklediği şeyin ne olduğunu bildiğini düşünüyordu.

Elbette Norman bunların hiçbirinin farkında değildi. Onda, daha önce bir erkekte görmediği bir açıklık ve hedef duygusu vardı; bu da onu olup bitene karşı dikkatsiz yapıyordu. Noel, onun bu yanını ağabeyi donanmadan dönmenden önce gerçekten anlamamıştı; sonra Norman'ı hiç de tanımadığını çünkü ağabeyini tanımadığını fark etti. Ara sıra Warren, Norman'ın olaylara bakışının basit olduğunu ima eden bir şeyler söylüyordu; bu, Warren'ı hem sinirlendiriyor hem de meraklandırıyordu. Hatta bazen kıskanıyordu sanki. Bunun, Norman'ın, bir kadına çekici gelmesini sağlayan ama kendisinde olmayan bir özellik olduğunu anlıyordu.

İkinci devre sona erdiğinde, Norman tuvalete gitti. Noel gözlerini bardan ayırmadı. Televizyonun renkleri, şnaps

bardağının, tahta üzerinde bıraktığı ıslak halkalarda yansıyor. Warren'ın bir şey söylemesini bekledi, Wings hakkında bir şey, sessizliği bozacak bir şey.

Sonunda, "Biz Pazartesi Koca Çam'a gidiyoruz," dedi adam.

"Biz?"

"Babanın, deniz uçağıyla Minneapolis'ten gelen bir avcı grubu varmış."

"Sen ve Norman mı?"

Warren onayladı.

"Sen de mi artık babam için çalışıyorsun?"

Warren şnapsı dikip bardağı bara bıraktı. "Bir tür ortaklık diyelim."

Norman'ın sert zeminde ilerleyen ayak seslerini duyunca dek konuşmadılar. "Bana söyle," diye fısıldadı Warren, Labatt şişesini ağzına götürürken. "Ne zaman olacağını sen söyle, Noel."

Kız bir şey söylemedi.

O andan sonra Norman'ı suçlamaya başladı.

Warren, fırtına sırasında olsa bile Ford Ranger'ına atlayıp radyo ya da teyp dinleyerek ve torpido gözünde 38'liğiyle birlikte sakladığı yarım litrelik şnapsı yudumlayarak etrafta dolanmayı severdi. Yedide bir randevusu vardı, birkaç oğlana Hiaha Park'ın paten sahasının arkasındaki umumi tuvaletlerde onu bulmalarını söylemişti.

Warren etkilenmişti doğrusu: Norman kaçmıştı. Hem de bir fırtınada. Orada ölüp kalması, ormanda ölümüne don-

ması muhtemeldi. Her bahar, sonunda karlar eriyince cesetler bulunurdu. Norman'ın yüzündeki ifadeyi görebiliyordu: berbat biçimde çürümüş olsa bile, dudaklarındaki o kararlılık ifadesi kalırdı. Norman başarısızlığa, kendi başarısızlığına hiç inanmazdı. Kabul edemezdi; hep başka bir yol olması gerektiğini düşünür ve onu bulmaya çabalarlı.

Altıyı az geçse, Warren fırtına nedeniyle kapatılmış olan paten sahasının hemen yanındaki otoparka girdi. Parkta tek bir araç vardı, Buck adında bir çocuğa ait, çamurluğuna macun sürülmüş, eski bir Camaro. Warren kamyonetin içinde birkaç dakika bekledi, sigarasını bitirdi ve şnapstan son bir fırt aldı. Bazen işini Pepto'yla görse de, bu şey midesine çok iyi geliyordu. Donanmanın, midesine verdikleri zarardan dolayı ona engelli maaşı bağlaması gerekirdi.

Birkaç dakika sonra her şeyin yolunda olduğundan emin oldu. 38'liği uzun deri paltosunun sağ cebine koydu, dışarı çıktı ve karlar arasından tuvaletlerin bulunduğu küçük tuğla binaya yürüdü. Erkekler tuvaletinin önünde bir an durdu. İçerden, konuşmalar duyuluyor, sesler tuğlalarda yankılanıyordu. "Buck," dedi.

"Hey, Warren!"

"Kimle konuşuyorsun, kendinle mi?"

"İlh. Pete var."

"Sadece sen ve Pete mi?"

"Sadece ben ve Pete."

Warren kapıyı açıp içeri girdi. İçeride soğuk, ıslak beton kokusu vardı ve tepede asılı floresanın ışığında soluğunu görebiliyordu ama en azından rüzgar ve kar yoktu.

"Selam, Warren," dedi Buck. Dağınık sarı saçlı, pis bir parka giymiş uzun boylu bir genç.

Pete lavabolardan birine yaslanmış, joint içiyordu. Lise-
deyken oldukça sıkı bir güreşçiydi, onda tam güreşçi omuz-
ları vardı. Şimdi ilçenin yol işlerinde çalışıyordu.

“Selam, kızlar,” dedi Warren.

Buck, Warren’a yaklaştı. “Çok boktan yağıyor, ha?”

Pete olduğu yerde kalıp joint’ten son bir nefes çekti.

“Ya...” Warren’ın iki eli de palto cebindeydi. Buck dost-
ça davranmaya çabalayarak gülmeyi sürdürdü. “Şunu bir
göreyim,” dedi Warren.

Buck duraksadı ve Pete ilk kez onlara doğru baktı. Yıp-
ranmış Tigers şapkasının siperi gergin bir biçimde kıvrılmış-
tı; bir şapkada o görünümü elde etmek için epey uğraşmak
gerekirdi. Biraz sonra Buck ağırlığını diğer yana kaydırıp
kotunun ön cebinden bir demet banknot çıkardı. “İşte pa-
ket,” dedi. Sesi yüksek perdeden, sinirli çıkıyordu. “Biraz
mahcubuz.”

“Nasıl *mahcup*?”

“Şey. Pete’in bugün para alması gerekiyordu ama kahro-
lası Bay Townsend hastalandı.”

“*Yani*?”

“Yani ben yarın para alacağım,” dedi Pete. “Bugün kim-
se para almadı.”

“Kamyonetim sıcaktı ve rahatım yerindeydi,” dedi War-
ren. “Sen ilçe için çalışıyorsun, değil mi? Bir tür devlet gibi.
Biliyorsun ki insanlara vaktinde ödeme yapmaları gerekir.
Yani Bay Townsend karısını düdükleme için evde kaldı di-
ye ilçede kimsenin para almadığını mı söylüyorsun?” Pete
ona öylece bakıyordu. “Demek istediğim, donanmadayken
vaktinde para alıyorduk. Kaptanımız gemide mi, biz liman-
da mıyız yoksa manevrada mıyız, fark etmiyordu. Hiçbir

bok fark etmiyordu, karşımızdaki *devletti* ve biz de *paramızı* alıyorduk. Peki *ilçede* sorun nedir?”

“Üzgünüm,” dedi Buck. “Sana nasıl ulaşacağımı bilemedim ve Pete de beni bir yarım saat önce aldı.”

“Elimizde altmış var.” Pete lavabodan doğrulup yaklaştı. “Sana yirmi borcumuz olsun. Yarın, para alır almaz sana getireceğim.”

“Yarın,” dedi Warren.

Buck başıyla onaylayıp, “Seni atlatacak falan değiliz,” dedi.

“Bak,” dedi Warren oldukça sakın, “Sana seksen demiştim.”

Buck başını eğip botlarının çevresindeki erimiş kar gölcüğüne baktı. Pete gözlerini Warren’dan ayırmamıştı.

“Tanrım,” dedi Buck, “Üzgünüm. Bunu yarın halledeceğiz, istediğin buysa.”

“Ne?” dedi Warren. “Benim yarın bir daha *buraya* gelmemi mi istiyorsunuz?”

“O zaman sekseni tamamlamış olacağız,” dedi Buck. Pete hala Warren’a bakıyordu.

“Seksen bugünün fiyatı,” dedi Warren. Pete kendini tutamayıp güldü, çoktan anlamıştı. “Yarın... bilemiyorum, daha çok doksan olacak gibi görünüyor. Hatta belki yüz. Kim bilebilir?”

“Nedenmiş o?” dedi Buck, sesi artık yükselmişti.

“Bir sürü nedeni var,” dedi Warren. “Birini söyleyeyim: U.P.’yi dolanan fırtına buraya yaklaşıyor ve biliyorsun ki böyle bir havada ekmek, süt, gazete gibi stoklar azalır ve hiçbir şey yerine ulaşmaz ve çok geçmeden dükkan rafları bomboş kalır; sen de evde oturup hala Campbell çorbanı

içip Bumble Bee marka doğranmış diyet ton balığı konser-
vesi yiyebiliyorsan şanslı sayılırsın.” Küçük şişeyi palto ce-
binden çıkarıp bir süre beyaz plastik kapağıyla oynadı, son-
ra yine bir yere soktu. “Eğer *gerçekten* kara gömülürsek bu
şeyin ne kadar edeceğini *kim* bilebilir?”

Pete ağır ağır başını salladı. “Haydi,” dedi Buck’a. “He-
rif bizimle kafa buluyor. Bırak şunu. Gidelim.”

Buck bu kez telaşlanıp şaşırılmış görünüyordu. Gözleriyle
kapıya doğru yürüyen Pete’i seyretti. “Bekle,” dedi. “Bir
dakika bekleyebilir misin, şu işi halledelim?”

Warren, Pete’in botlarının kapı ağzında durduğunu duy-
du. Geri döndü ve kimse bir an bir şey söylemedi. Warren
gidip en yakın lavaboya yaslandı. Lavabo sıvasız duvara sı-
kıcı sabitlenmemişti, o yüzden yer değiştirip kalçasını bir
sonrakine dayadı.

“Bu lanet olası herife *inanmıyorum*,” dedi Pete, Buck’a.

Birdenbire Warren orada değilmiş gibi oldu. Birbirlerine
bağırma, küfretmeye başladılar, sesleri duvarlarda yankı-
landı. Bu birkaç dakika sürdü. İki kez Warren, “Çocuklar,”
dedi hafifçe. Normal konuşma sesiyle. Gerçekten sakın. Fa-
kat olayı sürdürdüler ve iş çığırından çıkmaya başladı.

Warren bir daha, “Çocuklar,” dedi ve onlar aldırmayın-
ca palto cebinden 38’liği çıkarıp hemen önündeki kabinde
duran klozete doğrultup ateşledi. Su deposu parçalandı ve
bir dolu su, porselen parçaları arasından beton zemine dö-
küldü. Ortalık yeniden sessizleşip yankı kesildiğinde, Buck
ve Pete’den çıt çıkmıyordu. Buck birkaç adımı geri çekilmiş-
ti; Pete kapıdaki yerinde kalmıştı. Warren tabancayı sağ bal-
dırının yanında tuttu.

“Siz ikiniz, kardeşimle ben iki küçük bokken nasılsak,
öylesiniz. Yani *gerçekten*. Ben daha büyüktüm ve her sefe-

rinde onu devirip pes etmesini söyledim, sonunda “Pes,” derdi ve ben de olay kapandı diye kalkıp yürüyünce, sırtıma falan atlayıp beni boğmaya kalkıştırdı çünkü bitti ne demek asla anlamazdı. Tamam.” Silahı tekrar cebine soktu ve kapıya yöneldi.

Pete kapının önünden çekilmedi. Warren durup oğlanın geniş göğsüne baktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Buck. “Öylece gidiyor musun?”

“Buradan beş dakika önce çıkmalıydım. Şimdi söyle şu herife, siktirsin gitsin yolumdan.”

“Pete,” dedi Buck. “Haydi, Pete.”

Warren ağırlığını diğer ayağına verdi.

“*Pete.*”

Bir süre sonra Pete kenara çekildi. Warren kapıyı açtı ve bir an duraksadı. “Bir daha bana ayak yapmayın,” dedi başını kaldırmadan. “Ha, Buck? Bir dahaki sefere tek başına gel.” Dışarı çıktı ve arabasına doğru yürürken sağ tarafa, kara ve rüzgara doğru eğildi.

Uyandığında Liesl’in ne kadar zaman geçmiş olduğu hakkında bir fikri yoktu. Acı o kadar ani değildi: morfin acıyı biraz bastırıyordu. Hiç kıpırdamadan yattı. Kıpırtısız gövde, kıpırtısız zihin; bunun gerekli ilk adım olduğunu biliyordu. Araba kazasından sonraki iyileşmesi yavaş olmuş ve böyle bir kıpırtısızlık gerektirmişti. Harold ve Gretchen gömüldükten sonra, fiziksel olarak daha aktif hale gelmesine karşın, zihninde kıpırtısızlığı sağlamayı denedi. Evde çalışmayı sürdürürken, heykel yapar ya da çarktaki çömleri şekillendirirken... Kille çalışırken elleriyle düşünmeyi öğrenmişti. Dö-

nen kilin eğimi parmaklarının altında, zihninde gördüğü biçimi buluncaya dek yavaş yavaş değişiyordu. Fakat daha da ileri gitti. Yıllarca çalışmanın ardından, zihniyle kil arasında bir birliktelik olduğuna, her parçanın kendi biçimini aradığına ve orada sadece bu keşfi yapmak için bulunduğuna inanmaya başladı. Bir tür kaderdi bu; ve zihnini, gözlerini, ellerini kullanarak kilin o biçimi almasına yardım etmek onun işiydi. O kaderle belirlenmiş biçim, insanların bitmiş eserlere baktıklarında ve onu kutladıklarında gördükleri şeymiş gibi geliyordu ona. Birçok kez bir galeride ya da sergide onun işlerini inceleyen birilerini seyretmişti. Sanki kaybettikleri bir şeyi arıyorlarmış ve onu tekrar görür görmez tanıyacıklarmış gibi davranıyorlardı. Biri, almak için bir parça seçtiği zaman genellikle, “Bu. İşte bu,” diyerek emin olmuş görünürdü.

Fakat bu kıpırtısızlığın ona ağır geldiği zamanlar da olurdu. Zamanın içinde birkaç saniye donakalır, sonra yaptığı şeye devam ederdi. Bazen de günlerce, hatta haftalarca hiçbir şey yapamazdı. Kazadan sonraki ilk yıllarda kıpırtısızlık uzun dalgalar halinde geldi ve Liesl işaretleri tanımayı, dalganın zirvesini tahmin etmeyi hatta buna hazırlanmayı öğrendi. Ve tahminde ustalık kazandıkça, kıpırtısızlığı denetlemekte de ustalaştı. Bazen onu, istediğinden daha erken gitmeye kandırabileceğini düşünse de, ondan kaçınamıyor ya da onu kovamıyordu. İşin püf noktası, onunla dövüşmek değil, onu rahat bırakmaktır. Bırak geçsin. Son yıllarda kıpırtısızlıkla yaşamayı öğrenmişti ve böyle yapınca da, kıpırtısızlığın onu daha az ziyaret ettiğini gördü.

Şimdi kıpırtısızlık zihnini yakaladığından, tüm yapabildiği, muşamba zeminin radyatörün altında kaybolduğu yere bakmayı sürdürmektir. Muşambanın, radyatör ayağının çevresini dolanan kısmını kesmek için kullandıkları bıçağın bı-

raktığı, bir iki santim uzunluğundaki, küçücük düz çizgiyi görebiliyordu. Ve sadece gözlerini kapamak istiyordu; dümdüz yatıp vücudundan tüm çaba, tüm gerilim, tüm gayret git-sin istiyordu. Bir an için ağırlıksız olmayı istedi. Karanlıkta salınmak istedi.

Şerif kapı ağzında duruyordu. “Nasılsın?”

Ne kadar zamandır orada durduğunu bilmiyordu. Neden-se yüzündeki ifade, Liesl’in kıpırtısızlığının görünür olduğuna düşündürüyordu. Adamın adını hatırlamak zaman aldı. “Daha iyiyim, Del Maki. Beni eve göndermek istiyor-lar. Beni biraz aşağı indirir misin?”

Adam yatağı ayarladı, Liesl artık radyatörün altındaki muşambayı göremiyordu. Kadına kağıtları yeniden uzata-rak, “Sanırım daha önce doğru dürüst bir teşhis yapamaya-cak kadar karışıkta kafan,” dedi.

Kadın Norman Haas’ın vesikalık fotoğraflarına baktı. “Bu o.”

“Emin misin?”

“Eminim.” Adam hoşnut görünmüyordu. Başka sorusu yoktu; Liesl, onun her şeyi söylemediğini fark etti. “Nedir?” diye sordu.

Adam yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu, öne eği-lip kollarını dizlerine yasladı. “Bir tır kazası rapor edildi. Daha pek detay alamadık. Sadece kabinin ağır biçimde yan-dığını ve içinde iki adam olduğunu biliyoruz. Laboratuvar çalışması olmadan tanınmazlar ama sanırım birisi oydu.”

“Nerede?”

“Kuzey Eicher’a gidiyormuş. Oralardandı.”

“Biliyorum,” dedi kadın. “Eve gidebileceğini söylemiş-ti.” Norman’ın fotoğraflarının altında ne yazdığını okumaya

çalıştı fakat morfin, yazıyı okumasını güçleştiriyordu. İstatistikler vardı -uzunluk, ağırlık, göz, renk, ırk- ama sanki bunların, fırtınada evinin önünde beliren adamla hiç alakası yoktu. Gözlerini kapatarak, “Eğer otomobil icat edilmemiş olsaydı ne halde olurduk, merak ediyorum,” dedi.

Bir süre geçti, ne kadar olduğundan emin değildi. Göz yaşları yanaklarından süzülürken gözlerini kapalı tuttu.

Gözlerini açınca, kağıdı ellerinde buruşturmuş olduğunu fark etti. “Kafası karışık,” diye fısıldadı. “Suçlu değil. Norman, kafası karışık görünüyordu.” Yastığa dayalı kafasını, Del Maki’nin yüzünü görmek için çevirdi. “Bir kız arkadaşı varmış. Bilemiyorum, onun için önemli olduğu, hala önemli olduğu hissine kapıldım.” Yanağından akan bir damla yaş sildi.

“Bu önemli bir şey.” Del Maki komodinin üzerindeki kütudan bir mendil alıp ona uzattı. “Adam seni karda ölüme bıraktı ve sen ağlıyorsun.”

“Ama anlamıyor musun? Bana Kazıklı Voyvoda’yı bıraktı.” Del kafasını yana eğdi; kadının neden bahsettiğini anlamadığı apaçıktı. “Hapishaneye katlanabilmek için dediği ‘teori’ bu. Onu bana verdi ve ben de karda öylece yarken bunu kullanmaya çalıştım. Acıya karşı kullanmaya çalıştım. İşe yaradı. Onu bana verdi ve işe yaradı.”

Kağıt mendili geri verdi. Adamın eli sıcak ve kuruydu; ve yüzündeki bir şeyler, utandığını gösteriyordu. “Teori falan bilmiyorum ben,” dedi Del. “Ama herkes kendini ölüme terk eden biri hakkında böyle hissetmezdi.”

“Tuhaf mı sence?”

“Alışılmadık diyelim.”

Deer Run Motel’de, Ocak ayında, hafta içi bir gece için bile işler kesattı. Hava daha da bozacaktı, o yüzden batıdan gelip geçen pek araç olmuyordu. Motelde oda tutan bir tır şoförü, 2. Yol’un, Iron Mountain ile Duluth arasında kapalı olduğunu söyledi.

Sekizden biraz sonra Noel, Manistique’ten gelen bir çiftin kaydını yaparken, Warren ön büroya gelip camda kendi yansımasını seyredebileceği şekilde salondaki koltuklardan birine oturdu. Birlikte oturdukları daireden taşındığından beri bunu sık sık yapıyordu. Genellikle orada, ona bir şey söylemeksizin oturuyordu. Gerçekten sarhoş olduğu bir iki kez, koltukta sızmıştı. İlk evlendiklerinde bazen bebekle gelirdi; o zamanlar Lorraine’le sorunu yokmuş gibiydi. Ama aşırı ilgi gösteriyordu ve bu da çocuğu korkutuyordu. Noel ona bir anahtar veriyor, o da Lorraine’i bir odaya götürüp yatağa yatırıyor ve televizyon seyreliyordu. Bazen, sabahın erken saatlerinde resepsiyonu arıyor ve odaya gelip sesi kısık televizyonun titreyen ışığıyla çocuğun diğer yataktan gelen soluma sesleri arasında, Noel’i, sevişmek için kandırma-ya çabalıyordu. Dairelerinde artık birbirlerine dokunmuyorlardı ve çok geçmeden kız onu yanına hiç yaklaştırmamaya başladı.

Bu sefer, Manistique’li çift bürodan çıktıktan sonra da, Warren cama bakmayı sürdürdü. Noel naneli şnapsın kokusunu alıyordu. Adamın ağzında bir sigara vardı ama yakılmamıştı.

“Seksen dolar,” dedi sonunda.

“Ne seksen doları?”

“Toparlayamadılar.”

“Warren, neden söz ettiğini anlamıyorum.”

Bir süre konuşmadı adam. Birkaç ay önce bir kere barlar

kapandıktan sonra gelmişti ve kızgındı. Ne demeye çalıştığını anlamamıştı kız, Blue Antler’de biriyle tartışmıştı. Büro-da dolanıyor, ara sıra bağıırıyordu; sonunda gitmeyi reddedince, kız babasını aradı. Babası oraya gelmeden gitmişti adan. Sonra birkaç hafta görünmemiş ve tekrar geldiği zaman sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Artık motelle gelmemesini söylemişti ama yine de geliyordu, kız da geleceğini biliyordu ve her seferinde babasını arayamayacağını da farkındaydı. O seferden sonra, adam genellikle gelip öylece oturuyor, içine şnaps ekleyerek ikram kahvesinden içiyordu. Kıza bir şey söylemiyor ve bir süre sonra gidiyordu.

“Nerede yaşıyorsun şimdi?” diye sordu kız.

“Nerede?” Adam bir düşündü. “Genellikle, Bobby’nin evinde kalıyorum. İşte karısı anlayışlı olan bir adam. Kadın, ayrıldıklarında Michigan’ı terk edecek nezakete sahip olduğundan, adamın hala bir evi var.” Başını öyle kaldırdı ki kız adamın, camdaki yansımasını seyrettiğini anladı. “Norman’ın dışarda olması seni kaygılandırıyor mu?”

Kız onun camdaki yansımasına bakmakla yetindi.

“Ben senin yerinde olsam kaygılanırdım,” dedi adam. “Baksana Raymond Yates’e... ortadan kayboldu, o günden beri haber yok adamdan.”

“Bunun Norman’ın işi olduğunu sanıyorsun.”

“Evet, Norman’ın işi olduğunu sanıyorum. Ama senin kaygılı olduğundan pek emin değilim. Marquette ne kadar, bir saatten fazla mı çekiyor arabayla? İyi havada. O ise yürüyor. Hem de bir fırtına var.” Kibrit çıkartıp sigarasını yak-tı. “Sanırım onu kendine çekmeye çalışıyorsun. Bir şekilde onun dışarı çıkıp dışarda kalacağını umuyorsun. Belki gelip seni bulacağını. Mektuplarını okudum.”

“Mektuplardan bahsetmek istemiyorum.”

“Bence asıl soru, senin mektuplarında ona ne söylediğin?”

“Ne mektupları?”

“İçeri girdiğinden beri ona mektup gönderdin.”

Kız bir şey söylemedi.

“Seni hala seviyor.” Warren koltuktan kalktı. Sırtı ona dönük olarak bir süre durdu ve sonra tezgaha yaklaştı. “İnanılmaz bir iş. Onu *yıllarca* içeri tıkmalarına neden oldun ve o seni *hala* seviyor. Bunu yapabilen kadın pek yoktur, biliyor musun?”

Bir süre sonra, “Biz yaptık,” dedi kız.

“Biz ne yaptık?”

“Onu içeri biz tıktık, Warren. Bizi öğrendiği zaman, ne olacağını sanıyordun? Ne yapacağını düşünüyordun?”

“Düşünmem gerekmiyor. Ne yaptığını *biliyorum*, kendini kaybetti.”

“Doğru, Warren. Sonunda bunun olacağını biliyorduk.”

“Ya, öyle ama sen de bir süre bundan hoşlanıyor gibiydin.”

“Çok kısa bir süre.”

“Sen şöyle güzelce düzüşmeyi severdin, Noel. Hem de bağıra bağıra.”

“Şöyle diyelim, o zaman düşünmüyordum,” dedi. “Norman’ı buna biz sürükledik.”

“Ah, doğru. Sen ve ben. Sen ve ben, bir de babanın avukatı. Ve Raymond Yates’in kayboluşu, bunu da unutmayalım, bunun olayları nasıl etkilediğini. Norman’ı içeri hep birlikte tıktık ama sadece sen suçluluk hissediyorsun. Hepimize yetecek kadar. Ama...” İki elini de kaldırdı. “Ama biliyo-

rum, bu o kadar basit değil.” Ofisin kapısına yöneldi ve ık-
madan önce şöyle dedi, “İnsanın bir şeyden kurtulmaktan
başka bir şey istememesi nasıldır, bilirim. Ben donanmadan.
Sen evliliğinden. Norman hapisten. Herkes bir şeyden kur-
tulmak istiyor. Bu niye *böyle*, hiç merak ettin mi? Ameri-
ka’nın her yerinde, *zgrlkler* lkesinde... herkesin tek is-
tediği bir şeylerden *kurtulmak*. Ya, *yle*.” Kapıyı açtı, araba-
sına bindi ve çarşıya doğru sürdü.

Noel, dergisini alıp Kuzey Kutbu’nda donmuş olarak bu-
lunan yaşlı mastodon’la⁵ ilgili bir makaleyi bitirmeye çaba-
ladı. Bilim adamları misk sığırıyla mastodon melezi olacak
yeni bir hayvan klonlamayı umuyorlardı. Dergiyi bıraktı.

Gnderdin. Warren gönderdin demişti.

Norman’a bir sürü mektup yazmış ama hiçbirini gnder-
memişti.

Biri dışında, onu da gönderip gndermediğinden emin
değildi.

5 Yalnız fosili bulunan, mamuta benzer bir fil. (.n.)

Norman, Kuzey Eicher'a vardığında saat neredeyse oldu. Kasaba her zamanki gibiydi. Kar, bir örtü gibi keskin köşeleri yumuşatmıştı. Çatıların kenarları. Merkezdeki küçük tuğla binalar. St. Luke'un çan kulesi. Dükkan tabelaları: Ron's IGA, Hautamaki Hırdavatçı Dükkanı, LeSerge Av ve Balık Malzemeleri. John'un Pizza Yeri artık Joey Pizzeria olmuştu. Hair Apparent'ın yerini Bo Tangles almıştı. Fakat Erma'nın Bingo Dükkanı hala çalışıyordu. Barlar aynıydı: JD's, Blue Antler, Sally's Pub, Green Flannel Tavern. Hepsinin de ön camlarında alkolsüz biraların neon ışıklı reklam tabelaları vardı çünkü Lansing'den birileri alkollü içeceklerin neon tabelalarını yasaklayan bir yasayı kabul ettirmişti. Hemmila and Linden'in köşesinde, Pierre'in Etli Börek Dükkanı artık Thai Princess olmuştu. Norman buradan gitmeden önce, Kuzey Eicher'da yumurtalı sandviç bile bulunmazdı.

Kasabanın diğer ucunda, yol ormanda altmış beş kilometre kadar kuzeye gidip Superior Gölü'ndeki Laughing Pike Noktası'nda sonlandığı için, oralıların Laughing Pike Yolu dedikleri İlçe Yolu 337 ile Linden kavşağına uzanıyordu. Bu, geliş için de gidiş için de tek yoldu. Kavşakta Jacques' Diner ile Deer Run Motel vardı. Norman kapalı olan Jacques'ın otoparkına çekti arabayı. Hedefe daha yakın hissediy-

yordu kendini, artık sabırlı ve dikkatli olmalıydı. İçeride bu sayede sağ kalmıştı, her şeyi yavaş ve minimumda tutarak. Tehditkar görünürsen, sana bir tehdit gibi davranılır. Bulunduğu yerde olmayı hiç kabul edememişti ve içerde geçen bir yılın ardından, burada Kuzey Eicher'da sürdürceğini sandığı hayat çarpık bir hal almıştı. Ara sıra arkadaşı Gary'yi telefonla arıyordu. Gary çift kat pencere ve kapı yapma işi için Escabana'ya taşınmıştı ama ailesi Kuzey Eicher'da kalmıştı, o da Norman'ın olaylardan geri kalmamasını sağlamıştı. Gary ona Warren'ın Noel'le evlendiğini ve bir kızları olduğunu söylemişti. Adı Lorraine'di ve 1 Mart'ta doğmuştu. Norman çocuk doğmadan dokuz ay önce Noel'le birlikte Anma Gününe denk gelen hafta sonunda Wisconsin'in Door ilçesine gitmiş olduklarını da hatırlıyordu. Onun çocuğuydu, bundan emindi. Ayrıca Warren onun hayatını yaşıyordu ve bu hayatı açık biçimde boka çevirmişti. Gary, Noel ile Warren'ın defalarca bozuşup barıştığını ama artık gerçekten ayrıldıklarını söylemişti. Kızın babası Deer Run'ın sahibiydi ve kız geceleri resepsiyona bakıyordu.

Ön büronun arkasındaki küçük sandık odasında bir somya vardı; saat on buçuk civarında Noel buna uzanıp gözlerini kapadı. Moteldeki geceler boyunca bol bol okuyor, internette sörf yapıyor ve somyada kestiriyordu. Ama bu gerçek bir uyku olmuyordu. Önceden şu haplardan alması da bir işe yaramıyordu. Bir beyaz hap daha almak istiyordu, sırf düşüncelerini karmakarışık edip hiçbir şeyin ilginç gelmemesine neden olan şu sıkıcı, gergin durumdan çıkıp biraz yükselmek için. Sonunda uzanıp gözlerini kapatabilmişti fakat zihnini hala çalışlıyordu. O yüzden ön kapının açıldığını duyunca birdenbire uyanmış olmadı. Yerinden kalkarak kazağını

kalçalarına doğru çekiştirdi ve kapıdan çıkıp ön büroya yöneldi.

Resepsiyonun önünde Norman duruyordu. Yüzü solgundu, yanakları Noel'in hayal edemeyeceği biçimde çukurlaşmıştı; ama onun nefesini asıl kesen gözleri oldu nasıl da çukura kaçmışlardı. Ağır ağır nefes aldı. "Kaçtığını duydum."

Adam başıyla onayladı.

"Fırtınada yürüyüp gittin mi?"

Yine başını salladı.

Birdenbire kızın dizlerinin bağı çözüldü ve iki dirseğini de tezgaha yerleştirerek destek alması gerekti. "*Aman Tanrım,*" diye fısıldadı.

Adam onu seyrediyor, kararsız görünüyordu, sonra kahve makinesine gidip kağıt bardaklardan birini doldurdu. "Oturman lazım," dedi kahveyi tezgaha getirirken. Kız kahveyi sağ eline aldı ve diğer eli duvarda, çömelip halı zemine oturdu. Adamı göremiyordu, sonra Norman resepsiyon bankosunun ucundan beliriverdi. Fazla hızlı hareket etmekten, fazla yaklaşımdan korkuyor gibiydi.

"Titriyorum," dedi kız. "Bu çok tuhaf."

Adam paltosunun cebine uzanıp bir şey, avucunda gizleyecek kadar küçük bir şey çıkardı. Ona yaklaşırken gölün üstündeki buzu ayağıyla yoklayan biri gibi görünüyordu. Yeterince yaklaşıncaya eğildi, kolunu uzattı ve avucunu açtı, avucunda iki beyaz draje vardı. Certs. "Sanırım şekere ihtiyacın var," dedi. "İçerde sürekli titreyen biri vardı. Ona şeker veriyorlardı."

"Tatlandırıcılı değil, değil mi bunlar?"

"Yok." Gülümsedi ve bu yüzünü yumuşatır gibi oldu. "Bunlar gerçek."

Kız şekerleri alıp ağzına attı. Eli öylesine titriyordu ki bardağı yere bırakmak zorunda kaldı. İlk iki Certs'i çiğneyip yuttuktan sonra, adam ona kutuda kalanları verdi. "İşe yarıyor," dedi kız sonunda. "Sanki geçiyor titremem."

Adam çömeldi ve ağırlığını arkaya verip oturdu. "Şeker, meyve suyu falan alıp gelebilirim. Makine var mı?"

Kız başını iki yana sallayıp sonuncu Certs'i yedi. "İyiyim, gerçekten."

Bir an için ağlamak üzere olduğunu düşündü kız, gözlerinin ve ağzının çevresindeki kasların gerildiğini hissedebiliyordu. Bunun yerine başını, dönecek kadar hızlı salladı; sonra başının arka tarafını duvara vurup gözlerini kapadı. "Bu işe yarıyor," dedi gülerek. Başını bir daha vurdu. "İşe yarıyor. Küçük bir kızken arkadaşım Amy ağlayacak gibi olduğunda bunu yaparsan, ağlamazsın derdi." Gözlerini açarak, "Ama çok sık yapmanı tavsiye etmem çünkü küçük yıldızlar görmene yol açıyor," dedi.

Warren, Blue Antler'dan, Bobby'nin eski karısının kuzeni Leah'le çıktı. Kadın Jacques' Diner'da masalara bakıyor ve kocası Şikago'ya taşındığından beri, çoğu geceyi Bobby'nin evinde geçiriyordu. Bir joint'i döndürüp şnaps yuvarlarken Warren arabayı kasabada ağır ağır sürüyordu. Leah otuzlu yaşların başındaydı ama loş bar ışıkları altında yirmi beş sanılabılırdi. Arabayla giderlerken eli adamın bacağına duruyordu. Aslında adam onun kokain çekmek istediği için cilvelendiğini biliyordu.

Joint bitince kamyoneti Jacques' Diner'daki otoparka çekti. Çöp konteyneriyle küçük binanın yan tarafı arasına park etti, böylece caddeyi ve Deer Run Motel'in camından ön büroyu görebiliyordu. Bazen gece boyunca burada tek

başına oturup resepsiyondaki Noel'i seyrederdi. Ön büro şimdi boş görünüyordu, demek ki arka odada somyaya yatmış okuyor ya da uyuyordu. Ya da belki de kafayı bulmuş, öylece yatıyordu. Son zamanlarda ne zaman görse, kızın gözlerinde hep aynı telaş oluyordu sanki. Kız bütün karşılaşmalarında ağzına ne gelirse söylese de, adam onu bir şey vermeden göndermiyordu. Kızı geri getirmeye yarayabilirdi bu.

"Niye Bobby'ye geri dönmüyoruz?" dedi Leah, şnaps şişesini ağzına götürürken.

"Sana bir hediyem var." Adam iç cebinden şişeyi çıkardı. "Pek fazla kalmadı, korkarım Bobby partiyi kaçıracak."

Leah şişeyi aldı. Uzun tırnaklarında simli koyu mor bir oje vardı. Temiz plastik bir mermi şeklindeki şişeyi sağ burnun deliğine yaklaştırdı, sol burun deliğini kapattı ve tozu burnuna çekti. "*Ooooooh, evet.*"

Şişeyi adama uzattı ama adam başını iki yana salladı. "Fazla kalmadı. Sen bitir."

"Sağ ol, bebeğim." Leah şişeyi öteki burun deliğine yanaştırıp tozu çekti, sonra başını koltuğa yasladı. Boş şişeyi ön panele bırakıp işaret parmağını dişetlerinin üzerinde gezdirdi. "Karşılığında bir şeye ne dersin?"

"Aklında ne var?"

"Aha. Büyük bir şey var."

Birlikte güldüler ama Leah onun kemerini ve fermuarını açarken Warren gözlerini motelden ayırmadı. Büronun tavanındaki floresan ışıkları aşırı parlak görünüyordu. Bir keresinde, evliliklerinden birkaç ay sonra, gecenin bir yarısı motele geldiği zaman Noel'i somyada uyur bir halde bulmuş ve kız onu görür görmez kemerini çözmeye girişmişti.

Bakışlarını aşağı, Leah'nin başına çevirdi. Sarı saçları öyle ince telliydi ki kucağının üstünde uçar gibiydi. Bir elini kadının kafasına koyup diğeriyle şnapstan bir fırt daha aldı. Motelde ön büronun ışığından geçen kar tamamen yere paraleldi, sanki yerçekimi diye bir şey yok gibiydi.

Büro sıcaktı, Norman paltosunu çıkarmıştı. Yerde oturuyordu şimdi, sırtını tezgahın altındaki kabin kapısına dayamıştı.

“Mektuplarını aldım,” dedi Noel. Yüzüne renk gelmişti. Teninde değişen bir şeyler vardı, adamın hatırladığı kadarıyla bu kadar tombul ve pürüzsüz değildi ama şimdiki hali hoşuna gitmişti; bunun çocuk sahibi olmaktan kaynaklandığını düşündü. “Niye göndermeyi kestini?”

“Bilemiyorum,” dedi adam. “Bir süre sonra anlamsız geldi sanırım.”

“Başlangıçta beni deli ediyorlardı.”

“Gerçektiler.”

“Belki. Ama çok sinirimi bozdular. Olan oldu, diye düşündüm ve değiştirmenin bir yolu yok. Geri dönüp başka türlü olmuş gibi davranamazsın.”

“Böyle demiyordun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Mektubunda diyordun ki...”

“Mektubum mu?” Bir an için korkmuş göründü. “Sana gönderdim mi?”

Başıyla onayladı adam. “Bir mektup.”

“Ah, Tanrım, hatırlamıyorum... yani, onu gerçekten postaladığımdan emin değildim.”

“Anlıyorum.”

“Anlıyor musun? Ne yazmışım?” Hafifçe ona eğildi. “Bir anlamı var mıydı?”

“Sayılır,” dedi adam. Elini arka cebine götürdü, sonra hemen çekti. “Kahretsin,” diye fısıldadı.

“N’oldu?”

“Bu benim pantolonum değil, mektubunu orada bıraktım.” Kız başını duvara yaslayıp rahatlamış bir halde gözlerini kapadı. Boynu sağlam görünüyordu, aralarında derin bir çukurla, derisinin altında iki kalın kas. Adam daha fazla bakamadı. “Ama o mektubu öyle çok okudum ki her satırını biliyorum.” Mavi halıda küçük beyaz halkalar vardı, adam işaret parmağını birinin üzerine koydu. “Gerçekdışı gibiydi, benim düşünüp durduğum şeyleri senin söylemen.” Kızın gözlerini açtığını biliyordu ama parmağını beyaz halkanın çevresinde gezdirmeyi sürdürdü. “İçerde, zaman başka bir şey haline geliyor. Neden bir türlü ileri geri gidemediğini merak etmeye başlıyorsun. Yani olan oldu, biliyorum.” Orta parmağını bir başka halkaya koyup hep beyaz halkalara değdirerek iki parmağını halıda gezdirdi.

“Ama zamanda belli bir noktaya neden gidemediğini merak ediyorsun.”

“Evet, senin söylediğin de buydu. Mektubunda.”

Başını kaldırıp kızın bir eliyle ağzını örtmesini izledi. “Öyle berbat bir haldeydim ki,” dedi kendini savunur gibi, “bunu gerçekten yazıp yazmadığımı da bilmiyordum ve bir adres yazıp pullayıp sana gönderip göndermediğim konusunda da hiçbir fikrim yoktu.”

“Aldım.” Birdenbire ellerini fitilli kadife pantolonun ön ceplerine soktu.

“Mektuplarını sakladım,” dedi kız.

“Sağ ol.” Bir süre sonra ekledi, “Sırf bunu duymak için geldim sanırım.”

“Sana çok yazdım.” Kızın saçları duvara yaslandığı yerde düzleşmişti. “Ama göndermedim, biri dışında, galiba. Geçen yaz yazmaya başladım, Warren’la işler tuhaflaşmaya başlayınca. Burada çalışıyordum, birden sana yazmaya koyuldum. Senden birkaç aydır haber almıyordum ve bunun da ne demek olduğunu bilemedim.”

“Benim geliyor olduğum anlamına geliyordu, sanırım,” dedi adam. “Senin dediğin gibi yapacağım anlamına geliyordu.”

“Ne demiştin?”

“Mektubunda... bir şekilde zamanda belli bir noktaya geri gidebileceğimizi söylüyordun. Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Eh, evet,” dedi kız. “Fiziksel olarak değil. Zaman makinesiyleymiş gibi değil.”

“Hayır sırf kendin. Olup bitene dair düşünüp hissettiklerin.”

“Sanırım inanıyorum, son zamanlarda zor olsa da. Lorraine’den... ve şey ağabeyin taşındığından beri.” Duvardaki saate baktı. Neredeyse gece yarısıydı. “Aç mısın?”

Başıyla onayladı adam.

“Artık kasabada bu saatte açık kalan tek yer var. Joey’s Pizzeria el değiştirdi ve eve servis yapıyorlar. Bazen onları arıyorum ve oradaki oğlan eve giderken uğrayıp ne kaldıysa ondan getiriyor.” Ayağa kalktı; kotu kalçalarına oturuyordu. “Kapatmadan önce arayayım şunu.”

“Hoşlanıyor mu senden?”

“Ya. Hepsi hoşlanıyor benden. Sorun da hep bu ya zaten.”

Warren gözlerini açtı. Bir süre sızmıştı; şimdi Noel'i tezgahın arkasında, telefonla konuşurken görüyordu. Leah'nin başı sağ kalçasına gömülmüştü ve kadın hafifçe horluyordu. Warren'ın eli hala kadının külotunun içindeydi ve ısınmış, ıslanmıştı. Noel ahizeyi yerine koyup soluna döndü. Resepsiyonda kimse olmadığı halde konuşuyor gibiydi sanki. Bu mesafeden anlamak güçtü. Warren şnapısı kafaya dikti, başını koltuğa yasladı ve gözlerini yeniden kapadı.

“Jimmy neredeyse kapatıyormuş,” dedi Noel. “İki dakika içinde gelir buraya, sen arka tarafa geçsen iyi olur.” Norman kalkmaya davrandı. “Hayır, ayağa kalkma,” dedi kız. “Senin şansına biri arabayla geçiyor olur, tanır seni.”

Norman emekleyerek arka büroya geçti. Masanın ardına geçince bilgisayar masasının yanındaki somyanın üzerine oturdu. “Polisler,” dedi. “Gece buraya gelirler mi?”

Kız kapının pervazına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Ben çağırmadıkça hayır. Bazen odalardan birinde parti verilir, onlar da gelip bir kontrol ederler. Yazın çok oluyor. Sonbaharda daha çok hafta sonları avcılar geliyor. Ama şimdi de her hafta sonu kar arabalı tipler burayı istila ediyor. Birkaç kez polis çağırmak zorunda kaldım çünkü bazıları...” Yüzünün kızardığını hissetti. “Bazıları kontrolden çıkıyordu.”

“Yani herifin birinin karısını ya da kız arkadaşını dövdüğünü kastediyorsun.”

“Tersi olduğunu görmedim hiç.”

“Tahmin ederim,” dedi Norman. “Böyle tiplerle dolu bir yerden geliyorum.”

Warren motor sesiyle uyandı. Caddenin karşı tarafında Jimmy’nin dağıtım kamyonunun motelin önünde durduğunu gördü. Jimmy denen herif yirmisinde bile değildi; aşırı budalaca görünen şu çuval gibi kotlardan giyyordu. Beysbol şapkası ters çevrilmiş, pizza dağıtan, mutlu bir velet. Donanmaya doluşan böyle milyonlarca velet vardı. Jimmy pizzadan başka şeyler de getirmiş olsa, diye düşündü, içeri girse, Noel kollarını boynuna sarsa, onu öpse, sonra da arka tarafa götürse, işte o zaman kolay olurdu. Warren arabayı oraya çekip büroya dalarak kızı veledin önünde diz çökmüş bir halde yakalarken görebiliyordu kendini. Bir fotoğraf çek ve velayet davasında ağzına sıç. Sırf ödünü koparmak için.

Fakat Noel resepsiyondan çıktı, ön kapıyı açtı ve Jimmy’nin kamyonundan inmesine gerek bırakmadı. Uzanıp konuştu onunla, soğuk yüzünden kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuştu. Öyle çıkmak için deli olması lazımdı. Saçları dört bir yana savruluyordu. Sonra Jimmy pizza kutusunu pencereden uzattı. Kız para ödemeye çalıştı ama Warren veledin almayı reddettiğini görebiliyordu. Bir avantaj sağlamaya çalışıyordu. Belki de velet o kadar aptal değildi. Kamyonu sürüp gitti ve Noel içeri koşturdu. Arka tarafa giden kapıdan geçip gözden kayboldu.

Pizza daha sıcakken hızla yediler ama kız ikinci dilimden sonra bıraktı. Norman devam etti ama artık pizzaların kenarlarını kutuya atıyordu. Yemeyi bıraktığında sanki uyuyakalacakmış gibiydi. “Çok yorgun görünüyorsun,” dedi kız.

“Sana bir anahtar vereyim de bir odaya çıkıp uyu biraz. Belki yıkanırsın da.”

“Kokuyorum, ha?”

Kız biraz duraksadıktan sonra güldü. “Eh, sayılır.”

“Tamam.” Adam somyada doğruldu.

“Sonra ne olacak, Norman?”

“Bilmiyorum. Mektupta yazdıkların canımı sıkıyor.”

“Buna karşı yapabileceğin bir şey yok,” dedi kız. “Yola devam etmen gerekiyor artık.”

“Fakat mektupta, baban ve şu Woo-San denen herifle ilgili söylediklerin. Keşke...”

“Burada *kalamazsın*, Norman. Bunu *biliyorsun*.”

İsteksizce başını salladı adam. Öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. “Bing -içerden bir arkadaş- çıkarsam, sınırı geçip Kanada Kayalıkları’na, belki İngiliz Kolombiyasına giderim, demişti.”

“İyi bir plan gibi geldi bana,” dedi kız. “Geçen yaz birkaç kez Soo Kanada’ya gittim, sınırda pek uğraştırmamışlardı. Her seferinde aynı şeyler: neredensin, nereye gidiyorsun, hangi millettensin, silah var mı üzerinde? Ne ehliyet istedikler ne bir şey. Ama seni arıyor olmalılar, değil mi?”

“Bilemiyorum. Şu minibüsü kaptım ve hiç bilemiyorum.”

“Nereden aldın onu?”

“Tanrım, ne çok soru soruyorsun.”

“Biliyorum. Minibüs mü çaldın?”

Adam bir kolunu dizinden kaldırıp bir süre alnına dokundu. “Başka bir araba bulabilirim, diye düşünüyordum. İstemiyorum ama belki de aramadıkları bir şeyle sınırı geçmek için yapabilirim bunu.” Somyadan kalktı. “Bilemiyorum. Biraz uzansam iyi olacak, sanırım.”

“Sana bir anahtar getireyim, birkaç saat sonra odayı ararım.” Kız da ayağa kalktı. “*Ne* tuhaf bir durum.”

Yan kanatçıklarını tikiştirarak pizza kutusunun kapağını kapatıyordu adam. Başını kaldırmadı. Karton üzerinde yağ izleri vardı ve parmağıyla birinin üzerinden geçti. “Hayır, değil,” dedi sonunda. “Gerçekten değil. Bu tam benim olacağını düşündüğüm ve senin bana olacağını söylediğin gibi. Biz aynıyız. Biz değişmedik. Olan olmadı.”

Noel adamın elini seyrederek bir süre durdu orada. Bir an için ağlamak üzere olduğunu sandı ama sonra adam ona döndü.

“Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?” diye sordu.

Kız dudaklarını birbirine bastırdı ve kendini tutmaya çalıştı fakat gözyaşları orada bekliyor ve kız onları hissedebiliyordu. Ciğerlerindeki tüm havayı boşaltarak fısıldadı, “İnanıyorum. Buna *gerçekten* inanıyorum.”

Warren arkadan gelen parlak ışığın farkına vardı, gözlerini açınca dikiz aynasından yansıyan farlar yüzünden gözlerini kısıtı.

Leah doğrulup saçlarını yüzünden çekti. “Ne bok bu böyle, polis mi?”

“Bilmem.” Işıklar kamyonetin tam arkasındaydı. Yan aynayı kontrol etti ama parlamadan başka bir şey göremiyordu. Bir an motele baktı, sonra arabayı çalıştırıp karlı caddeye çıktı. Farlar hala arkasındaydı. Kasabanın içinden Bobby’nin evine doğru ağır ağır sürdü arabayı. Birkaç blok sonra, “Bunlar polis değil,” dedi.

“Kim peki?” Bluzunu kotunun içine tıktırıyorodu kadın.

“Bahse girerim ki Camaro’ya binmiş birkaç velet. Buck ve Pete.”

“Güreşçi Pete mi?”

“Evet.”

“Tanrım, o velet,” dedi kadın. “Geçen sonbahar herifin biriyle, güneyden gelen bir avcıyla, Sally’s Pub’ın tam arkasındaki otoparkta bir kavgaya tutuştu. Üç adam zor ayırdı. Yani, bu herif Güreş Delisi programına çıkmalıydı.”

Noel, Norman’a 12 no’lu odanın anahtarını verdi çünkü kaloriferi çalışıyordu ve arka taraftaydı. Norman dışarı çı-

kıp minibüsü motelin arkasına çekti, ön büro birdenbire haddinden fazla boş ve sessiz göründü. Gelen tek ses, zemin altı ısıtıcılardan gelen tıkırtılardı. Kız tezgaha oturup mastodon makalesini bitirmeye çalıştı ama camdaki yansımasına dalıp gitti. Yorgun değildi. Gergin de değildi. Kendini tam dengede hissediyordu ve bu biraz yersizdi. Birkaç dakika önce gözyaşlarını durdurmaya çabalıyordu oysa şimdi sanki içinde bir şeyler kıpırdanıyordu. Tatsız bir duygu değildi bu, yine de bir parça korkutucuydu. Bir şeylerin öte yanında hissetti kendini, aşması gereken bir tür duygusal uçurumun. Cam ara sıra güçlü bir rüzgarla sarsılıyordu. Bankonun üzerinde görebildiği tek şey başı ve omuzlarıydı. Bankonun önündeki levha, camda tersine dönmüştü: "AAAP üyeleri için minibüs!"

Warren, Bobby'nin giriş yoluna saptı ve Camaro hemen arkasına girdi. Eğilip torpido gözünden 38'liğini çıkarttı.

"Siktir, ne oluyor?" diye fısıldadı Leah.

"Kes sesini." Kapıyı açtı. "Sen eve gir, ben bu işi halledirim."

Dışarı çıkıp silahı bacağına yapışık tutarak arkaya, Camaro'nun sürücü tarafına doğru yürüdü. Arabanın penceresi açıldı ve bayat bira kokusu yayıldı ortalığa; direksiyonda Pete vardı, yalnızdı. Warren arabanın üstünden bakıp Leah'nin Bobby'nin evinin ön kapısına doğru gidişini izledi. Aşağı bakınca, Pete'in kolunun araba penceresinden çıktığını gördü. Bir tabanca namlusu Warren'ın kasıklarına dokundu. "Hey, bir saksofon daha ister misin?"

Warren silahını kara bıraktı ve hareket etmedi.

"İndir donunu."

“Ne?”

“Beni duydun.”

Warren yavaşça kemerini ve fermuarını çözdü ve kotuyla donunu dizlerine düşürdü.

Pete çükünün tepesine silahın soğuk ağzıyla dokundu. “Hoş.” Gülümsedi. “Şu pisliğin fiyatı neydi? Fırtına gelince artıyor mu, iniyor mu demiştin? Sanki iniyor demiştin gibi geliyor bana? İniyor, bayağı iniyor.” Pete, kapıyı Warren’ın omzuna sertçe çarparak açtı. Arabadan çıkıp bir tekmeyle Warren’ın silahını park girişinin yanındaki kar yığına savurdu. Kendi silahını kemerine sokuşturarak, “Bunlardan nefret ederim. Korkaklar için bunlar,” dedi.

Karanlığın içinden gelen yumruğu, Warren’ın sol çene kemiğine indi. Warren düşüşünü soğuk kara dalan elleriyle kesti ve sağ avuç içi sıyrıldı.

“Onu bana ver,” dedi Pete.

“Yok. Bitti.”

“Ne demek, bitti? Sattın mı?”

Warren emekler haldeydi ve kara akan kanına baktı. Burnundan geldiğini düşündü ama ağzından geliyor da olabilirdi. “Hayır,” dedi. “Demin biz bitirdik.”

Bekledi ve bir süre sonra işe yarıyor galiba, diye düşündü. Sonra Pete üzerine eğilip onu bir daha, bu sefer sol kulağından yumrukladı.

“Bedavaya?” dedi Pete. “*Bedavaya?* Tanrım, eğer karı otoparka gittiği her seferde kokain istemeye başlarsa, sonunda bir sürü herif eve kapanıp çavuşu tokatlamak zorunda kalır. Senin hiç mi hiç yurttaşlık sorumluluğun yok.”

Warren karda yan yatarak paltosunun cebine uzandı, ilaç

şışesini çıkardı ve yukarı kaldırdı. Pete şişeyi aldı; Warren, şişenin, kot cebine girerken çıkardığı tıkırtıyı duydu. Pete'in ayağı gerilip hız aldı ve botu Warren'ın kaburgalarına gömülerek onu soluksuz bıraktı. Warren nefes almaya çabalararak sırtüstü yattı. Gözleri kapanmıştı ve Pete uzaklaşıyor gibiydi. Ardından arabanın kapısı açılıp kapandı ve Camaro park girişinden geri geri çıkarken farlar vücudunu yalayıp geçti.

Warren kıpırtısız yatıyordu ama yavaşça sola dönüyormuş gibi bir hisse kapıldı. San Diego'nun Gas Lamp Quarter'ındaki geceden beri kendini böyle berbat hissetmemişti. Gözlerini kapalı tuttu ve kusmayı aklına getirmemeye çabaladı.

Birden karanlıkta Leah üzerine eğildi. Küfrederek pantolonunu çekmesine yardım etmeye çabaladı ama Warren kadını itti. Kar yığınının doğru emekledi ve soğuktan elleri uyuşuncaya dek karı karıştırdı. Silahı bulamadı.

Telefon çalıyordu, Norman ahizeyi kulağına dayayınca Noel, "Saat beş buçuk," dedi.

"Tamam, sağ ol."

Kız içini çekince, adam onun konuşmasını bekledi ama kız konuşmadı. İlk çıkmaya başladıkları sırada, onunla telefonda konuşurken geriliyordu adam. Bazı herifler telefonu alıp bir kızla saatlerce konuşurdu ama Norman yapamıyordu. Kız bunu anlamış ve başlangıçta konuşmanın büyük kısmını kendisi yapmış, bir sürü soru sormuştu. Fakat daha çok telefonda hiçbir şey söylemeden durdukları zamanlar vardı. Kızın telefonda gelen soluğunda, başka hiçbir şeye benzemeyen bir mahremiyet vardı. Sanki ağzı hemen adamın başının yanındaymış gibiydi. Yatmaya başladıktan sonra, ba-

zen kızın ağzı onun kulağının kıyısına gelecek şekilde sırtüstü yatar, soluğunu dinlerdi.

“Düşündüm de,” dedi kız sonunda telefona. Ama devam etmedi.

“Eee?”

“Senin sınırı geçmen için en uygunu sabah sekizden önce bir vakit. İşyerleri açılırken. İnsanlar işe gider. Kamyonlar dağıtımına çıkar. Bilirsin. Belki de biraz meşgul olur ve pek dikkatli olmazlar.”

“Belki.”

“Ama bu havada... bilemiyorum sınırdaki ne kadar trafik olur.”

“Evet.” Kız bir şey söylemeye çabalıyordu. “Ama ne?”

Kız iç çekti. “Gerçekten gitmen, Kanada’ya gitmen gerekli mi sence?”

“Doğrusu burada, Kuzey Eicher’da kalamam.”

“Bunu önermem. Kimse için.”

Bir süre konuşmadılar ve adam kızınıkini daha iyi duya bilmek için nefesini tuttu.

“Neden bana bir şeyler sormuyorsun? Norman?”

“Ne gibi?”

“Ağabeyinle ne halt yediğim gibi. Mahkemede neler olduğu gibi.” Soluk alışığı değişmişti. Biraz soluğu kesilmiş gibiydi şimdi ve soluk alışığında adamın tanıdığı bir titreme vardı.

“Bu şeyleri düşündüm... çok düşündüm,” dedi adam. “Vaktim vardı. Bir süre sonra öyle önemli görünmüyor. Ağabeyimi tanırım... yani *ağabeyimi* çocukluğumdan beri tanırım. Sen onun hakkında bir şey bilmiyordun. Sonra donanmadan geldi, her zamankinden de beter olmuştu. Bunu

ben görebiliyordum ama sen nasıl görecektin? En azından başlangıçta bunu çok iyi gizliyor.”

“Çift kutuplu mu sence?”

“O da neyin nesi?”

“Manik-depresif gibi. Bir dergide okumuştum.”

“Ha. Tıbbi terimini bilmiyorum. Sadece hiç anlaşılamadığımızı biliyorum. Biz çok küçükken bile böyleydi, öyle kardeş olayı, oyuncaklar için çekişmek falan değildi bu. Belli bir düzeyde idare ediyorduk, yüzeysel anlamda. Yani kafa-ları kırıp dışarı çıkar, bira içer, konuşurduk ve her şey yolunda görünürdü. Ama şu diğer düzeyde, bilemiyorum, başka bir şeyler olup bitiyordu. Babam işine gücüne gidip de sadece biz ve annem kaldığımızda, annem bize hiç hakim olamazdı. Bunu hiç anlamadım.” Bir süre sessizlik oldu, sonra konuştu, “Pekala söyle, neden sen ve Warren, yani...”

“Bilmiyorum,” dedi kız. “İhtiyacım olduğunu sandığım bir şeyi sunar gibiydi. Sanki başkasında olmayan bir şey onda varmış gibi oluyor.”

“Evet, bu numarayı ilk yediğimde dört yaşındaydım.”

“Bu herhalde kulağa... ne bileyim, tuhaf geliyor ama başta *sana* ulaşmak için Warren’dan *geçmem* gerekiyor gibi gelmişti. Senin kapalı olan bir yanın vardı hep. Sen kapalı birisin, Norman. Sende bunu seviyordum fakat içini de görmek istedim. Sonra ağabeyin ortaya çıkınca ve işte, işte *büyük ve oracıkta* ve... eh, düşündüm ki Norman’ın hiç kimsenin görmesine izin vermediği kısmı bu. Anlıyor musun?”

“Evet, sanırım evet.”

“Ve seksle de ilgisi vardı. Belli ki. Bunu artık söyleyebilirim, Norman. Ne olduğunu bilmiyorum, mazeret göster-

mek falan istemiyorum ama bir yerde sanki gerekliydi. Benimle erkekler arasında ne oluyor bilmiyorum. İstedğim bir şey değildi, gerçekten, bilinçli olarak değil. Seçim şansım yok gibiydi. Gerçekten de bir anlamda Warren'dan *geçebilirim*, sonra da biter ve olay kapanır gibi düşündüm.”

Norman uzun, derin bir soluk aldı.

“Üzgünüm.”

“Sorun yok.”

“Yo, var,” dedi kız. “O zaman boktan bir haldeydin. *Hepimiz* öyleydik ama *sen* kontrolden çıkmıştın. Warren bize hep bir haltlar içiriyordu. Bu da onun denetiminin bir parçasıydı. Al bunu, iç şunu, çek bunu, yuvarla şunu.” Nefesini tuttu ve Norman bir an için kızın ağlamak üzere olduğunu düşündü. Fakat kız devam etti, sesi artık ahizeden kayarak geliyordu. “Kandırıldım, Norman. Tamamen. Herhangi bir şeye zorlanmadım; yapmak istedim. Sen bizi bulmadan önce, cidden her şeyi, düğünü, her şeyi iptal etmemiz gerektiğini söylemeyi düşünüyordum. Fakat bir şekilde bunun Warren'ın gerçekten istediği şey olmadığını fark ettim. Beni senin bana *sahip olduğun* şekilde istemiyordu. Beni istemesi gerektiği için, gizli olduğu için, bu işi çaktırmadan yapmamız gerektiği için istiyordu.”

“Davada sanki her şey benim suçummuş gibi çıktı.” Adam durdu, kızın nefesini dinledi. “Biliyorum, işleri gerçekten karıştırdım ama kafam hala darmadağındı. *Ben* darmadağındım. Her şeyi hatırlamıyorum. Bazı şeyler, evet, sana vurduğumu biliyorum. Görüntüler var, senin, ağabeyimin, ormanda olan saçmalığın, Raymond'la olanların görüntüleri. Kimse bana inanmadı... yani Raymond'ın beni avlamaya çıktığına. Birdenbire ortadan kaybolması da işleri iyice kötü hale getirdi.”

“Duruşma sırasında kızgındım,” dedi kız. “Gerçekten kulağım duymuyor ve sık sık inanılmaz baş ağrılarına yakanıyorum hala. Reçeteli ilaçlarım var; bir de ağabeyin, o da beni boş bırakmıyor... insanlara böyle *hakim* oluyor. Gerçekten de kafamla ilgili şu iş konusunda yalan söylemiyordum mahkemede, biliyorum sen öyle sandın. Tek kulakla duymak nasıl bir şey biliyor musun? Tamamen sessizlik sanıyorsun, yo, gürültü. Tüm bu *gürültüyü* kafanın içinde duyuyorsun. Sanki *kanını* yer değiştirirken, *beynini* çalışırken duyabiliyormuşsun gibi, bir patates cipsi yediğin zaman bu seni *deliye* döndürmeye yetiyor. Mahkemede ben sadece... sadece *öyle* kızgındım ki gözüm karar-mıştı.”

“Mahkemede,” dedi adam ağır ağır, “herkes Raymond Yates’in tanıklık etmemesinin, ortadan kaybolmasının sebebiymişim gibi davrandı. Daha sonra da beni içeri tıktılar, sen de Warren’la evlendin.” Kız yanıt vermedi, adam nefes alışını duyamıyordu. Sanki ortadan kaybolmuş gibiydi. “Orada mısın?” Kız telefonu kapattı, adam onun ağlamaya başladığını anladı.

Warren salondaki koltukta yatmış, Bobby’nin yatak odasındaki şilte yaylarının garç gurç ederek inlemesini dinliyordu. Bazen can çekişen hayvanlar gibi ses çıkarıyorlardı. Warren’ın havluya sardığı buz çoktan erimişti ama soğuk, ıslak havluyu hala şiş yanağında tutuyordu. Nefes aldığı zaman kaburgalarının arasına keskin bir acı saplanıyordu. Gözlerini yeniden kapatıp dinlememeye çabaladı fakat şilte yayları daha da hızla yaylanmaya başladı ve Leah’nin inlemeleri anlayış için yalvarır gibi bir hal alırken, Bobby boğazını temizlemeye çabalıyormuşçasına hırıldıyordu ve karyo-

la başlığı duvara çarptı, ardından yatağın ayakları halı serilmiş zemine vurdu.

Sonra tüm bu gürültü patırtı sona erdi ve yerini sessizliğe bıraktı.

Bodrumdaki kalorifer motoru canlanıncaya dek.

Telefon birkaç dakika sonra çaldı ve Norman önce yanıt vermemeyi düşündü. Yatakta kıpırtısız yattı ve kalkmak, duş almak ve gitmek gerek, diye düşündü.

Gitmek.

Yok olmak.

Ortadan kaybolmak.

Kuzey Eicher’a gelmek, Marquette Hapishanesi’ne girdiği ilk günden beri düşündüğü bir şeydi. Bir bakıma zamana bağlıydı bu. Eğer buraya dönebilirse, Noel’in mektubunda söylediği gibi zamanda da geri gidebilirdi. Yenilemek. Tüm bunlar olmadan önceye dönmek.

Olan oldudan önceye.

Telefon çalmayı sürdürdü. Sonunda açtığı zaman, “Git-tin sandım,” dedi kız. Adam yanıt vermedi. “Sana şu evliliği açıklamaya çalışmak istiyorum.”

“Yapma.” Kız nefesini tuttu. “Yapma,” diye yineledi adam. “Duymak istemiyorum. Niye evlendiğini biliyorum.” Kızın nefesini dinleyerek bekledi. “Her şeyi yoluna sokacağımı düşündün.”

“Evet,” dedi. “Yoksa, sen hapse bir hiç için girmiş olacaktın. Üzgünüm.”

“Çok komik,” dedi. “Hapse giren benim, suçlu bulunan benim ve özür dileyen sensin. Gerek yok, biliyorsun.” Şimdi yapmak istediği şeyin, olanları geri almak, zamanda geri

gitmek değil, zamanı durdurmak olduğunu fark etti. Yalnızca bu anı istiyordu: karanlık bir motel odasında onun nefesini dinleyerek yatmak.

Sonunda kız konuştu, “Gelebilir miyim?”

“Tabii. Bir duş alayım önce. Bana bir yirmi dakika ver.”

“Tamam. Sana göre bir şeyler var bende.” Telefonu kapattı.

Warren’ın bütün suratı acıyor ve sol kolunun altındaki kaburgaları ağrıyordu. Mutfak masasında oturmuş, sağ avucunun sıyrılan yeri kabuk bağladığından sol eliyle Cheerios yiyordu. Sol elinde bir acayip duran kaşığı bıraktı ve masadan kalktı. Salona geçti; denizci sandığı, koltuğun yanında, yerde duruyordu; kilidini açıp metal kapağı kaldırdı. Bir bek gömlek ve kot çıkardı ve sandığın dibine yaydığı gazetelerin üzerinde duran bıçağı aldı. Ayağa kalkıp bıçağı kılıfından çıkardı ve hole doğru baktı. Bobby’nin yatak odası dipteydi ve Warren açık kapının aralığından yatağı görebiliyordu. Bobby ile Leah çoktan gitmişti. Buraya taşındığından beri her sabah uyanıyor ve onların işe gitmek için hazırlanmalarını dinliyordu. Boktan işlerde çalışıyorlardı; Bobby bir elektrik şirketi için alışıyor, Leah ise Jacques’ Diner’da masalara bakıyordu ama yine de duş alıyor, dişlerini fırçalıyor, kahve yapıyor ve geç kaldıkları için kaygılanıyorlardı. Sanki bir bok fark edermiş gibi. Warren sol eliyle bıçağı ucundan tutarak kolunu kaldırdı ve dikkatini Bobby’nin karyolasında asılı duran hasır kovboy şapkasına yoğunlaştırdı, Bobby country ve western severdi ve şapkayı en sevdiği birkaç şarkıcıya konserlerde imzalatmıştı. Warren şapkanın tepesine nişan aldı ve bıçağı fırlattı; bıçak boş evin içinde hoş, ıslıklı bir ses çıkararak koridoru geçti, sapı yatak odasının kapı ko-

luna çarptı ve bıçak yere düştü.

Warren mutfığa geri dönüp Cheerios'unu bitirdi. Herhalde sağlam bir sağ elle de kovboy şapkası vuramazdı. Ona gereken şey, bir mesaj veren ve birinci dereceden bir el-göz koordinasyonu gerektirmeyen bir silahtı.

Noel 12 no'lu odaya ana anahtarla girdi. Banyodaki ışık açık ve kapı yarı aralık olduğu halde oda karanlıktı. Sabun kokusunu duyabiliyordu ve duştan gelen buhar ortalığı kaplamıştı. Adam aynanın önünde durmuş, saçlarını kuruluyordu. Çıplak omzu bir an için göründü.

Noel, sırtı banyo kapısına dönük bir halde yatağa oturarak, "Sana temiz elbiseler getirdim. Herkes bir şeyler bırakıyor ardında, kalanlar da çarşaflarla birlikte çamaşırhaneye postalanıyor. Buraya, yatağa bırakıyorum... iç çamaşırı ve güzel bir boğazlı kazak," dedi... Bir süre sonra ekledi, "Gelebilirsin. Bakmam." Hızla odaya gelip katlanmış elbiseleri alarak banyoya dönen adamın çıplak ayak seslerini dinledi. "Bir de fikrim var," dedi.

"Yaa?" Pantolonu giydiğini duyabiliyordu.

"Şu senin minibüs. Polisler, onu arıyor mudur?"

"Herhalde."

"Benimkini al. Dört çeker Isuzu Trooper'im var. Babam karda işe yaradığı için aldı bana. Lorraine de doğunca..."

"Kimin fikriydi..." Norman banyo kapısından çıkıp geldi. Kız ona baktı. Yeşil boğazlı kazak elindeydi. Çıplak omuzlarına ışık vuruyordu. "Ona Lorraine adını vermek kimin fikriydi?"

“Bilmem. Benim. Sevmedin mi?”

Birdenbire adanı utandı. “Yo, güzel.” Kollarını kaldırıp boğazlı kazağı başından geçirdi.

“Isuzu’nun kaybolduğunu geç bildireceğim,” dedi kız. “Bu da sana U.P.’den çıkmak için yeterli vakti verecektir.”

“Bilmiyorum.” Norman odaya gelip komodinden gri süveteri alıp boğazlı kazağın üzerine giydi. “Buraya geldiğimi bilecekler o zaman. Senin başını derde sokmaktan başka işe yaramaz.”

Lafın gittiği yerden korkan Noel şöyle dedi: “Onu göremezsin. Onu geceleri burada çalıştığım zaman babama bırakıyorum ve sen de onun yanına gidemezsin. Biliyorsun.”

Norman öteki yatağa gidip oturdu ve botlarını giymeye başladı. “Warren, nasıl davranıyor ona?”

“Önceleri, Lorraine küçükken, ona karşı iyiydi. Aramız kötüleştikçe, o yokmuş gibi davranmaya başladı. Sadece ağladığı zaman, bana onu susturmamı söylüyordu.” Bunun yeterli olduğunu düşündü ama her şey bu kadar değildi, o yüzden geri kalanını da anlatmaya karar verdi. “Ona dairem-den çıkmasını istediğimi söylediğim zaman, Lorraine’i kaybettiği için çok mutsuzdu. Çok mülkiyetçi biri.”

“Hayatında hiçbir şeyden vazgeçmemiştir,” dedi Norman. “Hiç.”

“Bak, araba konusunda ciddiym.”

“Biliyorum. Sağ ol.” Bağcıklarını bağlamayı bitirdi ve doğruldu. “Senin Isuzu’yu istemiyorum.” Devam edecekti ama etmedi. Kız devam etmek istediğini ama yapamadığını biliyordu.

Yatağa gidip yanına oturdu. “Söyle,” dedi.

“Anlamı ne ki?”

“Çünkü istiyorsun.”

“Bir yararı yok.”

“Ama söyle, Norman. Sadece söyle.”

“Tamam. Keşke Lorraine’le sen benimle gelseydiniz.”

“Yo, böyle değil.” Gözlerini adamın bot bağcıklarından ayırmadı. Yeşil benekleri olan bir kahverengi. “Ne istediğini söyle.”

“Peki. Lorraine’le senin benimle gelmenizi istiyorum.”

“Sağ ol.”

“Bir şey değil.”

Kar durmuştu. Başta Del, kendi kendine, arabayı öylesine sürdüğünü, fırtınanın çevreye verdiği zararı gözden geçirdiğini söylüyordu. 28 no'lu yola girmiş, Marquette'e yönelmişken bile. Sekiz yıl önce boşandığından beri, geceleri çevrede dolanmak gibi bir huy edinmişti. Karen güne-ye dört saatlik yolu olan Green Bay'e taşınmıştı; bir yıl sonra tekrar evlenince de, yeni kocasıyla birlikte Georgia'ya taşındı. Adam dişçiydi ve Karen onun kibar bir adam olduğunu söylüyordu, bu da her şeyi açıklamaya yeterdi. Adam kibar bir dişçiydi ve onu soğuktan kurtarmıştı. Del, Chicago'nun güneyine sadece birkaç kez gitmişti. Hala yetmişlerin sonunda Karen'la birlikte kırk dönümlük bir alana yaptıkları kütük evde yaşıyordu. Yaşamının bu noktasında evin, Karen, hayvanlar ve ergenlik çağında birkaç çocukla dolu olmasını umuyordu. Fakat sonuncu köpeği de öldüğünden beri ev bomboştu. Kadınlarla uzun süreli iki ilişkisi olmuş fakat ikisi de birkaç yıl içinde tükenmişti. Bir ya da iki yıldır biriyle çıkmamıştı; zaten bunu gerçekten istememişti de. Elindeki şey, önemli olan şey işti. Uzun kış ayları boyunca erkenden karakola gidiyordu ve bir aileye sahip olduğundan akşam yemeğinde evde olmaya çalışan Monty'den önce çıktığı pek olmuyordu. Yellow Dog Kasabası'nda resmi bir gece nöbeti olmazdı. Birinin bir sorunu olduğunda, Del'i evden ararlardı.

dı. Çoğu kez de sabahı bekleyebilecek türden bir iş olurdu.

Liesl, Del Maki'yi kapının aralığından gördüğünde, daha hastane odasına gniřęi dolmamıştı. Adam koridorda iki elini de paltosunun ceplerine sokmuş hemşireyle konuşuyordu. Kadın konuşurken o tamamen hareketsiz duruyordu, Liesl'e ilginç gelen de bu hareketsizlikti. Bunu, insanların, istediklerinden daha fazlasını söyleyebilmeleri için yaptığını fark etti; çünkü insanlar, adamın anlattıkları şeyi gerçekten dikkate aldığını biliyorlardı. Bir şerif için insanları konuşturmak işe yarar bir nitelik olmalıydı.

Odaya girdiği zaman neredeyse gülüyordu adam ve kadının onun bunu pek sık yapmadığından emindi. "Seni bu sabah bırakıyorlar, ben de eve götürmemi ister misin, diye sorayım dedim," dedi.

Kadın yanıt vermemeye karar verdi. Bakalım ne kadar sessiz kalabiliyordu.

Tavanda yatağın çevresine çekilebilen perde için metal bir ray vardı. Bu rayı, yapmış olduğu heykeller kadar iyi tanıyordu. Yatağın bittiği yerin üstünden kıvrılan mat bir metal. Serumla morfin alırken, bunu minyatür bir trenin rayları olarak dşnmştı.

Del odanın içinde yer değiştirdi ama kadın gözlerini tavandaki raydan ayırmadı. Adam yatağın ayak ucunda durdu ve bir süre öylece kaldılar. Kadın, adamın, onun ne yaptığını bilip bilmediğini merak etti, oyuna katılıp katılmadığını. Sonunda ona bir göz attı ve hemen tavana çevirdi bakışları-

nı. Anlamak zordu. Adamın yüzü soğukta kalmaktan hafifçe kızarmıştı ve gözleri tarafsız bir değerlendirme yapmaya kararlıydı. Sanki kadın yoldan çevirdiği bir sarhoşmuşçasına.

“Yoksa eve gitmek istemiyor musun?” diye sordu.

“Ne kadardır buradayım?”

“Bir gecedir.”

“Çok daha uzun geldi.” Gözlerini kapadı ve bir süre sonra konuştu, “Sanki haftalardır bu hastane yatağındayım. Eve gitmekten daha iyi bir şey düşünemiyorum. Ayrıca, benim kulübe modern evlere benzemez. Sürekli ilgi ister, odun sobasının ateşi, sözgelimi.”

“İstersen seni götürürüm. İlçe kamyonlarından birinin senin yolu küremesini istemiştin; böylece içeri girebileceğiz.” Bekledi ve sonunda kadın gözlerini açtı ama sadece adamın sol omzuna baktı. “Bir süre için seninle kalacak biri lazım...” Ağırlığını öbür ayağına verince göğsü kadının bakış hizasına geldi. Kadın adamın çenesini görecek kadar kaldırdı gözlerini. Sağlam, geniş, birkaç gündür tıraşsız. Bunun bazı erkeklerdeki görünümünü, ondaki görünümünü seviyordu. Çene hattını örtmeyecek kadar hafif bir sakal gölgesi. “Orada gelip sana yardım edebilecek biri var mı?”

Başıyla onayladı kadın. “En yakın komşumu ve kızı Darcy’yi çağırdım -ben de onun ev ödevlerine yardım ediyorum- şimdi sobaları yakıyordur. Tekrar evde, atölyemde, ağaçlarımın arasında olmak iyi gelecek.”

“Güzel.”

Uzunca bir süre kıpırdamadı ve bu kadını kaygılandırdı. Kendisi hareketsiz olmaya alıştı fakat adamın da kendi hareketsizliği vardı; ve bu, hem rahatsız edici hem harikaydı,

çenesinin biçimliliği, dudaklarının düzlüğü. Bir an için onun yüzünü kilden hayal etti, kaşın burun köprüsüne doğru indiği yerdeki hoş eğimi başparmağıyla nasıl yapacağını düşündü.

Derin bir soluk alıp, “Ne oldu?” dedi. Adam dönüp pencereye doğru gitti. Kadın hafifçe doğruldu, belinde ani bir sancı hissetti. Odası doğuya bakıyordu ve adam Superior Gölü’nün karanlığının üstündeki kurşuni ufku izliyordu. Orada en azından bir düzine farklı gri tonu vardı. Sanki oda da yalnızmış, akli bir şeylere takılmış gibi görünüyordu şimdi. “Sorun ne?” diye sordu kadın.

“Kaçak.”

“Norman,” dedi kadın. Del hala göle dönüktü. “Ne olmuş ona?”

Gök an be an parlaklaşıyor, griler yer değiştiriyordu sanki ve Del gecenin gündüze dönüşümüne tanıklık etmeye kararlı görünüyordu.

Kadın fısıldadı: “Yaşıyor mu?”

“Kesin.”

“O zaman tırdaki kimdi? Sen iki ceset var dedin... belki de ben anlamamışımdır. Verdikleri ilaçlar, insana tavanda çuf-çuf trenler gördürüyor.”

“İki ceset vardı evet ama ikisi de kaçak değil.”

“Adı Norman Haas,” dedi. “Bunu nerden biliyorsun?”

“Laboratuvardan ilk tetkikler geldi ve emin olur olmaz beni aramalarını istedim. Senin Norman tırda değildi.”

“Benim Norman,” dedi kadın.

“Menominee’den bir adam, karısı tarafından kayıp olarak bildirildi ve dış kayıtlarına göre adam sürücüyle birlikte tırdaymış.”

“O zaman Norman serbest.”

“Bu herifin arabasıyla,” dedi Del. “Aslında bir minibüs, kahverengi bir Dodge. Norman’ın bunu nasıl başardığını bilemiyorum. Yanan tır batıya gidiyordu ama şimdi minibüsle bu vakte dek Wisconsin, Minnesota ya da Kanada’ya varmış olabilir. Oralarda kar küreme makineleri dışında pek hareket yok.”

Liesl yatağa uzandı. “Şimdi ne olacak?”

“Eyalet polisi konuyu ele aldı ama onlar da bu havada pek bir şey yapmıyor.”

“Yakalarlarsa ve eğer o da karşı koyarsa onu vururlar, değil mi?”

Del artık pencereye arkasını dönmüştü. “Tır kazasına Norman’ın *sebebi* olduğunu söyleyebilir misin?”

“Hayır, bunu kesin olarak bilmiyorum. Fırtınalarda olan tipik kaymalardan biri gibi görünüyor.”

“Bir şey yapmamış... sadece hapisten kaçmış. Ama yaptığını sanıyorlar.”

“Ve sen de hastanedesin.” Kadın başını iki yana salladı. Del yatağın kıyısına geldi. Elleri hala paltosunun ceplerindeydi. Alnı, kaşlarının arasında küçük bir et kabartısı oluşturacak şekilde, hafifçe kırışmıştı. “Ne diyorsun?”

“Düşündüğümden fazlasını.” Sol kolunu battaniyeden çıkarıp avucunu yukarı çevirdi. “Düştüğümü söylüyorum. Bir kazaydı bu.”

“Doğru ve o seni ölüme bıraktı.”

“Beni taşımaya çalıştı... önce, yapmaya çalıştığı buydu. Ama karda yuvarlandık. Sonra yardım istemek için gitti ve sanırım sadece...” Liesl gözlerini Del’in gözlerinden kaçırmak zorunda kaldı. “Sanırım buna değmediğini düşündü.

Benim için riske girmeye değmezdi. Ama ben kazayla düştüm; bana zarar vermeye çalıştığı için burada değilim. Bu tıpkı kışın geyiklerin başına gelen gibi.”

“Ne olurmuş kışın geyiklere?”

“Tepelerde kar ayakkabısıyla yürürken bir tane gördük. Ölüyordu, aç kalmıştı ve donmak üzereydi. Bu anlaşılıyordu; diğerleri bizi görünce yürüyüp gittiler ama bu geyik orada durup bizi seyretti. Hareket edemiyordu.” Gözlerini kaldırdı ve bir an için adamın gözlerinde beliren bir şey onu şaşırttı. Bir küçük kasaba şerifinden beklenecek merak ve şüphenin ötesinde bir şeyler vardı, anlamaya çalışıyorlardı. O zaman kadın kendini daha da şaşırtan bir şey yaptı: adamın paltosunun ön cebine uzandı ve hoş bir biçimde nasırlı ve sıcak olan elini tuttu. “Geyik,” dedi, “onu vurdum. Başaramayacaktı, o yüzden vurdum. Norman bunu anladı. Bu, benim sebep olduğum bir şey değildi. Sadece doğa koşulları. Ya da istersen kader de ama ne olursa olsun, o geyiği daha fazla acı çekmeye mahkum etmek için hiçbir neden yoktu. Ona, evimin çevresindeki ağaçlıkta ölürken gördüğüm geyikleri anlamaya çalışmanın nasıl yıllar aldığını anlattım. Ona, artık bir geyiğin başaramayacağından emin olduğum zaman hayvanı Harold’ın tüfeğiyle öldürdüğümü anlattım.” Del’den öteye bakıyordu şimdi. Pencereden görünen gökyüzü, parlak bir istiridye rengi almıştı ve göl en koyu mavisine, mürekkep rengine bürünmüştü. “Koşullar, Del... o beni karda ölmeye bırakmadı, sadece yola çıktığı zaman, ayağından kar ayakkabılarını çıkarmışken, yanında bu tüfekli kadın yokken artık koşulların değiştiğini fark etti. Mantıklı olanı yaptı: özgürdü ve fırınada ilerlemeye devam etti.”

Şafak vakti Noel, babasının hafif bir meyille yirmi metre kadar uzanan giriş yolunun dibindeydi. Evin ön kapısının üstünde bir dizi geyik boynuzu asılıydı. Küçükken ön bahçe-
de durur, onların hareket etmesini, kapıdan birdenbire bir geyiğin fırlayıvermesini beklerdi. Yazları, ortalık nemlenip böceklerle dolunca, o zamanlar bodrumda yer alan atölye-
den yükselen boraks ve tabaklanmış deri kokusu yaz gecele-
rini kaplardı. Bu mesafeden bile, boynuzların artık kuru-
muş, kemik beyazı bir renge dönüşmüş olduğunu görebili-
yordu.

Arkasına dönüp Isuzu Trooper'ın direksiyonunda oturan Norman'a baktı ama camın yansımasından onu güçlkle se-
çebiliyordu, sonra çoktan kürenmiş olan giriş yolundan yu-
karı yürümeye başladı; babası, sabah kalktığında yol küren-
memiş olursa, Marchoud'un Garajı'nı arayıp durumu bildi-
rirdi. Son zamanlarda, geceleri motel resepsiyonundan dö-
nerken, bu özel yürüyüşü sık sık hayal etmeye başlamıştı...
ama hiçbir zaman bu koşullar altında, Trooper'ın içinde
Norman beklerken değil. Kendisini babasının evine sessizce
girip onu uyandırmadan Lorraine'i alırken düşünüyordu.
Bu olabilirdi çünkü adamın uykusu ağırdı ve genellikle ak-
şamdan kalma olurdu. Eğer uyanırsa, eğer onunla konuşur-
sa, Noel asıl niyetinin Lorraine'i kendi dairesine götürmek
değil, kaçmak olduğunu belli edeceğinden emindi. Adam
gözlerinden okur, sesinden anlardı bunu. Bu konuda yete-
nekliydi. Bu iş ancak kızı o uyurken çıkarabilirse olurdu;
eğer adam uyandığında bir şey fark etmez ve bunun Noel'in
erkenden gelip torununu eve götürdüğü sabahlardan biri ol-
duğunu düşünürse.

Fakat bunların ardından ne geleceğini hayal etmekte
zorlanıyordu, evin giriş yolundan çıktıktan sonra. Eğer ku-

zeye giderse, Kanada'dan başka bir şey yoktu. Güneye giderse, Yukarı Yarımada'dan çıkmak saatler alacaktı. Daha Wisconsin sınırından iki saat mesafede olan Menominee'ye varmadan; ya da Aşağı Yarımada'ya açılan boğazı aşmaya çalışacak olursa, Mackinac Köprüsü'ne ulaşmadan önce, babasının uyanıp ne halt karıştırdığını anlayarak eyalet polisini arayacağından emindi. Marchound'un Garajı'ndaki kar küreyiciyle nasıl konuşuyorsa polisle de öyle konuşacaktı. Hiç kızgın olmayan bir tavırla, daha çok, eski dostlar gibi, onları rahatsız etmiş olmaktan da utanmış gibi; ama bunun altında, adamın sesinde insanları istediği şeyi yapmaya zorlayan, doğrudan ve açık bir şey vardı. Ve bu da onun sırrıydı: insanları bir şeyleri istedikleri için yaptıklarına inandırmak, annesi de Noel de adam bunu kendilerinin seçtiğine onları inandırdığı için kalmıştı.

Fakat artık böyle olmayacaktı. Noel bunu geçen yaz anlamıştı: artık Kuzey Eicher'da kalmak, Warren'a yakın, babasına yakın olmak istemiyordu. Büyük bir keşif değildi bu. Yine de onu şaşırtan, annesinin de ölmeden yıllar önce aynı hallerden geçmiş olduğunu anlamasıydı: o da sonunda, kocasıyla istediği için değil, adam onu, bunun kendi seçimi olduğunu *sanmaya* ikna ettiği için kaldığının ayırdına varmıştı.

Araba yolunun tepesine varınca Noel, mutfğa açılan yan kapıya yöneldi. Evin sıcaklığına girince ağır hareket etti, tıpkı hayal ettiği gibi, botlarını çıkarmadan, babasının kar ve çamurdan korumaya çalıştığı bej halının üzerinde yürüyerek. Bu halıyı temiz tutmak, takıntılı olduğu şeylerden biriydi ve birkaç kez Lorraine çamurlu botlarıyla halıya bastığında kendini kaybetmişti. Noel salondan, sonra da koridordan, babasının birkaç santim aralık yatak odası kapısının

önünden geçti. Tütün ve burbon kokusu aldı. Babasının çamaşırlarına ait o kokuyu, çarşaflarını ve tişörtlerini yıkadığı zaman duyduğu o kokuyu aldı. Tümüyle tatsız kokular değildi bunlar ve bunları bile özleyip özlemeyeceğini merak etti. Babası temiz biri değildi, yaptığı her şeye sonuna dek kaptırırdı kendini. Öyle bir içki içip bırakmazdı. Sigara içmekten de vazgeçemiyordu. İyi elbiseler alır, onları dirseği ya da dizi patlayıncaya dek kullanırdı. Tişörtlerinin omuzlarında yıllardır yıkanmaktan delikler vardı. Kız onları aşağıdaki paçavra torbasına atmayı önerdiği zaman, hemen “Ama tam rahat edilecek hale geldiler,” derdi. Sonra da eklerdi, “At istiyorsan.”

İstiyorsan. Bunu bir kez dedi mi, istediğini şeyi yapamazdın.

Koridorun ucundaki yatak odasının kapısı açıktı, Noel içeri girip Lorraine’i yatağından kaldırdı. Çocuk, kollarına tanıdık bir ağırlıkla yerleşti. Uyanmadı, sarı kirpikleri uykuya bulanmıştı, yine de kollarının ve bacaklarının duruşundan annesinin geri döndüğünü anladığı belli oluyordu. Noel onu koridordan geçirdi fakat tam babasının kapısına yaklaşıırken çarşafların hışırdadığını duydu. Tamamen kıpırtısız kalıp ortalığı dinledi. Yatak yayları gıcırdadı fakat yerde adamın ayak sesleri duyulmadı. Bir süre sonra yeniden sessizlik hakim oldu ve kız odadan içeri bakmaya cesaret edemedi geçip gitti.

Salondan geçerken, botlarının halının üzerinde yeterince erimiş kar ve çamurlu ayak izi bırakmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Mutfakta Lorraine’e kar elbisesini giydirdi; çocuk hala uyuyor olsa da bedeni, annesinin onu giydirmesine otomatik olarak yardım etti. Ancak Noel onu mutfak kapısından yakıcı sabah soğuğuna çıkarınca Lorraine

ine'in başının ağırlığı onun omzundan kalktı. Kızın bedeni araba yolundan aşağı inerlerken biraz daha canlandı. Konuştuğu zaman sesi kısık ve uykuluydu. "Anne, eve mi gidiyorsun?"

Noel ev ile Trooper arasında yarı yolda durdu. Bu kısmı hiç hayal etmemişti, hiç Kuzey Eicher'ı terk ettiği zaman bunun biriyle birlikte olacağını düşünmemişti.

Hayır, ara sıra bunun bir erkekle olabileceğini düşünmüştü. Bazen moteldeki ön büroya, oda tutmak için bir adam gelirdi ve odasına çıktıktan sonra kızın aklını kurcalayacak bir şeyler olurdu adamda. Yüzündeki bir şeyler, gözleri, ifadesindeki bir tatlılık. Ya da yazın Yukarı Yarımadaya turistler geldiğinde, kaslı kolları ve yanmış bacaklarıyla şortlu tişörtlü bir adam belirir, kız bu görüntüyü aklında tutar, sonra gece yarısı, bütün odalar tutulduğu ve neon "Yer Yok" yazısı yakıldığı zaman, arka odadaki yarı karanlığın içinde somyaya uzanır, o görüntüyü aklında tutarak eliyle kendini boşaltırdı.

Aslında Kuzey Eicher'dan genellikle yabancı erkeklerle ayrılmayı hayal etmişti. Minnesotalı bir herif vardı. Ve otuzlu yaşlarının sonlarında, sağ yanağında yara izi olan başka bir adam. Ve yazın Kuzey Eicher'a yol çalışmaları için gelmiş Jeff adlı bir kolejli. Bunlardan biri oda tuttuktan sonra, bu herif komik, şu herif seksi ya da şu herif gerçekten seksi diye odalarına çıkmayı hayal ederdi. Fakat her seferinde odaya o asıl nedenle gitmeyi hayal ederdi: *Bu herif onu da yanında götürebilirdi.* Ve bürodaki somyanın üzerinde, yabancı bir yerde bu yabancı adamla geçecek hayatını hayal ederek saatlerce yatarı. Kusursuz bir yabancı.

Fakat tanıdığı biriyle gitmeyi hiç hayal etmemişti.

Hele Warren'la hiç.

Ve şimdi, Marquette'teki binada gerçekten hapis olan Norman'ı aklında da hapsetmiş olduğunu fark etti. Onu hiç dışarda, serbest hayal edemiyordu. Onun tekrar yaşama düşeneğini düşünemiyordu. Basitçe olanaksızdı bu. Yine de oradaydı adam, mavili grili Trooper'ın direksiyonunda oturuyordu.

Hiç Norman'la kaçmanın, uzaklaşmanın olası olduğunu hayal etmemişti.

Belki de bu yüzden kızını kucaklamış, araba yolunda duruyordu. Onunla gitmenin bir anlamı olmadığını, aslında tehlikeli olduğunu biliyordu fakat şu anda bu bilgi olup bitenlere uzak, ötelerde görünüyordu. Bir anlamı yoktu ve hızlı davranmazsa kendi kendisini gitmekten vazgeçirebileceğini hissediyordu.

Annesi de bunu düşünmüş olmalıydı: hemen şimdi gitmezsem, hiç gidemeyeceğim.

“Sadece bay-bay yapıyoruz,” dedi Lorraine'e, araba yolunun ucuna doğru yürümeyi sürdürürken.

“Bay-bay?” Lorraine'in gözleri Noel'in yüzünde dolaştı, sonra şarkı söylemeye koyuldu, “Bay-bay!”

Motelden çıktıktan sonra, Norman onun Trooper'ını Dodge minibüsle takip etmiş ve minibüsü Hautamaki Hırdatçı Dükkanı arkasındaki otoparka bırakmıştı. Bir araba yolda kalmışsa, bir kar küreyici bunu hemen rapor eder; ama bütün gün arabaların girip çıktığı otoparka bırakırsan, onun ne kadardır orada durduğunu fark etmeleri zaman alacaktır. Şimdi Norman, Trooper'ın direksiyonunda otururken, öylece basıp gitse mi, diye düşündü yine. Vites tak ve git, yok ol, ortadan kaybol. Biliyordu ki bunu yapsa, Noel ona en azından bir süreliğine arka çıkacaktı.

Ve incinecekti de.

Ama arabasıyla ilgili bir şeyler uyduracaktı ki babası hemen polisi aramasın. Belki de birileri Norman'ın artık bir Trooper'a binmiş olduğunu fark edene dek öğlen olurdu. O vakte dek eyaletten de çıkmış olurdu. Şansı varsa, Ontario sınırını geçebilirdi.

Fakat Kuzey Eicher'a bunun için dönmemişti. O *kaçmıyordu*.

Başka bir hedefi vardı.

Evi seyrederken, Noel'i çocukla birlikte dışarı çıkmaktan alıkoyan bir şeyin olup olmadığını merak etti. Lorraine'i görmeye can atıyordu. Belki de Noel'in babası uyanıktı, gerçi kız Norman'ı olmayacağına inandırmıştı ve çoktan telefona sarılmış polisi arıyordu. Ya da belki av tüfeklerinden birini dolduruyordu ve evden çıkıp ateş etmek üzereydi. Belki de Noel babasının evine girince bu işi kaldıramayacağını anlamıştı. Onun için bu, kaçış gibi bir şey olmalıydı.

Sonunda kucağında kırmızı bir kar elbisesi giymiş çocukla birlikte çıktığı sırada, Norman aracı vitesine takıp araba yolunun öteki ucuna fırlamak üzereydi. Fakat Noel yolun yarısında durdu. Yüzü soğuşun yanaklarında yarattığı kızarıklık dışında soluk görünüyordu ve adam kızın hala tam bir karara varamadığını anladı. O yüzden olduğu yerde kaldı; kızın yürümesi lazımdı.

Kendisi karar vermeliydi.

Yürüyüp gelmeliydi.

Kız o anı yaşıyordu... tıpkı adamın hapisanenin dışında ve devrilmiş on sekiz tekerleklinin önünde dururken yaşadığı gibi. Kızı şimdi yalnız bırakması gerektiğini biliyordu.

Beklemesi gerekiyordu ve nasıl yapılacağını öğrendiği bir şeydi bu: beklemek.

O yüzden kız giriş yolundan, çocuğa bir şeyler söyleyerek inmeyi sürdürünce, bir seçim yaptığını anladı. Trooper'ı hala çalıştırmamıştı. Kızın tüm o yolu ona doğru yürümesi, içeri gelmesi gerekiyordu; sonra gidebilirlerdi. Birlikte.

Del, Liesl'i Marquette General'dan alıp eve götürdü ve kadının araba yoluna vardıkları zaman, kapıyı dolandı, açtı ve dışarı çıkmasına yardım etti. Sıkışmış karın üzerinde yürümek kolay değildi; sırtı hala kaskatıydı, dengesini bozuyordu. Adam kolunu uzatınca, "Sağ olun, nazik beyefendi," diye fısıldadı.

Komşunun ergenlik çağındaki kızı Darcy oradaydı, o yüzden ev sıcaktı ve çaydanlık ocakta ısıniyordu. Darcy neredeyse kotunun dizlerine dek uzanan sarı yeşil bir Green Bay Packers eşofman üstü giymiş, kızıl saçlı, tombul bir kızdı. Liesl'in, üzerine çarşaf ve battaniye serilmiş koltuğa yerleşmesine yardım etti, sonra mutfığa döndü.

"Darcy kızımın en iyi arkadaşıydı," dedi Liesl, Del'e. Yolculuktan yorulmuş gibiydi. "Annesi yolun aşağısındaki köpek çiftliğini işletiyor. Orada, evde eğitiyor kızı, ben de onun resim öğretmeniyim, benimle uzun vakitler geçiriyor. Biliyorum, benim kuzey ormanlarının münzevisi olduğumu sanıyor insanlar ama bu pek doğru değil."

Del atölyeye girdi ve kilden eşyalarla dolu raflara baktı: kartallar, kurtlar, ayılar, bir sürü kap, çanak ve bardak. Duvar da kadının New York, Chicago ve Minneapolis'teki galerilerdeki sergilerinin tanıtımını yapan posterler ve çerçevelenmiş ödüller vardı. "Birinin bunu nasıl yaptığını hiç anla-

mamışımıdır,” dedi kadına doğru dönmeden. Kel kartallardan birinin kanatlarını inceliyordu. “Bir yerde bir şey görüyorsun ve onu kağıda geçiriyorsun... ya da böyle üç boyutlu olarak yapıyorsun.”

“Yöntem,” dedi Darcy, mutfaktan buharlar saçan iki fincan çayla çıkarak. Belli ki Liesl’in ona defalarca anlattığı bir şeyi taklit ediyordu. “Öncelikle *yönteminin* ne olduğunu belirlemelisin, sonra *imge* gerçekleştirilebilir.”

“Anlıyorum.” Darcy fincanları kahve masasına bırakırken Del salona döndü.

“Bu fincanları Darcy yaptı,” dedi Liesl.

“Evet ama saplarını çalışmam gerek. Eğri büğrüler.”

Del çay fincanını aldı. “Benimki işe yarıyor gibi.”

Kız ona aldırmadı ve uzanıp bir koltuğun üstündeki elbise yığınınını kaldırdı. “Bunları banyoda yerde buldum: *erkek giysileri!* Liesl, bir erkek arkadaşın var demek mi oluyor bu? Bir *sevgili?*”

“Var.” Liesl çayını yudumladı. “Ama arzuların ateşinden eriyiverdi.”

“Ya da parçalandı,” dedi Darcy burnunu kaşıyarak. “Seni seni.” Elbise yığınınını koltuğun yanına, yere bırakınca, pantolon ceplerinin birinden bir tomar katlanmış defter kağıdı düştü.

“Bakayım şuna,” dedi Liesl.

“Aşk mektubu mu?” Darcy kanepeye yanaşıp kağıtları açmaya koyuldu. “Ateşli, kirli, tatlı bir şeyler, kulağına fısıldanan bir şeyler? Ah, evet, evet, *evet!* Seni *istiyorum!* Sana *ihtiyacım* var! *Arzuluyorum* senin, senin...”

Tam okumaya başlayacaktı ki Liesl kağıtları elinden kaptı. “Defol, baş belası, yemeğe kadar da gelme buralara.”

“Ha!” Darcy mutfağa yollandı. Paltosunu giyince kapıya geri geldi ve “Onu da mı eriteceksin?” dedi.

“Defol!” dedi Liesl.

Darcy mutfak kapısından dışarı çıkarken histerik biçimde güldü.

“On iki yaş,” diye homurdandı Liesl, kağıtları açarken.

Del dengeli bir ağırlığı ama biraz eğri, büğrü bir sapı olan fincandan çayını yudumladı.

“Bunlar Norman’ın hapishane giysileriydi,” dedi kadın. “Ben ona Harold’ın eski giysilerinden vermiştim.” Son sayfaya varıncaya dek kağıtlara göz gezdirdi. “Bu, kızdan, Noel’den gelmiş.”

“Okusana.” Del salonun karşısındaki koltuğun kenarına oturdu.

Liesl, sayfaları pencereden gelen ışığa doğru tutarken uzun saç örgüsünü eliyle yana çekti. “ ‘Sevgili Norman,’ ” diye okudu. “ ‘Mektuplarını alıyorum ve hepsini bir ayakkabı kutusunda biriktiriyorum. Sana cevap yazdım ama göndermedim. Bilmiyorum, elimden gelmiyor. Herhalde bunu da göndermeyeceğim. Sadece bazen bu hale geliyorum ve öylesine...’ Burayı çıkartamadım. ‘Boktan bir haldeyim’ olabilir mi? ‘Ben öylesine’ -evet, boktan bir haldeyim- ‘ki çoğu zaman; seni orada kapalı düşünmek de beni üzüyor. Ama biz de daha iyi bir durumda değiliz. Her şeyi geride bırakabilirim, diye düşündüm bir süre. Lorraine’in varlığı buna yardımcı oldu; ve sanırım, dürüst olmak gerekir ki evlenmenin de unutmama yardım edeceğini düşündüm bir ara. Ama benle Warren arasında işler öyle tuhaf bir hal aldı ki. Ayrıntılara girmiyorum. Bu sana haksızlık olur. Burada yaşamıyor artık ki bu da iyi. Gerçekten nerede yaşıyor bilmiyorum. Öyle geziniyor ortalıkta ama sanırım çoğunlukla Bobby’de

kalıyor. Buraya hala katlanabileceğimden daha sık geliyor. Ve babam ondan da beter olabiliyor bazen. Warren babam için çalışmayı bıraktı çünkü aralarında bir şeyler geçti ve bazen ikisinden biriyle konuştuğum zaman birden korkuyorum çünkü ormanda olan tüm o işler daha da kötüleşiyor gibi. Bazen sarhoş olunca babam eski ağaç kesim kampından ve de Raymond'dan bahsediyor, onun ayılarla bir olduğundan.” Liesl gözlerini kağıttan ayırıp, “Ormandaki o işler mi? Nedir bu eski ağaç kesim kampı?”

Del başını iki yana salladı.

“Raymond? Avcı o.”

“Yates. Norman’ın davasından önce kayboldu.”

“Peki ‘ayılarla bir’ ne demek ?”

“Bilmiyorum,” dedi Del.

Liesl okumayı sürdürdü: “ ‘Burada şimdi Woo-San diye Asyalı biri var ve babamla birtakım işler çeviriyor. Ölü sezonda gündüzleri motelde çalışıyor. Ben genellikle geceleri çalışıyorum. Ama geçen sonbahar bir keresinde aylarca kulübede kaldı. Yeni bekçi o, sanırım Yates’in kulübesinde yaşıyor. Av mevsimi sırasında bir kere bile gitmedim oraya. Babam beni Kuzey Eicher’da oyaladı.’ “

“Artık Woo-San bekçiymiş,” dedi Del. “Niye bir Asyalı? Neden kuzey ormanlarını tanıyan biri değil?”

“Bilmem.” Liesl sayfayı çevirip okudu, “ ‘Sana daha önce de tüm bu şeyleri yazdım ama elbette göndermedim. Yapabileceğin bir şey yok, niye üzeyim ki seni. Belki de çıkıp gitsem iyi olur. Başka yerde, başka şehirde yaşamayı, orada bir işte çalışmayı hayal ediyorum, aslında bir ara gerçekten okula gitmek isterdim doğrusu. Orada sen çıkıncaya dek yaşadım. Nasıl başlayabileceğimizi düşünüyorum...’ Burada

karalanmış bir şey var,” dedi Liesl. “Hayır. Bunun yerine geriye dönüp eskisi gibi, bunlar hiç yaşanmamış gibi olabilir-dik. Sana yaptığımız şeyden, seni nasıl oraya tıktığımızdan bahsettiğimde, Warren sadece olan oldu, diyor. Sanki bu İncil’de falan yazılıymış gibi. Olan oldudan önceye gidebilme-mizi, yine öyle olabilmemizi isterdim. Gerçi bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum ama bazen mektuplarını oku-yunca olur gibi geliyor. O yüzden onları saklayıp sana şimdi olduğu gibi cevap yazıyorum ve hiç sana postalamıyorum. Bir şekilde *bilmeni* dilerdim yine de. Warren ne derse desin, olanların hiç olmamış olmasını dilediğimi bil sadece. Ya da babam ne düşünürse düşünsün. O herkes layığını bulur, di-ye düşünüyor, bu yüzden senin de yerin orasıymış. Keşke ne kadar üzgün olduğumu ve son zamanlarda ne kadar korktu-ğumu bilsen. Keşke bu uzun soğuk gecelerde yanımda yata-bilsen. Keşke Lorraine’in neye benzediğini görebilsen. Bel-ki de sana bir fotoğraf gönderirim? Ama bu senin için zor olabilir, yani sürekli onun resmine bakmak. Bilemiyorum. Bu öyle aptalca ki bırakıyorum artık. Belki de halimin ne kadar kötü olduğunu göresin diye sana gönderirim. Ama yapmayacağım. Bu bir işe yaramaz. Umarım iyisindir ve es-kiden her şeyin nasıl olduğunu hatırlıyorsundur. Sevgiler, Noel.” “Liesl kağıtları kucağına bırakıp çay fincanını aldı. “Bunu yazarken ‘boktan bir haldeymiş’, o kadar ki bunu göndermiş.”

“Herhalde doğru dürüst düşünmeden.”

“Neden korkuyor?” diye sordu Liesl. “Ne var ‘orman-da’?”

“Bilmem.”

“O her neyse, sanırım Norman biliyor,” dedi kadın. “Ya da bilmiyorsa da bilmek istiyor. Buradayken onun bir şeye

doğru kaçtığı hissine kapıldım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani geri getirilmesi gerektiğini söylüyorum.” Çayını yudumladı ve sanki küçük bir hayvanmışçasına kalın sarı saçlarını karıştırdı. “Çocuğun kafası karışık,” dedi. “Eyalet polisi bunu anlar mı?”

Del çay fincanını bıraktı. “Kar durdu artık, etraf korkunç soğuk olacak.”

“Onu aramaya çıkacaksın.” Bir soru değildi bu.

Del ayağa kalkıp kanepenin yanındaki pencereye gitti. Yeni yağan kara güneş vurmuştu. “Senin kazadan sonra, şu yeşil kamyonu gerçekten aradım. Biliyorum onun bulunacağından emindin ama üzgünüm, bir şey çıkaramadım.” Durup bekledi ama kadın bir şey söylemedi. Sonunda “Bakalım ne yapabileceğim,” dedi adam.

“Bir şey bulursan bana bildirirsin. Değil mi?”

“Elbette,” dedi adam, pencereye dönük duran yüzünü çevirerek.

“Bu konuda ciddiylim.”

“Biliyorum. Çay için sağ ol.”

Del yerinden kıpırdamadı. Kadın kanepenin dirsekliğinin üzerinden uzanıp adamın elini tuttu. “Birinin elini tutmayalı uzun zaman olmuştu. Buna alışabilirim.”

“Ben de.”

O zaman kadın gülümsedi ona, gözleri iri ve maviydi. “Bana verdikleri ilaçlardan olmalı. Senin bahanen ne?” Bir an adamın elini sıktı, sonra bıraktı.

“Sen idare edebilecek misin? Bir başına?”

“Yıllardır ediyorum.” Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. “Darcy daha sonra akşam yemeği için yardıma gelecek.”

“İyi.” Adam bir süre daha onu seyretti. Kadın gözlerini açmadı; adam, o gidinceye dek açmayacağını anladı.

Adam barakadan geçerek dışarı çıkıp arabayla tepeden aşağı indi. Güneş çıktığından, karın parlamasından korunmak için güneş gözlüklerini taktı. Land Cruiser’ı, akslarına kadar her yeri yeniden yapılmış bir 76 modeldi. Dört çeker olduğundan, başka çok az aracın geçebileceği, karla kaplı yollardan geçebiliyordu. İlçe Yolu’na varınca, Yellow Dog Kasabası karakolundaki Monty’yi aradı.

“Alberta Clipper,⁷ Superior’ı aşırp geliyor,” dedi Monty. “Eğlence başlıyor.”

“Kaçakla ilgili bir haber yok mu eyalet polisinden?”

“*Nerde*. İçerde sıcacık oturmak varken niye çıkıp oğlanı arasınlar? Sonunda kıcı donacak zaten, o zaman da ya ölür ya da teslim olur.”

Bu doğruydı: Marquette Hapishanesi on dokuzuncu yüzyılın ortalarından kalmaydı ve birçok mahkum kaçıp sonra da sırf Yukarı Yarımada’nın iklimi ve toprağının acımasızlığı yüzünden teslim olurdu. Teslim olmayanlar da genellikle ölürdü.

“Oğlanla ilgili şu kağıda bir baksana,” dedi Del. “Kuzey Eicher’daki kız arkadaşının soyadı neydi? P’yle başlayan bir şey miydi?”

“Dur biraz.” Monty masadaki kağıtları karıştırdı. “Tamam, burda, Pronovost, Noel Pronovost.”

“Tamam,” dedi Del. “Ben o tarafa yollanıyorum. Kar durduğuna göre, bir saatten fazla sürmez.”

“Eğer yollar kürenmişse,” dedi Monty. “Ortalığın ne kadar soğuyacağını biliyor musun? Alberta Clipper gölü aşırp

7 Alberta Clipper, genellikle Kayalık Dağlarının doğusunda, Alberta bölgesinde oluşan alçak basınç alanıdır. (ç.n.)

geline rüzgar artacak. Hava Durumu'ndaki Lucy eksi elli derecelik ayazlardan bahsediyordu.”

“Monty?”

“Buyur?”

“Şu ofiste tüttürdüğün sigarillo var ya... onu hemen söndür.”

“İyi yolculuklar.” Monty telefonu kapattı.

Warren, Noel'in apartmanının yanından ikinci kez geçerken, Noel'in Trooper'ı araba yolunda değildi hala. Saat sabahın onuydu, demek ki motelden çıktıktan sonra, Lorraine'i almak için babasına gitmişti ve hala oradaydı, mutfak zeminini ovuyor, banyoyu temizliyor, çamaşırları yıkıyordu. Warren defalarca ona babasının hizmetçisinden başka bir şey olmadığını, ondan kurtulabileceğini söylemişti. Ama kurtulamıyordu. Çok güçsüzdü. Babası onun dairesinin kirasını karşıladığı, elektrik faturasını, telefon faturasını, ona aldığı Isuzu Trooper'ın benzin kredi kartını ödediği sürece, adamın temiz bir evi, temiz elbiseleri, süpürülmüş duvardan duvara halısı olacaktı.

Warren sürmeye devam etti, sigaradan çektiği her nefeste kaburgalarından aşağı derin bir sancı iniyordu. Donanmadayken de böyle bir yara almıştı. San Diego Gas Lamp Quarter'da bir fahişe yüzünden olmuştu. Denizaltı üssünden bir denizci. Alabamalı iri bir oğlan, Warren'ın fahişesini, şu küçük altın çivilerden takılmış dili yüzünden daha çok beğendiğine karar vermişti. Askeri inzibat gelene kadar, gemici kayıplara karışmış, Warren'ın yüzü kaldırımın çakıllarına kazınmıştı ve sanki sol taraftaki bütün kaburgaları kırılmıştı. Gemicinin kim olduğunu bulmak bir ayını almıştı ama o arada herifin denizaltısı tatbikata çıkmıştı. Çürükleri iyi-

leştikten ve kan işemesi durduktan çok sonra bile, oğlanın hak ettiği dersi almamış olması Warren'ı huzursuz etmeyi sürdürmüştü. Dikiz aynasına bir daha bakıp şişmiş sol yanağını inceledi. Morluk ona Pasifik'te devriyedeyken gördüğü gnbatımlarını anımsattı.

Kuzey Eicher'dan geçerlerken, Norman küçük kızla göz göze gelmemeye çalıştı. Noel onu arkadaki çocuk koltuğuna kemerlemişti ve Norman çocuğun yüzünü ister istemez görüyordu. Utangaç ve sessiz bir çocuktu, aynaya bakmak yerine adamın ensesine bakmayı yeğliyordu. Aklının karışmış olduğunu düşündü adam, ona Warren gibi görünmüş olmalıydı ama onun başka biri olduğunu da anlamıştı. Noel kıza kısaca adının Norman olduğunu ve hep birlikte bay-bay yapacaklarını söylemişti.

Noel babasının evinden ayrılımlarından sonra bundan başka pek bir şey söylememişti. Daha çok kendi penceresinden dışarı bakmış ve ara sıra kızı kontrol etmek için arkaya dönmüştü.

“Orada babanın araba yolundayken bir an duraksadın,” dedi adam kasabaya indiklerinde. “Bir karar verdin.”

Kız bir şey söylemedi.

“İstersen hala ikinizi de burada bırakabilirim.”

Kızın başı dışarıya dönüktü, dükkanların önündeki taze kar yığınlarına bakıyordu. “Uzun bir şüredir karar vermeye çalışıyorum, Norman. Annem de bunu bir kere yapmış ve babamı terk etmişti. Yıllar önce. O, Grand Rapids’lerin ötesindendi. Oradaki herkes Hollandalıydı sanki. Zeeland ve Holland gibi şehirler. Babamsa buralı, ailesi Quebec’den

gelmiş. Ben on bir yaşındayken annemde bir farklılık olduğunu seziyordum ama bir gün evden gelip de onu bavullarını yatağın üzerine sermiş bir halde buluncaya dek bir şey anlamamıştım. Nereye gittiklerini sordum, her nasılsa bu yolculuğa benim de katılmadığımı anlamıştım. Öğleden sonra üç gibiydi ve içki içiyordu. O günden önce onu akşam yemeğinde aldığı bir bardak şaraptan başka bir şey içerken görmemiştim. Yatağa oturup ağlamaya başladı. Sonra bana, yolun aşağısında oturan arkadaşım Ellen'a gitmem ve akşam yemeğine dek orada kalmam gerektiğini söyledi. Çok hasta bir arkadaşını ziyarete gideceğini söyledi. Ona inandım ama nedense her şeyi bilmediğimin de farkındaydım.”

Kasabadan çıkar çıkmaz Norman arabayı hızlandırdı. Trooper'ın sol yanına güçlü bir rüzgar vuruyordu ve adam arabayı kar yığınının uzak tutmakta zorlanıyordu. Noel arkasına dönüp elini bir an için kızın yanağına koydu. “Her şey yolunda, tatlım. Sadece birazcık rüzgar.”

Norman dişlerinin arasından ısıklık sesi çıkardı. Durunca ya dek çocuk onu aynadan seyretti. Büyük mavi gözlerindeki bir şey, her şeyi bilmediğinin farkında olduğunu söylüyordu.

Noel önüne dönüp devam etti, “Annem evlenmeden önce bir modelmiş. Yetmişlerin pazar gazetelerinde onun reklamlarını görmüştüm. Elbiseler, kazaklar, sutyenler. Eğer babamla tanışıp kuzeye taşınmasaymış bir kariyeri olabilirmiş.”

“Ama kaçtı.”

“Üç günlüğüne. Herifin biriyle kaçtı ve üç gün sonra döndü.”

“Bunu bana hiç söylememiştin. Ne herifi?”

“Sonra. Bunu daha sonra konuşalım.” Ona doğru dönüp

bir an durdu, aklından bir şeyler geçtiğini anladı adam. “Sınırdan geçerken ben sürmeliyim,” dedi. “Bu benim arabam. Ehliyetim var, eğer durdurulacak olursak.”

Adam bir elini direksiyondan çekti ve bir an için kıza uzanmak istedi... kolunu ya da elini tutmak. Bunun yerine kendi kısa saçlarını düzeltti parmaklarıyla. “Ben de inmek istiyorum diyeceksin, sandım.”

“İnmek istemiyorum, Norman,” dedi kız başını iki yana sallarken. “Biliyorum bu delice ve bunu daha kavramış da değilim ama geri *dönmeyeceğim*. Artık değil. Yapamam. Gerçekten de bir süredir bunu yapmaya çalışıyordum. Ağabeyinle babam arasında kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin.”

Adam aynaya bir göz attı. Lorraine’in göz kapakları kapanıyordu, birkaç dakika içinde uyurdu artık. Çocuğun uykusunu getiren şeyin, onların konuşmaları -büyüklerin konuşması- ve buna eşlik eden motor gürültüsü olduğunu fark etti.

“Şu virajı alınca,” dedi Noel, “kenara çek de direksiyona ben geçeyim.”

“Bilemiyorum.”

“Sınırı geçinceye dek benim kullanmam mantıklı.”

Virajdan çıktıklarında, önlerinde yolun iki tarafındaki ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu. Norman, Trooper’ı durdurup kıza döndü. “Sault Ste. Marie’ye gitmiyoruz,” dedi. “Polisler bunu bekliyor. Sınırdan durup gelmemi bekleyebilirler.”

Noel’in yanağında, kulağının hemen altında bir seğirme oldu. Adam kızın korktuğu zaman dişlerini gıcırdattığını ve bu seğirmenin de onun belirtisi olduğunu hatırladı. “Bu yüz-

den benim kullanmam lazım. Kanada'ya geçmeyi başarsak bile, beni hala arıyor olacaklar. Atlı polislerin bizi bulması ne kadar sürer sanıyorsun? Noel, en azından ben sürerken durdurulursak, benim seni gelmeye zorladığımı söyleyebilirsin.”

“Hayır.”

“Mantıklı olan bu.”

“Bunu yapmayacağım.”

“Umarım gerek kalmaz. Şu sıralar kahverengi Dodge minibüsü arıyorlar.”

Trooper'ın içinde, iki tarafı karla kaplı ağaçlarla çevrili boş yola bakarak oturdular. Yol birkaç kilometre dümdüz uzanıyordu ve ağaçlar ufka doğru, sanki o noktada yol öylece bitiverecekmişçesine iç içe geçiyordu.

“Michigan'dan çıkmanın ne kadar zor olduğunu hiç düşünmemiştim.” Kız klimanın sesini bastırmak için neredeyse bağıırıyordu. “Kocaman ve büyük kısmı suyla çevrili. Bilemiyorum, Norman. Ne yapacağız?” İfadesinde profilini keskin, kararlı gösteren bir şey vardı ama yine de taze karın parıltısı altında yeşil gözleri inanılmaz derecede solgundu. Norman bir kez daha, uzanıp onun koluna dokunmamak için kendini zor tuttu.

“Bir fikrim var,” dedi, artık alçak sesle konuşuyordu. Lorraine koltukta uyuyakalmıştı, yüz kasları gevşemişti ve alt dudağından bir parça salya sallanıyordu.

“Nedir?” dedi Noel.

“Nereye gitmemiz gerektiğini düşünüyordum. Ormana.” Kız başını çevirip yola baktı. “Sen geri dönmek, sen gerçekten olmuş olanlardan önceye geri dönmek istiyorsun,” dedi Norman, “bunun için, onların olduğu yere gitmelisin.”

“Norman.”

“Tıpkı mektubunda dediğin gibi.”

Bir süre sonra kız konuştu, “Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Belki... emin değilim. Belki de yakalanacağım anlamına geliyordur. Ama en azından kaçarken yakalanmış olmayacağım. Ve belki... belki ormanda tam olarak ne halt karıştırdıklarının anlayabilirim. Baksana bana... bize ne yaptılar. Eğer anlayabilirsem, bu da bir işe yarar belki, bilmiyorum.” Kız bir şey söylemedi. “Bak,” dedi adan. “Mektubunu aldığım-dan beri bunu düşünüyorum. Dönüp seni görmek, Lorra-ine’i görmek istedim. Ama bunu planlamadım, senin benle gelmeni... hele buraya. Bunu yalnız yapacağımı sanmıştım.”

Kız sonunda ona döndü. “Tamam, Norman. Bu delice ama *tamam*.” Artık korkmuş değil, kızgın ve belki kararlı görünüyordu. “*Sen* oraya gidiyorsan, *hepimiz* gidiyoruz.”

Del, Kuzey Eicher’a doğru yol alırken kar küreme makinelerinden başka bir şeyle karşılaşmadı. Rüzgar kuzeybatıdan geliyor, yol kenarındaki taze kar yığınlarını üfürüyordu. Cep telefonuyla Monty’yi aradı.

“Herhangi bir şey var mı?”

“*Nerde*,” dedi Monty. “Soo’daki şu eyalet polisi ahababımı aradım. Kimse bir şey görmemiş, zaten kimsenin de bu havada sıkı çalışmayacağı kesin.”

“Başka bir şey?”

“Sadece Hasslebrink’in Tamirhanesi’ne gitmem gerekti.”

“Sonunda kalp krizi mi geçirdi?”

“Eğer geçirseydi, bana beş papel borçlanırdın. Hayır, dükkanında önce kendi işinin görülmesini isteyen iki müşte-

risi vardı. Biri kar arabasının derhal tamir edilmesini istiyordu. Diğer kar küreme aletini sokmuştu içeri. Beyinsizin teki. Önce kar küreme aletine bakılmasını söyledim. İnan bana, kar arabalı herif bombok oldu.”

“Eminim.”

“Kar küreme aletini görmeliydin, Del. Sekiz beygirlik bir Toro’ydu. Otuz yıllıktı en az ve bitmiş bir haldeydi.”

“Eminim. Eğer biri Norman’ı ya da şu Dodge minibüsü bulacak olursa, beni ara.”

“Şüphen olmasın.”

Kuzey Eicher’a yarı yolda, Del Koski’s Korner denen, etli börekleriyle ünlü bir yerde durdu; biftek, patates, şalgam, soğan ve havuç hep birlikte çıtır çıtır bir hamurun içinde pişiriliyordu. Madenciler etli börekleri işe götürürdü çünkü bunlar saatlerce sıcak kalıyor ve hamurlarından tutarak yenilebiliyordu. Del’in dedesi Keweenaw Yarımadası’ndaki bakır madenlerinde çalışırdı ve ninesi pazarla perşembe arası her gece börek pişirirdi. Dedesi Del’le babasını okla avlanmaya çıkardığı zaman da yanlarına börek alırlardı. Yirmi sekiz yaşından beri, hem babasının hem de dedesinin öldüğü yıldan beri ava gitmemişti ve artık börekleri sadece hava çok soğuk olduğunda yiyordu. Radyo ayazın eksi otuz beş derece olduğunu ve daha da soğuyacağını söylüyordu, o yüzden kendini şımarttı. Böreklerle ilgili iki ekol vardı: onları et suyu sosuyla yiyenler ve ketçapla yiyenler. Del hava bu kadar soğuk olmadığı zamanlarda ketçapı yeğlerdi; ama şimdi sosla yiyordu çünkü bu ona daha fazla enerji verecekti.

Yola tekrar çıkınca, bilinmeyen numaraları aradı. Kuzey Eicher’da iki Pronovost vardı: Noel ve onun babası diye tahmin ettiği bir adam. Del, Rejean Pronovost’u aradı, adam ikinci çalışta yanıt verdi. Vakit öğlen sularıydı ve adamın se-

si yeni kalkmış gibi geliyordu.

“Bayım, ben Del Maki, Yellow Dog kasabası şerifi.”

“Aha,” dedi Pronovost. Boğazını temizledi, sonra nefes aldı: sigara bağımlısı.

“Norman Haas’la ilgili bir şeyler duyup duymadığınızı merak etmiştim?”

“Ne olmuş ona?”

“Hapisten kaçtı.”

“Aha.” Pronovost nefes aldı. “Ben de öldü diyeceksin sandım.”

“Sadece herhangi biri sizinle ya da kızınızla bağlantı kurdu mu, onu merak ediyordum.”

“Polis mi demek istiyorsun?” Pronovost kahkaha attı. “Yo.”

“Eve, Kuzey Eicher’a dönmüş olabileceğini düşünmüştüm.”

“Yalnız bu pek de akıllıca olmazdı. Ama bu oğlan akıllıca işler yapabilir mi, bilemiyorum. Neredesin sen?” diye sordu Pronovost. “O gürültü nedir?”

“Araba kullanıyorum, efendim.”

“Ne var altında?”

“Eski bir Land Cruiser.”

“Kahrolası bir Zamboni⁸ gibi gümbürdüyor.”

“Evet, efendim.”

“Her yerde gider di mi bu Land Cruiser’lar, ha?”

“Hemen hemen. Ben kızınızı merak etmiştim. O orada, Kuzey Eicher’da mı?”

“Evet, geceleri motelde resepsiyonda çalışıyor, kızını da benle bırakıyor genellikle. Onu almaya da gelmiş zaten.

8 Buz pistlerinin yüzeyini düzleştiren araç. (ç.n.)

Gelmiş ve ben kalkmadan çıkıp gitmiş.” Pronovost bir an duraksadı. “Evini bir arayayım, kontrol etmek için. Bana numaranı ver de sana ulaşabileyim.”

Pronovost iki dakikadan az sürede aradı. “Yanıt vermedi,” dedi. Öncekinden daha tedirgin geliyordu sesi. “Alışverişe gitmiş olabilir ama ara sıra çocuğa bakan komşusunu aradım; bu sabah, onu da arabasını da görmediğini söylüyor.”

“Yine de dışarıda bir işi olabilir,” dedi Del.

“Olabilir.”

“Ben neredeyse Kuzey Eicher’a vardım,” dedi Del. “Uğramamın sakıncası var mı?”

“Dükkanımda olurum. Sana tarif edeyim.” Adamın sesinde, sanki konuşurken bir şeyleri hatırlamaya çalışıyormuş gibi tereddütlü bir şey vardı. Derin ve sık nefes alıyordu.

Warren’da hala Noel’in dairesinin bir anahtarı vardı, bazen o dışarıdayken içeri giriyordu. Onun aklını karıştırıyor, bütün ampulleri sökmek gibi işler yapıyordu. En iyisi de bu olmuştu; her yeri kapkaranlık bir eve girmek kızın ödünü patlatmıştı. Ama artık genellikle sadece televizyon seyrediyor ve bir yandan da kızın Trooper’ı geliyor mu, diye yolu gözlüyordu. Noel sadece bir kere o buradayken dönmüştü ve adam güç bela arka kapıdan sıvışıp bir blok öteye park ettiği kamyonetine yürümeyi başarmıştı.

Bugün bir huzursuzluk vardı üzerinde, televizyonda *Regis ile Kathie Lee*’yi açmış olmasına rağmen, odalarda dolaınıyordu. Evliliklerinin başında, Warren bundan hoşlanmıştı; bir yatak odasını, banyoyu paylaşmak, kahvaltıda mutfakta oturup yumurta yemek. Ve bebek... ama Noel fazla abarttı-

ğını söylemişti. Takıntılı demişti. Sanki adam Lorraine'i sırf kendine istiyormuş gibi, yani yapılması gereken işler -mama verme, altını değiştirme, çamaşır, temizleme- dışında; bunlara dayanamıyordu. O yüzden Noel daha çok sorumluluk aldıkça, kız yatak odasında, mutfakta, durmaksızın Lorraine için bir şeyler yaparken o da daha çok televizyon seyreder olmuştu. *Her şey* Lorraine için olmaya başlamıştı. Yatak odasına girip Noel'in dolabının en üst çekmecesini açtı. Ma- vi bir külotu banyoya götürdü, ağına biraz diş macunu sıktı, sonra tekrar çekmeceye koydu. Bebek odasında, plastik blokları yerde A-M-C-I-K yazacak şekilde düzenledi.

Salona geri dönünce kitaplıktaki fotoğraflara baktı. Onun burada yaşadığı zamankinden daha azdılar; çünkü kız, Warren'ın da içinde olduğu fotoğrafları kaldırmıştı fakat adamın kızı çektiği fotoğraf hala lise yıllıklarının yanında duruyordu. Balayında Mackinac Adası'na bir tekne turuna çıkmış ve köyden Grand Hotel'e kadar yürümüşlerdi. Otel için çalışan oğlan, yolun kıyısına bir masa koymuş, otel boyunca uzanan o ünlü verandada yürümek isteyen herkesten para alıyordu. Ücret kişi başına üç dolardı ve Noel sadece bir verandada yürümek için para vermenin gülünç olduğunu söylediğinden geri dönüp köye doğru yürümeye koyulmuşlardı; ama o sırada Warren onu birtakım çalılıkların içinden ve otelin ön bahçesinden geçirince, verandaya çıkmak, sanki bütün mekan onlarınmışçasına kolay olmuştu. Kızın, o geniş beyaz sütunlardan birine yaslanmış durduğu resmi eline aldı. O zamanlar daha da uzun olan, rengi güneşte açılmış sarı saçları rüzgarla yanağına yapışmıştı, sutyensizdi, sarı renkli kısa bir tişört giymişti. Warren o saçların tadını ve hoşluğunu, o göğüs uçlarının rengini ve şeklini tanıyordu. Noel aklına geldiğinde onu tıpkı bu fotoğraftaki gibi düşü-

nüyordu. Ağzındaki, gözlerindeki bir şey; masum ama bir parça “götür beni” diyor.

Warren resmi raftan alıp koltuğa oturdu. Kemerini ve kotunu çıkarıp ağır ağır otuz bir çekmeye başladı. Resme bakıyor ve ara sıra da gözü televizyondaki Kathie Lee’ye kayıyordu çünkü onun da güzel memeleri vardı. Fakat yüzü acıyor, kaburgaları ağrıyordu ve olaya kendini kaptıramıyordu. Gecen gece Leah onu emerken daha çok sertleşmişti.

Telefon çaldığında Ted Danson, Regis ile Kathie Lee’yeyeni programından bahsediyordu. Warren çekmeye devam etti ve dördüncü çalıştan sonra telesekreter çalıştı; Noel’in babası kaydetmişti mesajı, arayanlara evde yokuz diyordu. Mesaj bitince bip sesi geldi ve babasının sesi duyuldu.

“Noel? Gelince, beni evden bir ara.” Warren kendini bıraktı. Resmi salonun öbür ucuna fırlattı. Plastik çerçeve televizyon ekranına çarpınca parçalandı ama Ted konuşmayı, Regis ile Kathie Lee de lafa girmeyi sürdürdü. “Norman’ın serbest kaldığını duydum, sadece senle Lorraine’in nerede olduğunu bilmek istiyorum,” diyordu Noel’in babası. “Ara beni.” Kapattı.

Warren fermuarını çekip koltuktan kalktı. Dairenin arka kapısına doğru ilerlerken kemerini bağladı. Noel burada yoktu, babasında da yoktu, tuvalet falan temizlemiyordu. Sürtük, olması gereken yerde değildi, tabii eğer alışverişe gitmediyse.

Kuzeye doğru ilerlerken, kar yığınları öylesine yüksekti ki Noel yolun iki yanında da yığının ötesini nadiren görebiliyordu, yani mavi bir göğün altındaki uzun beyaz bir olukta

ilerliyorlardı. “Midemi bulandırıyor,” dedi. “Kar... öyle, ne bileyim, klostrofobik ki. Hem gök, *bomboş* görünmüyor mu?”

“Evet, öyle,” dedi adam. “İyi ki uyuşturucu falan almadık.” Kız güldü. Adam ilk kez şakaya benzer bir şey yapıyordu. Ya da belki onunla dalga geçiyordu? Belki kızın çantasında birkaç şişe hap taşıdığını ve belli bir ecza karışımı kullanmadan bir gün bile geçiremediğini kolayca anlamıştı.

“Daha çok havanda su dövüyor gibiyiz,” dedi adam. “Hareket ediyoruz ama bir yere gidiyormuşuz gibi gelmiyor.”

“Kuzey Eicher’da her gün ama *her* gün böyle geçiyor.”

“Gerçekten mi? Bir de hapsi dene.”

“Berbat mıydı?”

Bu kez adam güldü.

“Hücren dar, penceresiz bir yer miydi?”

“Hücrede değildim. İyi hallileri kışla gibi bir yerde, yataklarla dolu büyük bir odada yatırıyorlar.”

“Hücre arkadaşı yok muydu?” diye duraksadı kız. “Sen ve bütün o öteki herifler mi vardı?”

“Tecavüz ettiler mi? Sorduğun bu mu?”

Kız adamın ona bakmak için başını çevirdiğini biliyordu; ama gözlerini yoldan, karın beyazlığından ve tepedeki mavilikten ayırmadı. Birdenbire yorulmuştu, geçen gece pek uyumamıştı. Yerden çantasını alıp içini açtı. “Başım ağrıyor,” dedi şişelerden birini çıkartarak.

“Tecavüze uğradım mı diye mi soruyorsun Noel?”

“Fark etmez,” dedi kız. “Hayır. Yani demek istediğim *benim* için fark etmez.”

Norman başını yola çevirmişti. “Onlar nedir?”

“Bunlar mı? Baş ağrısı için.”

“Aspirin mi?”

“Hayır, reçeteli bir şey. Çok baş ağrım oluyor ve aspirin işe yaramıyor.”

“Nedir, migren mi?”

“Evet ve bir ağrının geldiğini hissediyorum.” Şişenin plastik kapağını açtı ve beyaz bir hap çıkarttı.

“İçerde de sürekli migreni olan biri vardı,” dedi Norman. “Haleler görüyordu. Görüşü bozuluyordu, delik gibi bir şey açılıyordu gözlerinin önünde. Deliğin çevresini görebiliyor ama ortasını göremiyordu. Gelip gidiyorlardı öyle. Beyaz haplar kullanıyordu, buna benziyorlardı ama doktordan reçeteli falan değildi.”

Noel ağzında tükürük biriktirerek, avucundaki hapa baktı bir an. “Benim de öyle haleler gördüğüm oluyor. Baş ağrıları, haleler, tek kulak da sağır; kafamın o kadar da iyi çalışmadığı hissine kapılıyorum. Tekliyormuş gibi; ayrıca hiç... kafamı toplayamıyorum.” Hapı ağzına atıp güçlükle yuttu.

Başını çevirince, Norman’ın onu dikkatle izlediğini gördü. “Bir şeyi anlamamı istiyorum,” dedi adam, başını yine yola çevirerek. Karlar kaygan değildi ve Norman saatte elli kilometreyi geçmiyordu. “İçerdeki olaylar, dışardakilerden farklıdır. Ben hala aynı benim. Anlıyor musun? Ben hala aynı benim.”

Bir an için kız ağlayacağını sandı. Çantasını kapatıp yere bırakmakla oyaladı kendini. “Seni incittiler mi?” diye sordu hafifçe.

“Hayır. Hayır, bana tecavüz etmediler. Hayır çünkü Bing’e yapılanlardan sonra sonunda oradan kaçtım.”

“Bing? Arkadaşın mıydı? Ne yaptılar?”

“Önemi yok artık. Olup bitti. Ben de kaçtım.”

“Peki.” Noel kara ve göğe bakmaya koyuldu. Trooper yola devam etti. Oluk şimdi daha da derin, mavi gök daha da büyük görünüyordu. Ama bu o kadar ürkütücü değildi. Bütün bu parıltılı ışıklar içinde kaybolmak daha kolaydı, geceleri motelin ön bürosunda, camdaki yansımasına bakarak tek başına oturmaktan daha kolaydı. Bazen paltosunu giyip dışarı çıkardı. Binadan uzaklaşır, motelin kehribar renkli ışıklarının görüş alanından çıkıncaya dek yürürdü. Açık gecelerde öyle çok yıldız olurdu ki. Açıklığın öte yanına, kasabanın bu tarafında yükselen tepelere bakardı. Aysız gecelerde tepeler kapkara olurdu ve bazen sonunda soğuğa dayanamayacak hale gelinceye kadar öylece durup o karanlığa bakardı. Tepesinde yıldızlarla bu koyu karanlık onu korkuturdu ve korkuttuğu için de ona olabildiğince uzun süre bakması gerektiğini hissedirdi. Bunu bir hazırlık gibi düşünürdü.

“Baban,” dedi Norman. “Bizim Kanada’ya gittiğimizi düşünecek.”

Noel ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. “Buralara, Koca Çam Kulübesi’ne geleceğimiz aklına gelmez.” Parmaklarıyla alt dudağına dokundu. “Babamın sorunu *başka* birinin nasıl düşündüğünü hiç merak etmemesi. Annemin üç gün sonra neden geri döndüğünü de hiç anlamadı.”

“Niye dönmüştü?”

“Benim için,” dedi Noel. “Bunu hemen anladım. Aslında, korkmuş olsam da, geri geleceğini biliyordum. Nasıl bilmiyorum ama biliyordum işte. Ve geldiği zaman yüzünde o ifade vardı, sanki inanılmaz bir korkuyla karşılaşmış gibi. Bir bakıma, ölünceye dek de o ifade yüzünden hiç gitmedi.”

“Bir başkasıyla gitmemiş miydi?”

“Aile dostuydu. Adam sonra eyaletten taşındı.” Hafifçe gülümsedi. “Sanırım babam onu ortadan kaybolmanın iyi bir fikir olduğuna ikna etti.”

Lorraine uykusundan uyanırken Norman aynaya baktı. Noel dönüp Lorraine’in ciddi biçimde Norman’ın bakışlarına karşılık verdiğini gördü; korkmuş değil, sadece kafası karışmış görünüyordu. Noel anlamıştı; kız, bu adamın neden Warren’a benzediğini öğrenmek istiyordu.

“Tatlım,” dedi Noel; ve Lorraine ona bakıncaya dek bekledi. “Tatlım, bu senin baban. Uzun zamandır burada değildi ama artık bize geri döndü.” Birden Noel’in gözleri sulandı, Lorraine onu büyülenmiş gibi izliyordu. “Sorun yok, ane *üzgün* değil. Baba bize *geri* döndü. Nedense *hep* döneceğini biliyordum... ne garip değil mi?”

Norman parmak uçları Lorraine’in yanağına dokununca ya dek yavaşça arka koltuğa uzandı. Kız ona baktı ve kaçmadı.

Del, Kuzey Eicher'ın hemen girişindeki evi buldu. Araba yolunun sonundaki levhada şöyle yazıyordu:

REJEAN PRONOVOST

Emlakçı

Evlere Değer Bıçilir

Arazi İncelemesi

Taksidermi

Pronovost, Del'i atölyesinin dışındaki güzelce kürenmiş araba yolunda karşıladı. El sıkıştırlarken, dosdoğru Del'e bakıyordu. Birçok insan bir polis memurunun yüzüne bakmazdı, en azından dosdoğru bakmazdı. Adam Del'den altı yedi yaş büyüktü, sağlıklı, sağlam bir yapısı vardı; bir hokey oyuncusunun kalın omuzları ve kısa bacakları. Del çocukluktan beri, göllerde ve sahalarda kayan böyle çok adam görmüştü. Kıvrıkcık kara saçları şakaklarında kırışmıştı ve birkaç kez kırılmış gibi görünen çarpık bir burnun altında biçimli beyaz bir bıyığı vardı. El sıkması kibar bir güç gösterisiydi. "Dostlarım bana Pronovost der."

"Del Maki."

"Kimse sana Chico demiş miydi?"

"Yok. Delbert yeterince kötüydü."

“Aha. Wayne Chico Maki, Blackhawks’un, takımdan hiç kesilmeyen iyi bir oyuncusuydu. Hiç anlamamışımdır bir Finlinin nasıl olup da Chico adını aldığını.”

“Ben de.”

“Buraya kadar zahmet ettin, Şerif.” Kürkle çevrili bir kapüşonu olan şık bir palto giyiyordu. “Yani, sonunda Noel’in bütün sabah alışverişte olduğu anlaşılınca çok saçma bir durum olacak.”

“Herhalde. En son ne zaman gördünüz onu?”

“Dün gece. Kızı Lorraine’i bıraktı, motele çalışmaya gitmeden önce. Bu sabah da aldı.”

“Onu o zaman görmediniz?”

“Hayır, yani işte, hala uyuyordum.” Pronovost başını bir yana eğdi ve Del dün gece içmiş olduğunu kastettiğini anladı. “Bunda tuhaf bir şey yok.” Garaja önden girdi. “Az önce gündüzleri motelde çalışan Woo-San aradı. Orası benim, o da bir kısmını satın aldı. Birkaç dakikalığına gidelim mi oraya? Burası küçük bir kasaba, sadece birkaç blok.”

“Yellow Dog Kasabası’nda, sizin blok dediğiniz şeyler de yok.”

Pronovost, Ford kamyonetine binerken güldü. Çok sessiz bir arabaydı, Del motoru zorlukla duyabiliyordu. “Ama soğuk,” dedi Pronovost, yola çıktıklarında. “İyice düşecekmiş sıcaklık, yarın daha da karlı olacak.”

“Ben de öyle duydum.”

“Bilirsin, bizim yaşımızdaki zeki adamlar Florida ya da Arizona gibi yerlere gider, buraya alabalık mevsiminde döner, sonra av mevsimi bitince yine güneye yollanır. İspinoz deriz biz onlara.”

“Tek bir kuzey kışını bile kaçırmadım,” dedi Del.

“Ben de.” Pronovost güldü. “Sanırım biz zeki adamlardan değiliz, ha?”

Motelin ön bürosuna vardıklarında, resepsiyonda Asyalı biri vardı. Yaşını tahmin etmek güçtü, kırk beşle altmış arası bir şey.

Pronovost, “Woo-San, bana telefonda anlattıklarını Şerif Maki’ye de anlatsana,” dedi.

Woo-San biraz duraksadı. Del’e doğru bakmadan, Pronovost’a konuştu. “Odaları temizleyen kız on iki no’lu odada ışıkları açık bulmuş, içeri giriyor ve anlıyor ki biri yatakta yattı sonra da duş aldı.” İnce alt dudağı titredi ansızın ve bankodaki deftere parmağını vururken kişisel olarak hakarete uğramış gibi göründü adam. “On iki no için *hiç* kayıt yok.”

“Ne demek istiyorsun, Woo-San?” diye sordu Pronovost.

“Bana anlaşılmaz görünmüyor.”

İki adam bankonun karşısında bakiştılar. Del adeta utanmıştı, sanki bir aile tartışmasının ortasına düşmüş gibiydi.

“Kızın dün gece burada çalışıyor,” dedi Woo-San. “Oda kullanılmış ve biri burada kaldı diye *hiç* giriş, *hiç* kayıt yok. Para almıyoruz ve çamaşır yıkamak lazım, elektrik ve sıcak su para ödemek lazım.” Woo-San deftere tekrar vurdu parmağını. Kırışmış elini tuhaf biçimde kadınsı gösteren, aşırı uzun tırnakları vardı. “Sana diyorum,” sesi titremeye başlamıştı. “Birini burada yatırdı. Niye yapar bunu? Sen söyle... *sen* söyle *bana*. Senin kızın. Oda on ikide bir adama gidip görüyor. *Senin* kızın.”

Pronovost’un yüzü ve omuzları gerilmişti. Del bunu defalarca, genellikle barlardaki ya da içki alemlerinden sonraki tartışmalar sırasında görmüştü. Pronovost sanki banko-

nun ardına uzanacak ve Woo-San'ı yakasından kavrayacak gibiydi. Bu adam, bir hokey takımında olsa, oyun kurucu denen oyuncularından olurdu.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Del hemen. Woo-San ona daha önce görmemiş gibi baktı. “Dün gece odada kalanın erkek olduğunu nereden biliyorsun?”

Woo-San'ın ağzı açıldı ve bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra sanki açıklamaya değmezmişçesine başını salladı.

“Tuvalet kapakları,” dedi Pronovost. Gergin biçimde güldü. “Bu da Woo-San'ın teorisi. Eğer tuvalet kapağı yukardaysa, odada bir erkek kalmıştır. Bu konuda araştırması var, yemin ederim. Kalkık tuvalet kapaklarıyla kayıttaki isimleri karşılaştırmış. Ne denir buna... tümdengelimli akıl yürütme mi tümevarımlı mı? Hiç ayırt edemem bunları?”

Woo-San şimdi Del'e aklı başında ve haklı birine, entelektüel olarak eşiti olan ve çıkarımının önemini ve mantığını anlayabilecek birine bakar gibi bakıyordu. “Bu konuda soru yok, *soru yok!*”

Pronovost bankoya bir adım daha yaklaştı ve ellerini palto cebinden çıkardı.

“Woo-San,” dedi Del, “şu on iki no'lu odaya bakmamın bir sakıncası var mı?”

Woo-San bir an tırnaklarını inceledi, sanki nasıl olup da o kadar uzadıklarını merak ediyormuş gibi. “Eğer FBI da ol-san fark etmez.” Bütün bu olup bitenden usanmış görünüyordu artık. “Oda çoktan yapıldı. Kanıt yok artık.”

“Tanrım.” Pronovost dönüp büronun kapısına doğru yürüdü. “Gel,” dedi, “bununla vakit kaybetmeyelim.”

Woo-San ellerini, bankonun üzerinde dua edermiş gibi birleştirdi. “Eğer şerifsen, niye üniforman yok?”

“Ah.” Del derin bir nefes aldı, sonra ağır ağır bıraktı. Palto ceplerinin birinden cüzdanını çıkardı, açtı ve rozetini gösterdi. Arka tarafta Pronovost dışarı çıkıyordu, çift kapılardan birinin çarpmasıyla içeri soğuk hava dalgası doldu.

Del hafifçe öne eğildi ve sessizce konuştu. “Demek dün gece on iki no’lu odada bir adam kaldı ve parasını ödemedi, niye?”

Woo-San’ın gözlerinde kadim yorgunluğa benzer bir şey vardı. Sesi öylesine derindi ki göğsünün tam ortasından geliyormuş gibiydi. “Neye dersin? Beyinsiz diyorsunuz ya işte ondan...”

Warren, Jacques’ Diner’da pencere kenarında bir yere oturmuş, Pronovost’un, motelin otoparkında kamyonetine doğru yürümesini seyrediyordu. Orosu çocuğu bir şeye sinir olmuştu; fiyakasından, omuzlarının çöküklüğünden belliydi bu. Doğa belgesellerindeki o hayvanlar gibiydi, kendilerini tehdit altında hissedince şişinen o kuşlar ve kertenkeleler gibi. Özellikle onları büyük göstermek için tasarlanmış ibiklerini, kanatlarını ve bir sürü eklenitlerini şişirirlerdi. Bazılarının, bir saldırıyı atlabilecekleri konusunda avcıyı kandırmaya yönelik, gerçeklerinden daha büyük olan sahte gözleri, ağızları vardı. Bazıları bir koku salıyor ya da sıvı püskürtüyordu. Bazılarının, etleri zehirliydi, ısırıldıklarında saldırganı sersemletiyor sonra da yalayıp yutuveriyorlardı. Ya da bazen, konu örümcek ya da yabanası olduğunda, saldırgan, avın döllerine konak oluyordu. Noel bütün o hayvan programlarını seyreder, dergilerde yazılanları okurdu. Bir taksidermist kızıydı, yıllarca babasının hayvan doldur-

masını seyrettikten sonra, canlı olanlara ilgi göstermişti. Warren ona genellikle bu programların ana fikrini kaçırdığını söylerdi: *Hayvanlar birbirini yer ve insanlar da hayvandır.* Doğanın düzeni böyle.

Warren motelden çıkıp Pronovost'u izleyen, büyük yeşil paltolu diğer adama baktı. Daha uzun boylu, bir parça daha gençti, daha çevik görünüyordu. Duruşundaki bir şeyden, Pronovost'un kızgınlık gösterisinin onun gözünü korkutmadığı anlaşılıyordu. Büyük olasılıkla konu, çoğu gün resepsiyona bakan şu Çinliyle ilgiliydi. Warren ile Pronovost'un arası, Woo-San'ın kasabaya gelmesiyle bozulmuştu. Artık farklı bir oyun oynanıyordu. Otoparkı kat ettikleri sırada, Pronovost konuşurken kollarını sallıyordu ama Yeşil Paltolu'nun denetimi ele geçirdiği belliydi. Ellerini ceplerinden çıkarmıyordu ve Pronovost sonunda kabul ederek başını salladı.

Warren kahvaltı tabağını önünden itti. Yayılmış yumurta sarısı, kıymalı patates artığı, kızarmış ekmek kabuğu. Leah oturduğu masaya gelip tabağını kaldırdı.

"Pek iyi görünmüyorsun, tatlım," dedi. "O çürük acıyor olmalı."

Arkasına yaslanıp bir sigara yaktı. "Çürükten değil."

Kadın masalara baktığı zamanlarda saçını hep toplardı. Bu, adama Noel'i anımsattı, banyodan önce saçını toplayıp boynunun eğimini, köprücük kemiğinin üzerindeki küçük çukuru sergilemesini.

Leah boş elini kalçasından çekip önlüğüne sildi ve sigarayı adamın dudaklarından aldı. "Bugün hiçbir şeyi kafana takma. Bobby'nin evine gidip yat." Sigaradan derin bir nefes çekti, dumanı üfledi. "Biraz kafayı kır, ben de saat iki gibi geleceğim. Belki de doktorculuk oynarız?" Sigarayı ona

uzatıp kaşlarını çattı. “Bazen çok fazla düşünüyorsun. O yamulmuş kafandaki derin gözlerden okuyabiliyorum bunu.”

Adam sigarayı geri aldı. “Gerçekten mi?” Kadın onayladı. “Peki şu anda ne düşünüyorum?”

Leah adamın kasıklarına bir bakış attı. “Bu gördüğüm bir sabah sertleşmesi mi, tatlım?”

“Evvvet ve sadece senin için.”

Kadın ağzını açtı ve dilini bir parça gösterdi. “Yoo. Sanmıyorum.”

“Yoo mu? Başka kimin için olacaktı?”

“Yanağını morartan şu herif için,” dedi kadın. “İntikam peşindesin.”

Warren sigarasından bir nefes çekti ve dumanı üflerken, kadına gülümsedi. “Çok akıllı bir kadınsın sen. Ayrıca güzel de bir kışın var. Bu ölümcül bir paket.”

Leah güldü, döndü ve boş tabağı mutfığa götürdü. Önlüğü kalçalarına oturuyordu. Tezgahın kenarındaki taburelere oturmuş yiyip içen yarım düzine erkek vardı; kadının mutfığa doğru yürümesini ve yaylı kapıyı itip girmesini izlemek için bütün kafalar döndü. Zincirleme reaksiyon.

Caddenin karşı tarafında, Pronovost ve Yeşil Paltolu kamyonete biniyordu. El kol sallanmıyordu artık, samimi bir tartışma vardı. Büyük olasılıkla bir mülk anlaşmasını çözme-ye uğraşıyorlardı. Belki de Yeşil Paltolu’ya motelinden hisse satacaktı. Belki daha da iyisi, Yeşil Paltolu’yu moteli yıkıp apartman yapması için tutmuştu. Ama en iyisi kat mülkiyetiydi. Kuzey Eicher’da daireler, evet. Warren, Pronovost’un konuşmalarını dinlemişti. Adam her şeyi alıp satabileceğine, her şeyin ticaretini yapabileceğine inanıyordu. Damadı olunca önce Warren da Pronovost’un şu pisliğine bulaşmıştı.

Ama pislik değişmiş, sonra da Pronovost uzaklaşmıştı. Artık kiralık mülkleri için Warren'ın yardımına ihtiyaç duymuyordu ve geçen sonbahar Koca am Kulübesi'ne avcı grupları getirmeyi bıraktığını söylemişti. Bunun Woo-San'ın kasabaya gelişiyle bir ilgisi olmalıydı. Herif ortaya çıkıveriyor ve birdenbire motelde çalışıp kulübedeki işleri ele almaya başlıyordu. Warren, San Diego'da karakola düştüğünde, birkaç Asyalıyla tanışmıştı. Bazıları orada, bazıları Batı Yakasında doğmuştu. Woo-San'ın neden Kuzey Eicher'a düştüğünü Warren pek anlayamamıştı. Pronovost'la ikisindeki ortak bir şey yüzündendi: sadece hırs değil, mutlak hırs. Bunun saflığını takdir etmemek de mümkün değildi.

Pronovost arabayı evine doğru sürerken, Del, onun sanki sıkışmış bir yiyecek artığını çıkartmaya çalışır gibi dişlerinin üzerinde diliyle çıkardığı sesi dinledi. Otoparktaki bağrışmanın ardından, adam pişman hatta kaygılı görünüyordu. “On iki no’lu odada kalanın Norman olduğunu kesin olarak söyleyemezsin.”

“Hiçbir şeyden emin olamam. En son Rodney Aaberg adına kayıtlı kahverengi bir Dodge’la buraya doğru geldiği biliniyor. Olasılıklardan biri sadece: Norman buraya geldi; ve Noel ve kızla birlikte gitti.”

“Kaırdı,” dedi Pronovost, arabayı Del’in Land Cruiser’ının yanına çekerken. “*Gitmediler, o onu kaçırdı. Onları: kızımı ve torunumu.*” Motoru kapattı fakat inmek için davranmadı.

“Benim anlamadığım, ocuk,” dedi Del. “Noel eve geldiğinde sen uykudasın, kızına kar elbisesini giydiriyor ve gidiyor. Ne yani, Norman da onunla eve mi geldi? Onu nasıl ikna etti? Kızının Trooper’ı olduğunu mu söylemiştin? Eğer

minibüsle gittilerse, onun Trooper'ı hala burada motelde olmalıydı.”

“Lorraine'i aldığı sırada onun yanındaydı demek ki,” dedi Pronovost.

“Nasıl olmuş bilemiyorum, hepsi bu. Bu sadece oldukça riskli görünüyor, Norman eve gelecek, hem de senin burada olduğunu bile bile. Senin uykuda olduğundan, uyanmayacağından nasıl emin olabilir?”

“Eminim silahlıdır.”

Del bir an düşündü bunu. “Norman nereden silah almış olabilir ki?” diye sordu. “Ama hakkını verelim, buraya kadar da gelmiş. Hapisten kaçmış. Fırtınada kar ayakkabısıyla yürümüş. Bir on sekiz tekerlekle binmiş, bir minibüs çalmış, şimdi de, bu da mümkün sanırım, senin kızının Trooper'ında oturuyor.” Del eldivenlerini giydi. “Belki de hızlı, şanslı ve... ikna edicidir. Bu sıkı bir bileşim.”

Pronovost kapı koluna uzandı ama orada durdu. “Kızımın onunla *isteyerek* gittiğini ima ediyor olamazsın.”

Del başını iki yana salladı. “Tek bildiğim beraber olabilecekleri. Hatta şöyle diyelim, bu bir olasılıktan öte, büyük bir olasılık. Başka neden bu yönü hedeflemiş olsun ki?” Kapısını açınca soğuk hava dalgası arabaya doldu. Dışarı çıktı. “Benim telefondan bir arama yapacağım,” dedi.

“İçeri gel, oradan ararsın. Rüzgardan kurtulmuş olursun.”

Araba yolunu geçip adamın atölyesine girdiler. Del tepedeki boynuz ormanına bir göz attı. Aletlerle kaplı uzun bir tezgahın ucundaki duvarda bir telefon asılıydı. Monty'yi arayıp “Herhangi bir şey var mı?” dedi.

“Hala hiçbir şey yok.”

“Benim tahminine göre Haas artık tek başına yol almıyor,” dedi Del. “Eski kız arkadaşı ve onun bebeğiyle birlikte. Ya Dodge minibüsteler ya da kızın, Noel Pronovost adına Michigan’a kayıtlı Isuzu Trooper’ındalar. Kız sarışın, çocuksa üç yaşlarında, Lorraine adlı bir kız çocuğu.”

“Eyalet polisini arayacağım.” Monty bir an sessiz kaldı. “Bu dövülen kızla aynı kız mı?”

“Evet. Ve ben herifin kızı saçından sürüklediğinden pek emin değilim.”

“İlginç bir şey bu. Gerçek aşk olmalı.”

“Belki,” dedi Del.

Tezgahın diğer ucunda Pronovost bilek taşında bir bıçağı biliyordu.

“Üçünün birden sınırdan geçebileceğini sanıyor musun?” diye sordu Monty.

“Olabilir.”

“Emin değilim,” dedi Monty. “Herkesi yakından kontrol ediyorlar; ayrıca herif bagaja da saklanamaz çünkü Trooper’larda bagaj yok. Ama bu havada, daha Soo’ya *varmamış* olmaları bile muhtemel. Oraya vardıklarında eyalet polisleri onları yakalar.”

“Sanırım,” dedi Del.

“Biliyor musun, sesin sanki bu oğlana arka çıkıyormuşsun gibi geliyor.”

Del, hastanedeyken Liesl’in sesinin nasıl geldiğini düşündü. Bir bakıma, onu karda ölüme bırakan bu kaçığın kurtarılmasını savunur gibiydi. Bir süre sonra, “Sen sadece eyalet polisini ara, tamam mı?” dedi.

Telefonu kapatıp Pronovost’un plastik bir kabın içinde birtakım kimyasalları karıştırdığı yere yürüdü. Önünde boy-

nuzu on çatallı bir geyik kafası vardı. Gözler gerçek gibi görünüyordu ama hareket etmiyorlardı.

Pronovost yeni bir çözüm bulmuş gibiydi. “Sırf laf olsun diye, bunun tam olarak bir adam kaçırma olmadığını varsayalım.”

“Bu olabilir mi diyorsun?”

“Benim kızım da bir kadın. Neyi niye yaptığını ben nasıl bileceğim? Bu işi çözmeye çalışıyorum, hepsi bu.”

“Soo, iyi bir havada buradan en az dört saat çeker. Ya da batıya gidebilir, Duluth’tan geçip Boundary Waters bölgesine yönelirler. Orada kaybolmak işten bile değil. Ama bir yerde mahsur kalmış da olabilirler, yolun her yeri kürenmemiş de olabilir. Eğer sınırı geçmeye kalkışırlarsa, öyle görünüyor ki yakalanacaklar.”

Karşı duvarda kara bir ayının üst gövdesi vardı. Kolları sanki bir kurbanı pençeleyecekmiş gibi kalkmıştı ve çenesi açılmış, yapma dişlerini ve dilini gösteriyordu. Baş ve burun tümseği kocamandı ve gözlerinde şiddetli bir kararlılık vardı. Altında ulusal bir yarışmada alınmış bir ödül, bir plaket vardı. Bu, Del’e, Liesl’in duvarındaki ödülleri, yaptığı kartal için aldığı ödülü hatırlattı. Taksidermi ve heykel... ikisi de aynı dürtüden, bir imgeyi koruma dürtüsünden kaynaklanıyordu.

Köşede gülümseyen, çıplak bir kadın fotoğrafı vardı.

“Hoş, değil mi?” dedi Pronovost. “Birkaç yıl önce güney yarımadadan bir herif aradı beni. Yaptıklarım hakkında bir şeyler okumuş ve eğer hemen yapabilirsem, hayatta bir ke-relik bir iş için iyi para ödeyeceğini söyledi. Ona beni en az bir yıl oyalayacak kadar çok işim olduğunu söyledim. Ama hemen yapılması gereken bir şey, diyerek ısrar etti. Nedir, dedim, balık mı kuş mu? Bana kuryeyle bir resim göndere-

ceğini söyleyip kapattı. Ertesi sabah resim geldi ve ben de şaka sandım; ama adam bir saat sonra arayıp yapıp yapmayacağını sordu. Önceki gün, otuz iki yaşındaki karısı araba kazasında ölmüş. İşte bana o iş için on bin dolar önerdi.” Pronovost sigara yakmak için bir an ara verdi. Öyküyü daha önce de anlatmıştı ve duraksamanın etkiyi artırdığını biliyordu. Dumanı salarak, “Ona, para için kadın doldurmuyorum dedim. O da bana on beş önerdi,” dedi. Tezgahtaki geyik kafasına eğilip, birden sanki yalnızmışçasına dalgın göründü.

“Ve?”

“Ha, ben de telefonu kapattım.”

Del yeniden baykuşu ve ayıyı inceledi. Pronovost on beş dakika önce motelde sinirden çatlayacak halde olmasına karşın, şimdi çok sakindi. İnsanlar kötü haber alınca, hani polisi ilgilendiren türden -kaza, ölüm, kayıp gibi haberler-davranışları kararsız oluyor, histerikten neredeyse koma haline dek değişiyordu. Çalışma tezgahına eğilmiş Pronovost, şimdi çalışmanın rutininde sığınak bulmuş görünüyordu. “Sanırım bu işi gidebileceği yere kadar izlemiş oldum,” dedi Del.

Pronovost bir elini geyiğin boynuna yerleştirdi ve bir tüy öbeğini düzeltti. “Anlıyorum.”

“Eğer bir şey duyacak olursam, sınırdaki görülürlerse, size bildiririm.”

“Müteşekkir olurum, Şerif.” Pronovost işine daha da gömüldü.

Del soğuğa çıktı, Land Cruiser’ına bindi ve arabayı kasa-baya sürdü. Kendi kendine, arabayı sürmeyi, karanlık basmadan, soğuk her yeri kaplamadan Yellow Dog’a varmayı öğütlüyordu; böyle soğuklarda motor kitleniveriyordu; ka-

sabadan yirmi beş kilometre uzakta kal, donup ölürdün. Birçok kez arabalarının koltuğunda donup kalmış sürücülerle karşılaşmıştı. Yüzleri mavi beyaz olurdu ve Pronovost'un atölyesindeki hayvanlar onlardan daha gerçek görünürdü. Motele varınca arabayı oraya çekti ve resepsiyona girdi.

“Oda istiyorum,” dedi. “On iki no’lu odayı.”

“On iki no’lu oda?”

“Çoktan temizlendi, demiştin.”

Woo-San bir kez başını eğdi.

“Tamam, istiyorum öyleyse.” Woo-San bankoya bir kayıt kartı çıkarttı, Del de doldurdu. “Bir de yolun aşağısında bir Çin lokantası gördüm. Buraya servis yapıyorlar mı?” Woo-San yine başını eğdi. “Ne tavsiye edersin?”

“Tavsiye?”

“Neyi iyidir oranın? Tanıyor musun onları, ne pişirirler?” Woo-San şaşırmış görünüyordu. “Akraba mı? Aileden mi?”

“Aile? Restoran? Hayır. Ama mantı iyi. Siz deneyin Çin mantı.” Del kayıt kartını bankoda ona doğru iterken, Woo-San sırtıttı. “Nakit mi, kart mı?”

Bin birinci kahveden sonra Warren, Jacques’ Diner’dan çıkmak üzereyken bir Land Cruiser’ın caddenin karşısındaki motel otoparkına girdiğini gördü. Yeşil Paltolu aracından çıkıp büroya girdi. Land Cruiser’ın kapısının üzerinde yıpranmış ve solmuş bir arma, altında da bir yazı vardı: “Şerif, Yellow Dog Kasabası.”

Warren artık sadece iki müşterinin oturduğu tezgaha doğru döndü. “Nerede bu lanet Yellow Dog Kasabası?” diye sordu.

Yolun aşağısındaki benzin istasyonunu işleten Guy Marchoud, *Milwaukee Journal Sentinal*'ın spor sayfasından kafasını kaldırmadı bile. "Kasaba mı? Kasaba falan bilmem ama o nehirde iyi balık olur." K l n  tabağının kenarına silkti ve gazeteden bir sayfa çevirdi. "Marquette'in dışında bir yerde."

Warren motele bakan pencereden dışarı bakarken bir sigara daha yaktı. Yeşil Paltolu, Yellow Dog Kasabası şerifi, Pronovost'un emlak bürosunun müşterilerinden biri değildi. Avcı falan da değildi. Bu işin Norman'la, Noel'le ve de çocukla bir ilgisi vardı.

Liesl uyuyup uyanarak birkaç saat geçirdi ama sonunda koltuktan kalkacak gücü kendinde buldu. Yürümekte zorlanıyordu. Tıpkı Harold ile Gretchen'in öldüğü araba kazasından sonraki gibiydi: omuruna vuran ani sancılar yüzünden attığı her adımı düşünmek zorundaydı. Yine de ağır ağır salonu geçti, atölyesine girdi ve dikkatle kendini tabureye yerleştirdi. Sol kalçasına derin bir ağrı yerleşmiş olsa da omurundan bir miktar baskı kalkmıştı.

Yatık çatı pencerelerinin aydınlattığı atölye, evin geri kalan kısmından daha farklı görünmüştü hep. Işık yüzünden, görüş olanağı yüzünden. Şimdi kış ortasında bile, tepeden gelen soluk ışık her şeyi yalıtıyordu: kimi bitmiş kimi bitmemiş çalışmalarla dolu raflar. Tezgahın üstünde bir kutu kil vardı, Liesl kutuyu açıp içindeki çamur kütlesini çıkardı. Kırmızı toprak rengi her zaman gözlerine yatıştırıcı geldiğinden bir süre kili seyretti. Sonunda iki elini çamurun üzerine yerleştirdi. Kil serindi ve dümdüz yüzeylerinde kadının bozmaya karşı hep isteksizlik duyduğu o yapay kusursuzluk vardı. Çocukken yeni bir fıstık ezmesi kavanozunu ya da yeni bir tereyağı kalıbının kağıdını açarken aynı isteksizliği hissedirdi. Skippy fıstık ezmesi kavanozunun içindeki düzgün yüzey onu büyülerdi. Öyle pürüzsüz olurdu ki kızın bıçakla yüzeyi bozma arzusunu alıp götürürdü. Bir keresinde

fıstık ezmesinin yüzeyinde parmağıyla iki delik açmış, sonra ağız yerine bir düz çizgi çekmişti: bir yüz. Kapağını kapatıp kavanozu buzdolabına geri koymuştu. Daha sonra kız kardeşi kavanozu açınca Liesl'i fıstık ezmesine parmaklarını batırdığı için annelerine şikayet etmişti. Liesl bunu ilk heykeli sayardı.

Şimdi başparmaklarını kile bastırıyordu: *Gözler*.

İşaret parmağıyla aralarına düz bir çizgi çekiyordu. *Ağız*.

Ellerini kucağına koyarak, kütleye baktı. İfade tatsız olmuştu, durdurulmaz bir acıya karşı koyuyormuş gibi görünüyordu. Öyle ağrı falan değil, acı.

“Yüz,” diye fısıldadı.

Yol durmaksızın tırmanıyor; tepeler, Superior Gölü'ne yaklaştıkça daha da dikleşiyordu. Norman, doğudaki alçak tepelerin arasında kalan, sadece bıçkılanenin arkaya doğru inen çatısının görüldüğü ağaç kesim kampını geçtikten sonra hep bu bekleme duygusuna kapıldığını hatırladı. Oraya vardıkdan birkaç kilometre sonra Koca Çam Kulübesi görüş alanına giriyordu. Trooper'ı kenara çekip kütüklerden inşa edilmiş ve elektrikli testereyle yapılmış artistik süslemelerle kaplı bir geçidin kıyısında durdu: dış dış kenarlar, çentikli ağızlar, kerestelerden çıkarılmış derin V'ler hep birden kuzeyli imgeler mozaiği oluşturuyordu: Ojibwalar, Blackrobeler, kanolar, uluyan kurtlar, kartallar ve ayılar. Karın içinden fırlamış çit, bir bayırın tepesindeki ağaç hattına dek uzanıyordu. “Unutmuşum,” dedi. “Bu başka, çok eski bir zaman ve sen oradan çıkıp gelen tek kişisin.”

“Koyda hala birkaç kişi yaşıyor,” dedi Noel, dönüp Lorraine'i araba koltuğuna bağlayan kayışları çözmeye koyulurken. “Aksi halde bu yolu küremekle uğraşmazlardı.”

Eldivenlerini, şapkalarını giyip Trooper'dan indiler. Noel çocuğu bir bebek askısıyla sırtında taşıyordu, Norman bebeğin eşyalarıyla -giyecekler, bir battaniye, meyve suları için plastik bir şişe- dolu sırt çantasını aldı. Kar yığınını tırmandılar ve bayırdan yukarı çiti izlediler. Kar dizlerine dek geliyordu hatta bazı yerlerde daha da derindi. Noel, Norman'ı rüzgara karşı siper alarak yürüyor ve Lorraine'le konuşuyor, ona çok geçmeden içeri gireceklerini söylüyordu. Kız omuzlarına sıkıca tutunmuştu ve yüzünü rüzgardan öte yana çevirmişti.

Ağaçlara vardıkları zaman kulübeyi, çatısı oldukça eğimli uzun kütük evi gördüler. Kulübenin ardında bataklıkların içinde dar bir nehir kıvrılıyordu, çoğu yeri karla kaplanmıştı ama kıvrımlardan birinde buz yarılmış ve kara su ortaya çıkmıştı. Nehrin karşı kıyısında dalları karla yüklü huş ve çam ağaçlarından bir duvar yükseliyordu. Çıktıkları bayır, Superior Gölü'nün geniş mavi düzleminin gökle buluşmak üzere yükselir gibi görüldüğü doğu yönündeki birkaç kilometre dışında, her yönden dik, ağaçlık tepelerden oluşan bir manzara sunuyordu.

Verandaya varınca rüzgardan korunabildiler. Noel anahtarları çıkarıp gözden geçirdi, birkaç tanesi motelindi ve kulübenin anahtarına benziyordu. Bir iki tanesini kilitte denedikten sonra kapıyı açtı ve tepede masif ahşap kirişleri olan genişçe bir odaya girdiler, buraya genellikle Büyük Oda denirdi. İçerisi küf kokuyordu, ağızlarından buhar çıkıyor olsa da dışarıdan daha sıcaktı burası. Mobilyaların hepsi ağaçtı, çoğu kaba çatılmış kütüktendi; birkaç sandalyenin sırtı, kol ve bacak yerleri kıvrılıp bükülmüş sağlam fidanlardan yapılmıştı.

Noel, Lorraine'i koltuğa bırakıp, "Burada üç ayı yaşarmış," dedi.

“Deme ya.” Norman elini kütük duvara koydu. Kütüklerin her birinin çapı en az otuz santimdi ve aralarındaki yarıklar sert, kaba, soluk griydi. “Sonra üç ayı ormana geri dönmüş... istemedim.”

İşe koyuldular. Tesisat mevsim nedeniyle kapalıydı, o yüzden su akmıyordu. Ama Noel yeni sigorta kutusuna gidip düğmeyi açınca elektrik geldi. Kız sonra da Büyük Oda’daki büyük taş şömineye ve mutfaktaki odun fırınına odun yığmaya başladı.

Norman duvardan bir çift kar ayakkabısı indirip giydi; bir kürek bulup yola çıktı ve Trooper için kar yığnında bir gedik açtı. Sonra tekrar bayıra tırmandı ama kulübeye girmek yerine, nehre doğru yürüdü. Yeni yağmış kar, temiz ve hafifti, kar ayakkabılarına yapışmıyordu. Nehre yaklaştığında, soldan, rüzgar yönünde bir ses duydu. Olduğu yerde durup rüzgarla yağın kara çevirdi yüzünü fakat rüzgar öyle kuvvetliydi ki koluyla yüzünü koruması gerekti. Kar biraz sakinleşince, ağaçların karaltısı arasından geldiklerini gördü: geyik sürüsü. Dokuza kadar saydı ve sonra durdu; ormandan çıkmaya devam ediyor, karda peş peşe yürüyor, nehrin aşağılarına doğru iniyorlardı. İri boynuzları olan bir erkekle, hemen ardından yürüyen birkaç dişi vardı. Küçük bir geyik karda debeleniyordu, benekli kürkü rüzgarda darmadağın olmuştu. Liesl’in geyiklerle ilgili anlattıklarını hatırladı, nasıl bazen kırıdayamayacak kadar üşüdüklerini ama hayatta kaldıklarını ve nasıl ağır, acılı bir ölüme doğru gittiklerini. Norman kadını merak etti, karda ölmesinin ne kadar sürdüğünü. Onun dışında hiçbir şey için pişman değildi. Karı kazıp, tüfeği bulup onu vurmalıydı. En azından bunu yapmalıydı ona.

Geyikler ormana yeniden dalınca, Norman kıyı boyunca soldan yürümeye başladı. Çok az taze karla kaplanmış bir

yaya köprüsüne vardı. Geçerken uzun ince kar birikintilerini iteleyerek, iki ağır destek kablosuna tutundu, attığı her adımda köprü bütünüyle sarsılıyor, çatırdıyordu. Karşı yakada katranlı kağıtla kaplanmış baraka vardı. Ormana uzanan geyik patikalarından birine girdi. Cep telefonundan kulübeyi arayıp bir kara ayıyı taşımak için yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyen Raymond Yates'i bulmak için de Warren'la birlikte bu patikadan geçmişlerdi. Tepelerden birinde Raymond'ın köpeklerinin sesini duyuncaya dek patikayı izlemişlerdi. Raymond, tüfeği omzuna asılı, avının tepesinde dikiliyordu. Kamuflajına çamur bulaşmış ve ağarmış sakalına küçük dallar karışmıştı. Eylül başlarıydı, dişi ayı kış uykusu için kilo almıştı; Raymond'ın hesaplarına göre en az 150 kiloydu. Ayı köpeklerden birini öldürmüş, diğer ikisini de sakatlamıştı bu yüzden Raymond onları da vurmak zorunda kalmıştı. Öfkeliydi, kulübeye vardıkları zaman Pronovost'tan daha çok para istemişti. Burada, şelalenin aşağısındaki kulübelere birinin yanında tartışmışlardı. Pronovost köpekler için fazla para ödemeyi reddetmiş, Raymond da sonunda kamyonetine binip havaya ateş ederek kulübesine doğru yola koyulmuştu.

Norman şelaleye vardığında, donmuş su duvarından sızan bir damlama dışında ortalık sessizdi. Yazın suyun akışı, rüzgara bağlı olarak, ormanda çok uzaklardan duyulabilirdi. Şelalenin altındaki göletin öte tarafında duran kulübe yoktu artık. Norman şelaleye karşı bağırarak zorunda kaldıklarını ve Raymond basıp giderken kamyonetinin arkasındaki köpeklerin sesinin nasıl güçlükle duyulduğunu hatırladı. Sadece silah sesleri suyun aralıksız akışını bastırabilmişti. Aşağıya, göletin öte yanına bakarken, Norman karın altındaki dörtgeni görebiliyordu: kulübenin taş temeli. O gece yanıp

gitmişti. Bayırın tepesindeki kulübeden ormanın üstüne çıkan dumanları görmüşlerdi.

“Biliyor musun, bu koduğumun Raymond’ının işi,” demişti Warren.

“Yani?” demişti Pronovost.

“Yani senin kulübelerden birini tutuşturmuş. Buna bir yanıt vermek lazım.”

Bir Jack Daniel’s şişesini döndürüyorlardı. Raymond’la olanlar dışında, iyi bir gün olmuştu. Pronovost şişeyi Warren’den alıp, “Altı üstü ormandaki eski bir kulübe. Daha bir sürü kulübe var. Bir anlamı yok. Raymond kırk yıldır bu ormanda avlanıyor. Biri bir rehber istediğinde, ilk aradığım odur. En iyi müşterilerim her yıl sırf onunla avlanmaya geliyor. O en iyisi. Bir ailesi yok ve köpeklerini çok seviyor. Bu eski kulübenin de bir anlamı yok. Bunu bilir,” dedi.

“Çok anlamı var,” dedi Warren.

“Hayır,” dedi Pronovost. “Bunun anlamı biz sarhoşuz, o da sarhoş ve iş sırasında beklenmedik harcamalar hasıl oldu. Kendine gelince olayın kapandığını anlayacaktır.”

“Oraya gidip Raymond’ı bulmamız lazım,” dedi Warren.

“Bulup ne yapacağız?” dedi Norman. O sırada Pronovost’un mantığını genellikle yakaladığına inanıyordu hala. “Sen mi yakalayacaksın onu, nasıl? Peki yakalarsan, ne yapacaksın ki ona?”

Norman tam içerken Warren şişeyi elinden çekip aldı. Çenesinden ve boynundan akan burbon gömleğini ıslattı Norman’ın. “Siktiret Raymond Yates’i,” dedi Warren. “Yapılacak şey, kesim yolundan aşağı inip onun köpek dolu kamyonetini bulmak. Raymond’a bu yaptığını ödetmek istiyorsan, kamyonetin arkasındaki o köpek ağılını yaka-

caksın. Sonra bırakacaksın, o köpeklerin ulumalarını dinle-sin.” Bir fırt alıp şişeyi sanki meydan okur gibi Pronovost’a uzattı.

“Kimsenin köpeğini möpeğini yakmayacağız.” Prono-vost şişeyi almayıp kulübeye doğru yürümeye koyuldu.

Norman buzla kaplı setten aşağı çapraz olarak indi ve donmuş gölün çevresini dolandı. Buzla kaplanmış olsa da aşağıdan suyun aktığı duyuluyordu. Karın ortasındaki dört-geci geçip huş ağaçlarının arasındaki kulübeye dek devam etti. Bir duvarın bir kısmı hala karın üstündeydi. O gece ya-kılan ilk kulübe o kadar önemli değildi; Pronovost bunu si-neye çekecekti ama ikinci gece yakılan bu kulübe olayların akışını değiştirmişti. Artık konu, birkaç iyi köpeğin ardın-dan yas tutan öfkeli sarhoş avcı olmaktan çıkmıştı. Denetim-den çıkabilecek ve bütün olup bitenlere dikkat çekebilecek bir şeydi bu: ayı, yasadışı olarak vurulmuştu. Pronovost’a kalsa, eğer biri ayıya yeterince yaklaşabiliyorsa, Doğal Kay-naklar Bölümü ayı avlama izinleri için mevsimler ve piyan-golarla ilgili ne derse desin, onu devirmeye hakkı vardı. DKB’den nefret ederdi ve onun kendi toprağına onların dü-zenlemelerinin uygulanmasını kabul edemezdi. Ama eğer herifin teki ormanda kulübe yakmaya başlarsa, olay kısa za-manda ilgi çekerdi.

O yüzden Pronovost bir buluşma ayarlayıp Norman’ı, Yates’in kulübesine gönderdi. Hava sıcak ve nemli olmasına rağmen, Yates ön verandada boğazına dek iliklenmiş kalın yünlü gömleğiyle duruyordu.

Norman kamyonetten inmenin bile diplomatik olmaya-çağını hissetti. “Birileri buradan Superior Gölü’ne dek tüm ormanı yakmadan toparlanıp işleri yoluna koymak istiyor Pronovost.”

Yates akşamdan kalmaydı, bakışlarını kamyonetten ormana çevirdi. “Sen rehberlik yapmak istiyor musun, rehberlik öğrenmek istiyor musun?”

Soru Norman’ı şaşırttı. “Evet.”

Yates sakalını kaşıdı. Bazı kimselerin çok açık bir şeyi açıklarken takındığı tavır vardı üzerinde. Adeta bundan hoşnut görünürler ama aslında sinir olduklarını bilirsin. “Her şey değişecek, izle bak. Pronovost’un büyük planları var.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Artık rehber ihtiyacı olmayacak. Buralarda avcılık o eski bıçkılıhan gibi kaybolup gidecek. Aynı şey, gerçekten, bıçkıcılar, avcılar... o kulübeye astığı siyah beyaz fotoğraflar gibi olacak sonunda.”

“Bunu bilmem ama sana bir şey söyleyeyim,” dedi Norman. “Chicago’dan buraya bir avcı grubu geliyor.”

“Onlar avcı değil.”

“Eh, senin yarın rehberlik yapmanı istiyorlar.”

Yates dilini bir tutam tütün sıkıştırdığı alt dudağının kıyısında gezdirdi. Eğilip kara sıvıyı verandanın dışına tükürdü.

“Noel de Kuzey Eicher’dan yola çıktı, bu gece mangal geyik eti yapacak.”

Yates bir an gözleriyle Norman’ı taradı. Adam onun pişirdiği eti severdi.

O akşam kulübeye geldi ve Pronovost ona barış hediyesi olarak iki yavru köpek verdi. Büyük Oda’da yemeğe oturdukları sırada, herkes sarhoştı ve dostça davranıyordu.

İkinci kulübenin ardında uzun, alçak bir tepe vardı. Norman bir sürü ölü dalla kaplanmış bir koyaktan geçerek

kesim yolundan aşığı inmeye koyuldu. Ormanda karanlık çöküyordu ama tepenin üzerinde gök hala aydınlıktı. Yeni yağmış kar sanki kendi ışıltısıyla için için yanıyormuş gibiydi; gölgeler, renkler yoktu, sadece grinin çeşitlemeleri vardı. Günün kusursuz bir berraklığa ulaştığı bir vakitti ve Norman hep her şeyin böylece durmasını dilerdi. Fakat tepenin öte yanındaki eski ağaç kesme kampına vardığında, ışık gidiyordu. Küçük bir açıklığın ötesinde, uzun, tuğla bir bina vardı. Bir bıçkılıane. Çatının bir kısmı çökmüştü ve duvarlardan biri içeri göçmüş, bütün yapının sanki görünmez bir güçle itilmişçesine sola doğru yatmasına yol açmıştı.

Norman tuğla duvardaki bir gedikten binaya girdi. Noel'in mektubunu ezbere biliyordu. Bu, Raymond Yates'in söylediklerini onaylıyordu sanki: "Warren babam için çalışmayı bıraktı çünkü aralarında bir şeyler geçti ve bazen ikisinden biriyle konuştuğum zaman birden korkuyorum çünkü ormanda olan tüm o işler daha da kötüleşiyor gibi. Bazen sarhoş olunca babam eski ağaç kesim kampından ve de Raymond'dan bahsediyor, onun aylarla bir olduğundan." Bir de aylarca adamın rüyalarına giren, aylarla ilgili bir gönderme vardı.

Norman binanın uzunluğu boyunca ilerledi. Kütükleri inşaat malzemesine dönüştürmek için tasarlanmış incelikli bir sistem, oluklar ve konveyörler vardı; bir duvarın kenarında bazıları hala işaretli olan büyük sandıklar vardı: "Temiz," "1 Numara Seçim," "Kalıp." Ama uzun zaman boş kalınca, çatıyla birlikte tuğla duvar yer yer göçmüştü, soğuk günışığı hüzmeleri kirli zemine vuruyordu. Karşı duvar neredeyse karanlıktı ve çatının daha göçmemiş olduğu, açıklık bir yer vardı; gözü orada parıldayan bir şeye takıldı: yanıp sönen,

küçük, lokal bir ışık. Moloz yığınlarının çevresinden dolanıp devrilmiş kirişlerin altından emekleyerek geçti ve sonunda parıltının küçük metal bir diskten geldiğini gördü. O anda üzerinde bir dizi kara çizginin yükseldiğini fark etti.

Demir parmaklıklar.

Bunun altı metreden daha derin, büyükçe bir kafes olduğundan emin oluncaya dek yürüdü. Yine de parıltıya neyin yol açtığını çıkaramıyordu; eldivenini çıkardıktan sonra, metal diski eline aldı. Elindeki soğuk metal nesne bir asma kilitti. Kilidi bırakınca, metalin şakırtısı demir düzeneği çınlatı.

Warren, Linden Caddesi'ne park etti ve Tom'un Parti Dükkanı'na bir blok kadar yürüdü. Vitrinden bakınca Pete'in tezgahın ardında raflara yarım litrelik içki şişelerini dizdiğini gördü. Onun dışında dükkan boştu. Pete'in Camaro'su binanın yanına, çöp konteynerinin arkasına park edilmişti. Warren caddeyi geçip küçük cüruf binaya, dükkanın içinden görülemeyeceği bir biçimde yan taraftan yaklaştı.

Paltosundan uzun yün bir çorap çıkarttı. San Diego'ya yerleştirildiği zaman, gemi arkadaşlarıyla birlikte sık sık Tijuana'ya giderdi. Barların ve kadınların dışında, pazar günleri öğleden sonraları Playas de Tijuana'da boğa güreşlerine gitmekten hoşlanırlardı. *Del sol* bölümünde oturur şişeleri buz parçalarıyla dolu kovalarda taşıyan satıcılardan bira alırlardı. Bir öğleden sonra seyirciler bir dizi matadordan hoşnut olmamış ve isyan çıkmıştı. Boğalar öldürülmüştü ama bunun doğru biçimde yapılmadığı kesindi. Denizciler çok geçmeden kendi oturdukları yerdeki saldırgan seyircilerin ilgi odağı olmuştu. Hiçbiri sınırdan silah geçirmemişti. Bütün biralarını satmış olan bir satıcıdan bir kova dolusu

buz satın aldıktan sonra, denizciler çoraplarını buzla doldurup arenadan çıkmak için bunlardan yararlanmıştı. Şimdi parti dükkanının yanında duran Warren, uzun yün çorabı binanın çatısından düşmüş büyük bir buz sarkıtının parçalarıyla dolduruyordu. Pete'in Camaro'sunun yolcu kapısına yanaşıp camı çorapla parçaladı. Kapıyı açtıktan sonra, çanak koltukların altını yokladı, ardından torpido gözünü gözden geçirdi. Şişe yoktu, silah yoktu.

Arka taraftan, otoparka dikdörtgen bir ışık yayıldı. Warren geri dönünce kapı ağzında Pete'in silüetini gördü.

“Arabama ne halt ediyorsun?” Pete dükkandan sızan ışığı daha da keserek otoparka çıktı.

“Sen benim olan bir şeyi aldın,” dedi Warren. “Benim malımı aldın, silahımı aldın, sırf senle boktan arkadaşının yirmi dolarlık mahcubiyeti yüzünden. Bu saçmalık bitecek ve emin ol benim üzerimde kalmayacak.”

“Arabamın haline bak!”

Warren çorabı salladı; ve buz, Pete'in kafatasıyla buluştuğu anda sert, boş bir ses çıkardı. Adam dört ayak üzerine düştü ve buz paramparça olana dek Warren adamın sırtına ve böğrüne çalıştı. Durduğu zaman, Pete yana devrilmiş, inleyerek yatıyordu. Warren diz çöküp ağzını Pete'in kulağına yaklaştırdı. “Kimin silaha ihtiyacı var ki? Silah korkaklara göre. Ama o haplar için bana müteşekkir kalacaksın çünkü haftalarca kan işediğin zaman delicesine canın yanacak.”

Ayağa kalkıp çorabı, kapısı açık çöp konteynerinin içine fırlatarak oradan uzaklaştı.

Del aradığında Liesl koltukta kestiriyordu. Adam Kuzey Eicher'da bir motelde olduğunu ve az önce mantı, ekşili çor-

ba ve tavuklu pilavı, bir kutu Vernors zencefil birası⁹ ile mideye indirdiğini anlattı. Anlaşılan Norman'la kız gitmişti; ve Del, Yellow Dog'a dönmeden önce geceyi orada geçirmeye karar vermişti. O konuşurken, Liesl atölyesine, üzerinde yaklaşık bir saat çalıştığı kil büste baktı. Kaşlardan başlamıştı, nedense her şeyden önce alını ve kaşları yapmak gerekiyor gibi gelmişti. Mutfakta, Darcy makarna pişiriyordu; ve ev, ıslak kil, domates, soğan ve şarımsak kokularına boğulmuştu.

“Bence bu gerçek aşk. Belki de Norman'la kız kaçar. Belki de dünya onları rahat bırakır,” dedi Liesl.

“Emin değilim,” dedi Del. “Hava onlardan yana ama çok sürmez.” Bir an duraksadı; ve kadın, adamın ne söyleyeceğini böyle tartmasından hoşlandığını fark etti. Genellikle erkekler konuşup dururdu. “Şimdi nereye bakacağımı bilemiyorum. Norman'la kız dün gece buradaymış galiba ama çoktan gitmişler. Eyalet polisi de bir şeyle karşılaşmamış. Üzgünüm. Onun ele geçtiğini görmek istemediğini biliyorum ama şimdi nereye bakacağımı da bilemiyorum. Burada öyle insan avı falan olmuyor. Hava çok soğuk bu iş için.”

“Özür dileme.”

“Eh, sana bir şeyler söylemek zorundayım,” dedi adam.

“Hayır, değilsin. Gerçekten. Yemeğini Vernors'la birlikte mideye indirdiğini anlatmak son derece kişisel bir açıklamaydı, bunu abartmanı istemem.”

“Ben ciddiylim.”

“Bak, bana o yeşil kamyonu aradığını söylemiştin zaten.”

Yine bir duraksama oldu, adamın hala hatta olup olmadığı merak ettirecek kadar uzun sürdü bu. Sonunda ko-

9 İlk kez, 1866'da Michigan'da üretilmiş, alkolsüz bir içecek. (ç.n.)

nuştı adam, “Trafik Bölge Amirliği’nin bilgisayarında bir arama yaptım ve bir muhtemeller listesi çıkardım. Marquette İlçesi’nin yetmiş bin sakini var ve emin ol çoğunun kendi kamyonu var. Sonra bir dizi telefon konuşması yaptım. Bazen telefonda sesi, şey, şüpheli gelen kimseleri görmek için iş yerlerine gittim. Ama bir şey çıkmadı, somut bir şey çıkmadı. O sırada köprüye doğru yeşil bir kamyon kullanan birini bulamadım, yani tam sen...”

“Del.”

“Ne?”

“Bana bir iyilik yapar mısın?”

“Elbette.”

“Öteki elini alnına götürür müsün?” Telefonda sessizlik oldu, sadece motel odasındaki klimadan gelebilecek bir tı-kırtı. “Parmaklarını saç dibine yerleştir ve onları kaşlarına doğru indir.”

Adam güler gibi oldu. “Bu şu dokuz yüzlü numaralardan biri mi?”

“Tabii, nasıl istersen. Motel odasında olan sensin.”

“Tamam. Parmaklarımı kaşlarıma indiriyorum.”

“Ne kadar orası, altmış milim mi?”

“Ah, yetmiş gibi. Eskiden sadece elliydi ama yıllar önceydi bu.”

“Kırışıklıklar? Oldukça belirgin iki tane hatırlıyorum.”

Bir an sonra yanıt verdi adam, “Evet, iki kabul.”

“Ve sağ kaşın, o soldakinden daha çıkık.”

“Lisedeki bir hokey maçından otuz altı dikiş, Neganee’yi iki-bir yenmiştik.”

“Şüphesiz. Şimdi, buruna geçelim. Köprüsünden ucuna dek.”

“Ama sen oldukça özele inmeye başladın.” Sessizlik.
“Kırk milim kadar... belki kırk beş. Bir de kemer var. Hafif bir kemer, diyeyim.”

“Evet, kemeri hatırlıyorum.”

“Başka neresi?”

“Şimdilik bu kadar yeter.”

“Bu mu yani? Motel odasında yüzünü elleyen herifin teki oldum şimdi, hepsi bu mu?”

“Çok yardımcı oldun.”

“Bir ayak bileği ilgini çeker miydi?”

“Yo, hayır.”

“Belki köprücük kemiği?”

“Bu yeter, sağ ol. Bana bir oran duygusu veriyor. Hafızadan çalışmayı seviyorum.”

“Sıra bana gelmedi mi?”

Kadın güldü. “İstersen.”

“Şimdi kızardım işte, sanırım bekleyeceğim.”

“Tamam.”

“Bu orta yaş işi oldu bir parça, değil mi?”

“Beklemek iyi olabilir,” dedi kadın. “Gençken bunun önemini anlamazdım. Ama artık beklerken bir sürü şey yapılabileceğini biliyorum. Yola çıkarken beni arar mısın?”

“Elbette. Bir dahaki sefere sana kulak memelerimi veririm. İster miydin?”

“Belki. Ağzın için de yardıma ihtiyacım olabilir.”

“Ağz için ekstra alırım.”

Telefonu kapatırken gülüyordu kadın.

Darcy, kutsal bir sungu gibi önünde tuttuğu, buharlar çıkaran bir kap makarnayla mutfak kapısında duruyordu.

“Telefon seksi,” dedi Liesl. Kız neredeyse histerikleşti bir an. “Çok tatmin edici olabiliyor. Yaşa bağlı. Hadi getir artık şunu, açlıktan ölüyorum.”

“Dışarda çok kaldın,” dedi Noel. “Aç mısın? Bu dolaplarda daha çok konserve var. Bir sürü çorba.”

Norman mutfaktaki ahşap masaya oturdu. “Açlıktan ölüyorum.” Kız, adamın yüzünde bir şeyler aranıyordu, aradığı şeyi bulduğuna yönelik bir işaret. Ama bir şey çıkaramadı.

“Ben çorbayı koyarken sen de onu tut.” Lorraine’i adamın kucağına oturttu.

Bu çok ani olmuştu ve Norman önce kararsız göründü. Bir elini çocuğun sırtına koydu, diğerini de dengede tutmak için omzuna. Dikkatle dizinde hoplattı ve kız başını adamın sol omzuna yatırıp kıkırdadı.

Noel masaya iki kap sığır etli arpa çorbası getirdi. Çorbalarını, çok sıcak olduğundan ağır ağır içerlerken, Lorraine’le konuşurken hep kullandığı sesle konuştu. Tam olarak tekdüze bir makam değildi, eğlenceli bir kıvraklık da vardı bu seste. Çocuğa vermeden önce çorba dolu kaşığı üflemek özel bir olay haline geliyordu. Noel, Lorraine’e, kucağına gelmek ister mi, diye sormadı hiç; çocuk da yemek yerken annesine bakabilmekten hoşnut görünüyordu.

“Geyik sürüsünü gördünüz mü?” dedi Norman.

Noel başını iki yana salladı.

Norman ağzı çocuğun başına yaklaşıncaya dek kafasını eğdi. “Sen geyikleri görmedin mi, Lorraine? Nehrin aşağısında?”

Noel güldü.

Kız sanki yanıt ister gibi annesine baktı. “Üç ayı ne zaman geliyor?”

“Eh, çok sürmez,” dedi Norman. O da sesini değiştirmiş, daha yüksek, daha canlı yapmıştı. “Onlar geri dönmeden biz gitmiş oluruz.”

“Nereye gittiler?” Lorraine parmaklarını adamın kasesine uzattı, tabakta kalmış bir arpa şehriyeyi alıp ağzına attı.

“Uyumaya gittiler,” dedi Norman.

Lorraine’in aklı karışmıştı. “Yatakta mı?”

“Pek değil,” dedi adam Noel’e bakarak. “Mağarada. Yerde.”

Lorraine ellerini masaya kassenin iki yanına koydu. “Ölümü onlar?”

“Hayır, sadece uyuyorlar. Baharda geri gelecekler. Bütün kış uyurlar.”

“Bu çok uzun bir zaman.”

Adam başıyla onayladı ama kızın hala tatmin olmadığını görebiliyordu. “Ne?”

“Düş görürler mi?”

“Gördüklerine eminim.”

Bir an sonra, “Ben olsam görürdüm,” dedi kız.

Del kapının vurulmasıyla uyandı. Motel odası şimdi çok sıcak ve oldukça karanlıktı. Yatak örtüsünü üzerinden atıp kapıya doğru gitti. Kapıyı açar açmaz insanı sersemleten soğuk hava üzerine çullandı. Alacakaranlıkta görmek güçlü ama Norman Haas’la yüz yüze olduğunu düşündü.

“Seni uyandırdım mı, Şerif?”

“Evet, öyle.”

“Amma boktan bir soğuk, değil mi?” dedi adam, Del’in yanından geçip odaya girerken.

Del kapıyı hemen kapattı. Tam uyanmamış olsa da, soğuk havanın etkisiyle birden kendine gelmişti. “Haas,” dedi.

“Doğru.” Adamdan bira ve nane kokusu geliyordu.

“Norman mı, Warren mı?”

Adam ona doğru dönerken güldü ve Del o an anladı. “Eh, *sence?*”

“Norman o kadar aptal değil.”

“Doğru.” Warren Haas biraz daha uzun boylu ve birkaç yaş daha büyük olsa da kardeşinin tarifiyle aynıydı. Uzun paltosunun cebinden yarım litrelik bir şişe çıkardı, kapağını açtı ve sıcak havaya ilaç gibi bir koku yayıldı. Bir fırt aldıktan sonra, Del’e uzattı şnaps şişesini.

Del ışığı açıp, “Yok, sağ ol,” dedi. Klimaya yaklaşıp fanı kapattı.

Geri döndüğü zaman, “Neden burada olduğunu biliyorum,” dedi Warren.

“Biliyor musun?” Del yatağa oturup botlarını giymeye koyuldu.

Warren Haas pencere kenarındaki sandalyeye bıraktı kendini; şişeyi, küçük yuvarlak masaya koydu. “Noel’i almış.” Del bağcığın biriyle işini bitirdi ve başını kaldırdı. “Kızımı da almış.”

“Bunu kanıtlayabilir misin?”

“Hayır.” Haas şnaps şişesini alıp büyük bir yudum aldı. “Yoksa niye buraya gelsin ki?” Gömlek cebinden bir Winston çıkarıp masaya bıraktı. “Bilmediğim şey, senin niye hala burada olduğun.”

“Çok kalmayacağım. İlk ışıklarla birlikte gidiyorum.”

“İzler buzla mı kaplanmış?” Çarpık bir gülüşü vardı çünkü çenesi kötü biçimde zedelenmişti. “Bu gece fena soğuyacak. Çok fena. Sabahı beklemekle akıllılık ediyorsun. Sonraki kasabaya elli kilometre kala yolda kalmaya ben de dayanamazdım.”

Del eğilip öbür bağcığını bağladı. “İlgini takdir ettim.”

“Oradalar, soğukta,” dedi Warren Haas. “Hayatta kalacaklarını sanıyor musun? Bütün gece kızın Trooper’ında oturamaz. Sıcak bir yere girmeleri lazım.”

“Kızın Trooper’ında olduklarını nereden biliyorsun?”

Haas omuz silkti.

“Kardeşini bugün gördün mü?”

Başını iki yana salladı.

“Orası fena morarmış,” dedi Del.

“Norman’ı gittiğinden beri görmedim.” Haas sanki birden yanı başında duran birini fark etmişçesine, hızla başını çevirdi. Sigara paketini alıp içinden bir tane çıkardı. “Belki birbirlerini ısıtırlar. Biliyor musun? Noel çok sıcak bir kız olabilir. Kardeşim de bir süredir boşalmıyor olmalı.”

Del kalkıp masaya yaklaştı. “Burası sigara içilmeyen odalardan.”

Warren sigarayı Winston paketinin üzerine bıraktı. “Bahse girerim ki nereye gittiklerini biliyorum.” Del, Haas’a baktı. “En azından, iyi bir fikrim var.”

“Bana söyle. Ya da eyalet polisini bir ara.”

Haas şnapsından bir fırt daha çekti ve başını salladı. “Düşündüğüm tam olarak bu değil.”

Del masadaki öteki sandalyeye oturdu. Sigarayı aldı,

burnunun altında yatay olarak tuttu ve kokladı. “On beş yıl sigara içtim ben. Winston, Marlboro ve ara sıra da Kanada sınırından geçerken Players diye, iyice çarpan bir şey alıyordum. Bırakmak zor oldu. Hiç denemiş miydin?”

Warren Haas başını iki yana salladı. “Bırakmayı başardığım tek şey donanma oldu.”

“Denizci miydin?”

“San Diego’ya gönderilmiştim.”

“Güzel limandır.”

“Hiç fark etmemişim. Gittin mi?”

“İki kez. Kanun adamı toplantıları. Bir keresinde gitmem gereken tüm oturumları ektim ve Mission Körfezi’ne bir tekne kiraladım. Kuzeybatı yönünde düzgün bir rüzgar vardı, doğruca Pasifik’e açılmıştım. Harika bir şeydi, orada olmak gerçekten harika bir şeydi.” Del, sigarayı yanıyormuş gibi parmaklarının arasında tutarak, sandalyesinde arkasına yaslandı. “Hala ara sıra kendimi bir kalemden kül silkerken yakalıyorum.” Haas içtenlikle katılıyormuş gibi onayladı. “Senin aklındaki neydi?” diye sordu Del.

“Seni onlara götürürüm.”

“Nereye?”

Haas gülümsedi. “Bu beni ilgilendirir. Eyalet polisi yok. Başkası yok. Sadece sen ve ben.”

“Nerede olduklarını nereden biliyorsun?”

Haas omuz silkti. “Belki oraya vardığımızda sen de anlarsın bunu.”

“Ama daha önce değil.”

“Doğru.”

“Niye? Senin bu işten çıkarın ne?”

“Karımı almış, müstakbel eski karımı. Kızımı Lorraine’i

almış. Bu işten güvenli biçimde kurtulduklarından emin olmak istiyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Del.

“Bak, eğer oraya eyalet polisinden bir ekip gönderecek olursan bunun olmayacağı kesin.” Haas yine hızla yan tarafına baktı, sonra öne yaslanıp iki dirseğini masaya yerleştirdi.

“Nereye?”

Warren şnaps şişesinden bir yudum aldı.

“Öyleyse sen bu havada beni onlara götüreceksin, öyle mi?” diye sordu Del. “Ne tür bir araç var altında?”

“Beraber gideriz. Benim kamyonet de dört çeker, hemen karşıya, Jacques’ Diner’in önüne park ettim.”

Del başını iki yana salladı. “Eğer gidiyorsak, ben sürerim.”

Haas şnaps şişesini ağzına götürdü ama içmedi. Şişeyi morarmış yanağına yasladı nazikçe, ağrıyı dindirmeye çalıştı. “Senin dışarda bir Land Cruiser’ın var. Onların dört çekişi sıkı olur. Tamam, sen sür.” Haas ayağa kalktı. Sandalyenin arkasından Del’in paltosunu alıp tuttu. “Ağır. Kurşun gibi.” Güldü. “Kelime oyunu oldu galiba.”

Del paltoyu aldı, kalktı ve üzerine giydi. Eliyle paltonun sol yanına vurdu. “Kışlık paltonun altında tabanca kılıfını sevmem. Çok ağırlık oluyor. O yüzden bunu alınca, buraya özel bir kılıf cebi diktirdim.” Haas’ın deri paltosuna baktı. “Bu kuzeyde pek görülen türden bir palto değil. Daha çok şehir kesimi gibi.”

Haas, sanki bir defilede, dizine kadar inen paltosuna modellik yapıyormuş gibi küçük bir adım attı. Paltoyu açtı, önce sağ tarafını, sonra sol tarafını. “Görüyor musun, kılıf ce-

bi yok. Kurşunsuz, silahsız sıradan bir palto.” Yakasını kaldırıp kapıyı ardına dek açtı.

Kapının ardında duran Woo-San, odadan gelen ani ışıkla geri çekildi. Telaşlanmış, utanmış görünüyordu ve bir şey söylemese de dudakları kıpırdadı.

“Bak şuna,” dedi Haas. “Kapı dinliyor. İlginç bir şey duydun mu?”

“Ben dinlemiyor. Sen...” Woo-San, Haas’a döndü. İri bir adam değildi ama paltonun altındaki pazuları kalındı. Sanki dışarıdan olmanın, yabancı olmanın şartlamasıyla, etkili ve gözdağı vermekten uzak görünüyordu. “Sana bir daha buraya gelme söylendi.”

“Kim diyor bunu?”

“Pronovost diyor.”

“Bu adam bir şerif,” dedi Haas. “Şikayetini ona yap.” Del’in Land Cruiser’ının çevresini dolandı.

“Burada olmaması gerekiyor,” dedi Woo-San.

“Eh, gidiyor zaten,” dedi Del. “Ben de.”

“Sen gidiyor? Siz beraber gidiyor?” Woo-San dönüp ön büroya doğru yürüdü.

Del, Land Cruiser’a bindi ve Haas için yolcu kapısını açtı. Kuzey Eicher’ın çarşısından geçtiler. Birkaç bar dışında açık bir yer yoktu.

“Peki, nereye gidiyoruz?” diye sordu Del.

“Bir sonraki köşeden sağa kır, Şerif. Kuzeye gidiyoruz.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Liesl atölyesindeki sıraya oturmuştu, elleri kille kaplıydı. “Derimi yine kile bulamak iyi geliyor,” dedi.

Darcy karşısındaki tabureye yaslanmış, ikisinin arasındaki kilden kafaya bakarak dondurma yiyordu. Bitirince, boş kabı tezgaha bırakıp, “Bunda bir tuhafılık var mı?” dedi.

“Daha bitmedi, üzerinde çalışıyorum.”

“Kaşlar, bir de şu şapka, şu kısmı çok büyük.”

“Kar o gördüğün. Sol yandan esiyor. Kuzey diyelim. Bir resimdeki gölgeler gibi. Bir manzara resmine baktığın zaman, ressamın güneşin nerede olduğunu hesapladığını görebilirsin. Kar fırtınası içindeki birinin heykelini yaparken, rüzgarın nereden estiğini hesaplamak gerekir.”

Darcy uzanıp kafanın arkasında parmağını gezdirdi. “*Tiksinç.*”

“Bazen kazadan sonra hayatımı kurtaran şeyin kile dokunmak olduğunu düşünüyorum.” Bir an için evlenmeden önce Harold’la ilk nasıl tanıştıklarını hatırladı. O sıralar çömlek yapmaya daha yeni başlamıştı; ve ıslak kilin, ne kadar etkileyici olabileceğini, nasıl döndürerek, çevirerek biçim verilebileceğini, tekrar tekrar şekillendirilebileceğini ve kuruyup sertleştiği zaman o dönüş hareketini nasıl koruduğunu yeni keşfediyordu.

Darcy parmağını kazağına sildi. “Annem o olaydan sonra senin... kendini kaybettiğini söylüyor.”

“Kendimi kaybetmişim, evet.” Harold’ı düşündü, ıslak kille kaplanmış, genç, ince, çıplak. “Uzun süre kendimde değildim,” dedi hafifçe, “yeniden çalışmaya başlayıncaya dek.”

Darcy parmağını koluna sürüp duruyordu. “Çamura bulanmış gibi oluyor elin.”

“Öyle, bu da güzelliğinin bir parçası. Zaten çamur bu.”

“Üzerinde çalışılıyor ha.” Darcy masanın üzerinden uzanıp yüzünü büste yaklaştırdı. “Nikki Koivu da böyle diyor, ‘Üzerimde çalışıyorlar!’ Daha şimdiden inanılmaz göğüsleri var ve onları birer dolar karşılığında üç oğlana gösterdiğini biliyorum, bu arada Jimmy Hackett’in da Marquette’teki Delft sinemasında onu okşamasına izin verdi.” Parmağını kilden kafatasına sıkıca yapışmış başlığın üzerinde nazikçe gezdirdi. “Bence seksi abartıyorlar.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Bazen kulübedeki köpekler hiç de lazım olmadığı halde üst üste biniyor ve ben de hortumu mecburen üzerlerine tutuyorum, soğuk suya rağmen birbirlerinden ayrılmıyorlar.” Yanağını kaşıyınca sağ gözünün hemen altına bir parça kil yapıştı. “Bir keresinde de beyaz bir labradorla bir it birbirlerine yapışmış bir haldeyken ters dönüverdiler, kış kışa kaldılar, öylece suratıma o aptal köpek sırtışıyla bakıyorlardı. Tanrım, öyle iğrençti ki. Yavru köpekler bile, erkek olanları her seferinde bacağıma yapışıp sürttürüyorlar ve...” Darcy tabureden kalkıp kalçasını hızlı hızlı sallamaya koyuldu. Ağzının kenarından dilini sarkıttı ve telaşlı telaşlı nefes alıp verdi, sonra da yüzüstü tezgahın üzerine çöktü.

“Oldukça iyiydi,” dedi Liesl.

Darcy tabureye yeniden oturarak, “Bütün olay bu, gerçekten,” dedi.

“Emin misin?”

“En azından erkek açısından. Ah-ah-ah-ah-*ah-ahhh*. Tıpkı köpekler gibi.”

“Ya kadın açısından?”

Darcy’nin yanakları hafifçe kızardı. Bir şey söylemedi, söylemesi gerekmezdi.

Liesl ile Harold’ın bu ormanda geçirdikleri ilk yaz bu kadar kuzeydeki bir yere göre aşırı sıcak ve nemliydi. Toprağı satın almış ama daha evi inşa etmemişlerdi, o yüzden atık eşya bahçesinde buldukları İkinci Dünya Savaşı’ndan kalma küçük bir prefabrik evde yaşıyorlardı. Bir gece, ormanda yetiştirdikleri ottan içtikten sonra, ileride evin inşa edileceği açıklıkta çıırılçıplak durmuşlar; ve Liesl, başının tepesinden başlayıp aşağı inerek Harold’ın sakalını, boyununu, göğsünü, kollarını, kalçalarını, bacaklarını boydan boya kile bulamıştı. Adam kadının ısrarıyla tamamen kıpırtısız durmuştu. Kadın her yerini kaplamış ve en son penisini yavaş yavaş kile bularken adamınki büyümüş ve kalkmıştı.

“Ve bir de form var,” dedi Liesl.

“Form mu?”

“İnsan formu.”

“Ah, Jason Knott’un kolları gibi. Her gün ağırlık kaldırıyor.”

“Onun gibi bir şey ama sadece fiziksel değil bu. Belli bir oğlana bakıyorsan, onun formunun özel bir yanı vardır. Sadece kaslarının ölçüsünden de bahsetmiyorum burada. Bu onunla ilgili her şeyi dile getirir... ve de seninle ilgili.”

“Form,” dedi Darcy ağır ağır, bunu belleğine sokmaya çalışıyormuş gibi. Büstün başına vurdu hafifçe. “Bu belli biri mi?”

“Hayır, sanmıyorum. Belki bir kompozisyon.”

“Kompozisyon mu?”

“Parçalar belli birini düşündürebilir ama birkaç kaynaktan yararlanırsın.”

“Aha.”

Liesl, aralarında, tezgahın üstünde duran büstü inceledi. Yüne ve saça yığılan kar dokusunu sevmiştii; ve alında, adamın kaybolduğunu birdenbire anlamasıyla gelen derin bir yoğunlaşma vardı. Norman’ın tepelerden geçip kavşağa giderlerkenki halini hatırladı. Yalın bir dürüstlüğü vardı adamın ama aynı zamanda kadını hem korkutan hem de meraklandıran bir biçimde kararlı görünüyordu. Belki de dürüstlük ve kötülük, ayırt edilemeyecek kadar birbirine yakındı. Norman’ın yaptığına, onu karda bırakmasına, çoğu insan kötülük derdi. Liesl böyle düşünmüyordu. Dürüstlüktü bu. Ondandır uzaklaşmış ve eğer kadına yardım getirmeye çabalarsa başını belaya sokacağını fark etmişti. Her hayvan böyle yapardı, insan da dahil.

Yüzün farklı bir perspektifini görmek için büstü biraz çevirdi. Alın, gözler, burun, çene, hepsi daha yaşlı bir adamı düşündürüyordu. Del gibi ama özellikle de Del değil. Fırtınada kaybolacak olursa, bunu daha önce de atlattığı için paniğe kapılmayacak biri. Kadının üzerinde çalıştığı buydu: soğuk, acımasız rüzgar ve kör edici karla mücadele eden bir adam, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacak kadar dürüst bir adam.

Çorbadan sonra hepsi yorulmuştu; ve Noel, Lorraine'i yatırdı. Büyük Oda'ya geldiğinde, Norman taş şömineye odun yerleştiriyordu. Noel şömineye bakan kanepeye oturdu ve kilimi bacaklarının üzerine çekti. Yanakları sızlıyordu ve Norman'ın yüzünün de rüzgardan fena halde yanmış olduğunu görebiliyordu. Adam ocağın demir altlığına kütükleri dizip yığının altına çıra ve gazete yerleştirirken; kız, onun omuzlarını ve ellerini seyretti. Artık bir delikanlı değildi; hapishane onu yontmuş, daha temel bir şey haline getirmişti. Yüzü, omuzları, elleri yağsız ve güçlüydü ama bir bakıma küçülmüşlerdi.

Ateşi yakınca adam da kanepeye oturdu ve kız kilimle onun bacaklarını da örttü. Bir süre ateşi seyrettiler; sonra adam kızın ona yaslanabileceği şekilde yer değiştirdi. Kolu nu dikkatlice beline doladı. Öylece konuşmaksızın, şömine- deki alevleri seyrederek oturdular. Çoğu zaman, ateşin çıkardığı çıtırtılara, kulübeye vuran yeni bir rüzgar dalgasıyla çatırdayan duvarlar ve çatı eşlik ediyordu.

“Ne buldun orada?”

Adam yanıt vermedi.

“Şimdi konuşmak istemiyorsun.”

“Yapamam,” dedi adam. “Şimdi değil.”

Kız kütüklerin alev alışını seyretti. “Ateşin tahtayı yalayıp yutmasını seviyorum. Hep merak ederim alev neden mavidir, diye. Çocukken ateşe sonsuza dek bakabileceğimi düşünürdüm,” diye fısıldadı. “Bu, kıyıda dalgaları seyretmek gibi bir şey; iki alevin odunu yalayışı asla birbirine benze- mez. Yatıştırıcı, meditasyon gibi bir şey bu, zihnini boşaltı- yor sanki.”

Başını adamın omzundan hafifçe kaldırdı ve Norman'ın, ağzı azıcık aralanmış, başı diğer tarafa dönük bir halde ka-

nepenin arkalığına yaslanmış, uyuyakaldığını gördü. Noel, yanağını yeniden adamın omzuna yaslayarak, gözlerini kapadı. İkisi de en az av mevsimindeki kadar, avcı grubundakiler rahat etsin diye kulübedeki işlerin bitmek bilmediği zamanlardaki kadar yorgun düşmüşlerdi. Babası onlara şöyle derdi: “Her şeyi yapacağız, siz sadece av için toparlanmanıza bakın.” Kulübede bir seferde yedi sekiz adam olurdu ve ormandaki kulübeleri de başka birkaç grup doldururdu. Hepsi de pahalı yürüyüş elbiseleri giyer, traş olmaz ve birkaç gün içinde doğuştan ormancı gibi görünürlerdi. Noel yemek yapardı; kahvaltı için yumurta, domuz pastırması ya da jambon, geceleriye et: Babasının Chicago’dan uçakla getirttiği kara Angus biftekleri, ördek ve geyik eti. O, kamptaki tek dişiydi. Sık sık haddini bilmez bir eli tokatlamak zorunda kalırdı.

Warren ile Norman sürekli yolda olurlardı; ya deniz uçağının indiği Sipson Gölü’ne adamları götürüp getirirler ya da yiyecek ve içki almak için Kuzey Eicher’a giderlerdi. Norman işlerini sessiz, telaşsız bir biçimde yapardı, Warren ise vaktinin çoğunu heriflerin arasına karışmaya çabalamakla geçirirdi. Burada birtakım yüksek yöneticilerle saçmalayabilirdi, bunu da becerirdi. Hepsi de o kadar sarhoş olurdu ki seviye farkı kalmazdı.

Ve kızın babası bütün bu olayın merkezindeydi. Burası onun krallığıydı, adamları buraya çekmek ve bunun için iyi ödüllendirilmek isterdi, parayla hiç ilgilenmiyormuş gibi görünse de. Bu da işin hilesiydi, bu gerçek oyundu. Bu güneyli budalalar -genellikle troller denirdi onlara çünkü Mackinac Köprüsü’nün altında yaşarlardı- konforsuzluğun otantikliği için büyük paralar ödemeye hevesliydi. Hevesliydi- ler çünkü böylece Farmington Hills, Brighton ya da Grosse

Point'e dönüp herkese kuzeyin diplerine dek girdiklerini anlatacaklardı.

Hepsi de rehber olarak Raymond Yates'i isterdi. Bir akşam yemek sırasında Ford'un bir yöneticisi sormuştu, "Bu ormanları gerçekten de tanıyorsun. Neredensin sen, Yates?"

"L'Anse'de doğdum. Tüm hayatım burada geçti."

"Gerçek bir Yooper'sın yani?"

Güneyden gelen bu adamlarla neredeyse aynı yaşlarda olan Raymond, etini kesmeye devam etti. Yönetici, sorularına yanıt almaya alışık biri olmalıydı. Raymond'a bakmayı sürdürdü.

"Ölü sezonda ne iş yapıyorsun?" diye sordu yönetici Raymond'a.

Raymond bir çatal dolusu eti ağzına attı.

Sonunda Warren, "İş?" dedi. Sanki bu kelimeyi hiç duymamış gibiydi. Norman'a döndü. "Ula bu Toivo Emice bu haltı yememiş miydi? Bi yerlerde bi madenlere ini çalışmamıydı?"

"Bastın üzerine ezdun oni," dedi Norman. "Bunu yapar idi."

"Bu şeyden geberi gidinceye gadar," dedi Warren. "Orda ciğerleri kömür kimin olmuştu, deyul mi?"

Masadaki herkes güldü.

"Yo, yo," dedi yönetici. Vaktinin çoğunu cep telefonundan uzak mesafedeki birilerine ulaşmaya çabalayarak geçirmişti, bu da orada pek kolay bir şey değildi. "Ben ciddiylim. Burada neyle meşgul oluyorsunuz?"

"Ah, *meşgale*," dedi Warren. "Pronovost bize fazlasıyla veriyor bundan."

Noel babasının yüzündeki bakışı tanıyordu. Hayatı boyunca görmüştü bunu. Alışamadığı şey gözlerindeki donukluktu. Kıpırdamıyorlardı, doldurduğu hayvanlardaki cam gözler gibi.

“Ne tür bir meşgale?” diye sordu yönetici.

Masa sessizleşmişti. Raymond bir yandan bu adamlar ona güldüğü için, diğer yandan da uygunsuz sorular sorulduğu için aklı karışmış görünüyordu. “Avlanırım,” dedi.

“Avlanırsın. Sadece avlanıyorsun, ha?” diye sordu yönetici ve herkes güldü.

Sonunda Noel’in babası masadan uzaklaştırdı kendini, sandalye ayaklarının yere sürmesi topluluğu yeniden kendine getirdi. “Raymond yaşayan en iyi rehberdir. Kimse bu ormanları onun gibi tanımaz.”

“Yani,” dedi Ford yöneticisi. “Sen profesyonel avcısın.” Raymond adamın bakışına karşılık vermedi. “Beyler, şeref.” Yönetici ayağa kalkıp bardağını kaldırdı. “Ölen bir türün son örneğine: gerçek avcıya.”

Diğer adamlar da ayağa kalkıp şeref yaptılar. Warren bir doğum günü çocuğu gibi ışıltıyor, Raymond ise masada kızın babasına doğru bakıyordu.

Kuzeye doğru Land Cruiser’la giderlerken, Warren Haas naneli şnapsını içti ve daha çok o konuştu. Del çok temel bir şeyin eksik kaldığından emindi. Ne olduğunu bilemiyordu.

Birçok suçun ev içi çekişmelerden kaynaklandığı Yellow Dog Kasabası’nın şerifi olmanın verdiği deneyimle, Del asıl tehlikeli kişilerin tek bir arzuya kapılmış olanlar olduğunu biliyordu. Bu genellikle intikam olurdu. Aşk, derin bir piş-

manlık ya da sadece bir şeyi geri istemek olabilirdi. Ne olursa olsun, suç işleyen kişiyi ki bu genellikle kızgın bir erkek olur, öfke kaynağından, bu da genellikle bir kadın ya da bazı durumlarda kadını fiziksel, duygusal ya da iki şekilde birden ele geçirip bu erkekten uzaklaştırmış olan bir başka erkek olur, uzaklaştırmak neredeyse tamamen olanaksızdı. Del birçok kez ön bahçelerde, verandalarda, salonlarda durmuş, onu kesinlikle göremeyen, onun ötesine, Del'in birkaç adım arkasındaki öfke hedefine bakan bir adamla yüz yüze gelmişti. Del genellikle saldırganı o an için vazgeçmeye ikna edebiliyordu; ve sonunda bir dayağın, hatta bazen silahla vurmanın gerçekleştiği eve yeniden çağırılması en fazla bir ya da iki gün alıyordu. Bir saldırganın, öfkesinin hedefine zarar verme arzusundan tümüyle vazgeçirilemeyeceğini biliyordu çünkü saldırgan hep karısının, kız arkadaşının, karısını ya da kız arkadaşını *-hedefi-* beceren kimsenin hak ettiği şeyi aldığı konusunda kendini haklı hissederdi. Bazı saldırganlar arzularına öyle kitlenmiş olurlardı ki *-uyuşturucu ve alkol de genellikle burada devreye girerdi-* Del ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin, onun önlerinde durduğunu gerçekten görmez, neyi temsil ettiğini kavrayamazlardı. O kanun değildi, sadece yollarına çıkıyordu o kadar. Bu tür durumlarda kıpırdanıyor, Del'in çevresinden dolanmaya ya da dosdoğru içinden geçmeye çalışıyorlardı; o zaman Del de onlara boyun eğdirip kelepçe takmak zorunda kalıyordu. Bunu kendi başına çok kez yapmıştı ama son yıllarda bu tür çağrılara beraber yanıt vermeye çalışıyorlardı.

Del, Norman'ın arzusunu iyice anladığını düşünüyordu. Hapisteyken ağabeyiyle eski nişanlısının evlenmiş olması gerçeği içini kemirmişti. Warren kızla sadece yatmamış ki bu yeterince tatsız bir iş olurdu, üstüne üstlük onunla evlen-

mişti de. Bu çoğu erkeğin bir kenara atıp unutacağı bir şey değildi. İçerde bir tür erozyon yaratan, sonunda bir gün fırsat bulunca, insanı, sonuç ne olacak, diye düşünmeden kaçmaya iten türden bir şeydi bu. Norman sonuçların ötesindeydi.

Ancak Del arabayı kuzeye doğru sürer ve Warren kardeşinden bahsederken, Warren'ın arzusu öyle kolayca anlaşılıyordu. Eski karısının ve üç yaşındaki Lorraine adlı kızlarının güvenliğini sağlamak gibi bir şeyler söylemişti. Fakat Del işin bundan öte olduğunu düşünüyordu. Warren'ın, kardeşine yaptıklarının -nişanlısını almak, onunla evlenmek, ondan bir çocuk yapmak- aklanabileceğini kanıtlayabilmek için Norman'ı alt etme ihtiyacında olduğundan şüpheleniyordu. Mantıkları ne kadar çapraşık olursa olsun, saldırganlar her zaman için derin bir kişisel adalet duygusu taşırdı. Buradaki güçlüklerden biri de hangi kardeşin asıl saldırgan olduğunu belirlemektir.

Yavaş ilerliyorlardı, Del saatte otuz millik sürati güçlkle koruyabiliyordu. Çevrede az sayıda ışık vardı ve önlerinde uzanan yol kapkaranlıktı.

“Laughing Pike’a doğru mu gidiyoruz?” diye sordu Del.
“Öyle.”

“Ağaçlar, nehirler, göller. Kasaba yok.”

“Biliyorum, harika.” Naneli şnaps, araba kokusu gibi adı bir koku saçıyordu.

“Oralarda olduklarına emin misin?”

“Yanılmıyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü kardeşimle Noel'in nasıl *düşündüğünü* biliyorum, işte oradan biliyorum.”

“Burası onun babasına ait bir yer mi?”

“Doğru.”

“Avcılar ve balıkçılar için kulübelerle dolu bir yeri mi var?”

“Evet. Biraz büyük bir yer üstelik.”

“Hangi kulübede olduklarını nereden biliyorsun?”

“Kulübede olduklarını kim söyledi ki?” Koltukta kımıldarken Haas’ın deri paltosu gıcırdadı. “Açım ben. Sen aç mısın? Birkaç kilometre sonra küçük bir konaklama yeri var. Durup yiyecek bir şeyler alalım. Son şansımız bu.”

Önüne kamyonetler ve kar arabaları park edilmiş Taverna Bucksnot diye bir yere varıncaya dek bir daha konuşmadılar. İçeride Warren bir geyik burger ve bira söyledi, Del alabalık sandviçiyle Vernors zencefil birası aldı.

“Bu ya görev başı içkisi,” dedi Haas, Del’in bardağını göstererek. “Ya da ciddi bir alkol bırakma hikayesi.”

“Her ikisi de,” dedi Del.

“Boşandın, değil mi?”

Biraz duraksadıktan sonra, “İyi tahmin?” dedi Del.

“Yüzük göremiyorum.” Haas homurdanır gibi güldü. “Olmama şansın ne ki?”

“Doğru.”

“Çocuk?”

“Yok.” Sonra ekledi, “Birkaç kez düşük yapmıştı,” dedi. Bu, sanki bir tür kendini savunma gibi olmuştu.

“Yeniden evlendi mi?”

“Tabii.”

“Ama bazen, hala onu karın gibi düşünüyorsun.”

“Çok sık değil.”

“Ama bazen. Ben kendimden biliyorum.”

Del yanıt vermedi.

“Elbet yapıyorsun. *Hepimiz* yapıyoruz, Şerif. Onları, anlarsın ya, iş üstünde düşünüyoruz... başka bir herifle düzüşürken. Ve bundan da olabildiğince kaçınıyoruz ta ki zamanla üzerine sokulup seni *cojones*¹⁰ bir şekilde yakalayınca dek. Görüyorsun ya, San Diego’dayken bir parça İspanyolca kapmıştım.” Haas sırttı, sonra burgerinden iri bir ısırık alıp tekrar tabağa bıraktı. “Noel bunu severdi; erkekleri sever, bir takıntısı var onlarla. Bana sorarsan, babasıyla ilgili diyorum ama kesin olarak söyleyecek kadar da uzman değilim. Şunu biliyorum: Bazen gece motelde çalışırken, herifin biri gelip kayıt yaptırıyor ve o da üzerine atlıyor herifin.”

“Bunu kesin olarak mı biliyorsun?”

“Bunu gözledim, evet. Tavırlarını, bakışlarını biliyorum... hatırlasana, ben de kurbandım.”

“Ve bunu motelde gözledin.”

Haas dirseklerini masaya dayadı ve ellerini saçlarına daldırıp sanki bir yumru, bir kist, bir hastalık belirtisi arıyormuş gibi başında gezdirdi. Bu muayene an az bir dakika sürdü, sonra burgerini aldı yeniden. “Çalıştığı geceler genelde cadenin karşısına Jacques’ Diner’in oraya park edip ön büroyu seyredirim.” Burgerinden bir ısırık aldı. Barın loş ışığı altında çiğnerken yüzü büyük bir düğüme benziyordu. “Röntgencilik, insana tuhaf şeyler yaptırıyor. Pis bir şey. Sinsi bir şey. Ama kahretsin, *eğlenceli*. İnsan acı verici olsa bile seyretmeyi yeğliyor. Herifin birinin odasına gitmeyi *istediğini* biliyorum. Hayal gücünü ateşliyor.”

“Şnaps da yardımcı oluyordur,” dedi Del.

“Özellikle o sırada biri de seni güzelce emiyorsa.”

“Öyle olacağını hayal edebiliyorum.”

¹⁰ Cojones: (İsp.) Berbat. (ç.n.)

“Küçük kasaba eğlenceleri, ha?” dedi Haas.

“Aha.” Del bir patates kızartmasını ketçapa buladı. “Bu yüzden mi ayrılıyorsunuz?”

“Yo,” dedi Haas. “İnsanı delirten, olayın bütünü.” Birasını dikip televizyona baktı. Red Wings, Boston’da oynuyordu ve ikinci devre daha yeni başlıyordu. “Bunların formalalarına bayılıyorum, ya sen? Şu kırmızı. Karşı takımı etkiliyor olmalı.”

“Şu ‘olayın bütünü’ nedir?”

“Ah, rutin işler, bilirsin. Velet. Ana baba saçmalığı. Bir de onun babası.” Haas bir süre maçı seyretti. Del bekledi. “Pronovost. Tanrım, herifin orada koca bir mülkü var, Koca Çam Kulübesi dediği. Ve kızın üzerinde hakimiyet kurmuş. Ona bakıyor -kirasını ödüyor, faturaları, arabası- yani geceleri, herifin bir kısmına sahip olduğu bu motelde çalışıyor; balık ve av mevsimi olduğunda da buralara gelip herifin şirket zibidisi arkadaşlarına yemek yapıyor. Tamamen ona bağımlı.” Haas arkasına yaslanıp birasının kalanını bitirdi. “Nasıl ağzına aldığına bakarak bir kızın babası hakkında çok şey söyleyebileceğini fark etmiş miydin?”

Del sandviçini bıraktı.

“Alabalık nasıl?”

“İyi.”

“Geyik genellikle bu kadar kuru olmuyordu.” Warren ayağa kalkıp tuvalete yöneldi.

Del peçetesini toparlayıp tabağına bıraktı. Bara gidip hesabı ödedi, dışarı çıktı ve Land Cruiser’a bindi. Cep telefonunu çıkarıp Liesl’in numarasını çevirdi ama telefon çalmadan kapattı. Saat daha sekiz buçuk olsa da uyuyor olabilirdi ve onu uyandırmak istemiyordu.

Aslında konu bu değildi. Warren Haas'ı dinleyerek kendini kirlenmiş hissediyordu.

Kadının nasıl elini tuttuğunu düşündü. Çok basit bir şey ama her şeye bedel. Yeterdi. Bilmesi gereken her şey. Ondan beklediği her şey. Bunun sadece şefkat değil, daha fazla bir şey olduğunu hissediyordu. Onu bir parça korkutuyordu bu ama hissetmek hoşuna gitmişti... sanki içinde bir şey taşıyormuş, uzun zamandır bilmediği ya da sahip olmadığı bir şey taşıyormuş gibi. Bunun artık mümkün olduğuna inanmıyordu... garip olan da buydu, hep oradaymış ama ancak şimdi kendini göstermiş gibiydi. Hemen tanımıştı bunu ve Liesl'in de tanıdığını anlamıştı. Onu şimdi aramayacaktı. Buna önce kendi başlarına alışmaları gerekliydi.

Noel, Lorriane'i yatırdıktan sonra mutfığa gitti ve ellerini korumak için havluları kullanarak, sıcak su dolu büyük kapların ilkinin sobadan banyoya taşıdı. Norman ormandayken mutfaktan dışarı çıkmış ve kapları karla doldurup erimeleri için sobanın üzerine koymuştu. O, sıcak suyu küvete boşaltırken, Norman ikinci kabı getirip yere bıraktı, sonra mutfığa geri döndü. Geldiklerinden beri bunu bekliyordu kız... karın banyo suyu olacağı anı.

Adanı üçüncü kapla döndüğünde, “Bana katılmak ister misin?” dedi kız.

Buharlar saçan suyu küvete boşaltıp kıza bakmadı adam.

“Küvette ikimiz olursak, su güzel bir banyoya yetecek kadar yükselebilir.” Küvetin kıyısına oturdu, kazağını çıkardı ve bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Norman utanarak başını çevirdi. “Yapma,” dedi kız. “Bu, benim.” Sutyenini çıkardı, sonra çoraplarını, kotunu ve uzun donunu.

Adanı daha da utanmaktan başka bir şey yapmadı. “Ha-

piste pek kadın görmezsin,” dedi. “Mutfakta filan çalışıyorlar ve hepsi de yaşlı oluyor. Bazıları oldukça da çirkin.”

“Sıcak,” dedi kız, küvete yerleşirken.

“Birkaç gerçek ibne vardı orada. Geceleyin yatak yayları, heriflerin ahlayıp ohladığı duyuluyordu. Dedim sana, tecavüze falan uğramadım. Bing diye bir arkadaşım vardı ama.”

“Bu, hani, beni kışkandıracak türden bir ilişki mi?”

Norman kulağını kaşıdı. “Yo, bunu demedim.”

“Öyleyse, kaçarken onu orada bıraktın. Bu zor olmuş olmalı...”

“O benden önce çıktı.”

“Anlıyorum.”

“Hayır, anladığını sanmıyorum.”

“Norman, umurumda değil. Sadece benimle şu küvete girmeni istiyorum. Lütfen.”

Bir süre sonra adam soyunmaya başladı. Kız onu seyretti fakat adam başını ona çevirmiyordu. Küvete yanaşıp ona dönerek içeri girdi. “Hassiktir!”

“Alışırısın.” Gülümsedi kız. Islak bacakları birbirine değdi. “Olup bitenlerden öncesine dönmek istediğimizi söyledik ama kolay olmuyor. Aşmak gereken çok şey var. Sanırım uzun zamandır beni bir adamın alıp götürmesini bekliyordum, şimdi bu sen oldun. Bunu hiç hayal etmemiştim.”

Norman derin düşüncelere gömülmüş gibiydi. Suyun içinde uzanarak, elini kızın kasık tüylerine koydu. Kız küvette daha aşağıya kayıp ona yaklaştı, adamın parmakları kızın bacaklarının arasına girdi. Parmaklar onu dikkatle aralarken kız nefesini tuttu.

“Hiç eskisi gibi değil,” dedi adam.

“Hayır, değil.” Yavaşça nefesini verdi.

“Biz eskisi gibi değiliz.”

Kız suyun altından ona dokundu. “Kıpırdamaya korkuyorum,” dedi.

“Öyleyse kıpırdama.”

Parmakları kızın içine girdi ve kız tamamen suyun altına dalacakmış gibi hissetti kendini.

“Ah, Tanrım. Geliyorum... Norman.”

“Ben de.”

“Ah, Tanrım. Bekle. *Bekle.*” Gözlerini kapadı, dudakları aralandı.

Hareket etmediler, kızın çevresinde sıcak su kıpırtısızdı.

Kız adamın kasıldığını hissedince gözlerini açtı. Suyun yüzeyine doğru yüzen yumurta akına benziyorlardı. Kız onları seyredebildiği kadar seyretti, sonra başını geriye yaslayıp gözlerini kapadı; su şimdi çenesine çarpıp çekiliyordu.

Warren, Land Cruiser’a binince kuzeye doğru yola devam ettiler.

“Yellow Dog Kasabası, Şerif Del Maki olmadan idare edebilecek mi?”

“Bir biçimde,” dedi Maki. “Bugün tamircide az daha kavga çıkıyormuş.”

Soldaki kumarhaneyi geçerlerken, gördü Warren: Pro-novost’un Ford kamyonu otoparka park edilmişti. Şerif fark etmedi. Hala kar küreme aletlerinden bahsediyordu. “Kasabanın yarısının Ariens’i var,” dedi Warren’a bir bakış atarak, “kalan yarının da Toro’su. Cumhuriyetçilerle Demokratlar gibi.”

“Sen hangisini kullanıyorsun?”

“Bilmem. Benim küreme işimi kasaba hallediyor. Mesleğin avantajlarından biri.”

Warren, Şerif’e dönüp güldü.

“Ön kaldırımında da kar kepçesi kullanıyorum.” Kasabanın kıyısına vardılar ve Maki karanlığa girerlerken uzunları yaktı.

Warren göz ucuyla arkalarındaki farları izliyordu. Pronovost’un yalnız olmayacağını, yanında Woo-San’ı getireceğini tahmin ediyordu. Silahlı olacaktı. Takip edildiklerini Şerif’e söylememeye karar verdi. Norman, Noel ve kızı bulmaları daha önemliydi. “Kar kepçesi mi?” dedi. “Şerif, sen tam bir gelenekçisin.”

Küvetten çıkınca birbirlerini ağır hareketlerle kuruladılar. Dayanamayacak kadar uyarıldılar. Banyoda kaba kilimin üstüne uzandılar ve Noel bacaklarını iki yana açıp Norman'ın başının üzerinde diz çöktü. Adam kızı kalçalarından tutup ağzına dek indirdi, bu arada kızın sıcak nefesini üstünde hissediyordu. Küvette o kadar çabuk geldikten sonra, şimdi yavaş ve sistemliydiler, sonunda kız dönüp adamın üzerine çıktı. Adam, kızın göğüslerini, sıcak suda uzun süre kalmaktan büyümüş göğüs uçlarını tuttu. Kız onları sırayla adamın ağzına götürüyordu. Sonra ayaklarını yere bastı yaylanarak inip kalkmaya ve adamın içeri girişinin kuvvetini ve ritmini belirlemeye başladı. Sanki her inişinde onu daha da derinlere sokmaya çalışıyor gibiydi. Yüzüne dökülen ıslak saçların arasından, kendisini seyreden adama bakıyordu. Yüzünden sadece ortaya koyduğu çaba, yoğunlaşma, fiziksel efor okunuyordu. Adam bunun, orgazm olma çabasından başka bir şeyle uğraşmadığı bu anların, kızın tek kaçıışı olduğunu anladı. Bunu daha önce bilmiyordu, bilmeliydi; ama bunu şimdi biliyordu. Ayrıca kızın aldığı hapların da bir tür koruyucu zar yaratmış olduğunu biliyordu. Yaşadığı günlerde onu rahatlatacak hiçbir şey yoktu, çok az umut vardı. Bunu daha motelde resepsiyona girdiği anda gözlerinden okumuştı. "Bu deliğe gömülüp kaldım, belki sen yine yeterince derinlere inip bana ulaşabilirsin," diyorlardı. Şim-

di, üzerinde hareket eden kıزدan her inişle birlikte, her biri daha canhıraş birer yakarış gibi yankılanan iniltiler çıkıyordu.

Dar yol keskin virajlarda yükselip alçalıyordu. Del hızını kırk civarında tuttu, daha çok ikinci viteste kaldı ve dönüşlerde hiç frene basmadı. Ara sıra kara ağaçlıkların arasından çıkıp dolunayın altında masmavi karla örtülü bir alanı geçiyorlardı. Ama yolun büyük kısmında, dal uzantılarıyla tepelerinde karma karışık bir kubbe oluşturan karman çorman bir orman, iki yanda duvar gibiydi. Bu ortamda kesinlikle başka herhangi bir ışık yoktu.

“Superior Gölü’ne yaklaşmış olmamız lazım,” dedi.

Warren Haas şnaps şişesini bitirmişti ve herhalde birkaç kez uyuyakalmıştı. “Az kaldı,” dedi.

“Ne arıyoruz?”

“Küçük bir nehre bakan bir bayıra kondurulmuş bir kulübe, nehir değil de ancak bir dere.”

“Bu Pronovost’un toprağı mı?”

“Sığınağı. Av ve balık mevsiminde derin cepli Orvis donları giyen müşterileri buraya getirir. Oldukça seçkin kişiler. Onun için çalıştığım sıralarda genellikle burada olurdum ama kışın buraya kimse gelmez. Sanırım kimsenin onun mülküne ayak basmamasını sağlayacak kadar seçkin bir yer yapmak istiyor burayı.”

“Senle Pronovost arasında neler oldu?”

Warren kahkaha attı. “Bu Pronovost’un kim olduğu, benim kim olduğumla ilgili bir şey ve sanırım kızıyla evlenmiş olmamın da payı var. Bir süre için iyi bir iş ilişkimiz var gibi gelmişti. Fakat onun uzun vade planları değişti ve ben de

bunun bir parçası değildim. Pronovost böyledir... bak, sana bir şey söyleyeyim mi?" Del başıyla onayladı. "Kardeşimle benim aramda yitirilmiş bir sevgi falan yok ama o hala benim kardeşim. O olayların sonunda haksızlığa uğradı, bu da onun hatası değil."

"Hangi olaylar?"

"Burada, Koca Çam'da olup onu hapse gönderen olaylar."

"Ne oldu?"

Warren sigara paketini çıkarttı. "Kaygılanma, yakmaya-cağım. Sadece elimde hissetmek, orada olduğunu bilmek istedim. Ne dediğimi anlıyor musun? Senin dediğin gibi, hala ara sıra bir kalemin ucundan kül silkiyormuşsun ya. Sen de ister misin bir tane?"

"Hayır."

Warren ağzına bir sigara yerleştirdi ve içine çekip dumanı üfler gibi yaptı. "Önemli olan, onu, Noel ve çocuğu başkalarından önce bulmamız. Norman'a bu kadarını borçluyum. Sen de onu ait olduğu yere götürürsün."

"Ya Noel'le kız?" Warren yanıt vermedi. "Bu, seni geri istemesini sağlayacak mı sanıyorsun? Onunla isteyerek gelmiş gibi görünüyor."

"Belki sen Norman'ı hapse götürdükten sonra, olup bite-ni benim gözümle görür."

"Bu senin kardeşinin haksızlığa uğradığı olay nedir?"

"Kendi kaşındı bunun için ama hak ettiğine emin değilim."

"Hapiste olmasını kastediyorsun."

"Haksızlığa uğradığını söylüyorum ve buraya gelerek bir şeyleri değiştirebileceğine inandığını düşünüyorum. Yani

zaten hapse hiç girmemesi gerektiğini kanıtlamak gibi.”

“Girmemeli miydi?” Warren’ın başı yan pencereye dönmüştü. “Orada neyi kanıtlayacak? Masumiyetini mi?”

Warren güldü. “Küçük kasaba şerifi olan sensin. Burada kimse masum değildir.” Paltosunun fermuarını çekince kal-kan yaka, çenesine kadar uzandı. “Kimse masum değildir, Şerif.”

“Bu çok tuhaf,” dedi Noel, hala nefesini tutma çabasıyla kaba kilimin üzerinde sırtüstü yatarken. “Pek ses çıkarmıyorsun artık.”

Banyo duvarında eski bir Kızılderili battaniyesi asılıydı; adam onu indirip üzerlerine örttü. Kız daha bir sokulup başını omzuna yasladı.

“Gözlerin farklılaşmış.”

Kız başını Norman’ın omzundan kaldırdı.

“Haplardan olmalı. İçerdeki bazı herifler de böyle bakıyordu.”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum, sanki kendi içinde çok derinlere inmişsin, kendini güvenceye almaya ve korumaya çalışıyormuşsun gibi.”

Noel itiraz edecek gibi oldu ama sonra başını tekrar adamın omzuna yasladı. “Benim ihtiyacım olan tüm güven ve korunak burada. Her şeyin donup kalmasını istediğim an bu. Tam bu an. İlk karşılaştığımızda da böyleydi. Başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi hissettirmiştin bana.” Adam onu daha da sıkı kavradı. “Sonra her şey tuhaflaştı. İkimiz için de. Daha ilk karşılaştığımızda buralardan gitmiş olmayı isterdim... bunu yapmayı konuştuğumuzu hatırlıyor musun?”

“Tabii. Ama yapmadık, o yüzden de olan oldu.”

Birkaç dakika konuşmadılar. Banyo tek bir mumla aydınlanıyordu ve kütükten duvarlar bal renginde, düğümler karaydı. Norman kızın nefes alışının yavaşlamasını dinledi ve omzuna yaslanan başın ağırlaşp hareketsizleşmesinden uyuyakaldığını anladı.

Bunu ‘olan oldu’ diye anıyorlardı hep. Ama aslında Norman neler olduğunu tam olarak anladığından emin değildi. Son avcı grubu gittikten, yüzdelerden, oranlardan, pazar paylarından konuşup duran bütün o yöneticiler ayrıldıktan sonra olduğunu hatırlıyordu. Adamların cep telefonları ve dizüstü bilgisayarları vardı, olayın *bundan*, ormanda oturmak, gündüz avlanmak, gece boyunca içmek ve www-nokta-bilmemne-nokta-com’a bağlanmaktan ibaret olduğunu düşündükleri apaçıktı.

Sonunda hepsi de gittiği zaman, Norman, ağabeyi, Noel ve babası kalmıştı geriye; tükenmiş bir haldeydiler ve birkaç günlüğüne Koca Çam onlara kalmıştı. Mevsim kapanmıştı. Ama olayların arkası iplik söküğü gibi geldi. O öğleden sonra, Norman burada, banyodaydı, küvette yatıp müdürlerden birinden kalan McClellan’s viskiyi içip Warren’ın verdiği otu tütürüyordu. Kulübede yalnızdı. Pronovost, Raymond Yates’le ava gitmişti. Warren nehirdeki barakalardan birinde, kışlık kano ve giysileri istifliyordu. Noel yürüyüşe çıkacağını söylemişti.

Norman küvetten çıkınca birkaç gündür yapmadığı bir şeyi yapıp temiz giysiler giydi. Öğleden sonra yeni başlıyordu ve pahalı skoçlardan bir şişe alıp nehre indi ama kano barakasına ulaştığında kapı kilitliydi. Norman da bir kütüğün üzerine oturup iki dar kıyı arasında akan kara suları seyretti. Sonra nehrin aşağılarındaki pek kullanılmayan barakala-

rın birinden küt küt diye sesler geldi. Kütükten kalkıp ağaçların arasından geçerek barakaya yürüdü ve on metre kadar öteden sesleri duymaya başladı. Hemen anladı. Noel'in iniltilerini tanıdı ve olay ateşlendikçe Warren'ın acı çeken, boğuk bir sesle soluması duyuldu. Onlar boşalırken Norman orada öylece durdu, artık sadece kuru yapraklara düşen ıslak kar sesi vardı. Sonunda kulübeye geri yürüdü.

Şöminenin önündeki kanepede yatarken içmeye devam ediyordu, Noel mutfak kapısında tek başına belirdi. Norman ayağa kalkıp, “Yürüyüş nasıldı?” dedi. Kız iyi olduğunu söyleyip büyük kaplardan birini suyla doldurmaya koyuldu ve patates haşlamaktan falan bahsetti. Norman mutfak lavabosunun oraya, kızın yanına gitti ve kız sobaya doğru döndüğü anda çenesine yumruğu indirdi. Kız buzdolabına çarptı, su kabı da yere düştü. Norman kıza bir daha vurdu; bu sefer yumruğu, sol kulağının hemen üstüne denk geldi. Sonrasından emin değildi. Ona vurmayı sürdürmüş olabilirdi. Ama kızın çığlık atıp ağladığını fark etti ve o sırada Warren mutfak kapısından içeri dalıp şömine için getirdiği odunlardan birini Norman'ın kafasına indirdi. Norman herhalde kendinden geçmişti ama ancak kısa bir süre için; sonra ilk hatırladığı şey, Warren'la birlikte mutfakta yerde yuvarlandıklarıydı. Bütün bu süre boyunca Noel çığlık atıyor ve iki kardeş de bağırıyordu. Çocukken sürekli dövüşürlerdi. Genç ve daha küçük olması Norman'ın daha sık kaybetmesine yol açardı ama pes etmezdi. Yirmi yaşına yaklaşınca kavgadan kaçınmaya başladılar, belki de birbirlerine ciddi zarar verebildiklerini fark ettikleri için. Ama o anda mutfakta sanki yıllardır bunu beklemiş gibiydiler ve birbirlerini yumruklar, tekmeler, tırmıklar ve ısırırken ikisi de pes etmedi.

Sonunda Norman, Warren'dan kurtuldu. Dışarı çıkıp ba-

yırdan aşığı nehre doğru koşmaya başladı. Giysileri parçalanmıştı. Burnundan kan boşanıyordu, sağ gözü şişmişti. Ağaçların arasına daldı ve nehrin karşı tarafına geçerken Noel'in, peşinden seslendiğini duydu. Devam edip ormanda belki bir saat yürüdü. Kendini aptal gibi hissediyordu. Noel ile Warren'ı kulübede duyduğu zaman bunun kaçınılmaz olduğunu anlamıştı. Bunu daha önce anlamamış olmasına, aralarındaki bir bakışı, bir tavrı yakalayamamasına inanamıyordu. Warren donanmadan döndüğünden beri üçü birden bu noktaya sürüklenmişti. Norman ile Noel'in evlenmek, güney yarımada da bir üniversiteye girmeye çalışmak, Warren'ın deyiş ile büyümek için planlar yapmasıyla ilgiliydi bu. Atılan tekler ve biralar, otlar, kokainler, haplar o yüzden; hepsi de Warren'ın tezgahıydı çünkü bir biçimde onları büyüme, gitme, yaşamlarını değiştirmeye çalışma düşlelerinden kurtarmak gibi bir sorumluluğı olduğuna inanıyordu. Çünkü Warren yaşamını değiştirememişti. Askere gitmiş ve her şeyin yalan, her şeyin kokuşmuş olduğunu söyleyerek dönmüştü. Bütün mesele, kime selam çaktığın, kimin kıcını yaladığındı. Karışık bir biçimde Warren, Norman ile Noel'i koruduğuna, onları gerçeklerden kurtardığına inanıyordu.

Şimdi, Noel'in başını nazik bir biçimde omzundan indir-di. Derin uykudayken, bacaklarını kıvrımış böylece göğüsler, kavisli bir kalça ve düzgün uyluklarda oluşan bir yumak olmuştu. Ayağı kalkıp Kızıl derili battaniyesiyle kızı sıkıca örttü. Giysilerini toplayıp Büyük Oda'ya çıktı, şöminenin önünde giyindi ve şömineye odun attı.

Noel uyandığında Kızılderili battaniyesinin altında yalnızdı. Ayağa kalktı, yünün kaşındırmasına rağmen battaniyeye sıkıca sarındı ve lavaboya yanaştı. Yüzünü görmek için aynaya uzandı. Mum ışığında daha yaşlı gibiydi. Yanakları çökük, gözleri karanlık ve çukura kaçmış görünüyordu. On yıl sonra, otuzlu yaşlarında böyle görünecekti. Lorraine onlu yaşlarında olacaktı. Oldukça uzun bir zaman gibiydi bu, on yıl. Ama on yıl önce, sekizinci sınıfta ergenlik çağındaydı. Nasıl da hızla buraya varmıştı? Yorgun görünüyor ve kendini tükenmiş hissediyordu. Öylece yatıp uyumayı düşündü. Bunun yerine, para çantasını alıp plastik şişeyi buluncaya dek karıştırdı. Bunun sona ermesi gerektiğini, çözümün bu olmadığını biliyordu. Hapların, bir sonraki on yılı geçirmesine yardım etmeyeceğini biliyordu. Ama ne zaman durur insan? Hangi gün? Günün hangi vakti? O günü diğer günlerden farklı kılan nedir? Neden belli bir günde birdenbire duracak gücü bulur insan? Norman haklıydı. Bu kehribar sarısı hapların içindekiler ona güvenlik, korunak sağlıyordu. Bunu bırakmak için güç gerekirdi ve şu anda kendini çok da güçlü hissetmiyordu. İki hap alıp Büyük Oda'ya çıktı.

Norman orada değildi ama Lorraine'in uyuduğu yatak odasının kapısı aralıktı. Noel kapıyı itti ve adamı yatağın yanında dururken buldu. Lorraine'in saçları alnına yapışmıştı, derin derin soluyordu, yüzü Büyük Oda'dan gelen ateşle aydınlanmıştı.

“Şuna bak,” diye fısıldadı adam. “Çok güzel.”

“Biliyorum. Sana benzeyen yanlarını fark edeli çok oldu.”

Noel adama yaklaşıp kolunu beline doladı. Titreyen ışık çocuğun yüzünde dans ediyordu. Norman uzanıp Lorraine'in saçlarına dokunup onları alnından çekti. Odadan çı-

kıp kapıyı arkalarından kapadılar. Noel kanepenin üzerine oturup battaniyeye sarındı. Norman ateşe birkaç kütük daha atıp yanına oturdu.

“Olanlar hakkında konuşmamız lazım,” dedi kız. “*Gerçekten* olanlar.”

Adam başıyla onayladı.

Kız battaniyeyi yukarıya çekip omuzlarına doladı. “Olay şöyle göründü Norman. Mahkemede şöyle göründü: Sen çılgına döndün. Sen ormandaki vahşi adamdın. Babamın Detroit’ten getirdiği o avukatın kapanış konuşmasında ne dediğini hatırla, Koca Ayak’tan bile daha yabani olduğunu söylemişti. Warren’ı öyle kötü dövmüştün ki Kuzey Eicher’daki klinikte dikiş atılması gerekmişti. Beni öyle kötü dövmüştün ki duyma yetimi kaybettim, hala baş ağrılarım oluyor ve hep haleler görüyorum. *Hepsinden* beteri, Raymond Yates’in de o gün omzunda bir kurşun yarasıyla Kuzey Eicher’a gitmesiydi. Seni saldırının yanı sıra, cinayete teşebbüs-ten de yargılamak istediler ama Raymond tam o sırada, mahkeme başlamadan hemen önce ortadan kayboldu.”

“Ve kimse de o zamandan bu yana ondan haber alamadı,” dedi Norman. Ateşe bakmayı sürdürdü. “Şu Detroitli avukat -babanın av arkadaşlarından biriydi- beni cinayetten içeri tıkmak istedi ama Yates bir daha ortaya çıkmadı. Hala kimse ona ne olduğunu bilmiyor. O yüzden beni geri kalanlar için kapattılar.”

“Mahkemede söylediklerim doğrudu, Norman.”

“Biliyorum.”

“İncinmiştim.”

“Biliyorum,” dedi hafifçe. Ona dönerek sordu, “Neden Yates’i vurduğumu biliyor musun?”

Ateşin ışığı, kızın gözlerinde dans ediyordu. “Öfkeliydin.”

“Korkmuştum,” dedi adam. “Yoksa niye Yates’i vurayım... kendi tüfeğiyle?”

“Bilmem. Mahkemede seni kovaladığını, bunun nefsi müdafaa olduğunu söylemiştin.”

“Bu doğru, *o, beni* kovalıyordu... dışarıda, ormanda. Senle Warren’ı o halde bıraktıktan sonra, ortalıkta saatlerce dolandım. Babanla Yates kulübeye dönüp seni ve Warren’ı gördü, değil mi?” Kız başıyla onayladı. “Baban ikinizi de Kuzey Eicher’daki kliniğe götürdü.” Norman yüzünü yeniden ateşe çevirdi. “Ve Yates’i peşimden gönderdi... baban Yates’e beni avlamasını söyledi.”

Norman ayağa kalkıp şömineye yaklaştı. Demir çubukla kütükleri karıştırdı, daha çok ışık ve ısı veren alt taraflarını çevirdi. Doğrulup arkasına döndüğü zaman, gölgesi alevlere düştü. “Yani önce Yates’in beni takip ettiğini düşünmedim. Avlanıyor sandım. Onu uzaktan gördüm ve yolundan çekilmem gerektiğini düşündüm, o yüzden doğruya yöneldim, açıktan dolanıp kulübeye geri dönmeyi düşünmüştüm. Ama bir sonraki görüşümde beni takip ettiği belliydi, o yüzden ona doğru gitmeye başladım. Çalılıklar yoğun ve beni bir hayvanla karıştırsın istemiyordum. Ona seslendim ama tüfeğini omuzlayıp bana ateş ettiğini gördüm... ıskaladı. Hemen anladım, baban seni kulübede bulmuş ve peşimden Yates’i göndermişti. O yüzden ormana daldım, Yates de beni izledi. Ona izimi kaybettiremedim. Adam her şeyi izleyebiliyordu ve sabırlıydı, yorulacağını biliyordu. Bir saat kadar sonra bana ikinci kez ateş edip ıskaladı, herhalde tökezlediğim için. Başımı kaldırıp bakınca onun dik bir tepeden indiğini gördüm. Dengesini kaybedip düştü ve çalılıkların arasından

aşağı yuvarlandı. Durduğu zaman kıpırdamıyordu, tüfeği de ondan epey aşağıdaydı. Bayıldığını ya da bir yerlerini kırdığını düşündüm. Tepeyi tırmanıp tüfeği aldım. Başımı kaldırdığımda otomatik tabancasını kılıfından çıkarttığını gördüm. Ve önce ben ateş ettim.”

Noel, Norman’ın sehpayaya yaklaşip yanına oturmasını izledi. “Ama Yates mahkemede tanıklık yapmadı,” dedi.

Norman başını iki yana salladı. “Benim bununla bir ilgim olduğunu düşünüyor musun? Takım elbise giymiş o Detroitli avukatın haklı olduğunu mu düşünüyorsun... mahkemede bana karşı tanıklık yapamamasın diye Raymond Yates’in icabına baktım, öyle mi?”

“Hayır, böyle düşünmüyorum,” dedi Noel. “Mahkeme sırasında emin değildim ama artık biliyorum.”

“Neden artık?”

“Çünkü birkaç ay önce babamın Woo-San’a bir şeyler söylediğini duydum. Şöyle dedi, ‘O hep ayılarla birdi.’ Sanırım Raymond Yates’ten bahsediyordu. Sana o mektupta da böyle söylemiştim, değil mi?”

“Öyle, ben de bu yüzden buraya gelmek istedim. Aylardır bunu düşünüyorum, ne demek bu, ‘O hep ayılarla birdi?’” Noel omzuna yaslandı ve bir süre ateşi seyrettiler. “Oraya bu öğleden sonra gittiğim zaman,” dedi Norman, “ağaç kesim kampına dek yürüdüm. Orada bir şeyler oluyor. Neler oluyor?”

“Bilmiyorum,” dedi kız. “Woo-San’la ilgili bir şeyler. Onun nereli olduğunu tam bilmiyorum. Motelde Kore’den, Hong Kong’dan, Çin’den ve Japonya’dan bir sürü mektup alıyor ve sık sık Vancouver’dan, bazen de San Francisco’dan arayanlar oluyor. Bir keresinde kim olduklarını sordum, o da ‘Akrabalar,’ dedi. Woo-San’la babam bir şeyler tasarlı-

yor ama ne bilmiyorum. Geçen sonbahar babam buraya pek kimseyi getirmedi... sadece birkaç küçük topluluk gelmişti. Onlara artık bir sonraki yıl burada av yapılmayacağını söylemişti. Tuhaf olan bu. Burayı zel yapmak istiyor artık, bir tür özel koru gibi. Woo-San’la birlikte, av partileri düzenlemeden para sağlayacak bir yol buldular.”

“Eğer ağaç kesmezsen, avlanmazsan, bu toprağın para getirmesini nasıl sağlarsın?”

“Bilmiyorum,” dedi kız.

“Ya Warren? Bütün bunlardaki yeri nedir?”

“Babamla bozuştular. Babam öyledir, insanlara yakınlaşır, sonra ilişkisini keser. Konunun benle de ilgisi vardı ama bununla da var. Warren geçen sonbahar buraya gelip av partilerine yardım etti ama aralarında tuhaf bir şeyler geçtiğini söyleyebilirim. Warren asla kabul etmiyor ama herhalde babamla Woo-San’ın neler çevirdiğini biliyor ve sanırım bu onu korkutuyor. Bu tam, Warren’a evden taşınmasını istediğimi söylediğim sıralardaydı; o yüzden tuhaf, her zamankinden de tuhaf davranıyordu. Babamla iş yapmaya başlamadan önceki gibi torbacılık yapmaya başladı yine. Sık sık Milwaukee’ye inip malla geliyor.”

“Sen de bedavaya alıyorsun.”

“Norman, hiçbir şey bedava değildir.” Noel ateşe döndü. “Hala geliyor, bazen de sorun çıkarmıyor. Gnlerimi Lorraine’e bakarak geçirirken ne kadar yalnız kaldığımı tahmin edebilir misin? Biliyorum, sen de uzaktaydın ve hapisane berbattı ama burası da pek iyi değil, Norman. Bu yüzden sonunda sana o mektubu gönderdim.” Başını kanepenin arkalığına dayayıp gözlerini kapattı.

Bir an sonra, omzunda adamın elini hissetti. Tükenmiş hissetmiyordu artık. Bir rahatlama, bir enerėi duygusu vardı.

Kanepeden kalktı. “Bir hata yaptım, Norman. Ağabeyine bulaşmamam gerekiyordu.” Norman dosdoğru ateşe bakıyordu. Kız adamın tam önüne geçip durdu. Ateşten gelen sıcaklık battaniyeyi ısıtıyordu ve kız şimdi neredeyse fazla ısıcaklamıştı.

“Özür dilemek yok,” dedi. “Artık önemli değil.”

“Evet, değil.” Battaniyeyi yere bıraktı ve adamı bacaklarının arasına alarak kanepeye diz çöküp oturdu. Öne eğilip hafifçe kollarını adamın başına doladı. “Kızım ve sen varsınız... sadece siz, Norman,” diye fısıldadı. “Başka hiçbir şeyin önemi yok. Bu kadarı yeter de artar bile.”

Birkaç kilometre sonra Del sordu: “Kulübenin kaç girişi var?”

“Sadece iki. Ön kapı,” dedi Warren, “ve arkadaki mutfak kapısı.”

Del kol saatini konsoldan gelen ışığa tutup kadrana baktı. On biri geçiyordu. “Yola ne kadar yakın?”

“Yüz metre kadar. Eğer etrafı kolaçan ediyorsa senin farları göreceklerdir.”

Del farları kapattı. Ay öylesine parlaktı ki karla kaplı yolu kolayca görebiliyordu. “Silah, av tüfeği falan var mı?”

“Olabilir. Bir silah dolabı var ama kışın orada ne bırakmışlardır, en ufak bir fikrim yok.” Warren deri paltosunu çatırdatarak kollarını kavuşturdu. “Baksana, ne yapacaksın ki sen? Yürüyüp girecek misin içeri?”

“Yo, sen beni götüreceksin.”

“Hey, bu, anlarsın ya, benim *işim* değil.”

“Sen de yanımda gelmek istedin, hatırlıyor musun?”

“Kanun *sensin*.”

“Ne demiştin? Kardeşine yardım etmek? Eski karını ve kızını korumak?”

“Eh, dışarıda ayaz ve eksi elli derece soğuk var; bu hurda çalışırken bile zor ısınıyoruz.” Nefes verdi. “Baksana, ağ-

zımdan buharlar çıkıyor. Niye ben burada kalıp motoru çalışır halde tutmuyorum?”

Del güldü. “Buna bayılırdın.”

“Evvvet, bayılırdım.”

“Ne kadar kaldı?”

“Yedi sekiz yüz metre,” dedi Warren. “İleride büyük bir dönemeç var, sonra aşağı doğru inip nehrin üstündeki bayıra tırmanıyor.”

“Bayağı iyi biliyorsun.”

“Acayip çabuk öğrenirim,” dedi Haas. “Baksana, kaç silahın var? Belki bana da bir şeyler verirsin?”

“Hayatta olmaz,” dedi Del. “O şnaps şişesini devirmemiş olsan bile, sana güvenip de eline bir BB tabancası vermezdim.”

“Ne yani bu güven konusu mu? Yavrukurt saçmalığı bu. Seni buraya ben getirdim, öyle değil mi?” Del bir şey söylemedi. “Emrindekilere güven aşılamaı gerçekten iyi biliyorsun.”

Del yolun sağ yanındaki kar yığınınına yanaşıp arabayı durdurdu. Motoru kapatıp, “Sen sadece yanımdan ayrılma, çeneni kapalı tut ve ben ne diyorsam onu yap,” dedi.

“Yoksa ne olur?”

“Yoksa seni şu koltuğa kelepçelerim ve burada soğukta oturur kalırsın.”

“Her koşulda ölümüne *donacağım*. Kahrolası bir *şapkam* bile yok.”

“Kimse sana lanet bir mızımız olduğunu söylemiş miydi?” Del paltosunun kapüşonunu başına çekip ipleriyle büzerek yüzüne oturacak şekilde sıkıca bağladı. Sonra cırt cırtlı kannedi da sıkılaştırınca gözlerine dek korunmuş oldu.

Haas, Del'e bakıp güldü. "Tam koduğumun Amiral Peary'si gibi oldun. Sana söylüyorum, kulaklarım *donup düşecek.*"

Del torpido gözünü açıp Warren'a yün bir saç bandı uzattı. "Önce dudakların kopsa daha iyi olur."

Land Cruiser'dan çıkıp, rüzgara karşı kapısını açmakta zorlanan Warren'ı bekledi. Del bayıra doğru bakınca, Del kulübeyi güçlkle seçiyordu. Kar rüzgarda duman gibi havalanıyordu. Yoldan aşağı inmeye başladı; rüzgarı, sola dönük tuttuğu başının arkasına alacak şekilde öne eğilmişti.

"*Tanrım!*" diye bağırdı Warren. "*Sokayım böyle işe!*"

Del adamın sırtına sertçe vurdu. "Kes sesini," dedi. "Anlıyor musun?" Onu bir daha itip yürümeye zorladı.

Kar yığnında, kütüklerden yapılma bir kemerle açılmış bir geçite geldiler; elektrikli testereyle yapılmış hayvan resimleri vardı çünkü avcılar genellikle kulübelerini, barakalarını ve kamplarını öldürmek istedikleri hayvanların resimleriyle süslerdi. Bu hem davetsiz misafirlere bir uyarıydı, hem de hayvanlara saygı ifadesiydi. Monty buna "modern voodoo" derdi. Geçidin hemen yanında, rüzgarın savurduğu karla neredeyse tamamen örtölmüş bir Isuzu Trooper duruyordu.

"Buraya geldikleri konusunda haklıymışsın," dedi Del. "Umarım kardeşinin zihnini okumak konusunda da bu kadar iyisindir."

"Dışarı çıkıp teslim olmasını bekleme, Şerif."

Sert molozlarla kaplı, kürenmiş sırtı tırmanıp karda savrulan aşınmış çiti izleyerek kara bata çıka bayır yukarı güçlkle ilerlediler. Kulübe kütüklerden yapılmıştı ve ön duvar boyunca geniş bir veranda uzanıyordu. Del bu evin, buralar-

daki ağaç kesim kamplarından ucuz işçi getirterek kurulabil-
diği yirmili otuzlu yıllarda yapılmış olabileceğini düşündü.
Kulübenin pencereleri karanlıktı ve güneşlik mi perde mi
asılı olduğunu söylemek zordu.

Warren dönüp arkasına baktı.

“Devam et,” dedi Del.

Warren’ın hemen ardından yürüyor, onun ayak izlerine
basıyordu. Derin karda tırmanmak için harcadığı çabadan,
uzun donunun altından ter boşanıyordu. Sağ elinin parmak-
ları dışında sorun yoktu. Soğuktan buz kesen parmakları
cam gibi kırılğan olmuştu. Parmaklarını eldivenin avuç
kısına geri çekip yumruk yaparak biraz sıcaklık yaratmaya
çalıştı. Silahı sol eliyle tutmak zorunda kalmak istemiyordu.

Bayır yukarı tırmanış daha da dikleşti. Vahşi bir rüzgar,
karda derin, görkemli kanyonlar oyarak kulübenin çevresi-
ni dolanıyordu. Warren durup başını rüzgardan öte yana çe-
virdi. Kaşları kar ve buzla kaplanmıştı. Ayışığı altında bile
Del, adamın yanaklarındaki derinin donmaya başladığını
görebiliyordu. Dudakları ve çenesi mavi beyazdı, Del’e fır-
tınada kalmış arabaların içinde bulduğu cesetleri hatırlattı
bu.

“Gerçekten üşüdüm, Şerif.”

“Devam et.”

Norman onları, giyinirken pencereden görmüştü. Önce
hayvan olduklarını düşünmüştü ama dönenen kar bir an ke-
sildiği zaman iki büküm olmuş, yürüyen iki bacaklılar ol-
dukları belli oldu. İkinci şekil ilkinden daha cüsseliydi.

Noel kazağını giyerek banyodan çıktı. “Kim onlar?”

“Yolda far falan görmedim.”

“Belki de arabaları bozulmuştur. Belki kar arabaları vardır, onlar sürekli kaza yaparlar.” Norman başını hafifçe yana eğdi. “Tek *dediğim* bizim peşimizde olmayabilirler. Kaybolmuş ya da başları belada olabilir.”

“Şu dolap,” dedi adam. “Anahtarı var mı?”

“Tepesinde.”

“Aç.” Kız kıpırdamadı. “Aç şunu, Noel.”

Norman pencereye doğru eğildi. Kulübeden bir otuz metre uzaktaydılar ve rüzgara karşı ağır ağır ilerliyorlardı. Dolabın yanına gitti. Noel’in anahtarı deliğe oturtmasına yardım edecek kadar bir ayışığı vardı. Kapak açılınca, yana çekildi.

“Lorraine,” diye fısıldadı Noel. “Onu ne yapayım?”

“Bir şey yapma. Uykuda olması daha iyi.”

Noel ön kapıya en yakın pencereye gidip perdelerin arasından dışarı baktı.

Dolapta sadece bir tatar yayı vardı, Norman onu aldı. Bu bir Browning’di ve sadağında üç kısa ok vardı. Adam sadece birkaç kez yay kullanmıştı. Bu tatar yayı okuna bazen ‘yıldırım’ bazen de ‘atışma’ dendiğini hatırladı.

“Nasıl görünüyorlar?” dedi.

“Yavaş. Ama geliyorlar.”

Norman ayağını üzengiye koyup ipi yerine oturuncaya kadar çekti. “Noel,” dedi sertçe, “hemen tüm perdeleri kap.”

Kız geri çekilirken kalçasını sehpa çarptı. Bir lamba yere düştü, ampulü kırıldı. Kız geri dönüp Lorraine’in olduğu odaya doğru baktı, Norman ise kıpırtısız kaldı. Onun battaniyenin altında kıpırdandığını duydular ama çocuk başka bir ses çıkarmadı. Noel dört ön pencerenin hepsinin perde-

sini çekti, sonra adama yaklaştı. Bir elini omzuna koydu. “Yapamazsın,” diye fısıldadı. “Onları sırf buraya geldiler diye *vuramazsın.*” Adam dolabın kapısını kapattı. “Onları *içeri* almayız, o kadar.”

“Ya içeri girmeye kalkarlarsa, Noel?”

Kız elini adamın omzundan çekti.

Verandaya çıkan basamakların dibinde Warren yine durdu.

“Yukarı,” dedi Şerif. “Üç basamak.”

Warren verandaya çıktı. Maki onu izleyip sonra hemen karşıya geçti ve sırtını duvara yasladı. Kar çok derin değildi ve burada daha az rüzgar vardı; ama Warren’ın sol yanından, kulübenin köşesini dolanan havanın sürekli uluması geliyordu. Warren ahşap duvara doğru tökezleyip başını duvara çarptı. “*Kahretsin.*”

Eldivenini sağ elinden çıkarıp alnını yokladı. Tuhaf: neredeyse hiç duymayan parmaklar kaskatı olmuş alna dokunuyor. Sadece derisine işleyen derin bir yanma hissi. Kaşlarında oluşmuş buzu sökmeye çalıştı ama eli de çok üşüyordu, o yüzden eldivenini tekrar taktı.

Dönüp yola doğru baktı. Yolu göremiyordu. Ayak izleri verandadan iniyor ve rüzgarla savrulan karların arasında kayboluyordu. Araba yolunun sonundaki kemeri güçlükle görebiliyordu. Onun ötesinde, kar, tepeden gelen sütbeyaz bir ışığın her şeyi kapladığı bir karanlığa açılıyordu. Far yoktu. Belki de yanılmıştı. Belki Pronovost ile Woo-San onları izlemiyordu. “Şimdi ne olacak, Şerif?” dedi.

Maki başını çevirdi. Kapüşonu takılı, yüzünün alt yarısı da kapalı olduğundan, Warren adamın sadece gözlerini gö-

rebiliyordu. Öfke doluydular. Maki sağ eldivenini çıkarttı ve yüzünü kaplayan kanadı açarken cırt cırtın sökülme sesi duyuldu. “*Sessiz ol.*” Paltosunun fermuarını açtı, içeri elini sokup bir tabanca çıkardı.

“Bana çöldeki şu herifleri hatırlatıyorsun. Şeyhleri.”

Maki adamın baldırına bir tekme indirdi.

“Tamam, *tamam.*”

Şerif tabancayı sağ omzuna yakın tuttu, namlu verandanın çatısına dönüktü. Sola dönüp veranda boyunca yürüyüp kulübenin rüzgar alan cephesine geçti. Dört pencerenin ilkinde durdu, emekler hale geçti ve verandanın sonuna kadar bu şekilde ilerledi. Ayağa kalktı ve arkasına dönüp baktı, başıyla Warren’a peşinden gelmesini işaret etti. Warren da karda açılmış patikada emekledi. Verandanın ucuna geldiğinde, Maki çoktan kulübenin öte yanına yol alıyordu. Zemin yer yer çökmüştü, pencerelerin altından yürüyerek geçebiliyordu. Warren veranda tırabzanının üzerinden atladı, kara düştü ve kulübenin yanından Maki’yi izledi.

Noel verandadaki ayak seslerini duyuyordu ama ne yöne gittiklerini anlayamıyordu, sol kulağı duymamaya başladığından beri böyleydi. Sonra birden hiçbir şey duyamaz olmuştu. “Şimdi neredeler bilmiyorum.”

“Sanırım evin şu yanındalar,” dedi Norman. “Onları rüzgar yüzünden duyamıyoruz. Galiba bayırdan aşağı inip başka kapı var mı, diye bakmak için arkaya dolanıyorlar.” Kıza yaklaşıp kolunu tuttu, pazusunu sertçe sıktı. “Dinle beni, Lorraine’i al, üstünü giy ve ön kapıdan çık.”

“Ne?”

“Noel... yap bunu. Onu al, arabana bin ve buradan uzaklaş.”

“*Norman.*”

“Bana bak, burada kalamazsın. Bebek kalamaz.”

“Hayır.”

“Benimle hiç gelmemen gerekirdi. Bu bir hata. İkimiz de biliyoruz.”

“Ama geldim ve bir yere de gitmiyorum.” Kolunu adamın elinden kurtardı.

“Tamam,” dedi Norman. “O zaman yatak odasına gidip onunla kal. Eğer uyanırsa, ses çıkarmamasını sağla.”

Noel, Büyük Oda’nın öbür ucuna gitti. Yatak odasına girmeden önce, adama dönüp baktı, yüzü kısa bir süre ateşle aydınlandı.

Norman mutfığa girdi. Kulübenin arkasını dolanıp sonunda dış mutfak kapısına geleceklerini düşündü. Duvarla buzdolabı arasında plastik bir çöp sepetinin bulunduğu bir boşluk vardı. Sepeti çıkarıp tezgaha doğru itti, sonra o boşluğa girip buzdolabının yanına çömeldi. Duvara yaslanmasını sağlayacak kadar yer vardı, o yüzden eğer birisi mutfak penceresinden bakacak olursa, geride kalıp görünmeyecekti. Tatar yayının gövdesini sağ omzuna yaslayarak, kapiya nişan aldı. Menzil açıktı.

Del ile Warren kulübenin arkasını dolanıp köşeyi dönerek rüzgar almayan kısma geçtiler. Küçük bir penceresi olan bir kapıyla karşılaştılar. Del basamakları çıktı ve mutfığa

baktı, içerisi karanlıktı ama ahşap bir masayla dört sandalye ve arkalarında eski bir buzdolabının donuk beyazını seçer gibi oldu.

Warren basamakları çıkınca Del geri döndü. “Kardeşine seslen.”

“Ya, tabii.”

Del, adamı, paltosunun deri yakasından yakaladı ve öne doğru itti, sonra tabancasının kabzasıyla kapıya vurdu. Başı-nı kararlı bir biçimde Warren’a salladı. Sırtını duvara yasla-mıştı ve tabancasını kaldırmıştı. Çıplak eli soğuktan hissiz-leşmişti. Bir tabanca tuttuğunu algılamakta zorlanıyordu; işaret parmağı tetiği hiç hissetmiyordu. Tabancayla kapıya yeniden vurdu.

“Norman!” diye seslendi Warren sonunda. “Norman! Ben Warren! Bırak geleyim, kığım donuyor burda. Haydi!” Bir süre bekledi. “Noel, sen de ordasın, biliyorum. A şu kahrolası şeyi, hadi!”

Warren kollarını göğsünde kavuşturdu. Fena halde titri-yordu.

“Yanındaki kim?” diye seslendi içerden bir adam. Ya-kında, mutfakta bir yerde gibiydi. Sesi Warren’inkine benzi-yordu, sadece daha genç ve bir parça daha az alaycıydı. Nor-man Haas olmalıydı. “İkinizi yoldan gelirken gördüm,” de-di. “Kim o, Warren?”

“Bu...” Warren duyurmak için bağırması gerekmeyince rahatlamış gibiydi. Bir an Del’i inceledi, sonra yeniden kapı-ya döndü. “Bu, Woo-San. Onun babasıyla birlikte bu pisli-ėin içinde olan herif. Motele gelenin sen olacağını tahmin et-miş, beni aradı.”

“Ben Woo-San falan tanımıyorum,” dedi Norman.

“Woo-San diye biriyle hiç karşılaşmadım.”

“Sen yoktun,” dedi Warren. “Hapisteydin. Bırak içeri girip konuşalım.”

“Ne konuşmak istiyorsun?”

“Bırak *şunu*, Norman,” diye bağırdı Warren. “Bu koduğumun soğuşunda *donuyorum!*”

“Defol, Warren. Defol git.”

“İçeri geliyorum,” dedi Warren eğilerek. “Bu soğuşa daha fazla *katlanamam.*”

Del, Warren’ın sol botunun bağlarını çözüp ayağından çıkartmasını izledi. Doğruldu, elini botun içine soktu ve bir sallayıştta camı kırdı. Sağ ayağı üstünde dengesini sağlayarak kapının yanına sıçradı. Kulübenin içlerinden bir çocuğun boğuk sesi geldi.

“Ne yapıyorsun?” dedi Norman.

“Bu kahrolası kapıyı açacağım ve o sıcak yere gireceğim. Beni anlıyor musun, Norman? Sen hapisten çıktığın için ben dışarda bu pisliğin içindeyim. O koduğumun sıcak yerine geliyorum!”

“Gelme!”

“*Geliyoruz*, Norman!” Warren kapının önünde sekti, kırık camdan içeri uzandı, el yordamıyla arandıktan sonra bir mandalı çevirdi. “Sakın heyecana kapılma,” dedi dışarıdan tokmağı çevirip kapıyı açarken. “Silahlı değilim. Sadece bu koduğumun soğuşundan kurtulmak için geliyorum.” Mutfığa girdi, botu yerdeki camları ezdi. “Tanrım, ayağımı *paramparça* etmezsem şanslıyım demektir.”

Del dışarıda bekledi. Bir şey olmadı. Sadece Warren’ın cıtırdayan tahta bir zeminde sendelemesinin sesi geliyordu. Del içeri girmeyi göze almaması gerektiğini biliyordu ama o

da üşümüştü ve buraya kadar gelmişlerdi. Kapı eşiğine dek ilerledi. Birden buzdolabının kapısı ardına kadar açıldı ve ortaya çıkan küçük, çıplak ampul görmeyi güçleştirdi. Del, silahı tavana doğrultmuş bir halde kıpırtısız durdu ve bir süre sonra gözleri ışığa alıştı. Warren şimdi masada oturuyor, botunu ayağına geçiriyordu. Bunu gayet soğukkanlı bir havayla, sanki keyif verici bir gezintiden yeni gelmiş gibi yapıyordu. Norman açık buzdolabı kapısının ardında duruyordu ve sağ omzuna dayadığı tatar yayı, Del'in göğsünü hedef alıyordu.

“Bütün sıcak kaçmadan şu kapıyı kapatacak mısın?” dedi Warren sakince.

Del sol eliyle iterek kapıyı kapadı. Karanlıkların arasında yan odadan bir yerden, mutfığa doğru gelen ayak sesleri duyuldu. Del, kızı, eşiğe gelinceye kadar açık seçik bir şekilde göremedi. Kısa sarı saçları, geniş hoş bir yüzü ve güzel, dolgun dudakları vardı. Ama iri gözleri yorgundu, korkmuştu. Ona bakınca Del, birden Haas kardeşler hakkında bir şey öğrenmiş gibi hissetti kendini. Bir an Warren'a baktı kız; Del önce, onun kızgın olduğunu sandı ama sonra kız şaşkın göründü.

“*Bu* herif Woo-San mı?” dedi Norman.

“Hayır,” dedi kız. “Woo-San Asyalı, bu sana *hiç* Asyalıymış gibi görünüyor mu?”

Del'in Norman'ın yüzünü görmesi zordu ama onun soluğunu duyuyor ve yayın hedefini etkileyecek şekilde göğsünün inip kalktığını görebiliyordu.

“Tanrım,” dedi Warren, bot bağcıklarını bağlarken, “siz ikiniz pek de güzel olmuşsunuz.”

“Kes sesini,” dedi Norman. Gözlerini Del'den ayırmadı. “*Sen* kimsin, bayım?”

Warren Del'e sırtıttı. "Sen mi bildireceksin ona, yoksa ben mi yapayım istersin?"

"*Ne yapacak?*" diye Norman neredeyse bağırdı.

"Sakin ol," dedi Del. "Ben polisim, Norman."

"Herif resmen şerif," dedi Warren keyifle.

Norman başını hızla kardeşine çevirdi. "Sen buraya şerif mi getirdin?"

"Tanrım, Norman, ben onu, anlarsın ya, getirmedim. Yani davet falan etmedim."

Noel mutfığa doğru bir adım attı ve karolardan biri gıcır دادı. Ses Norman'ın irkilmesine neden oldu ve ok yaydan çıktı. Ok Del'in paltosunu sol yandan parçaladı. Noel çığlık attı ve Warren ayağa kalktı.

Del kıpırdayamıyordu. Kolları yana açılmıştı ve sağ elinde tuttuğu silah yere düşmüştü.

Herkes ona bakıyordu, sonunda Warren fısıldadı, "Al başına belayı."

Del yavaşça sol yanına baktı. "Sıkıştım kaldım," diye fısıldadı.

Warren yanına gelip oku incelemek için eğildi. "Vurulmadın mı?"

"Hayır."

"Siktir, eğer *iskaladıysan*, Norman," dedi Warren hayal kırıklığıyla. "İki buçuk *metre* bile yok ve *iskalıyor*." Del'in sol kolunun altına elini sokup, okun sapını yokladı ve kahkaha attı. "Vay, Norman. Oku attın ve Şerif'i kapıya çivile-yiverdin." Kardeşine dönüp güldü. "Uğraşsan yapamazsın."

Norman trans halinden çıkıyor gibiydi. "Noel, şu tabancayı alsana bana."

Kız yerdeki tabancaya baktı bir an, sonra kabzasından,

sanki dokunmak istemediği pis bir şeymiş gibi tutup aldı. Adama tabancayı uzattı ve o da yayı yere bırakıp silahı Del'e yöneltti.

"Paltomu çıkarabilir miyim?" diye sordu Del.

Norman bir şey söylemedi, sonra başıyla onayladı.

Del başlığını çözüp başından çıkarttı; sonra paltosunun fermuarını açtı ve önce sağ sonra sol kolunu çıkartıp kapının pervazında asılı kalan paltosundan uzaklaştı.

"Tanrım, Norman," dedi Warren. Gülüşü gürültülü ve rahatsız ediciydi. "Bu, Yellow Dog Kasabası Şerifi. Sen kaçtıktan sonra buraya dek seni izlemiş. Takipte iyi ama her zaman avını yakalayamıyor, anlıyor musun?"

"Işığı aç, Noel," dedi Norman. Kız masanın üzerinde asılı lambayı açan düğmeye uzandı. Norman buzdolabının kapağını kapattı ve köşeden çıktı. "Büyük Oda'nın ışıklarından birkaçını da açsana."

Noel öteki odaya geçip birkaç lambayı açtı.

Warren ayağa kalkıp ellerini birbirine sürttü. "Ben şu şöminenin önüne geçeceğim."

"Bu şerifi buraya sen getirdin," dedi Norman.

"Eh, *görüyorsun* ki silahlıydı." Warren, Büyük Oda'ya doğru bir adım attı ama Norman silahı ona doğrultunca durdu. "Bak, sadece şu kışımı biraz ısıtmam lazım." Norman uzun bir süre silahı kardeşine çevrili tuttu. "Dışarısı ne kadar soğuk biliyor musun?"

Norman başıyla onayladı.

"Eh, haydi o zaman. Bırak şu odunları karıştırayım."

"Annem nasıl?"

Warren sorudan irkilmiş gibi oldu. "Annem iyi."

"Pek haber alamadım ondan. Belki üç mektup, bir de yıl-

başı kartı. Uzun süredir bir şey yok. Son günlerde dine mi gömüldü yoksa onu da mı bıraktı?”

“Florida’ya taşındığından beri neler yaptığını bilmiyorum.”

“Ne zaman oldu bu?” Norman gerçekten şaşırılmış görünüyor.

“Geçen kışın ardından. Sana haber verdi sanıyordum.”

“Vermedi. Kimse haber vermedi.” Norman’ın yüzüne, gözlerine bir şeyler gelmişti, bir tür kabullenme hali. Karar vermeye çalışır gibiydi ve Del kardeşini vurabileceğini düşündü. Ama bunun yerine silahı indirip, “Git de canlandır şu lanet ateşi,” dedi.

Liesl gece Darcy'yi eve gönderdikten az sonra, telefon çaldı. Arayan Del değil, yardımcısı Monty Price'tı. Arkadan bir televizyonun ve bir şey tartışan iki kızın sesi duyuluyordu.

"Del, Kuzey Eicher'la Superior Gölü arasında bir yerde."

"Norman'ı bulmuş mu?"

"Hayır." Monty duraksadı; televizyon kanalı değişti. "Bu soğuk dalgası geçtikten sonra," dedi, "bir fırtına daha geliyor. Yarın sabah başlıyormuş."

"Sağ ol, Monty."

"Bir şey değil. Sen iyi misin orada tek başına?"

"Evet, sağ ol. Telefon çalışıyor, sırtım da daha iyi şimdi."

Liesl telefonu kapattı, kanepeye döndü ve sıkıca giyinmiş bir halde battaniyelerin altına girdi. Lambayı kapattığı zaman, çatı pencerelerinden içeri ayışığı süzüldü. Hayatını öyle durgun bir hale getirmişti ki başkası için kaygılanmaya alışık değildi artık. Gretchen ile Harold hayattayken, sanki hep bir şeyler beklerdi. Çocuk gözünün önünde olmadığı zaman, genellikle korkunç şeyler hayal ederdi: kaza, tecavüz, kaçırma, cinayet. Bir sonbahar günü bütün bir öğleden sonra boyunca böyle bir korku yüzünden takatsiz kaldığını ve

Harold'ın kamyonetinin gelişini duyuncaya dek mutfak masasında, neredeyse hiç kıpırdamadan oturduğunu hatırladı. Sonra sanki transtan çıkar gibi telaşla akşam yemeği için sebzeleri doğramaya koyulmuştu ki Gretchen mutfak kapısını açtığı anda onu meşgul görsün. Harold'a, beklerken kalp krizi geçirerek öleceğini söylerdi. Kazadan beri, hala kalp krizi geçireceğine emindi ama bu sefer vicdan azabından. İki farklı şeyler, beklemek ve vicdan azabı; ama ikisi de insanı öldürebilir.

Uyumak imkansızdı, kanepeden kalktı. Mutfak tezgahının üzerindeki saat gece yarısını biraz geçmişti. Genellikle gece yarısı çalışırdı ama şu anda ihtiyacı olan şey ıslak kili oymak, kesmek, katmanlara ayırmak ve şekillendirmek değildi. Eski parkasını giyip evden çıktı, barakaya gitti, ormandaki bu evde yaşayabilmesi için kaçınılmaz olan bu günlük işe eninde sonunda dönmesi gerektiğini düşünüyordu. Hastaneden yeni çıkmış olmasaydı, sırtındaki ani sancılar olmasaydı, hiç tereddüt etmezdi: tepedeki lambayı yak, bir kütük al, yere koy ve parçalamaya koyul. Bu tür düzenli besine ihtiyaç duyan bir Franklin sobası ve seramik fırını vardı.

Ama güçsüz olduğundan ve omurgasına giren ani sancılar yüzünden, ağır ağır çalıştı. Deri eldivenleri giydi, ormandan topladığı ölü dallar arasından küçük bir meşe parçası seçti; evin yüz metre çevresindeki bu orman, sonsuz bir yakıt kaynağıydı. Kütüğü kesim tahtasına yerleştirdikten sonra, baltayı aldı ve doğru anı bekledi. 'Kütük parçalamanın Zen sanatı' derdi Harold buna. Evrenin balta ile bu kütük arasındaki birleşmeye hazır olduğu o anı beklemek. Herhangi bir odun parçasıyla değil, bu kütükle. On yıllarca ormanda büyüyen o ağacın bir parçası olan bu kütükle; bir gün

gelir o ağaç ölürdü, rüzgar ve kötü hava koşulları, gövdesini zayıflatıp sonunda onu ormanın zeminine düşürürdü. Ve daha da sonra, yazın ya da sonbahar başında, Liesl ölü ağacı testeresiyle yarım metre uzunluğunda parçalara ayırıp, el arabasına yığar ve bir kütük yığını sakladığı barakaya taşırdı. Şimdi baltayı sağ omzu üzerine kaldırıyordu, güç toplamak için duraksadı, evrenin dengelenmesini bekledi, sonra kolunu indirip baltayı kütüğün içinden kesim tahtasına dek geçirdi. Kolayca ikiye ayrılan odun, soğuk beton zemine devrildi. Baltayı kesim tahtasından kurtardı, yarımlardan birini aldı, tahtanın üzerinde dengeledi ve baltasını bir kez daha kaldırdı.

Belli etkinliklerin ritminde kusursuz ve temel bir şeyler olduğunu düşünürdü Liesl, kütük parçalamak da bunlardan biriydi. Vücudu ve zihni o ritme girdiği zaman, başka bir yere ulaşırdı. Gerçek bir Zen takipçisi bunun yüksek bir bilinç düzeyi olduğunu söyleyebilirdi. Ya da gerçeklik. Tabii tekrarlı yapısı cinseldi, en azından sonunda verdiği tükenmişlik hissi yüzünden. Ama bunlar Liesl'in umurunda değildi. Kütük parçalamakta sevdiği şey, evi sıcak ve fırını yanık tutmak için gerekli olması gerçeği dışında, bu işi yaparken düşüncelerinin çoğu zaman olağanüstü özgür ve net görünmesiydi. Uzun mesafe koşucularının ve kayakçıların bir maratonun ya da otuz kilometrelik bir pistin ortalarında belli bir entelektüel nirvanaya ulaştıkları iddiasını biliyordu ama onun için bu, kütüğü keserken eylemlerinin her birinin akıcı, zamanlı, neredeyse çaba gerektirmeyen bir hale dönüştüğü o noktada geliyordu. Başka herhangi bir şey yaparken aklına gelmeyeceğinden emin olduğu şeyler düşünüyordu o zaman.

Şerif Del Maki yabancı değildi.

Liesl ter içinde kalmıştı. Sırtı yorulmuş, esnemişti ama acımamıştı. Yeni bir kütük alıp baltayı kaldırdı ve bütün gücüyle indirdi. Yellow Dog Kasabası Şerifi hakkında bildiği herkesin bildiklerinden ibaretti. Yerleşik nüfusu birkaç yüz olan kasabaların sıradan bilgilerden öte paylaşacak bir şeyi olmaz. Tam olarak bunları nerede, ne zaman, kimden öğrendiğini de hatırlamıyordu. Adama güven duyulduğunu ama oldukça yalnız bırakıldığını biliyordu. Tam anlaşılmadığını. O da bunu istiyor gibiydi. Yalnız bir adamdı; Land Cruiser'ı, geceleri sık sık İlçe Yolu'nda görülürdü. Tarafsız kalmaya çalışırdı. Sırt sıvazlayıcı politikacılardan değildi; kimseyi ayırmazdı. Birisi -kim olduğunu hatırlayamıyordu- bir keresinde onu, saçmalık yapmadığı ve adil olduğu için öğrencileri tarafından saygı duyulan bir lise öğretmenine benzetmişti.

Ona pek yakınlık da duyulmazdı. Bir Yooper olmayan karısı gitmişti; kadın aslında onu değil, bu toprakları terk etmişti. Yeniden evlenmişti ve güneyde bir yerlerde yaşıyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. U.P.'de yapamayan insanlar öylece çekip giderdi; ve kalanlar da en iyisi bu, diye düşünürdü. Soğuk kuzey bölgelere has bir tür doğal ayıklanma gibi bir şeydi bu. Ama adam yeniden evlenmemişti. Kasabanın verdikleriyle yetinebilecek bir eş bulmamıştı: tecrit, uzun süren kışlar, ayrıca en yakın doğru düzgün çarşı rahat beş saat kadar güneyde Wisconsin eyaletinin Appleton şehrinde.

Adamın da başarısız bir yanı vardı. Herkes onun Marquette'te doğduğunu, sonra güney yarımadaya, üniversiteye gittiğini biliyordu. Ama Lansing'deki eyalet polis akademisine kabul edilmemişti. Sınav sonuçları yeterince yüksekti fakat adam bu tür açıklamalara katılmasa da genellikle ka-

bul edilen buydu, beyaz olması ve U.P.'den gelmesi nedeniyle reddedilmişti. O da burada, Yellow Dog'daki işi almıştı. Eyaletin kaybı kasabanın kazancı olmuştu.

Liesl baltayı tahtaya sapladı. Beton zeminde yatan parçalanmış kütükler etrafını kaplamıştı. Ağzından buharlar çıkıyordu. Tokmakla kamayı kullanması hiç gerekmemişti. Deri eldivenleri çıkarttıktan sonra, sağ başparmağında oluşmuş bir kabarcığı inceledi. Elleri iyiydi ama acıyordu. Şerif Del Maki hakkında, bir kere yıllar önce fısıldanmış bir şey vardı ama hatırlayamıyordu, çok yorulmuştu. Tepedeki lambayı kapattı ve artık uyuyabileceğini umarak evin sıcaklığına döndü.

Warren şömineye odun koyar, Norman da sağ elinde Şerif'in tabancası, silah dolabına yaslanmış dururken, Noel salonun köşesindeki tahta sandalyede oturmuş, Şerif'i inceliyordu. Konuşmanın büyük kısmını Warren yapıyordu ve Noel için onu duymazdan gelmek çok kolaydı.

Şerifin adı Del'di ve belli etmese de gözlemci biriydi: gözleri, onunla da Norman ya da Warren'la da doğrudan temastan kaçınıyordu ama yine de kız onun dikkat kesildiğini anlıyordu. Kafası büyüktü, boynunun arka taraflarında birkaç derin kırışıklık vardı. Elleri Noel'in hoşuna gitti: geniş avuçlar, kalın parmaklar; güçlü ama hantal değil. Kaşlarını da sevmişti, gözlerinin üstünde asılı durup onları korumalarını, gölgelendirmelerini. Fakat gözü ısrarla boynundaki kırışıklıklara takılıyordu.

Dikkatle dinlemese de Warren'ın yalan söylediğinden emindi. Açıkça yalan olmasa da, bir şeyleri örtbas etmek için öyküsünü süslüyor ya da birtakım önemli ayrıntıları atlıyordu. Şerifle beraber kulübeye dek onları niye izledikleri-

ni anlatıyordu. “Adam silahlıydı,” dedi, yeni koyduğu odunları tutuşturduktan sonra. “Eşlik etmek zorundaydım. Lorraine’i düşünmem gerekiyordu, Norman. Ve Noel’i. Adam yasanın ta kendisi, seni teslim etmezlerse yasa onlara aldırır mı?”

Norman dolabın yanında dururken dalgın görünüyordu. Ağabeyinin hikayelerini defalarca dinlemişti. Noel’in Warren’ı tanınması uzun sürmüştü. Artık tanıdığı için, Norman’ı da daha iyi anlıyordu. Şerif kanepeye ilk oturduğunda, ellerini yumruk yapmıştı, parmaklarını ısıtmaya çalışıyordu. Yüzük yoktu parmağında, motelde oda tutmuş olsaydı kız ilk bunu fark ederdi. Eğer resepsiyona kötü bir gecede gel-diye, sulu sepkene dönen dondurucu bir yağmurda falan, tek kişilik odanın fiyatını sorardı ve kız da otuz altı deyince, iyi derdi; ama ikisi de adamın çıkıp daha iyi bir fiyat arama niyetinde olmadığını bilirlerdi. Kız zaten ona iyi bir fiyat vermiş olurdu, böyle bir gecede -hava berbatken ve saat dokuz geçmişken- tek kişiliklerin çoğu kırk dörtten aşağı olmazdı. Adam bunu dile getirilmeden anlardı.

“Sorun şu,” dedi Warren sonunda, “şimdi ne olacak?”

Dolaba yaslanarak duran Norman doğrulup büyük pencereye gitti. “Hiçbir şey,” dedi. “Şimdi değil. Bu havada değil.”

“Burada öylece kalmak mı istiyorsun?” dedi Warren, onu kandırmaya çalışan kuşkucu bir ses tonuyla. “Ya buradaki şerif birileriyle irtibat kurduysa? Varsay ki onun burada olduğunu *biliyorlar*, o zaman belirli bir süre içinde haber alamayınca, aramaya geleceklerdir.”

Norman döndü ve bir an Şerif’i inceledi. Adam ateşe bakmayı sürdürdü. Yüzünü böyle ifadesiz tutma konusunda çok başarılıydı. Norman mutfağa gitti, kapının pervazındaki

oku söktü ve Şerif'in paltosuyla geri geldi. Ceplerini -bir sürü vardı- karıştırıp içindekileri kanepenin önündeki sehpayaya koydu: cüzdan, anahtarlar, Swiss Army çakı, spiraline kısa bir kurşun kalem tıktırılmış bir not defteri, dürbün, kelepçe, yıpranmış deri bir kese, cep telefonu.

Şerif sehpa üzerindeki bu eşyaları sanki daha önce hiç görmemiş gibi inceledi.

Deri keseyi açarak, "Mermi," dedi Norman.

Sonra cep telefonunu eline aldı. "Herkeste de bundan var artık. Hoş." Telefonu sehpayaya bıraktı ve dolaba geri döndü. "Birini araman gerekmiyor, değil mi Şerif? Hayır, buraya tamamen tek başına geldin. Sende şu tek tabanca havası var."

Şerif'in ifadesi değişmedi. Ateşe bakmayı sürdürdü. Ama Noel bir şekilde, adamın, yapılacak en zeki şeyin bu olduğunu bildiğinden emindi.

Warren, Şerif'in paltosunu alıp okun açtığı deliği inceledi. Paltoyu kanepenin arkasına atarak başını iki yana salladı. "Vay, peki bu kurşun geçirmez mi?"

Konuşmaya devam etti ama Noel onu dinlemeyip şöminedeki odunlardan sıçrayan alevlere verdi kendini. Kabul etmeliydi ki Şerif'teki bir şey onu çekmişti. Warren sık sık onu erkeklere, yaşlı erkeklere bakmakla suçlardı. Yaşlı erkeklerle karşılaşınca hep şu baba takıntısına kapıldığını söylerdi ama kız da Warren'a kendisinden beş yaş büyük olduğunu hatırlatınca, "Yaşlı derken bunu kastetmiyorum. Gerçekten yaşlı demek istiyorum," derdi.

Aradığı şeyin yaşla pek ilgisi olmadığını biliyordu; bir nitelik, "kusursuz yabancı" diye tanımlayabileceği bir şey. Yeni ama tanıdık.

Noel sandalyede doğruldu. Warren önünde duruyor, düşünceli görünüyordu.

“Ne?” dedi sinirli sinirli Noel. “Ne var?”

“Yiyecek. Yiyecek stoku ne durumda? Bu küçük aile birliğini yeniden sağladığımıza göre, burada bir süre beraber kalabiliriz ve yiyecek ne var diye meraklanmaya başladım. *Kapış? Yemek?*”

“Bir bakayım.” Hemen ayağa kalktı. Şerif başını ateşten çevirip bir an kızı inceledi. Adam ilgili ve kararlı görünüyordu. Daha çok da aç.

Warren avucunun içiyle başına vurdu. “Bilemiyorum, Norman. Bazen böyle uzaklara gidiyor. Belki de işitme kaybındandır.”

“*Kes sesini, Warren. Senin de az pislik yapmadığını duydum.*”

Warren güldü, önce kıza, sonra kardeşine. “Görüyor musun evlilik hayatı ona neler yapmış?”

Norman’ın bakışlarından bir şey okunmuyordu. Warren’in zırvalarını, şakalarını bertaraf etmek için bir tür görünmez kalkan kuşanmış gibiydi. Kız, Norman’ın bunu yapabildiğini hatırladı; Warren’in uzun bir süre devam etmesine izin verirdi ve görünüşe göre hiçbir etkisi de olmazdı. Kendisi de bu yeteneğe sahip olmuş olmayı dileyerek mutfağa yollandı. Ama sahip değildi, hala üzerinde Warren’in etkisi vardı.

Warren, Noel’in peşinden gitti, omzunu onunkine sürterek yanından geçti ve kızıdan önce mutfağa girdi. Mutfak dolaplarının kapaklarını gürültüyle açıp kapatarak içlerine bakınmaya başladı.

Kız mutfağın eşiğinde durdu ve Büyük Oda'ya doğru, "İçecek bir şeylere ihtiyaç duyuyor," diye açıkladı.

Warren lavabonun altındaki dolapları açtı. "Buraya ilkel demek iltifat olur." Kapağı ayağıyla itip kapattı.

"Lorraine'i uyandıracaksın."

Bu ses tonunu tanıyordu. Kız kapı ağzına yaslanmıştı; adam başka bir kapak, raf ya da bir zula yeri bulmak için duvarlara bakmaya başlamadan önce bir an için, kızın kıvrılmış kalçalarını seyretti. Kabaca kesilmiş kütükler, boynuzu on çatalı, doldurulmuş bir geyik, sinek kağıtları, balık sepetleri ve iki kişilik bir testereden başka bir şey yoktu. "Bu şey Teddy bilmemne Roosevelt onuruna asılmış gibi görünüyor," dedi.

"Buzdolabının üstünü dene," dedi kız.

"Bir göstereceğim."

Kız kapı ağzına yaslanıp, onu seyretmeyi sürdürdü.

"Şu büyük kazak inanılmaz yakışıyor sana," dedi adam.

Kız mutfağa girdi, uzanıp buzdolabının üstündeki dolabın kapaklarını açtı. Geri çekilerek, "Krakerlerle mısır gevreği geçen bahardan kalma, onlar bayatlamıştır. Bir sürü çorba, konserve jambon, ton balığı, öyle şeyler var."

"Şu arkadaki ne?"

"Bilmem. Bir bak."

Adam bir tuzlu kraker kutusunu kenara itti. Arkasında üçte ikisi dolu olan 20lik bir votka şişesi vardı. "Ah," dedi şişeyi indirirken. "Popov. Tanrım." Kapağı açtı, bir fırt çekti ve yuttu. "Absolut ya da Stoly gibi değil ama işe yarar."

"Şimdi mutlu musun?" Büyük Oda'ya gitmek için kapıya yöneldi kız.

Adam kızı kolundan yakalayıp yanına çekti. "Mutlu mu?"

Konu bu mu, *mutluluk*?” Kız kolunu kurtarmaya çalıştı ama adam kızı daha da yakına çekip fısıldadı. “Mektuplardan oldu.”

“Ne olmuş mektuplara?”

“Sen ona cevap yazdın.” Kız kapıya bir bakış attı ve sonra uzaklaşıp adamın yüzüne bakabileceği şekilde kıvrıldı.

“Yazdıysam ne olmuş?”

“Öyleyse bütün bu olanları ikiniz planladınız.”

“Biz bir şey *planlamadık*.”

“Yoksa niye kaçıp senle çocuk için gelsin. Biliyorsun, seni yakalayabilirler ki eninde sonunda yakalayacaklar da zaten, ayrıca seni de hapse atabilirler, suç ortağı diye.” Kızı itti. “Harika olacak, Noel. Lorraine’e bakacağım ve sana *bir sürü* mektup yazacağım.”

Norman silahı pantolonunun önüne sokuşturdu ve Şerif’in alevleri görmesini engelleyecek şekilde şöminenin önüne geçti. “Sen, Yellow Dog’dan mı çıkıp geldin?”

Şerif başıyla onayladı. Bir an için gözlerini Norman’ın yüzüne çevirdi ama ateşi seyretmekte kararlı görünüyordu.

“Niye?” diye sordu Norman.

“Birinin yapması gerekiyordu.”

“Nereye gideceğimi nasıl bildin?”

Şerif başını tekrar kaldırdı. “İz bırakmışsın. Bırakmaya çağını mı sandın?”

“Tır, şu on sekiz tekerlekli, benim hatam değildi.” Şerif başıyla onayladı ama ikna olmuş görünmüyordu. “Doğru söylüyorum, şu herif, şoför, adı Eldon’du... o... o, içerdeki bazı herifler gibiydi. Anlıyor musun?”

Şerif pek kıpırdamadı. “Ya minibüs? Ya minibüsün sahibi olan adam?”

“Çok kötü oldu. Durmasını ben istemedim.”

“Adı Rodney Aaberg’di.”

“Evet, sürücü kabinindeydi ve ben de şu şoförü, Eldon’u -herif devasa bir şeydi- itmek için tırın önünden, diğer tarafa dolanıyordum, o arada her şey havaya uçtu. Kaçmayı düşündüm ama yapmadım. Yardım etmek için dolanıyordum, inan bana.”

“Şanslısın. Ne bir çizik ne bir yanık.”

“Sıcaktı,” dedi Norman. “Bu ateşten de sıcak. Tır bir anda havaya uçtu. Benim sorunum şu ki anlattıklarımı tanıklık edecek, hikayeme destek çıkacak kişiler hep ortadan kayboluveriyor.”

Şerif pek ilgilenmiyormuş gibiydi. Norman’ın bacaklarının arasından ateşe bakıyordu.

Norman şömineden uzaklaştı, eğilip şerifin cüzdanını eline aldı. Açtı, rozeti, ehliyeti inceledi. “Delbert Esa Maki,” diye okudu. “Tek istediğim,” dedi ve bekledi ama Şerif duymamış gibiydi. “Delbert, tek istediğim kaçmaktı. Kimseyi incitmek değil. Hepsi bu, gerçekten.”

“Del,” dedi Şerif, gözlerini ateşten ayırmadan. “Herkes beni Del diye çağırır.” Arkasına yaslandı ve ifadesi değişti. Norman’a dosdoğru baktı, onu kendisine güvenmeye davet eder gibiydi. “Norman,” dedi yavaşça. “Tabii, bu da Delbert gibi isimlerden biri ama o kadar da kötü değil. Olay okulda başlar, teneffüste ya da sınıfta arkada oturan bir lavukla. Ve bir türlü gerçekten kaybolmaz... yetişkinler bile, bazen gözlerinden okursun, bununla eğlenir. Adın bir şaka gibidir, o zaman sen de şaka gibi olmalısındır.”

“Evet, o bakışı bilirim.”

“Hangisi yeğlersin, Norman mı Norm mu?”

“Norman.”

“Aferin. Bazen ben de sindirebilmiş olsaydım keşke diyorum ama çok geç artık.” Şerif sanki bir şeyi onaylıyormuş gibi başını salladı. “Norman, madem kimseyi incitmek istemedin, kadını niye karda bıraktın?”

Norman hemen doğruldu. Köşeye gidip dolaba yaslandı. Mutfaktan gelen kokuyu alıyordu, Noel’in ocakta pişirdiği bir çorba. Ağabeyi de orada onunlaydı, sessizce konuşuyordu. İyi. Konuşsun bakalım. Norman birinin aç olabilmesine şaşırdı. “Onu buldun mu?”

“Evet.”

Norman bekledi ama başka bir şey gelmedi; adam, görünüşe göre manzarasının engellenmemesinden hoşnut bir halde, ateşe bakmaya devam ediyordu. Sonunda, Norman bir nefes alıp konuştu, “Ee, onu buldun demek?”

“Onu bulduk, evet.”

“Nerede?”

“Nerede olabilir sence, Norman?”

“Hey, *bana bak, benimle* oyun oynama.” Dirseğini dolaptan çekti, yaslanacak bir şey olmayınca kendini dengesiz, kollarını güçsüz ve halsiz hissetti. “*Sana* bir soru sordum.”

Şerif kanepede, sadece başı ve omuzlarıyla geri döndü. “Bıraktığın yerde.”

“Karda.”

“Doğru, karda.”

Norman kanepeye bir adım yaklaştı. “Ne kadardır oradaydı?”

Şerif ateşe bakıyordu. Bir karara vardığı belliydi.

“Ne kadar, dedim.”

Şerif yanıt vermedi.

Norman silahı pantolonundan çıkarıp kanepeye bir adım daha yaklaştı. “Ne kadardır oradaydı? *Yaşıyor* muydu?”

“Niye?” dedi Şerif. Adeta kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Niye bilmek isteyesin ki? Ölüp ölmediği senin için ne fark eder? Cinayetle suçlanmak konusunda kaygılanmıyorsan. Bu mu konu?”

Norman’ın sağ kolu kalktı ve silahın kabzasını Şerif’in başının yan tarafına, hızla ve sertçe vurdu.

Noel önce Lorraine’in yataktan düştüğünü sandı ve telaşlandı; kasları, kalbi, her şeyi gerildi. Sert bir sesti ama içinde ete benzer bir şeyler de vardı. Bu sesi Lorraine’in düşüşlerinden tanıyordu ve çocuğu yarı uyanık, yataktan çıkmaya çalışır, başını yere ya da komodinin kenarına çarparken hayal etti. Noel ocaktan, tavuk suyu damlatan ve yumuşamış şehriyelerle kaplanmış tahta kaşığı elinde tutarak uzaklaştı.

Ama mutfak kapısına vardığı anda, olduğu yerde durdu. Lorraine değildi bu ve Noel geçici bir rahatlama hissi yaşadı; ardından yeni, daha akıl karıştırıcı ve korkutucu bir şeyle doldu içi. Norman kanepenin yanında durmuş aşağıya bakıyordu. Hem öfkeli hem de korkmuş görünüyordu. Silah elindeydi.

Şerif kanepede değildi. Görünürde yoktu.

Birden Noel, Warren’ın, elinde votka şişesiyle mutfaktan çıkıp kanepeye doğru hızla ilerlemesiyle kenara savruldu. “Ne bok oluyor?” diye neredeyse bağıırıyordu. “Ne *bok* oluyor, Norman?” Kanepenin arkasında durup şöminceye, belki de sehpa doğru baktı. Ve fısıldadı, “Al başına belayı.”

Noel salonu geçip kanepeye sehpa arasında yatan Şerif’i gördü. Oraya sıkışmış gibi görünüyordu ve kıpırdamıyordu.

Kafasından kan sızıyor, oyuk bir budak deliğine doluyor ve zemindeki tahtalar arasındaki boşluklara giriyordu.

“Norman!” dedi kız. “Norman, ne...”

“İstemeden oldu,” dedi adam.

“İyi bok,” dedi Warren.

“Ona sadece *bir kez* vurdum.”

“Sen zavallı bir herifsin,” dedi Warren.

Kanepenin öbür yanına Norman’ın durduğu tarafa geçti ve Norman tuhaf bir şey yaptı: ağabeyine dönüp onun yolunu kesti.

“Dokunma ona,” dedi Norman. “Bilemezsin... numara yapıyor da olabilir.”

Warren kardeşinin yanından geçmeye çalıştı ama Norman onu bileklerinden yakaladı. Alevlerin ışığında silahla votka şişesi parıldadı.

Noel kanepenin diğer yanından dolandı ve Şerif’in yanına diz çöktü. Adam kıpırdamıyordu... numara falan yapmıyordu. Başını kaldırıp, birbirlerinin kollarına yapışmış, sanki dans etmeye çalışıyormuş da ikisi de ötekinin idare etmesine izin vermiyormuş gibi görünen iki kardeşi seyretti. “Şunu keser misiniz?” dedi zayıf bir sesle.

Ayaklarını birbirine dolayıp, kolları titrer halde, birbirlerine üstün gelmeye çabalayarak tuhaf danslarına devam ettiler. Biraz daha uzun olan Warren üstünlük kazanıyor gibiydi ve Norman’ın sağ kolunu ve silahı ondan tarafa doğru bükmeye başladı.

“Kesin şunu!” diye bağırdı Noel.

Ve tam Lorraine’in uyuduğu yatak odasının kapısı açılırken, Noel ayağa kalktı ve silah ateş alınca bir çığlık attı.

Liesl odun sobasını doldurduktan sonra, yatağa döndü. Ağaçlar evi çevreleyip korurdu ama rüzgar kuzey-kuzeydoğu tarafından eserken yoldan yukarı şiddetli bir biçimde vururdu. Bu gece de ev sallanıyor, eski bir kayık gibi gıcırıyordu. Evi inşa ettikten sonraki ilk kış, rüzgarlı gecelerde, Harold'la, tamamen yanlış bir şey yapmış olmaktan, koca yapının üzerlerine çökmesinden endişelenerek yatakta uymadan yatmışlardı. Evin tasarımını yaparken çok temel bir takım hatalar yapmış olmaktan korkuyorlardı. Evin iskeletini, bira ve yemek karşılığında çalışmaya gönüllü arkadaşların yardımıyla kendileri kurduğundan, her bir çiviye, her çıkmayı, her kirişi yakından tanıyorlardı. Liesl'in omuzları sağlamlaşmış, kolları günlerce bir keserle inşaat çivisi çakmaktan sıkılışıp şekillenmişti. Mayıs sonlarına dek süren o ilk kışın sona ermesiyle, evin her şeyi atlatabileceğine ikna olmuşlardı. Tahta bir tekne gibi gidip gelmek, bunu defalarca tekrarlamak için yapılmıştı bu ev.

Daha sonraki yıllarda Harold'la birlikte ona Tatlı Gezi adını vermişlerdi. Güçlü bir rüzgar sevişmelerine katılıp onu zenginleştirir gibiydi. Gretchen, rüzgarın saatte seksen kilometreyle estiği ve taze karın bir metreye yaklaştığı bir Şubat günü ana rahmine düşmüştü. Liesl kazadan beri rüzgarlı gecelerde yatakta tek başına yatmakta zorluk çekiyordu. Bu

gece de öyleydi ve on beş dakika geçmeden kalktı.

Şerif Del Maki hakkındaki o öteki şeyi hatırlamıştı, omuzlarına bir battaniye alıp salonu geçti, atölyesine girdi ve masasına gitti. Oturdu, lambayı yaktı ve sağ alt çekmece-lerden birini açtı: içinde alfabetik olarak düzenlenmiş klasörler vardı. Parmağını etiketlerin üzerinde gezdirdi, “Oto,” “Bina Makbuzları,” “Müşteriler/Çömlek,” “Müşteriler/Heykel,” “Vergi İadeleri”... sonunda “Bahar 1993” başlıklı olanı buluncaya dek. Daha uygun bir başlık bulamamıştı. Klasörü masanın üzerinde açtı ve içeri karıştırdı: kamyonla ilgili bir araya toplanmış sigorta kayıtları, hastanenin kayıt formları ve faturaları, cenaze levazımatçısının faturası, kaza raporu.

Bu kağıda, “Yellow Dog Kasabası Şerif Bürosu” başlıklı iki sayfalık forma baktı. Raporu neredeyse beş yıl önce ilk aldığından bu yana, kazanın anlatımını bir daha okumamıştı. Bir sürü başka belgeyle birlikte postadan çıkmıştı bu da. Tek bir kazanın yarattığı bir sürü belge, form ve mektup yığını. Kazanın zamanı, mekanı ve sebebi -yoğun fırtına koşulları- gibi olguları belirten ilk sayfaya baktı. Kurumuş tippex gölcüklerinde beliren seyrek daktilo harfleri. İkinci sayfada kazanın kısa bir anlatımı ve sayfanın dibinde “Del Maki, Şerif Yardımcısı” imzası vardı. Ellili yıllardan beri şeriflik yapan Eno Turnquist sonradan emekliye ayrılmıştı. Liesl bağlantıyı şu ana dek bir türlü kuramamıştı: Del Maki kızını canlı olarak gören son kişiydi.

Liesl battaniyeyi iyice sardı omuzlarına. Dudakları dene-timsiz biçimde titriyordu ve gözyaşları arasında raporu okumak imkansızdı. Kaza ile ilgili olgular, zaman, mekan, hava, yol koşulları hepsi de raporda açıkça belirtilmişti. Fakat olgular kendi başlarına bir şey ifade etmiyordu, sadece göz-

lemden ibarettiler. Altta yatan sebep olmaksızın, bir olgunun önemi yoktur. O gece fırtınada neden yola çıkmış olduklarını biliyordu. Cumartesi öğleden sonraydı ve Gretchen'ı, Darcy'nin doğum günü partisine götürmek için gittikleri Marquette'ten geri dönüyorlardı. Daha önce hava yüzünden gitmemeyi konuşmuşlardı; ama Liesl, Gretchen'i evde tutmanın kızın kalbini kıracağını biliyordu çünkü Darcy onun en iyi arkadaşıydı. Darcy geçen sonbahar annesiyle babasının boşanmasının ardından, annesiyle birlikte Marquette'e taşınana dek, tepenin yedi yüz metre kadar aşağısında yaşıyordu. O yüzden kızlar artık çok seyrek görüşüyorlardı. Ama hala haftada birkaç kez telefonla konuşuyor, birbirlerine mektup yazıyorlardı. Gretchen, Darcy için bir doğum günü hediyesi hazırlamıştı, annesinin killerinden yaptığı, gövdesi sarı, kulaklarıyla kuyruğu kahverengi bir köpek. Darcy köpeklere bayılırdı. Sekiz yaşındaydı. O partideki tüm kızlar, Gretchen hariç, şimdi ergenlik çağındalar.

Kar çok şiddetli yağdığından, Harold karanlık çökmeden yola çıkmaları için ısrar etmişti. Genellikle Marquette'ten arabayla gelmek otuz dakika sürerdi, fırtınada bu iki katına çıkacaktı. Kamyonet dört çekerdi ama taze kar toz gibiydi ve yolun üstünde rahat otuz santim vardı. Kar küreme makineleri işe yetişemiyordu. Negaunee ve Ishpeming'e çıkan tepeyi tırmanırken, 41 no'lu yoldaki motellerden birinde kalmayı düşünmüşlerdi. Ama odunla ısınan bir evin sürekli bakıma ihtiyacı oluyordu ve bir gece dışarıda kalsalar, su borularının donma olasılığı vardı.

İlçe Yolu 870'e girip tırmanmayı sürdürdüler. Harold hızını kırkın altında tutuyordu ve ikinci viteste kaldılar. Ağaçlar arasından kıvrılan yolda başka araç yoktu; yalnız kontrolünü kaybedip kenardaki kar yığınının çıkmış bir arabanın

yanından geçmişlerdi; araba terkedilmiş, antenine portakal renkli bir bayrak asılmıştı.

870'te on beş kilometre kadar yol aldıktan sonra Eagle Gölü'nün güneyindeki vadiye doğru inmeye başladılar. Üçü birlikte, arabayla giderken hep yaptıkları gibi şarkı söylüyorlardı. Gretchen'la arkadaşları son zamanlarda Beatles'ı keşfetmişlerdi ve kamyonette Harold, Liesl ve Gretchen "If I Fell"ın ezgisini çıkarmaya çalışıyordu. Harold'ın sesi, iri bir adama göre gayet tiz, yüksek perdeli hoş bir tenordu. Liesl ile Gretchen kalın sesi almışlardı; bu da Liesl'in ergenlikten beri yaptığı bir şeydi, Beatles ezgisinde John Lennon'ın partiyonunu söylemek. Kızların çoğunun Paul, onunsa John olması gerektiğini söylerlerdi şaka yollu.

Maud Çayı'ndan hemen önceki virajı döndüler. Tepeden aşağı inerken yarı yoldaki küçük köprü, kar yığınları yüzünden tek şeride düşmüştü. Köprüye yüz metre kadar yaklaşmışken, tepenin dibinden yeşil bir kamyon belirdi; büyükçe, tepesinde bir dizi kehribar renkli ışığı olan karemsi bir araç, bir tür dağıtım kamyonu. Oradaki meyile göre çok yavaş gidiyordu ve Liesl hız kaybettiğini görebiliyordu.

"O hızla giderse yukarı çıkamaz," dedi Harold.

Durup kamyonun geçmesini bekleyemeyecek kadar yakındılar köprüye ve o anki hızlarıyla giderlerse iki araç körünün ortasında tek şeritte burun buruna gelecekti. Harold yavaşça gaz pedalını serbest bıraktı ve daha hızlı inmeye başladılar.

Liesl hiç emin olamayacaktı ama aynı anda yeşil kamyonun da hızlanmış olduğuna inanıyordu, arka tekerleklerinin ardında uçuşan karın havada bıraktığı horoz kuyruğu benzeri izleri görebiliyordu. Hız göstergesine göz attı; sadece elliyle gidiyorlardı ama köprüye varmadan hemen önce kamyo-

nun arka tarafının sağı sola savrulduğunu hissetti. Eğer kamyon aynı hızı korumuş olsaydı köprüyü kamyonundan önce geçeceklerdi ama kamyon tepeyi kesinlikle daha hızlı tırmanıyordu. Gretchen gerildi ve ona sokuldu. Liesl, kızın kemerinin takılı olup olmadığına baktı ve ayaklarını yere sıkıca yapıştırmış olduğunu fark etti. Daha altı ay önce, sekizinci doğum gününden önce, Gretchen'in ayaklarının kamyonetin zeminine erişmediğini düşündü o an. Kız o kadar hızla büyüyordu.

Harold fısıldadı, “Ne yapıyor bu?”

“Yavaşlamak da durmak da istemiyor,” dedi Liesl. “Kor-
karım tepeyi çıkamayacak.”

Köprüyü yarılamışlardı ve yeşil kamyon tek şeridin ucuna hızla yaklaşıyordu. Harold biraz daha hızlanıp göstergeyi elli beşten az yukarı çıkardı. Yeşil kamyon kornasını öttürdü ve gelmeyi sürdürdü.

Liesl sonraki birkaç dakikayı bir dans ya da bir buz pateni figürü gibi, koreografisi özenle yapılmış bir düet gibi gördü. Köprünün bitiminde, Harold hafifçe sağı kırdı ve tekerlekleri kürenmiş yığının eteğini tırmandı. Kamyonet sola yattı ve köprüden o şekilde, belli bir açıyla, yeşil kamyon korna çala çala yanlarından geçerken çıktılar. Sakallı, kulaklıkları indirilmiş bir şapka giyen bir adam kullanıyordu kamyonu. Ticari bir kamyondu, yan tarafında altın sarısı harfler vardı ama o kadar hızlı geçmişti ki Liesl okuyamamıştı. Harold okumuştı, nasıl olduğunu bilmiyordu Liesl ama adamın, kamyonun üzerinde yazan şirket ismini kaydettiğine emindi. Gözlerinde o bakış vardı, ona haksızlık yapıldığı ve buna karşılık olarak belli bir harekette bulunmaya karar verdiği zamanki bakış. Liesl o bakıştan, adamın, eve varır varmaz 118'i arayıp şirketin numarasını ala-

çağını ve arayıp sürücülerinden biri hakkında şikayette bulunacağını anladı.

Köprüden çıkınca, kamyonet kar yığınınından indi. Temizlenmiş yol genişledi ve Harold ortaya doğru kırdı direksiyonu ama bir sonraki virajı alamayacak kadar hızlı gidiyorlardı. Meyil daha da dikleştiklerinden hız kazanıyorlardı. Harold ayağını gazdan çekmişti ama bu da yetmedi.

Fısıldadı, “*Onu sıkıca tut.*”

Viraja girerlerken, kamyonetin arkası sağa savruldu ve uzun bir süre sağa sola kayarak yoldan aşağı indiler. Gretchen şimdi Lies’e iyice sokulmuş, penceresinden dışarı bakıyordu. Sonra kamyonetin arkası birden ağırlaşır gibi oldu ve tam bir dönüş yaptılar; dört, belki beş kez oldukları yerde, gittikçe hızlanarak döndüler. Ağaçlar, yol, köprü, gök, ön camdan geçip durdu, sonunda kamyonetin yan tarafı yolun sağ kıyısındaki kar yığına çarptı. Kamyonet havalanıp iki metrelik yığının üstüne çıktı, sonra düştü. O serbest düşüş sırasında Lies’in sessiz, neredeyse keyif verici olduğunu hatırladığı bir an vardı. Yine de o sırada boşta işleyen motorun sesini net bir biçimde hatırlıyordu. İnanılmaz sakindi ve o anı koruma arzusunun farkındaydı. Ön camdan, gri göğün üstünde, karla kaplı ağaçları gördü. Kar tanelerinin yükseldiğini gördü. Yere inip de kamyonetin tepesiyle kırık camlar üzerlerine boşanana dek.

Lies bundan sonra hiçbir şey hatırlamıyordu.

Ama şimdi, masasındaki kaza raporuna bakarken, Del Maki hakkındaki o diğer şeyi, Yellow Dog Kasabası’nda herkesin bilmediği şeyi hatırlıyordu. Bütün o yıllar boyunca bildiği, kafasında kazadan sonraki her şeyle ilgili karışık anıların arasında gizli kalmış bir şeyi. Şimdi neler olduğunu biliyordu.

Kamyonet yere indikten sonra, bilincini kaybetmişti.

Boynu kırılan Harold o anda ölmüştü.

Gretchen hala yaşıyordu ama ciğerleri ciddi biçimde zarar görmüştü. Liesl'e -kim tarafından ne zaman emin değildi ama hala hastanede olduğu ve aşırı biçimde sakinleştirildiği sırada olduğunu sanıyordu- olay yerine ilk ulaşanın, arabasında mobil telefonu olan bir öğretmen olduğu söylenmişti, Şerif'in bürosunu o aramıştı. Şerif yardımcısı gelmiş ve ambulans gelmeden önce, Gretchen'ı hayatta tutmak için çok çabalamıştı. Ambulansa bindiği sırada kızın nabızı hala atıyordu ama ambulans hastaneye varmadan ölmüştü.

Liesl lambayı kapattı, salondan geçip yatak odasına girdi. Battaniye hala omuzlarına sarılı bir halde, yatağa uzandı ve kuzey-kuzeydoğu rüzgarının evi sallamasını, gıcırdayıp inletmesini dinledi.

Del gözlerini açınca, hemen önünde duran Noel'in güzel yüzünü gördü ve ilk düşüncesi kızın onu öpmek istediği oldu.

Gözlerini kapattı ama başına dokunan ellerinin farkındaydı. Kafatasının tepesindeki, bir tür atkı ya da bandaj olduğunu sandığı gerginliğin de. Ve sağ kulağının üstünde merkezlenip boynundan omzuna doğru inen ağrının da.

“Nasıl hissediyorsun?”

Gözlerini yeniden açtı. Kız geri çekilmişti şimdi ve arkasından tavan kirişleri görünüyordu; adam kanepede yatıyordu ve sağ tarafı şömineden ısınmıştı. Sağ kolunu kaldırıp kafasının yan tarafına dokundu ve hemen elini çekti; başını bir acı kaplamıştı.

“Oov,” diye fısıldadı Noel daha çok yaklaşıarak.

Kızdan, özlediği bir kokunun geldiğini fark etti adam. Duman, ağaç kabuğu ve tavuk çorbası kokusuydu bu ama bütün bunların altında adını koyamadığı bir şey daha vardı. Bir kadına, genç bir kadına uzun zamandır bu kadar yakın olmamıştı.

Mutfaktan sesler geliyordu, Warren ile Norman’ın sesleri. Sessizce konuşuyorlardı ve sustukları anlar zeminin çatırdamasıyla noktalanıyordu. Arka planda dışarıdaki rüzgarın sesi vardı. Del kulağının üstündeki şişliğe dokundu yine ve başının çevresine atkıya benzer bir şeyin sarıldığına emin oldu. Norman’ın kolunu savuruşunu, elindeki tabancayı hatırladı. Ama buna neyin neden olduğunu hatırlayamadı.

“Ölecek mi o?”

Bu bir çocuk sesiydi ve arkasından geliyordu. Gözlerini kaldırdı, ağır göz çukurlarının derinlerine dek indi; sarışın bir kızın başına tersten baktı.

“Sanırım atlatacak,” dedi Noel.

“Adın ne senin?” diye sordu Del kıza.

Kız kaygıyla annesine baktı. “Lorraine.”

“Memnun oldum, Lorraine.”

“Ben de memnun oldum.” Kız gülerken ağzını kapattı.

Noel sehpanın üzerinde duran büyük plastik kaseyi alırken gülümsedi. Kaseinin içinde ıslak, kanlanmış bir havlu vardı. “Lorraine, bunu mutfığa götürüp biraz...” duraksadı... “biraz daha buz iste.”

Kız kaseyi aldı ve göğsüne dayadı ama hemen gitmedi. Önünde bir geyik resmi olan kahverengi beyaz bir kazak giymişti; ona büyük geliyordu ve birkaç kez kıvrılmış kollarından sadece küçük solgun parmakları görünüyordu. Del’e

uzun bir süre baktıktan sonra, bir sonuca varmış gibi göründü ve mutfağa doğru yürüdü.

Warren votka şişesini masaya bırakıp kaseyi sanki bir ayinde kutsal bir sungu taşıyormuş gibi göğsüne dayayan Lorraine'in mutfağa girişini seyretti. "Biraz daha buz lazım." İkiisiyle de konuşmuyordu aslında, dikkatini kasenin içindekilere yoğunlaştırmıştı.

"Buz?" dedi Warren. "Kime buz lazım?" Şişeyi ağzına götürdü ve içmeden önce konuştu, "Ben buz kullanıyor muyum? Zaten hava çok soğuk değil mi?" Kıza gülümsedi ama kız gözlerini kaseden ayırmadı.

Norman içmiyordu. Masadan kalkmadan önce bir an Warren'a baktı. Warren kardeşinin bakışında bir yakınlık olduğunu düşündü ama artık aldırmıyordu. Nedense, yirmi dakika kadar önce silah patladığından beri, Warren hiçbir şey için kaygılanmıyordu. Bu onların sorunuydu, onun değil. Popov şişesi bittiği zaman ne yapacağı kaygılandırıyordu onu.

"Sana buz vereyim," dedi Norman. Kaseye uzandı, havluyu içinden çıkardı ve lavaboya götürüp sıktı.

"Teşekkür ederim," dedi Lorraine. Bakışlarını hala göğsünde sıkı sıkı tuttuğu kasenin dibindeki pembe sudan ayırmıyordu.

Warren çocuğa uzanıp parmağını kulağına soktu. Kız başını çekmeye çalıştı ama adam onun küçük çenesini başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu. Kız kıpırdamadı ve kararsız biçimde adama baktı. Adam başparmağını kızın çenesinden yukarı, sıcak, nemli dudaklarına dokununcaya dek ağır ağır ilerletti. Parmağını onun küçük ağzına sokmaya başladığı zaman kızın gözleri korkuyla büyüdü. Adam tam

başparmağının ucunda kızın küçük dişlerini hissettiği sırada, kız uzağa kaçtı ve kaseinin içinde çalkalanan pembe suyun bir kısmı Warren'ın botlarına döküldü.

“Orospu çocuğu,” diye tısladı adam, ayaklarına bakarak.

Norman buzdolabını açıp buz küpleriyle dolu plastik bir buz kabı çıkarttı. “Bu bitince başka buzumuz yok,” dedi. Kız adamın buz kabını büküp küpleri kaseye boşaltmasını seyretti. “Eğer başka gerekirse, dışarı çıkıp bulmaya çalışman lazım.”

Havluyu buz kasesinin içine bıraktı ve kız mutfaktan çıktı.

“Veledin mizah duygusu hiç yok,” dedi Warren. “Hiç.”

“Doğru.” Norman yine masanın yanına oturdu. “Bana çekmiş.”

Noel, kaseyi Lorraine'den aldı. “Sağ ol, tatlım. Şimdi senin yatağa dönmeni istiyorum.” Çocuk yalvarır gibi ona baktı. “Artık sorun yok. Seni uyandıracak başka gürültü olmayacak.”

“Ama *anne...*”

“Lorraine.”

Çocuk bir an Del'e baktı. “*O* da uyuyacak mı?”

“Eninde sonunda,” dedi Del.

“Hadi sen git şimdi,” dedi Noel, kuru, ciddi bir sesle. “Birazdan gelip seni kontrol edeceğim.” Kız dönüp daha önce uyuduğu yatak odasına doğru yürüyünceye dek uzun uzun baktı Lorraine'e. “Kapıyı aralık bırak,” dedi Noel.

Lorraine kapıyı kapattı.

“Bunu yapacağını biliyordum.” Noel kaseye uzanıp soğuk havluyu sıktı. Dörde katladı ve Del'in kafasının sağ yanına bastırdı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu adam.

“Onu planlıyorlar, sanırım.”

“Buraya Norman’la geldin... isteyerek.”

“Aptalca görünüyor, değil mi?”

“Pek değil,” dedi adam. “Bir açıdan imrenilecek bir şey.”

“Bunu açıklayamam,” dedi kız. “Yaşanan her şey hata gibi görünürken, bu niye olmasın? Ama bunu istedim. Diğer şeylerle ilgili, ne istediğimi bildiğimden pek emin değilim.”

“Çok az kişi bilir.” Elini uzatıp havluyu tuttu. Gözlerini kapattı.

Kız elini çekmeden önce bir an için parmaklarının temas etmesine izin verdi. Adamın yüzü hala ateşle aydınlanıyordu. Adam pek yakışıklı değildi ama kız yüzünü yine de ilginç bulmuştu. Kaşlarıyla burnunun düz ve pervasız bir duruşu vardı. Dudakları ince ve düzdü. Göz kapakları, kirpiklerinin yanaklarına yaslanışında beklenmedik bir incelik sergiliyordu. Geceleri motelde çalışırken, yaşlıların yaşını tahmin etmede ustalaşmıştı kız. Daha bir AARP üyesi değildi Del. Kirpikleri çocukken nasıl görüldüğüne dair bir ipucu veriyordu.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Warren.

Norman yanıt vermedi. Dikkatini ağabeyinin votka şişesini kavrayan ellerine vermişti.

“En ufak bir fikrin yok... hiç olmadı,” dedi Warren, şişeyi ağzına götürerek. “Şimdi de bu pisliği buraya kadar uzatın ama sonunda boka batıracaksın.”

Aslında temel anlamda Warren, bütün bunlar olmadan önce, Norman hapse girmeden önce, kendi donanmaya gitmeden önce nasılsa öyleydi. İkisi daha çocukken de aynıydı

Warren. Şimdi sadece yaşlanmış görünüyordun.

“Olaylar uzun zamandır boka batmış bir halde,” dedi Norman. “Bütün bunlar da senin işin, biliyorsun. Ortada bir tarih var, Warren, çok eski bir tarihle uğraşıyoruz.”

“Eh, hapiste olan da sensin, kaçan da sensin.”

“Sen benim orada tıkalı kalmam gerektiğini düşünüyorsun.”

“En azından o zaman bir şansın olurdu.” Warren sağ eliyle şişeyi boynundan tutuyordu, hırslı parmakları eğimli camın ardında bir parça çarpılmış ve büyümüş görünüyordu. “Konu tarih değil vakit. Cezanı çek, baştan başla.”

“Eğer içeri giren sen olsaydın,” dedi Norman, “bunu yapacağını hiç sanmıyorum.”

Warren şişeden bir fırt çekti. “Şimdi sen her şeyi *hepimiz* için boka batırdın.”

“Nedense bensiz de hepinizin gayet iyi iş çıkardığı hissine kapılıyorum.”

Warren bir sigara yakıp paketi kardeşine doğru itti. “Şimdi ne yapacaksın?”

Norman sigara yakarak oyalandı ve bekledi. Bir bardak votka içmek istiyordu ama bunun yanlış olacağını da biliyordu. Yıllardır hiçbir şey içmemişti. Yeniden başlamanın zamanı değildi. En çok, tabancanın patlaması, ona dikkatli, denetimli kalmanın ne kadar önemli olduğunu hatırlatmıştı. Kurşun ön kapının birkaç metre soluna, duvara saplanmıştı ve darbenin şiddetiyle sıva yere dökülmüştü. Silah sesi aşırı yüksekti, yaşlı kütüklerin arasında yankılar yapmıştı.

“Yapacağın en iyi hareket,” dedi Warren dumanı üfleyerek, “tek başına devam etmek.”

“Buna bayılırdın.”

“Bir kadınla çocuğu da beraberinde sürüklemek mi? Saçmalama! Buraya kadar gelebildin çünkü tek başınaydın. Buraya tıklıp kaldın çünkü bagajı doldurdun.”

“Bunu mu istiyorsun? Beni yalnız başıma giderken görmeyi? Hiç dönmemişim gibi ortadan kaybolmamı?” Warren bunun iyi bir fikir olduğunu anlatmak için parmağını şıklattı. “Ne olduysa oldu,” dedi Norman. “Şu kapıdan hemen çıkıp gitsem de senin için olaylar değişmeyecek. Noel, ben yine gittim diye sana dönmeyecek.”

“Belki.” Warren başka kimsenin bilmediği bir şeyi bildiğini düşündüren o ifadeyi takınmıştı. Norman eskiden buna inanırdı, kardeşinin gizli bir bilgiye sahip olduğuna. Ama artık değil.

“Konu o olduğu kadar babası da,” dedi Norman. “Bunu biliyorum.”

“Ne biliyorsun?”

“Herife giden yolun kızıdan geçtiğini düşündün. Tanrım, Warren, onu zaten beceriyordun. Babası olmasaydı, sen Noel’le evlenmezdin.”

“Emin misin?”

“Eminim.” Norman ayağa kalkıp mutfak kapısına doğru yürüdü. Kırık çerçeveye bir havlu sıkıştırmışlardı ama hala soğuk esiyordu. Savrulan karlara bakarak konuştu, “Onunla evlendin çünkü bundan... Pronovost mülkünden bir parça istiyordun.”

“Kabul etmeliyim ki aklımdan geçti. Herif bu ormanın büyük kısmına sahip. Kereste şirketleri buna ne öderler bir düşün. Ya da müteahhitler. Pronovost... adam bunu anlamıyor. Burayı böylece, sattığımın eski çağ ormanı haliyle korumak istiyor.” Norman kapıya arkasını döndü. “Bunlardan

hiçbiri *senin* aklından geçmedi mi?” Warren şişeyi ağzına götürüp içti. “Ya, tabii.”

“Ama artık burada başka bir şeyler dönüyor.”

“Dönüyor,” dedi Warren. “Ve iyi bir şey de değil.”

“Bu yeni Asyalı herif. Konu onunla ilgili, bir de ayılarla.”

Warren votka şişesini masaya bıraktı. Bir an için ellerini ne yapacağını bilemedi. Onları dizlerine koydu ve bir kez olsun Norman’la açık konuşacakmış gibi davrandı. “Evet, bu Woo-San, o görünür görünmez Pronovost’un havası değişti. Yönetici tiplerin gelip toprağında avlanması ve balık tutması ona yetmemeye başladı. Damadının da bu olaylarda yeri yoktu. O yüzden tekmeyi bastı bana.” Bir kez olsun Warren, içtenlikle pişman ve yenilmiş göründü.

Norman tam konuşacakken masanın üstündeki lamba titreyip söndü. “Bu da ne?”

“Galiba koduğumun elektriği de gitti, birader.”

Liesl hala uyuyamıyor ve rüzgarı dinleyerek yatakta yatıyordu.

Yeşil kamyon. Konu hep yeşil kamyondu.

Marquette’teki postanede sıraya girmişti ve Darcy’nin annesi, Allison da oradaydı. Kazadan sonraki noeldi ve Liesl eve ne ağaç koymuştu ne de çorap ya da herhangi bir süs asmıştı. Sıradaki herkesin dostlara ve akrabalara postalanacak paketleri, hediyeleri vardı. Liesl’in postalanacak bir tomar faturası, bir de içinde New Mexico’daki kız kardeşi için bir hediye olan bir paketi vardı. Allison sırada iki kişi öndeydi ama konuşmaya başladıkları zaman, aralarındaki yaşlı adamın öne geçmesine izin verdi. Sıra çok yavaş ilerliyordu, herkes kışlık botlarından eriyen karların içinde dikiliyordu.

Allison daha çok Glenn'den boşanması hakkında konuşmuştu. Adam, Minnesota'da bir iş bulmuştu ve kadınla Darcy, Yellow Dog'daki eve geri taşıyorlardı, kadının yıllardır tasarladığı işi yapacak, bir köpek evi kuracaklardı. Nafaka yetersizdi; ama kadının, ahır köpek evine dönüştürecek kadar parası vardı ve ilk yılı geçirirlerse, işi yoluna koyabileceklerine inanıyordu. Durmaksızın kendisiyle Darcy'yi kastederek, “biz” ve “ikimiz” diyordu. Liesl kızını adıyla anmaktan çekindiğini anlamıştı ama buna gerek yoktu.

Allison sırası gelince, “O kamyonu hiç bulamadılar,” dedi.

“Yeşil kamyonu... hayır, hiç bulamadılar.”

“Sanki hiç varolmamış gibi,” dedi Allison. “Her şeyin bir sebebi vardır.”

“Biliyorum,” dedi Liesl. “Kazaya kötü hava ve yeşil kamyon neden olmuştu.”

“Evet,” dedi Allison anlaşılabilir bir tavrıyla. “Ama kamyonu bulamamanın da bir sebebi vardır.”

Liesl sırada arkalarında olan, durmaksızın ağlayan iki yaşlarında bir çocuk yüzünden dikkatinin dağıldığını hatırlıyordu. Postane kapanmak üzereydi; ve insanlar, çoğunun kolları paketlerle dolu olarak uzun zamandır bekliyordu, çocuk çılgın atmaya başladığı zaman yüzlerin gerildiğini görmüştü Liesl.

“Turnquist'in karısından duydum, aylarca aramışlar,” dedi Allison, başını iki yana sallayarak, boşta kalacak ilk posta memurunun işaretini beklerken. “Anlaşılan, ilçedeki tüm yeşil kamyonları saptamışlar. Pomeroy Bahçe Bitkileri'ndeki Mitch Cole'la konuşmaya gitmişler, duyduğum kadarıyla. Ayrıca Skandia'daki yeni veteriner için çalışan bi-

riyle de konuşmaya gitmişler. Hiçbir şey çıkmamış.” Memurlardan biri ona el etti; kadın Liesl’in koluna elini koyup “Yerleştiğimiz zaman eve gelsene, herhalde Şubat gibi olur,” dedi. Ve gişeye koşturdu.

Oğlan çocuğu ölümüne bağıırıyordu, bu noktada Liesl bir an için bile orada kalamazdı. Çocuğun annesine dönüp ona *bir şeyler yapmasını* söylemeyi düşündü ama bunun yerine gişeye gidecek ilk kişi olmasına rağmen sıradan çıktı. Pere Marquette’in büyük duvar resmine doğru arkalara yürüdü, merdivenlerden inip Washington Caddesi’ne açılan çift kapıdan çıktı. Birdenbire olduğu yerde kalamaz hale geldiği, derhal ayrılmak, gitmek zorunda hissettiği ilk durum değildi bu ve son da olmamıştı.

Liesl tatillerde kendini çömlek ve heykel yapmaya verdi ve sonraki birkaç yıl boyunca evden giderek daha az çıkar oldu.

Gözlerini kapatınca, üç ses havada asılı kalıyordu; Del, konuşurken onları seyretse kaçıracağını düşündüğü şeyler duyuyordu. Tam anlamıyla tartışmıyorlardı ama bir fikir birliği içinde de değillerdi. Üç ses öyle alçak sesle fısıldıyordu ki Del sözcükleri değil, sadece tonlamaları çıkarabiliyordu. Bu talep tonuydu. Norman bir şeyin yerine getirilmesini istiyordu ve fikrini değiştirecek bir şey de yoktu. Warren konuyu göz ardı etmek istiyordu. Noel pek konuşmuyordu. Onun ne istediğini anlayabilmek olanaksızdı.

Del ayağa kalkmak istedi. Kanepede kayıp ayaklarını yere indirdi. İki koluyla kendini iterek doğruldu, yumurta gibi çatlayıverecekmiş hissi veren başını sarsmamak için yavaş hareket ediyordu. Dimdik durduğu zaman ağrı boyundan aşağılara indi. Ağrının akışkan olduğunu ve yerçekimine maruz kaldığını anladı Del. Ama zaten kemiklerimize asılmış et torbalarında duran sudan ibaret değil miyiz? Gücünü toplayıp ayaklandı ve sarsıla sarsıla, artık sadece şöminede yanan odunlarla aydınlanan Büyük Oda'nın öbür ucuna yürüdü. Noel, mutfakın eşiğinde iki kardeşin arasında duruyordu, ikisinin devasa gölgesi ahşap duvarlara vurmuştu; ve kız, sanki savaşıyor iki titani, kollarını açıp birbirinden uzak tutabilecekmişçesine aralarına girmiş gibiydi.

“Bunu *aklından* çıkar,” dedi Warren. “Ben oraya *gitmiyorum*.”

“Sadece birkaç dakikanı alacak,” dedi kız. “Babamın birkaç yıl önce o yeni elektrik hattını çekmesine *sen* yardım ettin, Norman kutunun arka tarafta nerede *olduğunu* bile *bilmiyor*.”

“Niye size bir harita çizmiyorum?” dedi Warren. “Neden sen gitmiyorsun, Norman, ben de sen dönene kadar şu tabancayı tutarım?”

Norman huzursuzca ayak değiştirdi. Del işin doğrusunu bilirse, büyük kardeşin o olduğunu sanırdı.

“Haydi, Warren,” dedi Noel. “Git şu şalteri kaldır da gel.”

“Dışardaki boktan hava için kıyafetim uygun değil.” Warren’ın deri paltosu ateşin ışığında kaygan görünüyordu.

Üçü birden Del’e doğru döndü, yüzleri loş ışıktaki vahşi, hatta şeytani görünüyordu. Del kapı ağzının hemen yanındaki sedirde duran paltosunu aldı. “Bunu dene.”

Warren duraksadı, sonra paltoyu alıp giydi. “Tanrım, bu harika bir parça. Yukon için yapılmış. Eminim kendi *cingılı* vardı.” Votkanın son yudumunu yuvarlayıp şişeyi mutfak tezgahına bıraktı. “*Tamam*, üç dakika içinde dönerim. Ve *ışık* olsun!” Kapıyı ardına dek açıp rüzgar ve karın içine daldı.

Norman kapıyı kapattı. “Sen, Delbert,” dedi. “Masaya otur.”

Şerif bir şeyler söyleyecek oldu, vazgeçti ve oturdu.

“İşte şöyle. Seni görebileceğim bir yerde otur.” Norman masanın çevresinden dolanıp pencereye gitti. Noel de onun yanına geldi. “Nerede bu elektrik kutusu?”

“Arka duvarda.”

Norman yüzünü cama yapıştırdı. Kar ve karanlık yüzünden Warren’ın ayak izleri ancak on metre kadar görünüyordu. Birkaç dakika öyle pencereden dışarı bakarak durdu.

“Neyle oyalanıyor anlamıyorum,” dedi Noel sonunda. “Sadece şalteri kaldırıyorsun ve elektrik geliyor.”

Norman Şerif’e döndü. “Bundan hoşlanmıyorsun, değil mi?”

“Hoşlanacak ne var?”

“Şimdiye kadar elektriğimiz gelmiş olmalıydı,” dedi Norman.

“Öyle diyorsan.”

“Her şey olabilir. Belki bir şeyler donmuştur.”

“Ya da belki kayıp düştü ve kendinden geçti,” dedi Şerif. “Fazlasıyla içmişti. Votkadan önce de yolda gelirken bir şişe şnapsla bir bira götürdü.”

“Ağabeyim hakkında bildiğim bir şey varsa o da bunu kaldırabileceğidir. Şnaps... hala o şeyi mi içiyor?”

Şerif sandalyede arkasına yaslandı. “Eğer orada bilincini kaybettiye, birkaç dakika içinde her yanı uyuşur.”

Norman yine pencereye çevirdi başını.

“Bunu çok gördüm,” dedi Şerif. “Sarhoşlar bardan eve dönerken kayıp düşüyor ve ertesi sabah birileri onları kasatı kesilmiş bir halde buluyor. Genellikle buzlarını kırmak zorunda kalıyoruz.”

Norman, Noel’e bir göz attı. “Buralarda ip olmalı.”

“Niye?” Kızın sesi korkmuş gibiydi.

“Noel. Onu bağlayacak bir şeyler bul.”

Kız dramatik bir biçimde iç çekti ve Büyük Oda’ya geçti.

Del neredeyse karanlık olan mutfakta sandalyede oturmuş, Norman'la birlikte Noel'in çıkardığı sesleri dinliyordu. Bir kapağı açmıştı, Del banyonun yanındaki dolabın kapağı olduğunu tahmin etti ve kız dolabı karıştırarak içindekileri saymaya başladı: "Yağmurluk, çamur çizmeleri, kabanlar, kano kürekleri... *ip!*" Mutfağa geri döndü. "Şimdi ne olacak?"

"Ne sanıyorsun?" dedi Norman.

"Bunun nasıl yapıldığını bilmiyorum. Sen bağla onu."

"Tamam. Gel buraya."

Kız ipi masaya bırakıp pencereye yanaştı. Norman ona silahı uzatınca, "Bir şey yapmaya kalkışırsa, ne olacak?" dedi. Güldü. "Onu vurmam mı lazım?"

"Hayır. Yine kafasına vur yeter." Norman ipi açmaya başladı.

"Neden *ben* dışarı çıkıp Warren'a bakmıyorum," dedi kız. "Sen de burada kalırsın."

"Eğer karda yatıyorsa, onu geri taşıyacak mısın?" Norman masayı dolanıp Del'in arkasında durdu. "Kollarını arkana koy."

Del söyleneni yaptı, bileklerinin birbirine bağlandığını hissediyordu.

"Biliyor musun, o kadın," dedi Norman, "beni bir radyatöre zincirlemişti."

"Hangi kadın?" diye sordu Noel.

"Çıktığım zaman karşılaştığım ilk kadın."

Norman, ipi, Del'in göğsüne ve kollarına sarmaya başladı. Kalın, en azından on iki milimlik bir halattı bu, sert ve soğuktu. Her dolamanın ardından, Norman ipi sıkılaştırıyordu. Del göğsünü havayla dolu tutuyordu ama bunun bir işe

yaramayacağını da biliyordu. “İşin asıl zor kısmı hareketsiz kalmak...” dedi Norman. “Bir kaşınmaya başlarsan deliye dönüyorsun. Hareketsiz kalmak bir şey gerektiriyor: konsantrasyon. İçeride tanıdığım bir herif vardı, Buda, meditasyon falan gibi şeylere takmıştı, bağdaş kurup yere oturuyor ve kıpırdamadan, hiç kıpırdamadan neredeyse bir saat falan duruyordu. Sonra kalkıyor, eğiliyor ve birkaç dakika halka çizerek çok ağır ağır yürüyordu. Sonra da oturup aynı şeyi bir daha yapıyordu. Bir keresinde niye yaptığını sordum, yapıp yapmamak arasında fark olmadığı için yaptığını söyledi. Ne demek istediğini tam bilemiyorum ama içerde olmaya aldırmayan tek kişi o gibiydi. Nerede olduğuna aldırdığını sanmıyorum.”

“Oradan kaçmak zorunda kalmana şaşmamalı.” Noel masaya oturup Şerif’e, “Budist değilsin, değil mi?” diye sordu.

Adam başını iki yana salladı.

Norman düğüm atmayı bitirdi. İyi iş çıkarmıştı; Del kol-
larını kıpırdatamıyordu ve sırtı sandalyeye iyice yapışmıştı.

Norman paltosunu giyerken, “Ona dikkat et. Biz hemen döneceğiz,” dedi Noel’e.

Noel silahı tutmaktan hoşlanmıyordu. Ağır olduğundan değil, ağırlığı aşırı yoğun geldiğinden. Kara lastik kabza gereğinden fazla büyük gibiydi; eğimleri ele uyacak şekilde ayarlanmıştı ve silahın kaymasını engellemek üzere tasarlanmış bir dizi küçük tümsek vardı.

“Sıradan bir kabza değil o,” dedi Del. “Bianchi Lightning Kabzası.”

“Büyük eller için iyi.”

“Hedefi tutturmaya yardım ediyor ve geri tepmeyi azaltıyor.”

“Sen hiç bununla birini vurdun mu?”

Adam başını iki yana salladı.

“Hiç denedin mi?”

Adamın gözleri bir an için kızinkilerle buluştu ve kız adamın, resmen gülümseyeceğini sandı. “Hayır.”

Silahlı masaya bırakarak, “Ben meditasyon yapardım,” dedi kız.

“Gerçekten mi?”

“Çok kısa süre yaptım. Zor ama... biliyor musun? Bebeğin varsa ancak o uyuduğu zaman biraz huzurun oluyor.”

“Eminim,” dedi Şerif. “Ne tür?”

“Ha?”

“Ne tür meditasyon?”

Ani bir rüzgar evin yanına çarpınca kız başını pencereye çevirdi.

“Farklı meditasyon türleri yok mu?”

“Sanırım var,” dedi kız.

“Sen hangi türünü yapıyorsun?”

“Bilmem.”

“TM var.”

“TM?”

“Transandantal meditasyon. Ayrıca Budistlerin yaptığı şu birkaç tür de var...”

“Hatırlamıyorum. Sadece birkaç hafta yaptım. Arabası tamirdeyken motelde kalan bir adam vardı, araba parçalarının Detroit’ten gelmesini bekliyordu. Motelin arkasındaki alana çıkıp meditasyon yapıyordu. Bana nasıl oturulacağını, falan, her şeyi gösterdi.” Karanlıktaki Şerif’i seyrederek ar-

kasına yaslandı. Adam bekliyor gibiydi. Kızın anlatmak istediği bir şey olduğunu biliyor gibiydi. “Tamam, onunla yatmayı düşünmüştüm, bilmek istediğin buysa. Akla gelebilecek en uzun, en yavaş seksi yapabileceğini düşündüren bir hali vardı.”

Şerif kıpırdamadı. Sandalyeye bağlı olduğundan çok rahatsız görünüyordu. Şömineden gelip kapıdan geçen ışıktaki yüzünü görmek zordu. “Ama yapmadın?”

“Bana inanmıyor musun?”

“Öyle bir şey demedim.”

“Uydurduğumu sanıyorsun.” Noel masadan kalktı, silahı aldı ve pencereye döndü.

“Hayır, öyle değil...” Adam duraksadı, kız dönünce konuşmaya devam etti. “Bana neden anlatıyorsun?”

Bir süre sonra Noel, “Çünkü sen bana meditasyonu sor-dun,” dedi. Masaya yaklaştı.

“Doğru, sordum.”

Noel silahı sol cline geçirdi ve aşağı sarkıttı. Sağ eliyle uzanıp nazikçe şerifin alnındaki atkıya dokundu. “Nasıl hissediyorsun, bebeğim?” dedi hafifçe.

Adam kıpırdamadı.

Kız elini adamın yanağından çenesine indirdi. Adamın kısa sakalları parmak uçlarında çıtırdadı. “Genellikle beni, senin gibi yaşlı erkekler fark ediyor. Neden bilmiyorum. Bazen bir restoranda, dükkanda ya da sinemaya gittiğimde birinin beni seyrettiğini fark ediyorum. Sanırım onlara yirmi yıl öncesini hatırlattığım için olacak.” Adam burnunu kırıştırdı. “Burnunu niye öyle yaptın?”

Adam yanıt vermedi.

“Kusursuz yabancı fikrimden hoşlanmadın mı?”

“Konu o değil,” dedi adam. “Sadece kaşındı.”

“Kaşınıyor mu?” Adam başıyla onayladı. “Neresi?”

“Burnumun yan tarafı. Sağ yanı.”

“Kaşınamı ister miydin?”

“Yapar mıydın?”

“Belki dilinle uzanabilirsin oraya.”

“O kadar uzun değildir.”

Kız güldü. “Bir şeyler mi karıştırıyorsun? Kurtulmaya mı çalışıyorsun?”

“Sanmam,” dedi adam. “Bu sandalyeye gerçekten bağlıyım.”

“Biliyor musun, meditasyon yapsan, bu kaşınmalarla nasıl başa çıkacağını bilirdin.”

“Nasıl?”

“Zihnini boşaltıyorsun,” dedi kız.

“Anlıyorum.”

“Ve bir şey düşünecek olursan, nefes alıp verişine yoğunlaşıyorsun.”

“İşe yarıyor mu?”

“Sen söyle.”

Noel dönüp masanın çevresinden dolanıp pencereye yürüdü. Karda kulübenin arkasına doğru giden iki izi görebiliyordu ama Norman da Warren da ortalarda yoktu. Birden kendini çok yalnız hissetti. “Bütün bunlar nasıl oldu bilemiyorum,” dedi hafifçe. “Böyle uzaklarda karanlık bir mutfakta duruyorum, elimde şu silah var, Bianchi Lightning kabzası olan, sen de orada öyle oturuyorsun. Hiç *bilemiyorum*. Bunu yapıyorum çünkü Norman’ı seviyorum ve çünkü eh, kaçmaya *gerçekten* ihtiyacım var.” Dönüp masanın arkasındaki adama doğru baktı. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor

musun?”

“Evet, biliyorum. Buralarda yaşayan herkese olur. Kışlardan, ışıktan.”

“Sana hiç oldu mu?”

Adamın başı bir an geri yattı. “Oldu, evet.”

“Gerçekten mi? Yoksa *öylesine* mi söylüyorsun?”

“Oldu, gerçekten. Bir kez.”

“Ne zaman?”

“Birkaç yıl önce.”

“Gerçekten mi?” dedi kız. “Yani, *gerçekten* mi?”

“Evet, gerçekten. Karım gittikten sonraydı. Uzun süre çekip gitmeyi, güneyde bir yerlere gitmeyi düşündüm. Buranın yaşaması çok zor bir yer olduğunu fark ettim.”

Noel masayı dolandı. “Yalnız mıydın?”

“Evet,” dedi.

“Ve gitmedin, tek başına?”

“Hayır, gitmedim.”

“Tek başına olduğundan mıydı?”

Adanı bir an bunu düşündü. “Evet, öyle. Çünkü nereye gitsem aynı olacağını biliyordum.”

“Yalnız olacaktın.”

“Evet.”

“Biliyor musun nesin sen?”

“Yo. Ne?”

“Sen kusursuz yabancısın.”

Noel silahı masanın ortasına bıraktı ve adamın sandalyesine doğru yürüdü. Adamın yüzünü, tabancanın kabzasının çarptığı yere dikkat ederek elleri arasına aldı ve adama doğru eğildi.

Önce, Del tamamen hareketsiz kaldı. Bir şekilde bunun olacağını biliyordu. Ne kadar zamandır bildiğini bilmiyordu ama kız yüzüne doğru eğilince, bir rahatlama hissetti. Gençken genellikle tersi olurdu; o, kızı öperdi, kızın bunun olmasını beklerken neler çektiğini hiç düşünmemişti. Noel'in ağzı onunkini kaplamış ve bastırıyordu; kızın, yüzünü onunkine bastırmasında hem bir cüret hem de bir yalvarma vardı. İkisi birden “Beni kabul et,” der gibiydi. Kız diliyle ağzını açmaya çalışırken, adam kızın ağzının ıslaklığının ve sıcaklığının onun ağzını doldurduğunu hissediyordu. Birazcık tuz ve belki hafif bir tavuk suyu tadı vardı. Ve kız birdenbire sanki bütün bunları, onun bu tadı anlama çabasını bozmaya çalışır gibi, adamı sert bir şekilde öpmeye başladı, başını çevirdikçe yanağı önce adamın çenesinin üstüne yayılıyor sonra burnuna bastırıyordu. Dudaklarını adamın dilinin çevresine kapatarak, adamın başına tırmanmak ister gibiydi; sonra adamın dilini yakalayıp emerek ağzının içine aldı, gittikçe daha derinlere çekip ağrıyınca kadar emdi adamın dilini. Adam geri çekilmek, kızı durdurmak üzereydi ki kız onun dilini bıraktı ve ağzını iyice açarak adamın dudaklarını bir araya getirdi. Onları sıkıştırdıktan sonra, dilini üzerlerinde, onları kapatıp mühürlemek istercesine gezdirdi.

Ve sonra başı bir anlığına geri çekildi. Yüzleri hala öyle yakındı ki adam, kızın nefesini hissedebiliyordu, artık uzun dalgalar halinde, ciğerlerinin her boşalışında hafif bir titremeyle birlikte gelen nefesini.

Kızın yüzü yine adaminkine yaklaştı, göğüsleri adamın göğsünü saran iplerin üstüne yayıldı ve adamı bir kez daha, hızla öptü ve doğruldu.

Karanlıkta ona doğru bakarken, yalnızlıkla ilgili bir şeyler söylemek istedi Noel. Yalnız olmanın ne demek olduğunu gerçekten bildiğini anlamasını sağlayacak bir şey. Adamın bir daha yalnız olmamasına yardım edecek bir şey.

Sonra Şerif, bu kusursuz yabancı, “Sağ ol,” dedi.

Adamın anladığından emindi kız. “Umarım dargın falan değilsindir.”

“Hayır, değilim.”

“Sen çok *yalnızsın*,” dedi kız. “Ama aldırıldığını sanmıyorum.”

“Çoğu zaman, hayır.”

Ateşten gelen ışık azalmıştı ve kız adamın yüzünü güçlkle görebiliyordu. Ama fark etmiyordu. Orada olduğunu biliyordu. “Bu bir tür meditasyon.”

Başını kaldırarak, “Sanırım öyle,” dedi adam.

Norman kulübenin dışına çıkınca, ağabeyinin duvar boyunca uzanan izlerini takip etti; fakat bir şeyler olmuştu. Karda her şey görülüyordu. İzler binanın köşesini döner dönmez durmuştu ve kar büyük bir alanda bozulmuştu; oradan da geniş bir iz, bayır aşağı, nehre doğru iniyordu. Daha yakından bakmak için eğilen Norman, ay ışığında siyah görünen kanı fark etti.

Dizlerine kadar yükselen toz gibi taze karlara bata çıka, kulübeden uzaklaşan izleri izledi. Tepeden aşağı nehre doğru inen izleri, iki belki de üç çift ayak bırakmıştı. Tepenin eteğine yaklaştığı zaman yaya köprüsünü ve barakayı gördü. İzler, kısa süre önce açılarak, önündeki karı yay şeklinde temizlemiş olan baraka kapısına kadar gidiyordu. Ağabeyine seslenmeyi düşündü ama ağaçlara çarpan rüzgar öyle kuvvetliydi ki bu mesafeden sesinin duyulmayacağını düşündü. Şerif olmasaydı, silahı da yanında getirebilirdi.

Köprüyü geçip barakaya giden izleri takip etti. Eldivenli elini kapı tokmağına koydu -bir geyik boynuzunun yumuşak eğimiydi bu- bir an duraksadı, sonra kapıyı çekip açtı. Baraka en fazla on metre kareydi ve içerisi kör karanlıktı. İçeri bir adım atınca ayağı bir şeye çarptı, aşağı bakınca yerde yatan bir çift bacağı zar zor seçti. Bakmak için çömelince, dışarıdan bir ses, karda hızlı bir hareketlenme, barakanın her

iki yanında koşturmalar duydu. Tam arkasına döndüğü sırada darbe başının sağ yanına indi.

Del mutfak penceresinden dışarı bakan Noel'i seyrediyordu. Kız başparmağının tırnağını kemiriyordu ve birkaç dakikadır hiçbir şey söylememişti.

"Noel, dışarıda bir şeyler dönüyor."

"Bunu *biliyorum*." Sesi titriyordu.

"Ne yapmak istiyorsun?"

Pencereden çevirmiyordu başını. "Bilmiyorum."

"Bir öneride bulunabilir miyim?"

Yavaşça nefesini verdi kız. "Ne?"

"Bence senin Lorraine'i kaldırman ve arabana binip gitmen gerekiyor."

Noel başını ona doğru çevirdi. Şöminedeki odunlar artık sadece kor halindeydi ve adam kızın yüzünü güçlükle seçebiliyordu; ama kızın saçı, başının sol yanına kıvrılmış soluk sarı bir yay çizmişti. İçerisi soğumaya da başlamıştı; ve adam, pencereden süzülen ayışığı altında kızın nefesini görüyordu. "Öyle mi düşünüyorsun?" dedi kız sonunda.

"Evet. Onu buradan uzaklaştır."

"Neler olup bittiğini anlamıyorum... neden geri *dönüyorlar*... neden ışıklar *yanmıyor*... bu *öyle*..."

"Biliyorum. Ama bir karar vermek lazım. Lorraine'i buradan götürmelisin."

"Norman olmadan gidemem."

"Gidebilirsin. Birinin gelip seni götürmesine ihtiyacın var sanıyordun. Ama artık tek başına da gidebileceğini biliyorsun." Kız bir şey söylemedi ama nefes alıp verişini duyuluyordu. "Çık git, Noel."

“Çıkıp gideyim mi? Uzun zamandır *çıkıp gitmek* istiyordum.” Gökyüzündeki bir şeyi seyredencesine hafifçe başını kaldırdı. Bir elini cama dayayıp parmaklarıyla camda trampet çaldı. Sonra birden kollarını kavuşturdu. “Eğer ben gidersem, sana ne olacak?”

“Eh, beni çözmeni dilerdim.”

“Evet, tabii. Ve sanırım silahı da sana vermemi istersin.”

“Yo, sende kalsın, istersen. Ama beni çöz. Sadece bunu yap, tamam mı?”

Kız yanından geçip görüş alanından çıktı. Adam kızın ayak seslerinin Büyük Oda’da hızla gezinmesini dinledi, bir ara durup yön değiştirdiler ve sonra ayak sesleri mutfığa döndü. Adamın arkasında durdu. Nefes alışması daha da duyulur hale gelmişti, astım olabileceğinden şüphelendi adam. Kaç tane hap almış olduğunu da merak etti. Hapları arka arkaya, fazla gözle görünür bir etkisi olmadan alıyordu, tıpkı Warren’ın içki içişi gibi. Sıradan insanların, ani, dramatik bir değişim geçirmeden böyle devam etmesi alışılmadık bir şeydi, ya bayırlardı ya da bazı durumlarda tamamen kendilerini kaybederlerdi. Birçok kez Del, çağrıldığı evde, ötekinin -o kadar ileri gitmemiş olanın- kısaca, “Gayet iyiydi, sonra birden böyle oldu, aniden çöktü,” dediğini duymuştu.

Kız tekrar mutfığa dönünce adam sordu, “Lorraine hala uyuyor mu?”

“Derin uykuda.”

“Belki uyanmaz bile. Onu kucağında çıkar.” Bekledi ama kız bir şey söylemedi. “Sen düğümü çöz yeter,” dedi. “Beni paket halinde bırak, istersen. İçinden kurtulurum ama vakit alır.”

“Houdini gibi mi?”

“Tabii,” dedi. “Sana arabaya ulaşıp yola çıkmak için yeterince zaman kazandırır.”

“Ama dışarıda biri var. Değil mi?”

“Bir şeyler oluyor, evet.”

“Arabaya kadar gidemeyebilirim.”

“Norman’la Warren kulübenin arkasından çıktılar. Eğer ön kapıdan çıkıp yola inersen sorun çıkmaz. Yirmi metre sonra seni buradan kimse göremez.” Başını çevirdi ve telaşsız bir sesle, çok hafifçe konuştu. “Sen şimdi git, buraya hiç gelmemişsin gibi olsun. Norman’ı hiç görmedin. Ben seni hiç görmedim. Bu işle hiç alakası yok.”

“Bunlar olmadı yani.”

“Doğru,” dedi adam.

“Ama *oldu*.”

“Bunun önemi yok şimdi. O kadar önemli değil.”

“Ne yani? Kuzey Eicher’a geri mi döneyim? Motelde geçirdiğim o gecelere?”

Adam başıyla onayladı. “Biliyorum, biliyorum. Belki kısa bir süre için. Ama gideceksin. Çok geçmeden. Kurtulacaksın, Noel. Konu baban, biliyorum. Ondan kurtulacaksın.”

“Sen bilemezsin,” dedi kız. “Onun neler yapabileceğini bilemezsin.”

“Ama senin kendi başına kurtulacağını biliyorum. Bebekle birlikte. Bu işin en iyi yolu bu, kendi başına yapmak. Ama önce buradan kurtulman lazım. Noel, bu hataydı, tamamen kötü bir fikirdi.”

Del bekledi. Kolları ağrıyordu ve sol kürek kemiğine kramp girmişti. Daha ne kadar hareketsiz kalabileceğini bilmiyordu.

Warren önce nerede olduğunu anlayamadı ama olanlar aklına gelmeye başlayınca, nehrin karşısındaki barakaya sürüklendiğini hatırladı. Bu sıradan bir bayılma değildi. Sarhoş olduğunu biliyordu ama başındaki ağrı, özellikle de kafatasının arkasındaki, en kötü akşamdan kalma halinden daha beterdi. Etraf karanlıktı ve soğuk tahta zeminde yatıyordu. Yalnız değildi, hemen sağında biri daha hareketsiz yatıyordu; ve yukarıda, arka tarafında birinin nefes aldığını duyabiliyordu. Hayır, belki de iki kişiydiler ve birinin nefesinde tanıdık gelen bir hırıltı vardı.

Bir kibrit yandı. Alev, tavandan sarkan bir feneri yakan eli aydınlattı. Baraka açık havada bekletilmiş tahtalarla ve beşe onluk kirişlerden sarkan oltalarla doluydu. Sırtüstü yuvarlanınca, Warren yanında Norman'ın yattığını gördü. O zaman başlarının belada olduğunu, sanki yıllar önce tasarlanmış ve o zamandan beri onları bekleyen, böyle bir kış gecesinde, böyle bir yerde onları bekleyen bir durumla karşı karşıya olduklarını anladı ve başının zonklamasına ve üşümüş olmasına rağmen, bunun korkusunu göstermeye yardımcı olmayacağını anladı.

Gözlerini kaldırıp da, Pronovost'u, barakanın arka duvarı boyunca uzanan bir bankta oturmuş görünce şaşırmadı. Yanında bacaklarını ayırarak oturmuş, ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturmuş olan Woo-San vardı. Warren onları baş aşağı gördüğü için, ağızları tuhaf görünüyordu, kenarları yukarı kıvrıktı ama bir neşe ya da mizah ifadesi taşıyorlardı.

Woo-San paltosunun cebinden bir sigara paketi çıkartıp Pronovost'a tuttu.

“Hey,” dedi Warren. “Bana da bir tane ver.”

Woo-San aldırmadı. Pronovost'la birlikte sigaralarını yaktılar ve baraka tütün koktu. Warren doğrulmaya davran-
dı.

Ucu kesilmiş bir beysbol sopasını dizlerinin arasında tutan Pronovost, "Sakin ol," dedi. Sopa eskimişti ve balıkları öldürmek için kullanılıyordu.

Warren, sırtı beşe onluk kirişlerden birine dayanıncaya dek yerde kaydı. Norman'ın kafasından kan sızmış ve boy-
nundan aşağı inmeden önce sağ kulağında birikmişti. "Onu öldürdün mü?"

"Sanmam," dedi Pronovost. "Sana daha sert vurdum. Paltosunu giydiğin için senin o polis olduğunu sandım. Baş-
lığı da çekince iyice tanınmaz hale gelmişsin, o yüzden sana iyi bir geçirdim." Paltosunun iç cebine uzandı ve bir matara çıkardı; matara deri kaplanmış gümüşlendi, eski ve pahalı görünüyordu. Kapağını açıp bir yudum aldı, Woo-San'a ik-
ram etmeden hemen ortadan kaldırdı. Viski kokusu sigara dumanına karıştı.

"Burası soğuk," dedi Warren. "Biraz alkol iyi gelirdi."

"Bu lamba ürpertini alır," dedi Pronovost. Olabildiğince dostça.

Pronovost'un olayı buydu: içindeki emlakçı, müşterilerle anlaşabilmesini sağlıyordu ve çok geçmeden, bir ev ya da bir arazi parçası gösterdikten sonra, görüşme bittikten sonra, onlar onu düzmeye fırsat bulamadan onları becermeyi nasıl arzuladığını açık biçimde sergiliyordu. Müşterilerini böyle görüyordu: balık gibi. Yemi tak. Oltayı at. Balıkları sudan çıkar. Ucu kesik bir beysbol sopasıyla kafalarını ez. Sonra temizle, pişir ve ye. Pronovost yakalayıp da bırakan türden bir balıkçı değildi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Warren.

“İyi soru,” dedi Pronovost. “Şerif’in paltosunu giyen sen olduğuna göre, anlaşılan o hala orada, Noel ve bebekle birlikte. Ben önce onu resimden çıkarırız, diye ummuştum. Onun yerine ikinizi avladım, yani işin bu kısmı düşündüğünden kolay oldu.”

“Hangi kısmı?”

Pronovost öne eğildi, boğazını temizledi ve yere okkalı bir tükürük savurdu. “İki kardeşi yakalama kısmı.” Bir an Warren’ı inceledi. “Asıl soru kimin buradan çıkıp gideceği. Yo, yo... sana asıl soruyu söyleyeyim, Warren. Şerif’i buraya getirerek ne elde etmeyi umuyordun? Kardeşini yakalayıp hapse geri götürmesini mi?” Arkasına yaslandı ve sigarasından bir nefes aldı. “Yoksa daha büyük hedeflerin mi vardı?”

“Bu dallamanın içerde olması gerek,” dedi Warren.

“Bu doğru,” dedi Pronovost. “Haas kardeşlerde kardeşlik bağı yoktur, değil mi?” Woo-San’a dönüp hoşnut bir biçimde konuştu, “Bütün bunlar sen bizim şirin köyümüze gelmeden önce oldu ama kızımın bununla evlenmeden önce şununla nişanlı olduğunu biliyor muydun? İşte gerçek bir kardeş. Herifin hapse gitmesi zaten yeterince kötüyken, bu herifin bir de ağabeyiyle manitasının evlenmesini düşünmesi gerekiyor.” Tekrar Warren’a dönerek, “Buna ne deniyor, Haas, kardeş sevgisi mi?” dedi Pronovost.

“Hayır, “dedi Warren, “daha çok motivasyon konusu. Bu, kardeşimin firar etmesini sağladı.”

“Ne bu, aile gururu mu?” diye güldü Pronovost. “Eh, en azından o bir şeyde başarılı olmuş. Bu senin söyleyebileceğin bir şey değil.” Woo-San’a döndü yine. “Warren ise birkaç yıl içinde evliliğinin içine etmeyi başardı. Kardeşinin hapse kalmayı becerdiği süre kadar bile devam ettiremedi. Bilemiyorum, belki de öteki türlü olmalıydı; Warren hapse

girmeli ve Norman kızıyla evlenmeliydi. O zaman böylesine soğuk, lanet bir gecede buralarda olmazdık.”

Woo-San sigarasını bankta söndürürken başını onaylarcasına yavaş yavaş salladı. “Öyleyse biz ne yapacak şimdi onlarla?”

“İşte, ortak, sorun bu,” dedi Pronovost. Sigarasını yere attı ama zahmet edip söndürmedi. “Bir bakıma her şey kulübedeki Şerif’e kalıyor.” Warren’a bakarak, “Neler oluyor orada?” dedi.

“Kontrol altına alındığını söyleyebilirim. Norman çoktan kafasına tabancayı geçirdi.”

“Öyle mi?” dedi Pronovost, şaşırmış, hoşnut bir sesle. “O zaman belki de akli başında davranır.”

Noel, Del’in sandalyesinin arkasında dururken, öpüşmelerini düşündü. Onu şaşırtan şey adamın geri çekilmemiş, bir şekilde karşı koymamış olmasıydı. Adamın bundan gerçekten hoşlanmış olduğuna ikna olmuştu. Seks o kadar tahmin edilemez bir şeydi ki. Sanki insan başka biri oluyordu. Bir yerde, insanın orgazm olurken gerçekte neyse ona dönüştüğünü okumuştı. Ama çoğu erkeğin, kendi olmaktan vazgeçtiğini düşünüyordu; acilen işin sonuna varmak isteyerek kıvranan bedenlere dönüşüyorlardı. Hırlıyor, inliyor, hamle ediyor ama boşalmaktan başka bir şey elde etmemiş görünüyorlardı. Belki de erkekler bundan ibaretti. Fakat Norman’la küvette olmaktan hoşlanmıştı çünkü onun boşalmasından daha fazla bir şeyler görmüştü. Adam sessizdi, gözleri kapalıydı ve gelmeden önceki birkaç saniye, yüzü daha önceki, hapse gönderilmeden önceki haline dönmüş gibiydi. Adamın parmakları içine girerken kız, kendisi, *bu* kendisi olmayı bırakmıştı. Parmakları, kıza, sanki hatırlamaya çalış-

şır gibi dokunmuştu, Şerif'in öpüşe verdiği yanıt da böyleydi, sanki hatırlamaya çalışır gibi.

"Bir karar verdim," dedi kız.

"Anlıyorum."

"Hiçbir yere gitmemeye karar verdim. Norman'ı bırakıp kaçmayacağım." Adam bir şey söylemedi. "Bana inanmıyorsun."

"Elbette inanıyorum, Noel. Eğer doğru kararın, akıllıca şeyin bu olduğuna inanıyorsan."

"Ne demek, *akıllıca*?"

"Akıllıca. Bilirsin, zekice."

"Benim pek akıllı olmadığımı düşünüyorsun, değil mi?"

"Böyle bir şey mi söyledim?"

"Hayır," dedi kız, "ama kastettiğin bu."

"Doğru değil, Noel. Hiç doğru değil. Benim dediğim şeyi başka yere çekiyorsun."

"Öyle mi?" Bir an onun kafasının arkasına baktı. Adamın dönüp de onu görebilmek için serbest olmayı istediğini biliyordu. "İnsanlar motel bürosuna gelip benimle cahilmişim, sanki okuma yazma bilmiyormuşum gibi konuşuyorlar." Güldü. "Sonra kadının kocası 'Bu motelde havuz felan yok mu?' gibi bir şey söylüyor. Bana zekadan bahsetme."

Adam bir şey söylemedi. Kabul yerine geçti sessizlik. Kız onun önüne geçip şöminenin yanındaki sehpadan aldığı cep telefonunu uzattı. "Ben kalıyorum. Fakat yardıma ihtiyacımız var."

"Peki, Noel. Ama önce beni çöz."

"Bundan emin değilim... kusura bakma."

"Bak, omuzlarımdan aşağısı tutmuyor artık."

“O zaman bu silahın sana pek yararı olmayacak,” dedi kız.

“Niye, Noel? Dışarda kim var biliyor musun?” Kız yanıt vermedi. “Biliyorsun, değil mi. Ben de biliyorum.” Kız başıyla onayladı. “Evet, ikimiz de dışarda kim var biliyoruz. Baban, seni takip etmiş olmalı. Ya da belki de beni takip etti. Bilmiyorum. Ama bir şekilde senle Norman’ın gidebileceği o kadar yer arasından, buraya geldiğinizi bulmuş. Bilemiyorum ama dışardaki o.”

“Dışardakiler onlar, evet.”

“Onlar?” dedi Del. “Beraberinde biri mi var?”

“Woo-San. Bak o gerçekten akıllı, gerçekten zeki, İngilizcesi kusursuz olmasa da. Peki biliyor musun niye oradalar?”

“Hayır.”

“Tamam, bakalım ne kadar zekiymişsin,” dedi kız. “*Junbu* ne demek biliyor musun?” Adanı başını iki yana salladı. “Evet, bak, o kadar da akıllı değilmişsin, değil mi? Ve unutmayalım ki şu sandalyede bağlı olan da sensin. Şimdi, birçok Asyalı *junbu*’ya inanıyor, yani bir hayvanı yerlerse, onun fiziksel ve ruhsal niteliklerine sahip olacaklarına. UDCA¹¹ ayının safra kesesinden geliyor. Bin yıldır her çeşit şeyi tedavi etmede kullanılıyor. Ciğer, safra kesesi, mide sorunları. Ağır yanık ve kırık kemikleri olan insanları tedavi için. Sarılık, hepatit, siroz, diyabet, yüksek kan basıncı, kalp hastalığı. Hatta diş ağrısı ve hemoroit. En iyisi de, inanılmaz bir afrodisyak sayılıyor.”

“Bütün bunları Woo-San mı anlattı sana?”

“Tam değil. Başka yerlere de baktım. Motelde çoğu gece

11 Ursodeoksikolik asitin kısaltması. (ç.n.)

kitap dergi falan okumak, nette gezinmek için bir sürü vakit oluyor.”

“Bu da zekice bir vakit geçirme yolu.” Gülümsedi, kız da gülümsedi. “Yani, güzel, elimizde UDCA ve *junbu* var. Bana Woo-San’dan biraz daha bahset.”

“O onları anlıyor, onları bizim göremediğimiz bir biçimde görüyor.”

“Onları? Ayıları mı?”

“Yaklaşıyorsun,” dedi. “Ayılar, ölü ya da diri. Ona göre, derin biçimde ruhsallar. Ve işin para kısmı da var.”

“Bu para kısmı nasıl?”

“Bir ayının safra kesesi, bin dolardan fazla ediyor, burada yani ABD’de ya da Kanada’da. Sanırım Woo-San daha çok Vancouver yoluyla satış yapıyor, mektup ve telefonların çoğu oradan geliyor. Aynı kese Asya’da daha da fazla ediyor. Sokakta kokainden daha büyük değeri var. Bunu da bir dergide okumuştum. Onları ülkeye sokma yollarından biri ne biliyor musun? Hurmalar. Onları kahrolası *hurma* kutularına koyuyorlar ve eğer ne aradığını bilmiyorsan kolayca sokuyorlar. Anlıyorsun ya, Asya’daki ayı nüfusunu tüketmişler, o yüzden buralara el atıyorlar. Yasalara gelince, burada ve Kanada’da yasaların önemi yok. Yakalansan bile kısa bir mahkumiyet ve hafif bir para cezası alırsın. Acayip organizeler ve işin bir kısmı, uyuşturucu satan kişileri de içeriyor. Bunu gerçekten bilmiyorum ama Woo-San’ı şehirde sorunla karşılaştığı için bu işe girmiş bir uyuşturucu lordu olarak düşünmek hoşuma gidiyor. Sanki burada sürgündeymiş gibi. Ama onda beni asıl korkutan bu ruhsal şey. Ayılar kutsal ve o da anlıyorsun ya, kültürü ya da ne haltsa onun uğruna bir tür misyondaymış gibi hissediyor kendini.”

“Yardıma ihtiyacımız olacak,” dedi adam. “Eğer beni çözmeyeceksen, en azından bir telefon aç da buraya birilerinin gelmesini sağlayalım.”

“Kimin?” Noel pencereye yanaşıp elindeki telefona baktı. “Çok karanlık. Sayıları göremiyorum.”

“Sağ alt köşedeki düğmeye bas yeter, tekrar çevirme düğmesine. Seni benim yardımcıma bağlar.”

Noel düğmeyi bulup bastı. Telefonu kulağına yerleştirip birinin ikinci çalışta telefonu açmasını dinledi. Bir kadın konuştu, “Evet?”

Noel, Del’e dönüp güldü. “Yardımcın bir kadınmış. *Ne hoş.*”

Liesl telefonda kızın sesini duydu, sonra arkadan Del'in "Kahretsin, bu yanlış numara. Ver onu bana," dediğini işitti.

Kız konuştu, "Şerif yardımcısıyla mı görüşüyorum?" Hat temiz değildi; parazit ve gidip gelen elektronik bir uğultu vardı, o yüzden kızın sesi önce ergenlik çağında bir kız gibi çıkıyordu ama Liesl bu seste başka bir şeylerin de olduğunu düşündü. Daha yaşlı. Belki korkmuş. İçten olmayan. Cilveli.

"Bırak Şerif'le konuşayım," dedi Liesl.

"İsterdim ama şu anda kendisi bağlı."

Liesl'in gözlerinin önüne bir görüntü geldi: Bir fahişeyle Sault Ste. Marie'de bir motel odasına kapanmış, sarhoş, orta yaşlı bir adam. Telefonu kapatmayı düşündü.

"Liesl," dedi Del, yüksek sesle, biraz uzaktan, "Monty'yi aradığını sandım."

"Monty kim?" diye sordu kız, sesi yer yer parazite kapılıyordu.

"Noel," dedi Del, sesi neredeyse bir baba gibi çıkıyordu, "bırak onunla konuşayım."

Bir yanıt gelmedi ve parazit kayboldu. "Noel?" dedi Liesl.

"Peki. Sağa doğru iki adım attım... beni duyabiliyor musun şimdi?"

“Evet. Neler oluyor?”

“Sen Şerif Yardımcısı değil misin?”

“Bırak, Del’le konuşayım.”

“Sen yardımcısı değilsin, değil mi? Nesin sen, Şerif’in *karısı* mı?”

“Hayır, karısı değilim.”

“O zaman belki de kız arkadaşısın?” Güldü. Sarhoş gelmiyordu sesi, sadece hoppa ve gergindi. “Ne kadar iyi öpüştüğünü biliyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum. Bırak da şu öpüşme ustasıyla biraz konuşayım.”

“Del, senden pek hoşnut değilmiş gibi geliyor sesi.” Noel kıkırdadı. “Adın ne?”

“O benimle konuşmak istiyor,” dedi Del. “Şimdi uzat şunu bana.”

“Adın ne?” diye sordu Noel. “Biriniz bana...”

“Adım Liesl.”

“Görüyorsun ya, ortalık kafiye kaynıyor. Noel. Ve Del. Liesl, Noel, Del.”

“Kapat şunu,” dedi Del yüksek sesle, “Monty’yi bul. Ona elli kilometre kuzeyinde olduğumuzu söyle, şeyin...”

Bir an sessizlik oldu ve Liesl, “Neler oluyor?” dedi.

“Durumu kontrol altına aldım,” dedi Noel. “Yol tarifi yapmadan önce, biraz açıklama istiyorum.”

“Ben de,” dedi Liesl. “Ne bok oluyor?”

“Sana söyledim. Del bağlı. Ve şu anda ona bir silah doğrultmuş durumdayım.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır, şaka yapmıyorum. Bu onun silahı ve aleti biraz tutsan, ağırlığı bir *ton* oluyor. Şimdi *senin*, *Şerif’le* ilişkinin

ne olduğunu bilmek istiyorum. Karı koca mı? Kız arkadaşı mısın? Yoksa *el altındaki* kadın mısın?”

“Hiçbiri değil.”

“Ah *tabii*. *Tekrar* aramaya basıyorum ve telefona *sen* yanıt veriyorsun. Bunlardan biri olman lazım.”

“Şu silah konusu ve bağlı olmak, bunlar gerçekten doğru mu?”

“Evet. Ama onu ben bağlamadım. Ve emin ol başına da *ben* vurmadım.”

“Yapacağına inanmazdım zaten ama silahı indirebilirsin.”

“Eğer karısı ya da kız arkadaşı değilsin, kimsin sen? Ona ne olup olmadığı seni ne ilgilendiriyor? Yani, bu heriften *hoşlanıyor* musun?”

Ağır bir parazit dalgası geldi ve Liesl, “*Kıpırdama... seni duyamıyorum,*” dedi.

Parazit kayboldu. “Ne dedin?”

“Ondan hoşlanıyorum, dedim.”

“Bu *harika*,” diye fısıldadı Noel. “Bunu ona söyledin mi? Biliyor mu?” Telefonu ağzından uzaklaştırdı. “Eh, Şerif, sen Liesl için ne hissediyorsun?” Yanıt gelmedi ve bir süre sonra Noel, “Bir şey söylemiyor. Güçlü sessiz tip bu da. Bu herifler için, işte, *açılmak çok* güç olur.”

“Bunun için mi aradın?” diye sordu Liesl. “Bir tür uzak mesafe çöpçatanlık servisi vermek için mi?”

“Bu hiç fena fikir değil! Şu dokuz yüzlü numaralardan bir tane alıp gece yarısı televizyonunda tanıtabilirim. Herhalde malı götürürüm. Adını da İsimsiz Çöpçatan falan koyarım. ‘Selam, adım Michelle ve yalnızım.’ Ne dersin?”

“Şerif Yardımcısı’nı aramaya çalışıyordunuz çünkü bir sorunuz vardı, derim.” Noel yanıt vermedi ama hat artık daha iyiydi ve Liesl onun nefesini duyabiliyordu. Bu hoppa-
ca şakalaşmanın korkuyu gizleme çabası olduğunu anladı.
“Söyle bana, Noel. Neler oluyor orada?”

Uzun bir sessizlik oldu. O kadar uzundu ki Liesl hattın kesildiğinden korktu. Tam konuşmak üzereydi ki Noel,
“Babam bizi buldu,” dedi. Şimdi kızın sesi çok zayıf, kısıktı.

“Buldu mu?”

“O ve Woo-San, Norman ile Warren’ı dışarda bir yerde tutuyor.”

“Norman,” dedi Liesl. “Norman’ı mı yakaladı?”

“Norman’ı tanıyor musun?”

“Karşılaştık.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Noel. “Kıskanmalı mıyım?”

“Hayır, tam bir beyefendiydi.”

Bir süre sonra, “Biliyorum, gerçekten öyle olabiliyor,” dedi Noel.

“Babam onları dışarda tutuyor, derken ne demek istedin? Nerenin dışarısında?”

“Buranın, kulübenin.” Kızın sesi çok uzak ve korkmuş geliyordu artık.

“Gelip yardım etmek istiyorum. Noel, beni duyuyor musun? Geliyorum.”

“Tamam. Yalnız mı? Yoksa yardım mı getiriyorsun?”

“Bana nerede olduğunuzu söyle.”

“Çabuk,” dedi Noel. “Tarif istiyor.” Del’e soruyor gibiydi.

“Kuzey Eicher’in kuzeyindeyiz,” dedi Del. “Laughing Pike Yolu’ndan elli kilometre kadar, neredeyse Superior

Gölü'ne dek git. Eski bir kesim kampı var, yolda giderken tepelerde eski bir bıçkılıhan göreceksin. O zaman yaklaştığını anlarsın. Kulübe yolun sağ yanındaki bir bayırın üstünde.”

“Geliyor musun?” diye sordu Noel.

“Evet,” dedi Liesl. “Geliyorum.”

Klik ve sonra bir çevir sesi geldi.

Liesl, Monty'yi aradı. Saat dört buçuktu ve adam derin uykundaydı. “Del'den haber aldım,” dedi. “Peşinden gitmemiz gerekiyor. Sorun çıkmış.”

“Tamam, neredeymiş?”

“Dinle, ben de gelmek istiyorum.”

“Bana nerede olduğunu söyle.”

“Hayır, Monty. Beni al. Buraya gelince söylerim sana.”
Telefonu kapattı.

Norman yan dönmüş bir halde, gözleri kapalı, hareket edip edemeyeceğini bilemeden yatıyordu. Kafasına vurduklarını biliyordu ve iki tür soğuk hissediyordu: tahta zemin-den gelen soğuk ve başının sağ yanını kaplayan ıslak soğuk. Sağ kulağı tıkanmıştı ve bunun pıhtılaşmaya başlayan kan olduğunu tahmin ediyordu. Yine de etrafı yeterince duyabiliyordu ama sesler gelip gidiyordu.

Bir ara belki de hala hapisteyim, bu sesler iyi hallilerden geliyor diye düşündü. Azıcık olsun uyumaya çabaladığı zamanları anımsadı. Kışlada olmak gibiydi bu; orada düzine-lerce mahkum vardı ve ortalık nadiren tam anlamıyla sessiz olurdu. Gece yarısı bile birileri hala horluyor, konuşuyor,

attırıyor falan olurdu. Sürekli gürültü olurdu, o yüzden o da gürültüye kulaklarını tıkamayı öğrenmişti.

Ama içerde değildi ve bir süre sonra seslerden iki tanesini tanıdığını anladı: Warren ve Pronovost. Üçüncü sesi tanı-mıyordu. Adam ara sıra konuşuyordu ve ancak bir ya da iki sözcük söylüyordu. Norman'ın çıkaramadığı bir aksanı vardı.

“Kardeşin hapiste uslu uslu oturup cezasını dolduramaz mıydı sanki?” Pronovost’un sesinde Norman’a hiç güven vermeyen o rahatlık, o ince mizah vardı.

“Bana bak, ortaya çıkması benim de pek işime gelmedi,” dedi Warren.

“O geldi Noel ile kız için mi?” diye sordu üçüncü adam. Norman bu kez çıkardı: Asyalı.

“Evet,” dedi Warren. “Kızım için.”

“Benim de torunum.” Pronovost duraksadı ve bir kapağın açılması ve bir sıvının çalkalanması seslerini viskinin keskin kokusu izledi. “Bunu Noel’le birlikte planlamış ol-malı,” dedi. “Hiç fark etmemiştim, ya sen? Çok iyi sakla-mış.”

“Planladılar mı bilmem,” dedi Warren. “Ne boksa fark etmez. Önemli olan Norman’ın geri gelmesi ve kızın da onunla gitmesi. Onunla gitmek *istedi*.”

“Öyleyse o da biliyor...”

“Bildiğini sanmıyorum,” dedi Warren.

“Noel, ona anlatmıştır.”

Warren hemen yanıt vermedi. Konuştuğu zaman çok tedbirliydi. “O da bu bıçkıhanede neler olup bittiğini ger-çekten bilmiyor ki.”

“Belki,” dedi Pronovost ama sesi ikna olmuş gibi değildi. “Bahsettiğimiz, benim kızım ve inanın bir şeyleri gizlediği

zaman iyi gizler.”

“Benim de karım... hala,” dedi Warren, “ve bir şey sakladığı zaman *ben* bunu anlayabilirim.”

Tahtalar çatırdadı. Biri oturduğu yerde kımıldadı ve sonra Asyalı ses konuştu, “Neden siz buraya geliyordu?”

“Woo-San,” dedi Warren, “belki senin çevirdiğin dolapların içine etmeye gelmişizdir, ha?”

Norman gözlerini açtı ve sırtını duvara yaslamış olan ağabeyine baktı. Warren bir an için ona baktı ama sanki bir şey fark etmemiş gibi çevirdi bakışlarını. Norman küçükken ‘Sen Ölüsün’ diye bir oyun oynadıklarını hatırladı. Warren nedense Norman hala baygınmış gibi davranıyordu ve bu da Norman’ı kaygılandırdı. Pronovost’un neler yapabileceğini biliyordu ama bu Woo-San bir bilinmeyendi.

“Bütün bu olanları en başında çözmüştüm,” dedi Warren, Pronovost’a. Kendine özgü o özgüven saçmalığını kullanıyordu. Norman biliyordu ki bu, ağabeyinin aslında ya kararsız olduğunu ya da bir şeyden korktuğunu gösteriyordu. “Daha en başından bu olayın nereye varacağını anlamıştım,” dedi Warren. “Ve Pronovost, sen beni dinlemek istemedin. Unutma bunu. Sana Woo-San’la çevirdiğiniz bu işin yürümeyeceğini söylemiştim.”

“Bu doğru,” dedi Pronovost hoşnutlukla. “Bu konuda saygıyı hak ediyorsun.” Norman onun ayağa kalktığını duydu ve birden sırtına bir tekme indi. “Norman, artık numara yapmayı bırakabilirsin,” dedi Pronovost. Ona bir daha, daha da sert bir tekme indirdi.

Norman sağ yanını tutup nefes almaya çalıştı.

Pronovost, Warren’a doğru eğilip eldivenleriyle onun yüzüne vurdu. “Kalk *ayağa*.”

“Siktir!” Telaşlanan Warren yerden kalktı. “Nereye gidiyoruz?”

“Gidip kafasına silahı yiyen Şerif’le konuşmaya,” dedi Pronovost. “Belki de bu iş, basit bir iş anlaşmasına dönüşebilir.”

Warren yanağını yokladı. “Maki gibi herifler satın alınmaz.”

“Öyle mi?” Pronovost onu kapıya doğru itti. “Herkes satın alınır.” Güldü. “Ama kabul etmeliyim ki bu Şerif’in hamuru seninkinden çok farklı.”

Woo-San, Norman’ı gösterdi. “O ne olacak?”

Pronovost, Norman’ın önünde durup eldivenlerini giydi. Norman doğruldu ve sırtını beşe onluk bir kirişe dikkatle yasladı. “O ne olacak? Hapiste kalması en iyisi olurdu.” Pronovost, Woo-San’a dönüp gülümsedi. “Sen şimdilik gözünü ondan ayırma. Bir halt yemeye kalkarsa onu çığ çığ yersin. Anlarsın ya, suşi gibi.”

Warren kapıyı açınca içeri soğuk rüzgar ve kar doldu. Pronovost onun peşinden karanlığa çıktıktan sonra kapı güm diye kapandı.

Woo-San paltosunu açıp, kemerindeki uzun, deri bir bıçak kılıfını gösterip kendi dilinde bir şeyler fısıldadı. Bıçağın sapı kemiktendi. Woo-San’ın yüzü loş ışıktaki parıldı. Kar taneleri lambada erirken tıslıyordu.

Del, Noel’in, cep telefonuyla silahı mutfak masasına bırakmasını izledi, sonra kız sandalyenin arkasına geçip durdu. Kızın ellerinin düğümü çekiştirdiğini hissetti adam. “Bana bir şeyler anlat,” dedi. “Mahkemede, tanıklık ettin.”

“Doğru. Norman’ın beni bu kulübede, tam burada, bu

mutfakta dövdüğünü söyledim. Doğru dürüst duyamıyorum artık. Gerçeği söyledim, zaten o sırada öyle kızgındım ki onu hapse göndermek istiyordum. Raymond Yates'in kaybolmasıyla ilgili bir şeyler bildiğini reddetti ve beni Warren'la yakaladığından da *hiç* bahsetmedi."

"Buna mertlik denir."

"Eh, Norman sana böyle görünüyor. Ben hala, tüm bu olanlardan sonra beni sevdiğini anlamamıştım ta ki hapisten mektupları gelinceye dek. Bu düğümü de bir türlü açamadım."

Mutfak kapısı ardına dek açılınca adamdan uzaklaştı Noel. Mutfaka soğuk hava doldu. İlk giren Warren'dı, ardından kapıyı ayağıyla kapatarak Pronovost geldi. Kızına gülümse-di.

"Hey, onu bağıyor musun, Noel, yoksa serbest mi bırakıyorsun?"

Kız biraz önce yediği tırnağına baktı. "Norman nerede?" Dönüp Warren'ın göğsüne sert bir yumruk indirdi. "*Nerede o?*"

Warren kızı bileklerinden yakaladı ve kız kurtulmaya çabaladı.

"Kesin şunu, ikiniz de," dedi Pronovost.

"Koduğumun ipinden yeterince var," dedi Warren. "İkisini birden bağlayabilirim."

"*Baba!*"

Yatak odasındaki Lorraine'in ağlamaya başladığı duyuldu.

"Görüyor musunuz?" dedi Pronovost. "İkiniz çocuğu uyandırdınız. Git bak şuna, Noel."

Warren kızın bileklerini bırakınca, kız onu iteledi. Bir

anlığına Del'e baktı, sonra mutfaktan çıkıp Büyük Oda'yı geçerek Lorraine'in uyuduğu yatak odasına gitti.

"Tamam," dedi Pronovost, Warren'a. "Git ona yardım et."

"Ne?"

"Git Lorraine'e bak. Şerif'le konuşmak istiyorum."

Warren, Noel'in peşinden, çocuğun hıçkırma seslerinin geldiği yatak odasına gitti.

"Tanrım, nasıl da acıktım," dedi Pronovost. "Soğuktan. Enerji alacak bir şeyler lazım." Lavabonun üzerindeki dolabı açtı. Kraker, mısır gevreği ve hazır puding kutuları vardı orada. Cam bir kavanoz çıkardı. Masada Del'in karşısına oturarak, 9 milimetrelik tabancasını masaya Del'in 38'liğinin yanına bıraktı, böylece Hint fıstıklarını kavanozdan avucuna boşaltmak için iki elini de kullanabiliyordu. "Kuzey Eicher'da boy göstermen neyse de Şerif, işi o kadarla bırakmalıydın. Buralara kadar gelmek kötü fikirdi. Kafadaki yara pek hoş değil, bir de kendini bağlatmışsın."

"Norman Haas nerede?" diye sordu Del.

Pronovost bir süre çiğnedi. "Dışarıda."

"Woo-San'la mı birlikte?"

Pronovost fıstık kavanozunu masaya bıraktı. "Kızımın başına gelen en kötü şey şu Haas kardeşlerin ikisiyle de yatağa girmesi."

"Tüm bunlar ayılar yüzünden, değil mi?"

Pronovost fıstıklarla oynadı, birkaç tanesini seçti, onları avucunda zar gibi salladı. "Ayılar hakkında ne biliyorsun, Şerif?" Fıstıkları ağzına attı.

"Tek bildiğim birtakım ayıların yasadışı biçimde öldürüldüğü ve cesetlerinin de ormanda çürümeye bırakıldığına da-

ir zaman zaman duydukларım. Onları bulduğumuz zaman, içleri yarılmış oluyor. Anladığım kadarıyla safra kesesi çok para ediyor.”

“Eğer kimin ödeyeceğini biliyorsan.”

“Woo-San da biliyor.”

Pronovost diliyle azı dişlerinden biriyle oynuyordu, kafayı sadece bir parça fıstığı oradan çıkartmaya takmış gibiydi.

“Asıl ilginç olan,” dedi Del, “ayı cesetlerinin pençe ve dişlerinin de kayıp olması.”

“Tuhaf, hiç de balinaları kurtarın diye kendini ağaçlara zincirleyen bok kafalılarından biri gibi gelmedin bana.”

“Burada kürkü yüzülmüş vahşi hayvan sık sık görürsün ama pençeleri koparılmış dişsiz bir ayı görmek bambaşka bir şey.”

“Woo-San’ın dediğine göre “dürüst gerçek”in Sibirya’daki karşılığı *kojubat*mış, yani “ayı gerçeği”. Pronovost bir avuç dolusu fıstık daha yedi. “Mahkemede tanıklık edeceğin zaman, önce sana bir ayı pençesi verip onu ısırmanı istiyorlarmış. Bir de ‘Eğer yalan söylersem, ayı beni ısırır’ gibi bir şey söylüyormuşsun. Bizim İncil üzerine yemin etmemiz gibi. Asyalılar ayıyı kutsal hayvan sayıyor. Bunu gerçekten anlayabileceğimizi sanmıyorum ben, onların aylarla ilişkileri çok derin, kültürel bir şey. Woo-San ayıya ‘Dede’ diyor ve ruhunun hiç ölmediğine inanıyor.”

“Ve pençeler de çorba mı oluyor?”

“Yumuşatmak için üç gün kaynatılmaları gerekiyor.”

“Geçmişte birtakım ayı parçaları satmışsın.”

“Yani. Ne demek istiyorsun?”

“Kanıt yok,” dedi Del.

“Evet, kanıt yok.”

“Öyleyse sorun ne?”

“Sen söyle,” dedi Pronovost.

“Eğer beni bırakırsan, destek alıp buraya döneceğimi ve bu ormanları bir şey buluncaya dek tırım tırım arayacağımızı düşünüyorsun. Ama dava açmaya yarayacak bir şey bulamayız.” Pronovost’un bakışları sabitti. Bundan hoşlanıyor gibiydi. “Ayrıca,” dedi Del, “bu, DKB’nin işi.”

“Sattığımın Doğal Kaynaklar Bölümü’nün benim toprağında işi yok. Burası BDK *benim* doğal kaynaklarım.”

“Ve ben de bu tür işler için vakti olmayan bir küçük kasaba şerifiyim.”

“Bu bir aile konusu. Sadece Pronovost’larla Haas kardeşler arasında.”

“Ben sadece Norman Haas’ı istiyorum,” dedi Del. “Onun için geldim.”

“Eh, belki de bu işi geride bırakırız ve herkes mutlu olur,” dedi Pronovost. Çocuk yatak odasında ağlıyordu ama Pronovost farkında değil gibiydi. Masadaki fıstıklara doğru eğildi, görünüşe göre onları sayıyordu. Onlara çok büyük değere sahip, çok nadir şeylermiş gibi bakıyordu ve gözlerini onlardan ayırmıyordu. “Sonuçta belki de birlikte iş yapabiliriz.”

Del, Pronovost’un arkasında, pencerenin dışında ışığın değiştiğini fark etti. Gündoğumu sandı: ilk ışıklar, bulutlu bir kış göğünün altına sızar ve ağaçları, yağın karı aydınlatır; ufuk çizgisinin gri renkle kaplanması ancak birkaç dakika sürer. Ama daha çok erkendi, günışığına daha belki bir saat vardı. Karı aydınlatan ışık düzensiz bir şekilde parlıyordu.

Pronovost başını kaldırdı, masadan silahını kaptı ve pencereye koştu. “Siktir,” diye fısıldadı.

Del, oturduğu yerden, nehrin ötesindeki birkaç ağacın alev almış olduğunu gördü.

“Kahrolası baraka.” Pronovost, Del’e döndü. Fıstıkları yerken yaşadığı sıradan keyif tamamen uçup gitmişti. “*Warren!*” diye bağırdı. “Buraya gel.” Büyük Oda’ya açılan kapıya gitti. Del yatak odasından çıkan Warren’ın ayak seslerini duydu. “Burada kal ve gözünü ondan ayırma,” dedi Pronovost.

“Dışarda neler oluyor?” dedi Warren. “Yangın mı?”

Pronovost mutfak kapısına yöneldi. “Sana burada kal, dedim.”

Monty, Jeep’iyle görüldüğü sırada, Liesl araba yolunun girişinde duruyordu. Arabaya binip “Kuzey Eicher’in kuzeyine gidiyoruz,” dedi.

“Tanrım.” Sağ yanağından aşağı geniş bir uyku çizgisi iniyordu.

“Biliyorum.” Kahve doldurduğu termosun kapağını açtı. Monty’ye bir fincan doldurup uzattı.

“Sağ ol.” Kahvenin kokusunu ve dumanını alır almaz bile canlanmış gibiydi. “Şafakla birlikte bir fırtına daha geliyor, büyük bir tane.”

“O zaman gidelim.”

Adam kahveden bir yudum aldı, fincanı kadına geri uzattı ve Jeep’i vitese taktı.

Çocuk bağırmayı kesmiyordu. Warren 38’liği Del’in paltosunun dış cebine tıkkıştırıp yatak odasına gitti. Noel odada ileri geri geziniyor, kızı hoplatıyor, sırtını sıvazlıyor, sabırla mırıldanıyor, çocuğu sakinleştirmeye çalışıyordu. Sonra ya-

vaşça “Somewhere Over the Rainbow”u söylemeye başladı.

“Harika,” dedi Warren, “Judy Garland karşınızda. Şu kahrolası çenesini kapattıramıyor musun?”

Noel yanından geçti, omzundaki çocuk hıçkıra hıçkıra ağlıyor, güçlükle nefes alıyordu.

“Haydi, bir şeyler yap.”

“Zaten yapıyorum, Warren.”

“Evet, onunla birlikte kaçtın.”

“Ben *kaçmadım*,” dedi, sesi sert ve dürüst çıkıyordu. “Terk ettim. Fark var, Warren. Terk etmeyi seçtim.”

“Ya? Sana bir şey söyleyeyim, Noel. Geri döneceksin, benimle. Kardeşime ne olur bilmiyorum; bu, babanla şu şerife kalmış sanırım ama ne olursa olsun, benimle geri dönüyorsun. *Sen ve o*.”

Çocuğun ağlaması hafiflemeye başlamıştı ve Noel ona dönmeksizin, “Eğer bir yere gidecek olursak, bu seninle olmayacak,” dedi.

“Dinle beni,” dedi adam daha alçak bir sesle, nazikçe, “bu işi halletmeyi deneyelim istiyorum, tamam mı? Tekrar eve taşınmak ve...”

Noel döndü. “Unut bunu.” Çocuk birdenbire sessizleşti.

“Ben sadece bir deneyelim istiyorum, hepsi bu.”

“Deneyecek bir şey yok. Her şey bitti, Warren. Her şey.”

Adam kıza doğru yürüdü. Yüzünde yine o bakış vardı kızın. “Deneyeceğiz,” dedi adam, “yoksa olay senin aleyhine olacak.” Kızın dikkatini çekebilmişti. “Kardeşim kaçak bir mahkum, sen de çocukla birlikte kaçıyorsun. Kızı elinde tutmak istiyorsan, o zaman bunu benimle yapacaksın. İşte anlaşma. Anlıyor musun? O bizim kızımız.”

Noel birden afallamış göründü ki bu da hiç tuhaf değildi. İşitme zorluğu ve sürekli ilaç kullanımı odaklanmasını zorlaştırıyordu ama bir karara varmış gibiydi artık. Tek yaptığı arkasına dönüp yatağa gitmek ve Lorraine'i yatırmak oldu. Sinüsleri sümükle dolmuş olan çocuğun boğuk solumasını duyuyordu adam. Çocuk sanki sızdırıyor gibiydi; sürekli ağzından, burnundan, küçük kık deliğinden bir şeyler çıkıyordu. Noel kızın kulağına bir şeyler fısıldayarak battaniyeyle iyice örttü onu. Sonra yatağın çevresini dolandı ve adamın yanından kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıkmadan önce durup adama döndü. Warren şöminedeki korların yaydığı parlaklığa doğru bakınca kızın silüetini güçlkle seçebildi. “Ne olursa olsun, Warren, onu hiç alamayacaksın. Kabul et bunu, onu *istemiyorsun*. Hiç istemedin.”

“*Yanıltıyorsun*, Noel. Neyin benim olduğunu bilirim. Bu kez, bu işi *benim* yolumla halledeceğiz. İşe yarayacak, göreceksin. Eğer gelmezsen, sana söylüyorum, onu senden alacağım. Bakalım o zaman ne yapacaksın?”

“Hiç *senin* olmamış bir şeyi *alamazsın*! O *senin* değil.” Noel hızla Büyük Oda'ya çıktı.

Adamı bir an karanlık yatak odasında kaldı, sonra kızı takip etti. Kız, dizleri üstüne çökmüş, ateşe odun atıyordu. “Ne demek, ‘benim değil’?”

Kız odunları demir çubukla karıştırdı. “Bir düşün, Warren.”

“Düşüneyim mi? Neyi düşüneyim?” Kanepenin çevresinden dolandı. “Norman. Bana bunu mu söylüyorsun? Norman?”

Kız doğrulurken onu görmezden geldi. Adam kızı kolundan yakaladı. Kız öteki elindeki demir çubuğu kaldırırken, adam onun ağzına bir yumruk indirdi. Geriye savrulan kız,

sehpanın üzerine düştü ve kafası yere çarptı. Bir bacağı sehpanın üzerine asılı kalmıştı ve kıpırdamıyordu.

Warren bir süre bu bacağı baktı, sonra fısıldadı, “Tamam. Tamam, Norman.” Büyük Oda’yı geçti, duvardan kar ayakkabılarını indirdi, sonra mutfağı girdi.

“Onu öldürdün mü?” diye sordu Del.

“Kes sesini.”

“Kardeşinin peşine düşüyorsun.”

Warren kar ayakkabılarını koltuğunun altına soktu. “Bu bir aile meselesi, Şerif. Öylesine bir iş değıl. Tamamen kişisel.” Paltonun cebinden 38’liğı aldı ve namluyu Del’in sol şakağına dayadı. “Anlıyor musun?”

“Evet.”

“Güzel.” Warren bir an durdu. “Silahını almamda bir sakınca var mı?”

“Ne demek.”

“Peki paltonu giyebilir miyim yine?”

Del duraksadı. “Sanırım.”

“Sanır mısın? Sağ ol, Şerif. Çok bonkörsün.” Warren kolunu kaldırıp “Bunu san sen,” dedi ve tabancanın kabzasını Şerif’in başına indirdi.

Mutfak kapısına yöneldi. Mutfağın ahşap duvarları, yıllar içinde oyulmuş ve üzerlerine yazılar yazılmıştı; isimler, tarihler, kaba saba kadın ve penis çizimleri, tüfekte ya da ok ve yayla öldürülen hayvan resimleri vardı. Aşk yeminleri vardı, baş harfler vardı. Çoğu kirle kaplanmıştı, yıllar önce kazınmış olmalıydılar. Warren tokmağı uzanırken kapının hemen üstündeki kütüğe derin biçimde kazınmış sözcükleri fark etti: “Sen, buraya giren, bütün umudunu geride bırak.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Norman deli gibi titreyerek bir ağaç gövdesine yaslandı. Titremeleri engelleme çabasıyla kendi kendine sarıldı. Ağaçların arasından barakanın yandığını, üzerinde toplanan duman bulutunun ağaçların arasında yükselip sert rüzgarlarla dağıldığını görebiliyordu.

Sırtını ağacın gövdesinden aşağı kaydırıp kara oturdu. Dikkatle yüzünün sağ yanına dokundu. Yanağı yarılmıştı, çapraz kesik, kulağın hemen altından başlayıp ağzının köşesine dek uzanıyordu. Eline bakınca kanla kaplı olduğunu gördü. Öne eğilip bacaklarının arasına kustu. Kandan ya da acıdan değildi bu; daha çok, bıçağı, etinin kolayca yarılmasını düşünmek midesini bulandırıyordu. Hapse gitmeden önce, uzun süre hayvan temizlemiş, balık ayıklamıştı. Bir sürü koğuş kavgası, bir sürü çirkin yara görünceye kadar bıçak korkusu yoktu ve sonra geçen yaz spor sahasındaki o gün: Birdenbire çamura diz çöküp kanlı bağırsaklarını mavi üniformasına boşaltan Bing. Yakınında kimse yoktu; kimse yaklaşmamıştı ona. Kimse bunun olmasına şaşırmış da görünmüyordu. Karnı yarılmıştı ve bağırsakları kendi başlarına yaşıyorlarmış gibi, ellerinin arasından çıkmaya çalışıyordu. Sanki artık onun bir parçası değil de hapisten kaçmaya karar vermiş bir şeylerdi onlar. Tıraşlı başı güneş altında parlıyordu ve hiç ses çıkarmıyordu... ne bir çığlık, ne bir hay-

kırış. İki elini kullanarak delice hepsini geri sokmaya çabalarlarken, yaşadığı şeyden sersemlemiş gibiydi. Ambulans bahçeye varmadan ölmüştü.

Norman şanslı olduğunu anladı. Woo-San'ı hafifsemişti. “Neden buradasın?” diye sormuştu ona.

Woo-San önce yanıt vermemişti. Barakadaki bankta oturmuş, dümdüz karşıya bakıyordu; sanki tek başınaymış gibi, sanki meditasyon yapıyor ya da dua ediyormuş gibi. Sanki Norman hiç yokmuş gibi.

“Gelip bu Kuzey Eicher’da kaldın demek. Niye?”

Woo-San kollarını kavuşturdu. Sorular hakaret gibiydi. Kemik saplı bıçak hala deri kılıfında, hemen sağ elinin altındaydı.

“Eminim kaçmışsındır,” dedi Norman. “Geldiğin yere dönemiyorsundur.”

Woo-San onu işitmiyor gibiydi. Yüzünde belirgin bir ifade yoktu.

“Biri seni kovalamış.”

İşte o zaman Woo-San'ın başı Norman'a döndü ve hızlı biçimde, boğuk sesi göğsünden gelerek konuştu. “*Sen niye geldi? O orospu için?*”

“Ben buralıyım. Burada doğup büyüdüm.”

“*Burast!* Sen burası niye geldi?”

“Daha en başta *burası* yüzünden gitmek zorunda kalmıştım.”

“Sen neden o orospuyu alıp gitmedi... kaçmadı? Saklanmadı?”

“Çünkü beni bulur, geri gönderirlerdi. Geri gitmeyeceğim. Ayrıca o orospu değil.” Woo-San yine dosdoğru karşıya bakıyordu. Norman'ı sessizliğe sokmaya çalışır gibiy-

di. “Kamptaki bıçkıhaneye gittim,” dedi Norman. “Kafesi gördüm... bu, senin fikrin. Onu sen getirdin, değil mi? Nedir o, ayları hemen öldürmüyor musunuz? Onları büyük bir kafese koyuyorsunuz... eh, *sonra*?” Woo-San’ın dudakları titriyordu. “Bir kafeste canlı haldeyken sana ne yararları var? *Bana bak!* Bir yerde *kapalı* olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun sen hiç? *Neden ayları kapatıyorsun?*”

Woo-San başını Norman’a geri çevirdi ve bağırdı, “De-de’yi anlamıyor sen. Safra ilacı. Güç verir. Hayat kurtarır.”

“Safra mı alıyorsunuz? Kafesteki bir ayıdan mı?” Norman bunu anlayamıyordu; tek düşünebildiği demirlerin ardına kapatılmış, yorgunluktan bitkin düşene dek oraya buraya saldıran vahşi bir ayıydı. Hapse yeni düşenlerde bunu görmüştü. İlk geldiklerinde her şeye öfkelenirlerdi, genellikle kendilerini incitinceye dek; diğer mahkumlarla kavgaya tutuşur ya da gardiyanlar tarafından dövülürlerdi, sonra oldukça sessizleşirlerdi çünkü enerjileri tükenmiş olurdu. Öylece otururdu bazısı, öylece oturur ve beklerdi. O zaman nerede olduklarının, başlarına neler geldiğinin önemi kalmazdı. “Nasıl?” diye sordu Norman.

“Kemer,” dedi Woo-San. “Ayı kemer giyiyor, oluk safra keselerine gidiyor.”

Norman barakanın tahta zemininde oturuyordu, kollarıyla dizlerini sarmıştı. Yüzünü ovaladı ve kulağında pıhtılaşmış soğuk kana dokundu. “Onlara yatıştırıcı veriyorsunuz kesin,” dedi hafifçe. “Tekrar tekrar, aynı aylardan, az az. Onlara akça ağaç gibi musluk takıyorsunuz.” Woo-San’ın şimdi ona doğru baktığını biliyordu. “Onları, içleri kupkuru oluncaya, kafeste oracığa yığılmış bir et parçasından ibaret kalıncaya dek öldürmüyorsunuz.”

“Dede ölmez,” dedi Woo-San, sesi belli belirsiz bir fısıltı gibi çıkıyordu.

“Onlara ölme onurunu bile bahşetmiyorsunuz.”

İşte o zaman Woo-San elini kemik sapın üzerine koyup bıçağı çekmiş ve ibadet eder gibi bir hal almıştı. “Dede ölmez.” Tamamen kıpırtısızca oturuyordu ve bir şeye, bir ritüele, bir kurban törenine hazırlanıyormuş gibi göğsünden boğuk, derin bir mırıltı çıkıyordu.

Norman bıçağa bakamadı. Woo-San doğrulunca o da hemen ayağa kalktı. Adam sessizlik içindeydi. Öne doğru, hızla, hatta bir zerafetle geldiği sırada, Norman bir nedenle felç olmuş gibi kalakaldı, sanki bekleyip bütün bunların gerçekten olup bittiğinden emin olması gerekiyordu. Sadece bir an sürmüştü ama net bir şekilde hatırlıyordu. Gazyağı lambasının soluk ışığı altında Woo-San’ın yüzünü, Norman’ı bir nedenle karşı koymaktan alıkoyan bir adanmışlık ifadesi kaplamıştı. O an için kuşku yoktu. Yalvarıp yakarma, bağırma yoktu. Neden, diye sormak yoktu. Woo-San kendisini yaptığı şeye vermişti ve hızlı olmaya kararlıydı.

Woo-San önce onu karnından bıçaklamaya çalıştı ama bıçak ancak kalın paltoyu kesebildi. Ardından bıçak hızla yüzüne, boynuna doğru yükseldi. Norman başını yana çevirdi ve bıçak yanağını ikiye yarıdı. Norman’ın felç hali ancak derisini yaran bıçağın acısıyla sona erdi. Arkaya doğru yuvarlandı. Woo-San da birden trans halinden çıkmış gibiydi. Norman’ın ona karşı koyması aklını karıştırmış ve onu rahatsız etmiş gibiydi. Gözlerindeki ve ağzının duruşundaki sabır ifadesinin yerini, şimdi kızgınlık hatta tiksinti almıştı. Sanki şimdi yine Norman’ı gerçekten görüyor gibiydi.

Woo-San tekrar hamle yapınca, Norman öne doğru atılıp Woo-San’ın burnuna kafa attı. Doğrulurken, Woo-San’ın

geriye doğru sendelediğini ve feneri yere düşürdüğünü gördü, fener patlayınca çıkan mavi alevler, etrafa saçılan gazyağı gölcükleriyle birleşerek tahta zemini kapladı. Norman hemen arkasındaki kapıyı itip açtı ve barakaya dolan hava, alevleri daha da körükledi. Woo-San yanan yer tahtalarına botlarıyla vururken alevler pantolonunu salıyordu.

Norman kapıyı hızla kapatıp omzuyla tutarken, içeride kalan Woo-San çığlık çığlığa kapıyı açmaya çalışıyordu. Tahta kapının ardından sıcaklık geliyordu. Woo-San uzun süre çığlık atarak kapıyı yumruklamayı sürdürdü, sonra birdenbire durdu ve geriye sadece yanan tahtanın sesi kaldı.

Norman kara bir daha kustu. Kendi kendine ayağa kalkması gerektiğini söylüyordu ama sırtını ağaç gövdesine dayamış halde öylece kaldı. Gözlerini kapatarak alevlerin çattırtısını dinledi ve bayılmak üzere olduğunu düşündü. Yanan büyükçe bir dal patlayıp yere düşünce, gözlerini açtı. Önce emin olamadı: nehrin karşı kıyısında hareket eden bir karartı, beyazların arasından uçarcasına inen gri bir şekil var gibiydi. Köprüden geçerken Pronovost'a dönüştü şekil.

Norman bir avuç kar toplayıp yarasına bastırdı. Acı başını döndürüyordu. Karı yüzüne bastırarak doğrulmaya çalıştı ve ağaçların arasına daldı.

Warren kar ayakkebillerinin kayışlarını bağlayıp bayırdan aşağı inen izleri takip etti. Nehrin karşı yakasında Pronovost'un, barakanın kalıntılarının önünde durduğunu gördü. Woo-San'dan eser yoktu. Norman'dan da. Pronovost ağaçların karanlığına doğru ilerliyordu. Warren bayırdan aşağı inmeye devam etti, nehrin kıyısından yürüdü ve köprüyü geçti. Yangından geriye dumanlar çıkaran kavrulmuş

bir moloz yığını kalmıştı. Kolu gördü, nedense onun Norman'a ait olmadığından emindi.

Ormandaki izleri takip ederken, karın karanlık bir köşesindeki bir ağaca vardı; eğilince kanı gördü ve burnuna başka bir şeyin kokusu geldi, midesinden acı bir su gelmesine yol açacak kadar iğrenç bir şey. Yola devam etti, karda belirli aralıklarla kan vardı. Kardeşinin peşinde olduklarını biliyordu. Barakada her ne olduysa, sonucunda Norman'ın yaralandığından emindi.

Warren ormanda ilerledikçe rüzgar azaldı ama yine de tepedeki dallar çatır çutur ötüyordu. Kar ayakkabıları ona üstünlük sağlıyordu. Ödekiler yavaş hareket ediyor olmalıydı; Norman yaralı olduğu için, Pronovost ise dikkatli bir avcı olduğu için. Yaralı bir hayvanın peşine düşmek gibiydi, bu ise insana hep karışık duygular verirdi. Bir yandan, avı vurmaktan gelen bir adrenalin salgısı olurdu. Ama kabul etmesi zor bir gerçek de vardı: temiz bir atış olmamıştı. Olaylar tatsızlaşabilirdi. Avınızı paketlemeden önce saatler geçebilirdi. Veya onu arazi koşulları yüzünden ya da gece çöktüğü için kaybedebilirdiniz. Warren yaralı bir hayvanın izini asla kaybetmemişti. Zaman geçtikçe sadece güçsüzleşirlerdi.

187 no'lu İlçe Yolu'na saptığı zaman Monty'nin ne tasarladığını anlamıştı Liesl. Bu yol, gidiş sürelerini yarıya indirecekti; batıya, Kuzey Eicher'a sürmek, sonra da kuzeye dönmek yerine, dosdoğru kuzeybatıya yönelip Superior Gölü'ne yanaştığı yerde Laughing Pike Yolu'na geçebilirlerdi.

“Üçgenin hipotenüsü,” dedi kadın.

“Lise geometrisinden hatırladığım tek şey.”

“Yol karla kapanmadıysa tabii.”

“Eğer burada bir şeye güvenecek olursan, o da dört çeker araban olmalı.”

“Yoksa, karın hiç yağmadığı Florida’ya taşınmalısın.”

“Hem her blokta bir devriye arabası var.” Üç fincan kahve yuvarlamıştı ve direksiyonu sanki elinden çıkıp gidebilirmişçesine kavramıştı. Telsizin mikrofonunu alıp birkaç sayı tuşladı. Kayıtlı mesajı dinledikten sonra, kapattı. “Leo Warra arkadaşımıdır. Drummond Bölgesi’ndeki DKB ile birlikte çalışır ama bu kısa yoldan geçebilirsek, onu en az bir saat geride bırakırız. Ama destek olarak iyi olur. Büyük olasılıkla o da bir yerlerde kara saplanmıştı.” Monty mikrofonu yerine astı ve omuz silkti. “Buralarda ‘otorite’ye en yakın şey biziz. Her sabah kalkınca aynaya bakıp ‘Burada otorite benim,’ diyorum kendi kendime.”

Yaklaşık altmış beşle gidiyorlardı ve Jeep viraj olmadığı zaman iyi yol alıyordu; dönüşlerde ise Monty vitesi düşürüyor ve genellikle karda düzgün bir akış sağlıyordu.

Liesl tekrar Del’in cep telefonunu arayıp neredeyse on iki kez çaldırdı. Telefonu kapatırken, “Bana mı öyle geliyor yoksa kar daha da mı çok yağıyor artık?” dedi.

“Otorite olduğum bir konu varsa o da kardır. Bunun için Hava Durumu’na falan ihtiyaç duymam. Hayal görmüyorsun, bu yaklaşan bir tumbeyaz durumu.” Monty mikrofonu kaldırıp tekrar çevirme tuşuna bastı ama çok geçmeden telsizi kapattı. “Warra herhalde içmiş ve kara saplanıp kalmış olmalı.”

Norman ağaç kesim kampına sabahın ilk ışıklarıyla birlikte vardı. Yanağının kanaması, yaraya sürekli sıkıştırılmış kar bastırması sayesinde hafiflemişti. Bıçkışaneye girip kafese doğru yöneldi, devrik kerestelerin altından ve çevresin-

den dolanarak binayı boylu boyunca geçti. Uç kısma doğru, yer hafifçe yükseliyordu. Tepeden kar serpiştiriyordu ama onu asıl ilgilendiren, toprak zemindi; ayaklarının altında çapı üç buçuk metreyi bulan hafif bir tümsek vardı. Giderken aletleri bırakmışlardı, kazmayı eline aldı. İyice tepeye kaldırıp sert toprağa indirdi. Yüzüne çamur parçacıkları savruldu. Hapiste çokça yol çalışması yapmıştı; içerde öğrendiği bir şey varsa, o da sert toprağı parçalamaktı. Kazmayı donmuş toprağa indirmek için bütün vücudunu kullanırken, olayın ritmine kaptırdı kendini.

Noel'in bacağı sehpadan aşağı yuvarlandı ve botunun yere çarpmasıyla gözünü açtı. Hemen tepesinde kanepenin dirsekliği vardı. Ağzı ağrıyordu ve elini dudaklarına götürünce, dişetlerine keskin bir acı saplandı. Hemen elini çekti ve parmak uçlarının kana bulanmış olduğunu gördü. Bir parmağını yavaşça ağzına soktu. İki ön dişi geriye kaykılmıştı, onları doğrultmak çok acı verici oldu.

Yerden kalkıp banyoya gitti. Lavaboda hala bir mum yanıyordu, aynada kendini görünce nefesini tuttu. Kanlı üst dudağı içe göçmüştü, yüzü olağanüstü yaşlı görünüyordu. Ağzından nefes almak bile acı veriyordu. El çantası lavabonun kenarındaydı, plastik şişeyi bulmak için çantayı karıştırdı. İki hap kalmıştı. İkisini de yuttu. Şişe boşalmıştı. Belki de zamanı gelmişti. Belki de artık çok geçti. Bir süre küvetin kıyısında, gözleri kapalı bir halde oturdu. Tamamen kırıptırsız durmasına karşın, sanki yavaş yavaş olduğu yerde dönüyor-muş gibi hissediyordu.

Sonunda ayağa kalkmayı başardı, iki eliyle lavaboya tutunup aynaya yeniden baktı. Yüzündeki kan kurumuştu. Ağzındaki acı geçmemişti ama katlanılabilecek gibiydi... an-

nesinin sıkça kullandığı bir sözdü bu. Eğer bir şey katlanılabilecek gibiyse, ne ala, insan daha ne isterdi? Tutumluluk, terbiyeli davranışlar ve temizliğin takdir gördüğü Hollandalı kanından geliyordu bu. Küçük bir kızken her yıl baharda ailesi ile birlikte lale festivali için Aşağı Yarımada'daki küçük Hollanda kasabasına giderlerdi. Annesi ve onun ailesi hep onu büyüleyen bir etkinliğe katılırdı: geleneksel Hollanda giysileri giymiş yüzlerce kasabalı, sabunlu suyla dolu tahta kovalar ve tel süpürgeler kullanarak ana caddeyi temizlerdi. At nalı gibi ses çıkartan tahta ayakkabıların klik-klaklarına bayılırdı; annesinin, temizliğin tanrısallığa yakın bir şey olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Aynaya bakınca, yüzünün temiz olmadığını gördü.

Yerden kovayı aldı; kovanın içinde hala, yıkanmak için eritilmiş olan kar suyu vardı. Bir bezi ıslatıp aynaya doğru eğildi ve ağzının kenarında birikmiş olan kurumuş kanı bezle temizlemeye başladı. Nazik, özen gerektiren bir işti bu, bir bakıma, bir arnavutkaldırımını elle yıkamaktan daha zordu. Dudakları yavaş yavaş görünür hale geldi ve kız, Warren'ın verdiği zararı bir kez daha gördü. Üst dudağı sönmüş, çenesine daha çok yüklenir biçimde sarkmıştı. Bu yaşlı, yenik, yaralı yüzü tanıyordu.

“Anne?”

Noel başını çevirip baktı. Lorraine üzerine bir battaniye almış, eşikte duruyordu. “Uyanmışsın.”

“Anne!” diye çığlık attı Lorraine. “Yüzün!”

“Bir şeyim yok, canım.”

“Ne oldu?” Çocuk ağlıyordu ama yaklaştı, ürkek ama meraklıydı.

“Hiçbir şey.” Sonra ekledi: “Kaçınılmaz bir şeydi bu.”

“Ne ki o?”

Noel onu kucağına aldı. Çocuk, gözlerini Noel’in ağzından ayıramıyordu. “Bu, Lorraine. *Bu* kaçınılmaz bir şey,” dedi. “Ama buradan çıkıp gideceğiz artık... sadece ikimiz.”

“Bay-bay mı yapıcaz?”

“Kar elbiselerini giyer giymez.”

Noel, Lorraine’i yatak odasına geri götürdü, giydirdi ve bebek askısına soktu; sonra paltosunu giydi ve ön kapıya yöneldi. Bir tahta çatırtısı duyuldu, Noel telaşlanarak geri döndü ve hala mutfaktaki sandalyeye bağlı duran Del’i gördü. Ona doğru yaklaştı, adamın saçlarından kan damlıyordu.

“Kim yaptı bunu?”

“Haas kardeşlerden biri,” dedi adam yavaşça. “Norman’ın, silahı daha doğal savurduğunu söyleyebilirim. Yine de, Warren’in da ondan aşağı kalır yanı yok.” Kız lavabodan bir havlu alıp adamın yarasını sildi. “Fikrini mi değiştirdin?” diye sordu adam. “Gidiyor musun?”

“Evet.”

“İyi. Bir ricam olabilir mi?”

“İp mi, elbette.” Kız düğümü çözmeye koyuldu. “Bunu geçen sefer daha çabuk yapamadığım için üzgünüm. Bunların hiçbirisi olmazdı o zaman.”

“Bu olanların çoğu olmasın diye sanırım çok gerilere gitmemiz gerekiyor.”

Kız adamın göğsüne sarılmış ipi çözmeye başladı. Adam serbest kalınca ayağa kalkıp ellerini esnetti. Ayakta duramıyordu, bir eliyle sandalyenin arkalığına tutunmak zorunda kaldı.

“Artık kafama dank etti,” dedi kız. “Buradan *çıkıp* gitmem lazım. Hepsi fırtınada kaybolup gitti. Artık dayanamı-

yorum buna. Sadece Lorraine'in önemi var. Gel benle." Adam kızın ağzını yeni görmüştü, kız dudaklarını eliyle kapadı. "Şimdi tam anneme benzedim. Sana yetişmek üzereyim."

Del kotunun bozuk para cebine uzanıp tek bir anahtar çıkarttı. "Bu benim Land Cruiser'ın yedek anahtarı. Al bunu... buradan çıkıp gitmek için en iyi fırsat bu."

"Sen burada kalmayacaksın herhalde, benimle gelsene sen de."

"Çok çekici bir fikir." Başını pencereye çevirip ensesini ovaladı. "Ama paltom Warren'da."

"Palton mu? Şu paltoyu gerçekten *seviyor* olmalısın," dedi kız. "Ama... dur bir dakika."

Noel, Büyük Oda'ya, ön kapının yanındaki dolaba gitti. Askılıktan eski paltoyu indirip mutfığa götürdü. "Ayı derisindendir," dedi, "kokar, çok da eskidir. Ama bak, düğmeleri tahtadan oyulmuş. Bu Yates'indi, aslında galiba babası-nındı, o adamın, Hurons'da yaşayan son gerçek dağ adamı olduğunu söylerler. Babam bunu bir kağıt oyununda kazanmış." Del'in kollarını sokabilmesi için paltoyu tuttu. Adam yüzünü dönünce, "Üzerine tam oturdu," dedi. Kollarını adamın omuzlarının üstünden uzatıp paltonun kapüşonunu onun kafasına çekti. "Gerçekten tam oturdu." Kollarını adamın boynuna dolayıp yüzünü kalın, karanlık kürke gömdü. "Bana hiç de yabancı gibi gelmiyorsun. Sanki seni hep tanıyormuşum gibi hissediyorum. Neden acaba?"

Adam kollarını kıza doladı ve bir süre öylece durdu. "Belki paltodandır."

Kız ona bakıp gülünce ağzı acıdı. Adam kızı alnından öpüp bıraktı. Dönüp giderlerken, Lorraine "*Bay-bay!*" dedi. Noel ön kapıya gitti, kapı açılınca içeri kar ve rüzgar doldu.

Hızla geriye baktı, Del elini kaldırdı. Lorraine “*Bay-bay, Ayı Baba!*” diyordu.

Norman donuk toprağın altına varınca, kazma toprağa rahatça girer oldu ve o da küreği kullanmaya başladı. Yanağındaki acı geçmemiştir. Bing ona Kazıklı Voyvoda'dan bahsettiği zaman, fiziksel acının yeryüzündeki en büyük güç olduğunu çünkü insanların ondan kaçınmak için her şeyi yapacaklarını anlatmıştı. Bir düşün, şişlere geçirilmiş binlerce insan... ölmeleri günlerce sürüyordu, her an büyük bir ısırtıydı. Acı bir araçtı, bir silahtı. Eğer acı verebilirsen, her istediğini elde edersin. Ve acıya hakim olabilirsen, hiç yenilgiye uğramayacağına, dokunulmaz olacağına inanıyordu Bing. Bu onun lafıydı: dokunulmaz. Bunu sık sık yapardı, içerde kimsenin kullanmadığı bir laf yumurtlardı... bu da bir tür güç sayılırdı. Diğer mahkumları ürkütüyordu, onu genellikle yalnız bırakırlardı. Spor sahasında Bing'in karnı yarıldıktan sonra, herkesin Turşu dediği bir mahkum onun için şöyle demiştir: "Dili fazla uzundu."

Artık Norman kimsenin dokunulmaz olmadığını biliyordu. Belki bu yüzden ayı kutsaldı. Ayının dokunulmaz olan bir tarafı vardı. Ayının uzun kış mevsimlerini uyuyarak geçirip her bahar yeniden doğduğu birkaç hayatı vardır. Bir ayıya baktığında olabileceğimiz bir şeyi görürsün: bizim vücutlarımız ama kürkle kaplanmış, bizim gözlerimiz ama hem meraklı hem şüpheli. Ayıların oldukça insani gözleri vardır.

Norman ilk ayısını on bir yaşında görmüştü. Ormanda yürürken, sol tarafta, bir çatırtı ve ağaç parçalama sesi duymuştu. Çalılıkları aralayınca, bir ayının, devrilmiş, çürük bir huş ağacını, içindeki karınca sürüsüne ulaşmak için parçaladığını görmüştü. Başını kaldıran ayı aldırılmaz davranmıştı. Norman da önce, çalılıklar arasında gizlendiğinden görülmediğini sanmıştı. Ayının gözleri açık kahverengiydi ve Norman'ın ilk aklına gelen, ayının içinde birinin saklandığı olmuştu. Bunun anlamlı olmadığını, vahşi bir hayvanla karşı karşıya olduğunu biliyordu. Boyu bir adam boyundan fazla olmayan ayı, koca başını indirip karınca aramaya devam etmişti. Norman kıpırdamamıştı ama ne gariptir ki korkmamıştı da. Güçlü ama ille de zararlı olmayan bir şeyin huzurunda olduğunu fark etmişti. Gördüğü her şey son derece açıktı. Ayı saf güçtü, pençelerinin etkileyici bir becerikliliği vardı. Uzun kıvrık tırnaklarına rağmen, ağacı tıpkı insan gibi kavramıştı. Kovuğa gömdüğü kafasını yine kaldırmadan önce birkaç dakika geçmişti. Bu kez Norman'a tanımış gibi bakıyordu. Ama sanki aldırış etmiyor gibiydi. Ağzının kıyısından beyaz bir ağaç kabuğu sarkıyor, bu ona biraz sersem bir görüntü veriyordu. Birden dört ayağının üzerine basan ayı tam tersi yönde yürüyüp gitmiş ve gölgelere karışmadan önce, çamurla kaplanmış iri kışındaki tüyler bir an için parlamıştı.

O yazın geri kalan kısmında Norman zamanının büyük bölümünü ormanda tek başına kara ayıları arayarak geçirmiş ve çok geçmeden bunlardan birini bizzat görmenin ne kadar zor olduğunu anlamıştı. Şansı yoktu ve bunu bırakıp bir tepenin yamacına mağara yapmaya karar vermişti. Günlerce ellerini ve sopaları kullanarak, içine emekleyerek girip oturabileceği büyüklükte bir çukur kazmıştı; dal ve yaprak-

lardan da giriŖe koymak için bir kapı yapıp mağarayı gizlemişti. Oraya her gün gidiyor, su, kurabiye ve fıstık ezmeli sandviç götürüyordu. Mağarasına girince, giriŖin üzerine kapıyı çekiyor ve yaprakların arasından dışarıyı seyrederek oturuyordu. En sıcak öle sonralarında bile mağaranın içerisi serin oluyordu ve hava toprak kokuyordu. Duvarlar kıpırtısız yılanlar gibi görünen ağaç kökleriyle kaplıydı ama Norman bu köklerin mağarayı sağlamlaştırdığını biliyordu. Genellikle tepesinde uçuşan sinekler olurdu ama onlara aldırmamayı da öğrenmişti. Ormana doğru bakarken, Norman kimsenin onu bulamayacağını biliyordu. Neredeyse görünmez olmuştu, bu tuhaf bir histi ve niye olduğunu bilme- se de hoşuna gidiyordu. Bazen ayı olmanın böyle bir şey olduğunu düşünüyordu. Mağaradan çıkıp eve döndüğü zaman, ağabeyi hep nerede olduğunu sorardı... Norman'a bir şeyler olduğunu anladığından, onu dikkatle incelerdi. Paylaşılamayan bir şeyler olmuştu ona. Warren'ın ondan alamayacağı bir şeyler. Mağara, Norman'ı dokunulmaz kılıyordu sanki.

Norman olabildiğince sık, ağabeyinden ve civardaki diğer çocuklardan kaçıyordu ve ancak takip edilmediğinden emin olduğu zaman mağarasına gidiyordu. Bazen Warren'ın onu takip ettiğini fark ediyor ve onu ağaçların arasında, White Heron Gölü'nün altındaki bataklık, eski tren köprü-sü gibi en kötü yerlerde dolandırıyor. Warren'a çamur içinde kalacağı ve böcekler tarafından ısırılacağı kesin olan büyük bir daire izdiriyordu. Warren kasabanın batı yaka-sındaki mahallelerine ulaşıncaya dek Norman, Swede'in Bakkal Dükkanı'nın tuğla basamaklarına oturmuş, bir kola içiyor olurdu. Ağabeyi hep yorgunluktan bitmiş ve öfkeli bir halde gelirdi.

Bir kere de, Warren onu ormanda takip ederken, Norman ölü numarası yapmaya karar verdi. Evde ya da bahçedeysen, genellikle de kışın kar yağarken ikisinden biri ansızın ölünceye dek güreşirlerdi. Ve eğer ölürsen, kardeşin şüpheleninceye dek kıpırtısız ve ölü bir halde kalman gerekirdi. Norman bir bayırı tırmanırken kaydı; kendini meyilden aşağı düşmeye bıraktı, çalılıkların arasından yuvarlandı. Durunca başını bir kayaya çarptı ve bir süre başı döndü ama hemen geçti. Üstü başı çamur ve dal parçalarıyla kaplanmıştı ve hareket etmeden yatıyordu. Bayırın tepesinden ağabeyinin sesini duyuyordu, uzun süre orada kımıldamadan durdu. Sonunda topuklarını toprağa gömüp Norman'ın üzerine taş ve çamur saçarak bayırdan aşağı indi, tepesine dikildi. "Tamam," dedi, "artık kalkabilirsin. Biliyorum numara yapıyorsun." Norman kıpırdamadı. Bir süre sonra, Warren'ın ayağı koltukaltını dürttü. Gözlerini açmadı, Warren onu dürtmeyi sürdürürken, onun aklında tek bir şey vardı: mağarasının içindeysen dal ve yaprakların arasından gördüğün manzara. Sonunda Warren dürtmeyi bırakıp konuştu, "Gidip kafanı çarpmadın, değil mi?" Norman kıpırdamadı. "Tamam, haydi yeter bu kadar." Sonra Warren diz çöküp yüzünü yaklaştırınca, Norman gözlerini kocaman açtı ve tek bir an için Warren'ın yüzünde gerçek bir şok, sahici bir korku gördü. Norman çığlık attı, "Yendim seni!"

Küreği sert bir şeylere çarpınca Norman eğildi ve küreğin ters yüzüyle toprağı dikkatle temizledi, yeşil ve kahverengi renklerle bezeli kamuflaj kumaşıyla donuklaşmış kemikler göründü. Fısıldadı, "Yendim seni."

Noel, Land Cruiser kullanmaya alışık değildi fakat dört çeker taze karların arasından kalın lastiklerle geçiyormuş gi-

bi bir etki sağlıyordu. Keskin bir virajı fazla hızlı aldığını fark edince, direksiyonu öyle sertçe çevirdi ki arka taraf savruldu ve araba dar yoldan aşığı yan yan kaymaya başladı. Gerçek bir tumbeyaz vardı artık ve iki taraftaki yüksek yığınlar birkaç metre önünde karın içinde kayboluyordu. Tam bir sürüklenme hissi, dünyayla görünür ya da fiziksel herhangi bir bağdan yoksunluk hissi hakimdi. Yavaşlatmak istedi -arabayı, bedenini, düşüncelerini- ve eğer bu beyazlıktan kaçıp kurtulabilirse, her şeyi değiştireceğine dair bir yeminin zihninde oluştuğunu hissetti. Hiçbir şey aynı olmayacaktı. Şimdiye dek hep yanlış olmuştu ama bu tumbeyazda işleri yoluna koymak için ne yapmak gerektiğini anladı. Direksiyonu ters yöne çevirince araca biraz daha hakim olduğunu hissetti ve fren pedalına yavaş yavaş bastı. Arka tekerlekler yeri yakalayıp tutunca arabayı yolda tutmaya başlamıştı ki beyazlığın içinde bir Jeep belirdi. Kız derin bir nefes alıp bir elini direksiyondan çekti ve kolunu Lorraine'in göğsüne yapıştırdı.

Del tatar yayını omzuna asıp bayırdan aşığı indi, köprüyü geçti. Sıfırın altındaki sıcaklıklarda çıkan çok yangın görmüşü. Binalar, evler, ahırlar. Yaşlı tahta, hele güçlü rüzgarlarla beslenirse şiddetli ve hızlı yanardı. İtfaiyeciler genellikle yangının merkezini boş verip bütün çabalarını ateşin yayılmaması için harcardı. Yakındaki ev ve binalar ısıtılır, koruyucu buzla kaplanırdı. Yangın ağaçların arasında kendi kara deliğini açmıştı. Tüten barakanın çevresindeki karlar karaydı, duman sütunu karaydı, kütükler kapkaraydı. Sonunda barakanın beşe onluk kirişlerden oluşan iskeleti çöküp içindeki kara inciye ortaya çıkardı: iki büküm olmuş, kömürleşmiş küçük bir vücut ve bu vücuttan çıkan, işaret edercesine havaya kalkmış çarpık bir kol.

Yangından ormana doğru izler gidiyordu... ve yer yer kârın daha üzerini örtemediği, uzun, parıltılı kan çizgileri görölüyordu. Eğer yangındaki Norman'ın cesedi olsaydı, izler kulübeye dönüyor olurdu. Norman yaralanmış, 9 milimetreliliği olan Pronovost da onun peşine düşmüş olmalıydı. Kar ayakkabıları giymiş Warren ikisinin de gerisindeydi ve elinde Del'in 38'lik Smith&Wesson'ı vardı.

Del'in sadağında iki ok vardı.

Bu daha önce Harold ve Gretchen'la olduğu gibi değildi. Bir beklenti, yeşil bir kamyonun dar köprüye doğru tepeyi tırmanmasını seyretmek yoktu.

Tümbeyazın içinde neyin geldiğini göremezsin.

Liesl, Jeep'in yolcu koltuğunda ne kadardır oturduğunu bilmiyordu. Hareket etmeye korkuyordu. Kamyona çarptıklarında bükülen metal, kırılan cam sesleri ortalığı kaplamıştı. Darbeyi kemiklerinde, omurunda hissetmişti ama şimdi, yarı bilinçli bir halde, felç olup olmadığını merak ediyordu. Pek bir his yoktu. Sadece kapıya yaslanmış yattığını ve alnına bir şeyin damlayıp burnundan aşağı aktığını anlıyordu. Kar Jeep'in şasesine vuran ağır güller gibi geliyordu kulağa. Başını çevirince, üzerinde emniyet kemerine asılı kalmış Monty'yi gördü. Babasının İkinci Dünya Savaşı'ndaki Normandiya çıkartmasını anlatırken bahsettiği bir görüntü geldi aklına: paraşüt kayışlarından ağaçlara asılı kalmış ölü paraşütçüler. Monty'nin sol gözünün üstündeki deri kalkmıştı, kemik görünüyordu ve Liesl'in başına damlayıp alnından aşağı inen kan adamın kanıydı.

Telsizin mikrofonunu aldı eline, alet hala çalışıyordu, tekrar çevirme düğmesine bastı. İkinci çalışta bir adam yanıt verdi.

“Leo Warra?”

“Evet? Kimsiniz?”

“Adım Tiomenen, Monty Price’ın yanındayım... az önce bir kaza geçirdik.”

“Yaralandınız mı?”

“Emin değilim. Monty kendinde değil ama hala nefes alıyor. Başını çarpmış.”

“Neredesiniz?”

“187 no’lu İlçe Yolu, Laughing Pike Yolu’na doğru gidiyorduk. Onun Jeep’inin içindeyiz ve araç yan yatmış durumda.”

“Oraya ulaşmaya çalışacağım,” dedi Leo. “Ama vakit alacak.”

“Tamam,” dedi kadın. Adam hattan çıktı.

Liesl sol kolunu oynattı, tokayı buldu, emniyet kemerini açtı. Uzanıp Monty’nin omzunu tuttu. Adam bir an için gözlerini açtı, yarı bilinçsiz olduğu belliydi. Onu kıpırdatırsa başka bir yaralanmaya neden olacağını düşünerek, onu öyle bırakmaya karar verdi. “*Monty*. Dinle beni. Kime çarptığımızı görmek için çıkıyorum. Monty, beni *duyuyor* musun?”

“Evet.”

“Döneceğim. Leo Warra geliyor.”

Ön cam tamamen çatlamıştı ve kadının olduğu tarafta yerinden çıkmıştı. Liesl dirseğiyle cama vurdu. Yüksek bir çatırtı sesi duyuldu ve kadın camın olduğu gibi üzerine düşmesini bekleyerek arkaya yaslandı. Ama hiçbir şey düşmedi ve birkaç darbenin ardından camın tuhaf biçimde esnek olduğunu fark etti; camı yavaş yavaş, Jeep’in ön tarafından emekleyip çıkmasını sağlayacak kadar kıvrırdı, metal hala sıcaktı. Enkaz, rüzgarı engelliyordu, kadın kıpırdamadan dur-

mak istedi ama bacakları araçtan kurtulur kurtulmaz sırtüstü yatıp soluklandı. Sağ kaburgalarındaki acı, onu derin nefes almaktan alıkoyuyordu. Ayağa kalkınca, sağ omzunun kitlenmiş gibi olduğunu anladı ve çıkık ya da kırık olup olmadığını merak etti. Kar yığınınına dalmış olan öteki araca baktı ve Del'in Land Cruiser'ını tanıdı. Sürücü kapısı, arabadan büyük bir ısırık alınmış gibi içeri göçmüştü; ve metal, sol ön tekerleği patlatmıştı. Kadın Jeep'in çevresini dolandı ve sürücü penceresinden içeriyi görebilmek için aracın üstüne tırmandı. Koltukta genç bir kadın yatıyordu. Kısa sarı saçları gözlerini örtmüştü.

“Noel?”

Kız saçlarının arasından bakmaya, gösterge panelindeki bir şeyi görmeye çalışır gibiydi. Sonra yaralı dudakları titrer gibi kıpırdadı..“Evet?” diye fısıldadı.

Liesl, Noel'in paltosunun yakasına tutunmuş küçük bir el gördü. Parmaklar kumaşı sıkıyordu ve Liesl ancak o an Noel'in altında kalmış bir çocuk olduğunu anladı.

Land Cruiser'ın önüne geçip kar yığınının tepesine çıktı, oradan yolcu kapısına ulaştı. Kapıyı açarken neredeyse üzerlerine düşüyordu. Diz çöktü ve Noel'in saçlarını yüzünden çekti. Kızın yeşil gözleri açtı, kararlılıkla bakıyordu. Ağzı bir tuhaf görünüyordu.

“Beni duyabiliyor musun? *Noel*?”

“Onu al,” diye fısıldadı kız.

“İkinizi de çıkaracağız buradan.” Liesl pek ikna edici konuşmadığının farkındaydı.

“Hayır. Onu al yeter.” Ağzının kıyısından kan sızıyordu. “Donmaya başlamadan al onu. N’olur bebeğimi sıcak tut.”

Liesl bir eldivenini çıkardı ve elini Noel'in alına koydu.

Saçlarını nazikçe düzeltip bir yanda topladı. Noel'in gözlerinde şu an birinin ona dokunmasını çok istediğini belli eden bir ifade vardı.

“Bir şey var,” dedi Noel.

“Ne?”

“Norman’a anlatmadığım.”

“Nedir o?”

“Bu yüzden geldi buraya. Bu benim fikrimdi, çok üzgünüm. Üzgünüm.”

“Ne fikri? Noel?”

“N’olur onu al. N’olur.”

“Tamam,” dedi Liesl. “Onu alıp yardım getireceğim. Kulübe ne kadar uzakta?” Noel onu duymuyor gibiydi. “Del... o hala bağlı mı orada?”

Noel, Liesl’in rüzgar yüzünden duyamadığı bir şeyler fısıldadı. Liesl kıza doğru eğildi. “Gitti... onların peşinden.”

“Nereye? Nereye gitti?”

“Oraya?”

“Nereye?”

Noel soruları tartıyor gibi görünürken yüzündeki bir gerilim kayboldu. Basit bir geçiş gibi. Liesl diğer eldivenini çıkartıp elini Noel’in boğazına koydu. Hiç hareket yok.

Noel’in altındaki kız kıpırdandı. Saçları annesininkilerden daha ince telli ve daha açık renkti, daha da uzundu, kırmızı yün bir başlığın içinden yumuşak lüleler çıkmıştı. Yüzü Noel’in paltosunun altına gizlenmişti. Liesl sol koluyla uzanıp Noel’in omzunu tuttu, onu gösterge paneline doğru itinince kız yavaşça ağlamaya başladı.

“Tamam güzelim,” diye fısıldadı Liesl. “Seni buradan çıkaracağım.”

Kızı omuzlarından tuttu ve annesinin altından çıkarmaya çalıştı. Kız artık ağlıyordu ve Liesl onu üzerindeki ağırlıktan kurtarmaya çabalarken mırıldanarak onu sakinleştirmeye uğraştı. Liesl'in sırtına fazla yük biniyordu ve sağ kolunu kullanabilse de, omzunda bir sorun olduğunu biliyordu. Kızın bacakları sıkışmıştı, o yüzden Liesl yer değiştirdi, aracın içine daha çok girdi ve Noel'in bedenini biraz daha itip bacaklarını yere düşürdü.

“ Anne!”

Liesl kızı Land Cruiser'dan çıkarttı. “Tamam, tatlım.”

Jeep'e doğru gidip camın önünde diz çöktü. Monty emniyet kemerini çözmüş ve yolcu koltuğuna düşmüştü. Gözleri açıldı, eskisinden daha canlı görünüyordu. Kanayan alnına paltosunun kolunu bastırmıştı.

“Del'in Land Cruiser'ına çarpmışız,” dedi kadın. “Ama şu kız, Noel kullanıyormuş ve biraz önce öldü. Onun küçük kızı burada. Sen oradan çıkabilir misin?”

Adamın gözleri bir süre Jeep'in içini taradı. “Kıpırdamıyorum,” dedi sonunda. “Sen git, kızı buradan götür. Cruiser'ı kullanabilir misin?”

“Hayır.”

“Git. Kızı da al, ben Leo'yu bekleyeyim.” Gülmeye çalıştı. “İyiyim, gerçekten.”

Kadın telsize uzandı. “Birazdan gelir. Onu birkaç dakikada bir ara.”

“Niye? Uyanık kalmak için mi?”

“Yapacak bir şey olsun diye. Sıkılmanı istemem.”

“Ne söyleyeceğim ona? Fıkra mı anlatayım? Leo'ya söylemez. Hiç mizah duygusu yoktur.” Monty yine gülmeye çalıştı. “Ama biliyor musun, havadan bahsetmeye bayılır. Sü-

rekli, Hava Durumu'nu seyreder, benim gibi. Kurtulacağız.”

“Biliyorum.” Telsizi adamın eline verip sordu, “Neye ihtiyacın var?”

Adam gözlerini kapadı. “Bunu bana son soran kadınla evlendim. Şimdi nezleli birkaç kızla birlikte evde oturuyor ve bin pişman.” Gözlerini açarak, “Sen git. Ben başımın çaresine bakarım. Çocuğu götür buradan. Ve Del’i bul,” dedi.

Monty’nin telsizi tutan elini sıktı kadın.

Norman iri kemikli ayı cesetleri, geniş burun delikleri olan kafatasları bulmuştu. Onların arasına karışmış olan Raymond Yates’in kamuflej pantolonu ve yeleği çamurla kaplanmıştı. Beyaz saçlardan geriye kalanlar omuzlarına kadar iniyordu. Göz çukurları tertemiz kara oyuklar halini almıştı ve dişetleri olmadan dişleri aşırı uzun görünüyordu. Alnındaki mermi deliği üçüncü gözü çağırıyordu, gerçek bir avcının bilgisini, sezgisini ve ruhsal bilgeliğini.

Kemikleri temizledi. Üzerlerinde kalan et donmuş, taş gibi olmuştu. Yates’in cesedini kollarından kaldırarak, delikten dışarı çıktı ve onu devrik kütüklerin arasında sürükledi. Yates’in botlarının topukları toprak yığnında oyuklar açtı. Kafese varınca, Yates’i dikkatle yere koydu. Asma kilidi açtı; kapı, paslı menteşelerin haykırışıyla açıldı. Yates’i içeri sürükleyip kafesin arka kısmındaki demirlere dayadı.

“Biliyor musun, seni çok düşündüm, Yates,” dedi. “İçerde tek yaptığın da budur zaten, onu bunu düşünmek. Birçok kimsede olmayan bir şeyler vardı sende, sen gerçekten bir şeylere inanıyordun. Sen buraya, bu toprağa inanıyordun. Avlanmaya ve bunun her şeyle ilişkili olduğuna inanıyordun. Kendine inanıyordun, burada bir başına yaşayabi-

leceğine inanıyordun. Başka kimseye ihtiyacın yoktu. Belki birkaç iyi köpeğe. Ama sonra bir şeylere bağlı olmaya bıraktın kendini. Biliyorsun. Pronovost'a bağlandın çünkü artık bütün bunlar ona aitti ve bir tek o burada kalmana, avlanmana izin veriyordu. O yüzden köpeklerinden biri gibi oldun: sadık, uysal, aç. Yakala dedi, yakaladın. Vakti geldiği zaman da, işini bitiriverdi senin." Norman kafesin kapısına doğru gitti ve Yates'e döndü. "Bu işi kim yaptı bilemiyorum. Alnına şu deliği kim kondurdu? Pronovost? Yoksa işi başkasına mı devretti? Belki de Woo-San? Yoksa kardeşim mi? Biliyorsun, değil mi? Niye olduğunu bile bilmiyordun herhalde, sadece beni uzun süre deliğe tıkabilmek için yaptılar. Ama bir bak kendine, gözlerinin tam ortasına. Sana doğru geldiğini gördün. O anda ne düşünüyordun, gelişini görürken?"

Norman kafesten çıktı, kapıyı kapattı ve asma kilidi taktı. O uzaklaşırken asma kilit demir parmaklıklara çarparak ortalığa hoş bir çınlama saçtı.

Warren donmuş şelalenin altına girer girmez, hep beraber bıçkıhaneye gittiklerini anladı. Kardaki izlerden Norman'ın şelalenin tepesindeki geniş, basık tepeyi dolanan ağaç kesim yolundan, yani uzun yoldan gittiğini ve Pronovost'un da onu izlediğini anlamıştı. Tepeye doğru tırmanmaya koyuldu; bu, yolu yarı yarıya kısaltacaktı. Zor bir tırmanıştı ama harcadığı çaba, soğuk rüzgara karşı, vücut ısını artırmasına yaradı; bıçkıhaneye Pronovost'tan çok daha önce varabileceğini biliyordu.

Raymond Yates işte bu tepenin kuzey tarafında bir ayı ini bulmuştu. "Kuzey tarafta yuvalanmayı seviyorlar, böylece kış güneşi karı eritip onları su içinde bırakmıyor," demiş-

ti kulübeye girerken. Daha sabah vakitleriydi ama demlenmeye başlamıştı bile.

“Bunun karların erimesi için kaygılanması gerekmeyecek,” dedi Pronovost. “Haydi gidip işini bitirelim.”

Olanlarda tuhaf bir yan vardı. Warren, “Daha Kasım. Kış uykusundadırlar,” demişti.

Kimse zahmet edip de ona yanıt vermemişti.

Arabayı tepenin dibindeki ağaç kesim yolundan sürüp bir granit çıkıntıya tırmanmışlardı. Yates’in köpekleri deli gibiydi. Woo-San’da tuhaf görünümlü bir silah vardı ve kalyaların arasındaki bir aralığa eğilerek bir kez ateş etmişti. Bu, köpekleri susturmuştu ama yine de çevrede dolanıp kuyruklarını sallıyorlardı. Woo-San yere çökmüş ve emekleyerek yarığa girmişti.

“Bu delilik,” demişti Warren. “Bir ayı inine giriyor.”

“Seni gönderirdim,” demişti Pronovost, “ama o dar yerlere daha kolay giriyor.”

“Daha deneyimli üstelik,” demişti Yates, matarayı ağzına götürürken.

Hafif ve boğuk bir silah sesi daha gelmişti.

Woo-San dal parçaları, yapraklar ve çimenle örtülmüş delikte feneri yaktı. Granitle burun buruna gelinceye dek eğilince, Warren ayıyı gördü. Gözleri açıktı ama dalgın görünüyordu ve ön ayakları göğsüne çekilmişti. Kan yoktu ve hayvan hafif hafif soluyordu. Pronovost yarıktan aşağı ip indirmeye koyuldu.

“Onu neyle vurdun?” diye sordu Warren, yine kimse yanıt vermedi.

Yates av yeleğinden matarayı çıkarttı ve büyük bir fırtıktan sonra Warren’a uzattı. “Biraz sakinleştirici senin

de işine yararmış gibi görünüyor,” dedi.

Warren ona aldırmayıp inin içindeki Woo-San’a baktı. “Ona yaptığın bu mu, uyuşturdun mu onu?”

“Nasıl avlanacak biz senden mi öğrenecek?” dedi Woo-San deliğin içinden. Ayının omuzlarını iple bağlıyordu.

Warren mataradan bir yudum daha alan Yates’e döndü. “Avlanmak mı? Bunun avlanmak olduğuna inanmıyorsundur. Eminim inanmıyorsundur.”

“Babam buralardaki son gerçek avcıydı,” dedi Yates, melankolik bir sarhoşluk vardı sesinde. “O zamanlar toprağa kimse *sahip* değildi. Biraz et bulup onunla hayatta kalabilirsen, yeterdi. Konu mal *mülk* değildi.”

“Burası artık benim,” dedi Pronovost. “Üzerinde kalmak istiyorsan, şunu dışarı çekmemize yardım edersin.”

“İmkanı yok,” dedi Warren. Köpeklerden biri burnunu pantolonunun ağına sürtüyordu, onu eliyle iteledi. Sarkık kulaklı tazı gelip de kotunu tekrar koklayınca, Warren hayvana tekme bastı.

“Hey bana bak!” dedi Yates. “Sakin *benim* köpeğime vurmaya kalkışma!”

Köpekler Warren’ın çevresinde dolanıyordu, soğuk ve ıslak burunlarını ellerine sürtüyor, kuyruklarını bacaklarına çarpıyorlardı. Woo-San delikten dışarı tırmandı ve granit yarıktan sürtünerek çıktı.

“Haydi şu saçmalığı kesin de,” dedi Pronovost, “şunu çıkarmamıza yardım edin.”

“Ya. Tabii.” Warren tepeden aşağı inmeye başladı ve köpeklerden biri kesik kesik havladı.

“*Köpeklerime dokunma!*” diye bağırды Yates, peşinden giderek.

“Koyayım size. Topunuza koyayım,” dedi Warren. Yates, onu, paltosunun kolundan yakaladı, Warren dönüp onu öyle bir itti ki adam yere yuvarlandı.

Yates küfrederek doğruldu. Omzundan tüfeğini indirdi, Warren’a doğrulttu ve “Nereye *gittiğini* sanıyorsun sen? Buralara doluşan o zengin yavşaklardan yeterince pislik duyuyorum,” dedi.

“Bunu *bana* mı doğrultuyorsun?” dedi Warren.

“Biri köpeklerimi tekmeliyorsa, canı *vurulmak* istiyor demektir!”

Pronovost tepeden aşağı indi ve tüfeği kabzasından kavrayıp Yates’in elinden aldı. Yates ayağa kalkarken Pronovost, Warren’a döndü. Warren bir kez bile geriye bakmaksızın tepeden aşağı yürüdü. Uzun bir yürüyüşü bu ve tek düşünebildiği kafatasını delip geçecek olan o kurşundu. Pek acele etmeksizin rahatça yürüdü ve bitkilerle kaplanmış kesim yoluna indiği zaman bu işi de atlatacağını anladı.

Şimdi, tepenin en üst noktasında durmuş dinlenen, giysilerinin altından terler boşanırken rüzgarı yiyen Warren, dal yumağının ardından aşağıdaki kesim kampını görüyordu. Vadiyi gözleriyle taradı, hala tepenin batı yanında olması gereken Pronovost’tan bir iz göremedi. Cesetlerin gömülü durduğu bıçkıhaneye doğru sadece bir dizi ayak izi, Norman’ınkiler uzanıyordu. Warren’ın, geçen sonbahar, Pronovost için çalışırken yaptığı son şeydi bu. Ağaçlar Superior Gölü yönünden gelen ve birkaç gün süren dondurucu yağmurdan sonra yapraklarını dökmüştü. Ayıların ilk büyük kar gelmeden, toprak donmadan önce öldürülmesi gerekiyordu. Şafakta Pronovost, Woo-San ve o, iki kamyonet alıp kesim kampına gitmişlerdi. Pronovost ilk ayıyı öldürene dek aylar sessiz durmuştu. Sonra geri kalanlar kafesin içinde,

demirleri deli gibi pençeleyerek koşturmuştu; sonunda her biri yakın mesafeden kafalarına sıkılan birer kurşunla devrilip yatıncaya dek. Silah sesleri binada yankılanmıştı ve her şey bir dakika içinde olup bitmişti.

Ayıları parçalamak saatler sürdü. Para edecek her şeyi Pronovost'un kamyonetine yüklediler: safra keseleri, pençeler, etin yağsız kısımları, deriler. Pronovost onlara ortalığı temizlemelerini söyledi ve kamyonetine atlayıp kulübeye döndü. Warren ile Woo-San öğleden sonra geç vakte dek cesetleri gömmekle uğraştılar. Yorucu bir işti ve Woo-San bir türlü durmuyordu. Nemli hava kan ve çiğ et kokmuştu. Yeri kazmaktan Warren'in sırtı ağrımıştı. Bir süre sonra küreği atıp kapıya gitti ve bir sigara yaktı.

"Sen sıkı çalışmamak," dedi Woo-San.

"Ben çalışma döneminde değil," dedi Warren. "Bıktım bundan."

"Sen sürdür kazmak."

"Ben yok başka kazmak."

Woo-San çukuru doldurmaya devam etti. Son toprak parçasını sıkıştırırken, kendi dilinde bir şeyler söyledi; ayılar için bir dua, belki de içindeki irade ve çalışkanlığın bir ifadesi. Konu Woo-San olunca anlamak güçtü.

Warren ormandan çıkmadan, bıçkıhanenin diğer tarafına, izlerinin görülmeyeceği bir tarafa yaklaşıncaya dek keşim kampının çevresini dolandı. Ağaçların arasından çıkarırken, Şerif'in 38'liğini paltonun cebinden çıkartıyordu.

Liesl bebek askısındaki kızın ağırlığını daha çok sol omzuna yüklemek için sırtını kamburlaştırarak yavaş yavaş yürüyordu. “Adın ne senin, tatlım?”

“Lorraine.” Sesi zayıf, kırılğan, incinmiş çıkıyordu. Güzel bir kız sesi.

“Kulübe ne kadar uzakta biliyor musun?”

Kız yanıt vermedi ve Liesl de soruyu tekrarlamamaya karar verdi. Çocuk üç yaşlarındaydı, zaman ve mesafe onun için farklıydı. “Eminim uzak değildir,” dedi Liesl, sesine inandırıcı ve emin bir ton vermeye çalışarak.

Çocuğun kolu sıkıca boynuna sarıldı.

Liesl yürümeyi sürdürdü ama yüz metre kadar sonra yolun kıyısına oturup askıyı çıkarttı. Yüzünün açıkta kalan kısmı acıyordu, özellikle de alnı ve burun kemeri. Ağrı derisine nüfuz edip dosdoğru kemiğe saplanıyor gibiydi. Kar yığınının yaslandı ve kızı rüzgardan korumaya çabalayarak, göğsüne sıkıca bastırdı.

“Buraya, içime gel.”

Olabilirdiğinize hızlı hareket ediyordu: kızı yere bıraktı, kendi paltosunu çıkardı, çocukla birlikte askıyı boynuna astı, sonra paltosunu tekrar giyip boğazına dek fermuarı çekti. Kız başını Liesl’in göğüslerinin arasına koydu ve ellerini koltuk altlarına soktu. Liesl kollarıyla çocuğu sardı, sırtını

ve omuzlarını ovaladı. Hamile olduğu zamanı hatırlamıştı. Kış ayları boyunca Gretchen'ı taşımaktan çok hoşnut olmuştu, çocuk onu sıcak tutuyordu.

Bir şelaleyi geçtikten sonra, Del izlerin farklı yönlerle gittiğini gördü. Ayak izleri eski bir kesim yolundan devam ederken, kar ayakkabısının izi ağaçlık tepeye çıkıyordu. Pronovost, Norman'a yetişebileceğini düşünmüş olmalıydı. Warren daha arkadaydı ama kar ayakkabısı giymekle üstünlük sağlamıştı ve tepeden kestirme yaparak kardeşine ilk ulaşanın kendisi olacağını düşünmüştü. Del tepeye tırmanan kar ayakkabısı izlerini takip etti. Ayı derisi palto, uzun ve ağırdı, olağanüstü sıcak tutuyordu; kokusu, köpeklerinin yağmurda ıslandıktan sonraki halini anımsatıyordu.

Norman'ın ardından bir ses geldi... arkasına dönünce, gölgelerin arasından ağabeyinin çıkıp geldiğini ve kafesin önüne doğru yavaşça yürüdüğünü gördü.

“Yates'in burada olduğunu nereden anladın?” Warren Şerif'in 38'liğini sağ yanında tutuyordu.

“Sadece tahmin ettim,” dedi Norman. “Adam benim davadan hemen önce kayboluverdi. Haliyle onun tanıklık yapmasını engelleyecek bir şey yaptığımdan şüphelendiler. Bahar vakti kar eridiği zaman da ortaya çıkmayınca, kimsenin bakmayacağı bir yere gömülü olacağını düşündüm.” Kardeşine doğru bir adım attı. “Beni, Yates'i öldürmüş gibi gösterme fikri... bunun Pronovost'a ait olduğunu biliyorum.”

Warren güldü. “Hangisine?”

“Ne?”

“Hangi Pronovost'a... Noel mi babası mı?”

“Noel mi?”

Warren başıyla onayladı. “Önceleri o kadar sinirlenmişti... tekrar duyamayacağını anladığı zaman. Bu fikri *o* attı ortaya. Bence babasının bunu gerçekten *yapılabilecek* bir şey olarak göreceğini hiç düşünmemişti. Bilirsin o orospunun bir sürü fikri vardır ama hepsini icra etmez.”

“Öyleyse babası yaptı.”

“Aslına bakarsan, babası hemen hemen her şeyi Noel için yapıyor. İşi o yaptı ve işe yaradı. Ama fikir kızındı aslında.”

Norman kızın sakladığı şeyin bu olduğunu anladı. Bir pişmanlık içinde olduğunu anlamıştı. “Yani onu sen öldürmedin,” dedi, “ama destekledin.”

“Ben çukuru kazdım, benim katkım da *buydu*. Son birkaç yıldır her sonbahar Pronovost bana burdaki lanet deliği kazdırıyor. Huzur içinde yatacak bir sürü mutsuz ayı. Bıktım artık bundan.”

“Ama ağzını da kapalı tuttun... sen bunu pek yapmazsın, Warren. Sırf ben uzun süre ortalıkta olmayayım diye sessiz kaldın. O zaman Noel’le her şey iyi gidecekti ki bu da sonunda bütün bu toprağa sahip olmak demekti. Senin olması. Ama işe yaramadı, ha.”

“Kabul etmeliyim ki düşündüğüm gibi çıkmadı,” dedi Warren. “Ama şimdi daha basit bir planım var. Çok daha basit... benim olanı alacağım.”

Norman silaha baktı. “Gerçek avcı. Sonunda.”

“Noel bana Lorraine’den bahsetti. Gerçekten senin kızın olduğuna inanıyor musun?”

“Bu topraktan da önemli, değil mi. Kan. Benim kızım olduğunu biliyorsun.”

“Sana bir şey söyleyeyim,” dedi Warren. “O *senin* olabilir ama benim olduğuna *inanacak*. Uzun vadede, önemi olan *bu... doğru* olup olmadığı değil, neyin doğru olduğuna *inanarak* büyüdüğü.”

“Gerçekten böyle mi sanıyorsun?”

“Evet,” dedi Warren. “Gerçekten sanıyorum ve sen de bunu köpek gibi biliyorsun. Bunun benim inancım olduğunu söyleyebilirsin. Hepimizde inanç olmalı, değil mi? Neye inanıyorsan doğru.”

“Sen sadece elinde olanla yetinmedin hiç,” dedi Norman. “Hep benimkine de sahip olmak istedin. Niye böyle, hiç merak etmiş miydin? Neden hiçbir şey sana yetmiyor?”

“Sanırım hapiste oturup bol bol düşünmüşsün.”

“Bir sürü vaktim oldu.”

“Benim yapacak daha iyi işlerim vardı,” dedi Warren.

“Yo, yapacak daha iyi bir şeyin hiç olmadı. Olay bu kadar, Warren. Senin bir amacın yok. Hiç olmadı. Çocukluğumuzdan beri, annem sana ne yapmanı söylese onu yapmak istemezdin. Eğer sana ne yapacağını söyleyecek biri yoksa, sinir içinde öylece otururdun. Büyüdüğümüz zaman da, vakit öldürmek için elinden geleni yaptın.”

“İyice boka batmaya alıştın, hem de bedavaya, ağabeyin sayesinde.”

“Bana yaptığın tek iyilik bu ve bu da iyilik değil zaten. Ben hep çıkmak istediğimi bildim. Fark burada... ben daha iyi bir şeyler gördüm ve onu istedim. Sen sadece benim elimdekini istedin çünkü benim bir şeye sahip olmama katlanamıyordun. Ve Noel de benim bulduğum en iyi şeydi.”

“Belki çok yüksekte atıyorsundur, ha,” dedi Warren.

“Hayır, sen ikimizi birden dibe vurdurdun.” Norman

ağabeyine doğru bir adım attı. “Sana tek bir şey söyleyeyim: Lorraine konusunda böyle olmayacak. Senin onun babası olduğuna uzun süre inanmaz. Zamanla anlayacaktır.”

“*Buna inanıyor musun?*”

“İnanıyorum. Gerçekten inanıyorum, Warren. Biliyor musun, Noel bana, Lorraine’de daha şimdiden benden bir şeyler gördüğünü söyledi, davranışlarında, düşünme tarzında. Büyüdüğü zaman bu gittikçe daha fazla ortaya çıkacak.”

“Sanmıyorum,” dedi Warren.

“Evet, sanıyorsun.”

Warren silahı kaldırdı ve Norman’a doğrulttu ama sonra duraksadı.

“Ne o?” diye sordu Norman. “Sen hep kararlısındır. Belki de ateş edemiyorsun, hepsi bu.” Norman bir adım daha atıp durdu, ağabeyinden beş adım kadar ötedeydi. “Bu mesafeden dosdoğru kalbimi vurabilirsin ama bunu istediğini sanmıyorum, Warren. Değil mi?”

Warren’ın gözlerinde bir şeyler dağılıyor, kendini bırakıyordu. Birdenbire bir gözyaşı ışıltısı gözlerini parlattı, neredeyse yalvarır gibiydi. Sonra ağzı gerildi. “Kahretsin, Norman,” diye fısıldadı nişan almak için kolunu kaldırırken. “Bu soğukta çok ileri gittik, artık geri dönüş yok.”

“*Warren!*” Pronovost karanlığın içinden bağırdı. “Bana bak, Warren.”

Warren konsantrasyonunu kaybetmek istemiyormuşçasına gönülsüzce başını sağa çevirdi.

“Bu zevki bana bırak,” dedi Pronovost.

“Siktir.”

Bıçkıhanede bir silah sesi yankılandı ve Warren’ın bedeni arkaya savruldu, sol yanına doğru yuvarlanırken kolları

yukarı doğru kalktı. Alnındaki bir delikten fışkıran kan, kaşlarından aşağı akıyordu.

Norman'ın yüzü kan ve kemik parçalarına bulanmıştı. Silah ayağının yanına düşmüştü. Bir silah sesi daha duyulurken, silahı alıp kendini gölgelerin arasına attı.

“Sen iyi misin, tatlım?”

“Evet,” dedi Lorraine, kadının paltosunun içinden.

“İyi.” Liesl kalktı ve yürümeye başladı, çocuğun ağırlığı yüzünden kamburlaşmıştı, başı öyle aşağıya inmişti ki botlarının kar içindeki hareketini izliyordu. Ara sıra yön bulmak için yukarı bakıyordu. Yukarı doğru yürüyordu ve rüzgar kuzeyden geliyordu. Artık tepeler görünüyordu ama bayırdaki kulübeden eser yoktu. “Güzel bir şarkı biliyor musun, Lorraine?”

Bir süre sonra, “Crazy,” dedi çocuk.

“Patsy Cline? Söyleyebiliyor musun?” Kız ses çıkarmadı. “Belki birlikte söyleyebiliriz, sanırım sözlerini hatırlayabilirim. Tamam mı?”

Paltosunun içinden ince bir ses “*Cra-zy*” diye şarkıya başladı, Liesl de yürürken ona eşlik etti. İlk kıtayı geçip ikincide tıklandılar, o yüzden ilkini baştan aldılar. Böyle üç kez söylediler.

Liesl yürümeyi kesti. Sırtını rüzgara döndü ve aşağıda, tepelerin arasında soluk bir kara düzlem, bir çatı görür gibi oldu. Noel'in bahsettiği bıçkışane olmalıydı bu, ormanın içinde otlaktan beş yüz metre uzaktaydı. Yola bir daha baktı ve kulübeyi göremedi, daha kilometrelerce ötede olabilirdi; oysa onun bu havadan kurtulması gerekiyordu. Kar yığınının öte yanına geçti ve otlakta ormana doğru

yürümeye koyuldu. Lorraine şarkı söylemeyi sürdürüyordu.

Tepenin zirvesine varırken, Del iki ani silah sesi duydu. Aşağılardaki bir binanın içinden geldiğine emindi. Bu mesafeden kendi 38'liği mi yoksa Pronovost'un 9 milimetreligi mi olduğunu çıkaramadı.

Liseden bu yana eline tatar yayı almamıştı, dedesi sadece yayla avlanırdı ve koleksiyonunda Del'in sadece ahırın arkasındaki bir hedefe doğrultmasına izin verilen bir tatar yayı da vardı. Tatar yayı avlanmak için değil, derdi dedesi; tarihi Romalılara dek uzanan bir savaş aracıydı bu. Onunki on beşinci yüzyılda, İtalya, Massa Marittima'da yapılmış bir tasarımın taklidiydi. Ahşap kısmına oyulmuş bir süslemesi vardı ve çok ağırdı. Del'in kulübeden getirdiği kamuflajlı yay hafif ve sağlam malzemeden yapılmıştı. Yayı aşağı doğrulttu ve ayağını üzengisine koyup ipi geri çekerek yayı tetik mekanizmasına kilitleninceye dek esnetti. İki oktan birini kanala yerleştirdi ve ayağını üzengiden çekti. Yayın kabzası omzuna iyi oturuyordu ayrıca silah elinde gergin ve dengeli duruyordu.

Takip ettiği kar ayakkabısı izleri sağa sapıyordu, ağaçların arasından binanın arka tarafına doğru onları takip etti. Çatıdaki delikler içeriye ancak ince ışık sütunları sızdırıyordu. Devrilmiş kirişlerden sallanan zincirler, rüzgarda hafif hafif şingirdiyordu. Böyle bir soğuk için hoş ve beklenmedik bir koku vardı -taze kazılmış toprak kokusu- ve renksiz sopalarla doldurulmuş bir çukura ulaştı. Soluk ışık altında kaburga kemiklerinden, kalın uyluklardan, soyulmuş kalçalardan ve huzurla yatar gibi kıvrılmış eklemlerden oluşan bir yığına bakıyor olduğunu anlaması vakit aldı. Kafataslarının

dan bazısı yukarı bakıyordu, diğerleriye kederli, yere bakıyordu. Hepsine de alından bir kez ateş edilmişti. İdam edilmişlerdi.

“Senin kaderinde ayılarla bir olmak yazılmış galiba,” dedi Pronovost. “Şu palto, şu uzun kahverengi kürk.” Sesi ke-resteler arasında yankılanıyordu, hangi yönden geldiğini kestirmek güçtü; daha da kötüsü, seste neredeyse neşeli bir ton, bir Tanrı’yı oynama hali vardı. “Anlaşılan biri kış uyku-larını bozmuş,” dedi. “Belki de uzatmış demem gerekir.”

Del uzun bir ahşap oluğun arkasına, gölgelerin arasına girdi. Çömeldi ve yerlere bakındı ama bir hareket göremedi.

“Şerif, ayı çiftliklerinin Çin gibi yerlerde yasal olduğunu kabul etmen gerekiyor. Onların hükümetlerinin düşüncesi, bunun türlerin yararına olduğu. Yasadışı etkinlikleri, yasak avlanmayı denetim altına almayı sağlıyor. Eğer Asya’da bu çiftliklerden kurmaya daha önce başlamış olsalardı, buralar-da ayı aranmaları gerekmeyecekti. Biz eğrinin tepesi diyebileceğin bir durumdayız.”

“Ne kadar ediyorlar?” diye sordu Del.

“Benim payım, yüz binin biraz üzerinde.” Pronovost’un sesi binanın uzak köşesinden gelir gibiydi, Del yavaşça o yö-ne hareket etti. “Yeni bir iş girişimi için fena değil, sence de öyle değil mi?”

“Bilemem,” dedi Del. “Hiç işadamı olmadım.”

“Artık bağlantıları tanıdığımdan, Woo-San o kadar gerekli değil zaten. Bundan sonra doğrudan dağıtırım. Buna aracıyı ortadan kaldırmak deniyor. Buradaki iş mantığını anlıyorsundur elbette?”

“Sanırım biraz çaktım.” Del binanın boyunu kat etmeyi sürdürdü.

“Görüyor musun bu kadar yolu niye gelmişsin, Şerif? Altı üstü bir yığın eski kemik için. Bu, kanıt sayılmaz. Kulübedeyken senin satın alınabilecek türden biri olduğunu ummuştum. Ama artık olay farklı, buraya kadar gelmişsin. Şerif, senin sorunun ahlaki ilkelerin olması ve onlar da beş para etmez. Benim sorumluluklarım var. Bu toprağa sahip olmak yıllarımı aldı. Onu korumak benim sorumluluğum artık. Anlıyorsun ya, gerçek korumacı *benim*. Bu toprağı olduğu gibi, olması gerektiğı gibi korumak için temsil ettiğı ilkeleri anlamam gerek. Bu ilkelerden yararlanmam gerek.”

“Neymiş bu ilkeler?”

“Başlıca ilke, her şey ölür,” dedi Pronovost. “Her şey ölür ve her şey geri döner. Azalma diye bir şey yoktur ve hiçbir şey gerçekten kaybolmaz. Sadece farklı biçimlere bürünür. Woo-San haklıydı: Dede asla gerçekten ölmez. Onun halkı bunu anlıyor, tıpkı bizim Kızılderililer gibi. Eğer ayı parçaları için iyi paralar vermek istiyorlarsa, ne ala. Onların ruhu hala burada, geri dönecekler. Ama ki önemli olan da bu, Şerif, ancak onlar için toprak olduğu zaman geri gelirler, ancak ben toprağı korursam. Bu da benim sorumluluğum.” Gerçekten inanan bir insanın ses tonuydu bu.

Del binanın ucunda bir şeyler fark etti. Devrik keresteler ve çökmüş çatı sistemi arasından görmek güçtü ama bir süre sonra büyük bir kafese baktığını anladı. Pronovost bu işin mantığından bahsetmişti ama parmaklıkların manzarası mantığın ötesine geçiyordu. Ancak bir insan vahşi bir hayvanı böyle bir yere kapatabilirdi. Demir parmaklıklar soğuk, boş mekanda sert bir geometri yaratmıştı.

İki ceset vardı, dışarda yatan Warren'dı. Önce Del içeride kimin oturduğunu anlayamadı, sonra yeni bir ceset olmadığını fark ederek, “Yates,” dedi.

“Daha çok kayıp halka gibi görünüyor artık.” Pronovost’un sesi bıçkıhanede yankılandı.

“Kanıt gibi görünüyor,” dedi Del.

Rüzgarın sesinden başka bir şey yoktu, sonra Pronovost “Şerif,” dedi, “hepimiz kanıtız. Yaşamın. Ölümün. Yeniden yaşamının.”

Norman kıpırtısız duruyordu. İri bir tahta kutunun arkasına çömelmişti. Pronovost sol taraflarındaydı ve Şerif’in sesi de sağdan, arka duvarın karşı köşesinden geliyordu.

Sıkışmış toprak zemini tırmalayan bot sesleri geldi. Norman ayağa kalktı ve Şerif’i görerek silahını doğrulttu. Ama aynı zamanda, Şerif bir kütüğün ardından çıkıp yayı, Norman’ın göz ucuyla gördüğü Pronovost’a nişan almıştı. Adam on metre kadar ötedeydi, silahını ve kolunu Norman’a doğrultmuştu.

Kimse hareket etmedi. Saniyeler geçti ve hiçbir şey olmadı. Norman’ın gözleri, Şerif’ten Pronovost’a sonra yine Şerif’e gidiyordu. Pronovost harika bir nişancıydı. Eğer Norman Şerif’e ateş edecek olursa, büyük olasılıkla, onu vurduğunu görmeden ölecekti. Ayrıca, Şerif önemli değildi, onun istediği Pronovost’tu.

“E, şimdi ne olacak?” diye sordu Pronovost sakince. “Biri üçe kadar saymak ister mi?”

“Norman,” dedi Şerif. “İndir şunu. Pronovost için gereken tüm kanıta sahibim. Bırak onu içeri tıkayım ve her şey senin için iyi olsun.”

“Tabii,” dedi Pronovost. “Güven buna, Norman. Ama bir de bunu düşün, ben içeri atılmayacağımı. Ne olursa olsun seni de beraberimde götüreceğim, seni ve ağabeyini. En

azından ikiniz de Noel’le Lorraine’i bir daha göremeyeceksiniz. Bunu kendime görev addediyorum.”

“Öyleyse neden ateş etmiyorsun?” dedi Norman. “Neyi bekliyorsun?”

“Doğru,” dedi Pronovost. “Sanırım biraz meraklıyım.”

Liesl binaya girince, rüzgardan kurtulduğuna şükretti. Ama girer girmez büyük bir kafes ve iki ceset görüntüsüyle karşılaşarak irkildi. Kafesin dışında yatan Norman’a benziyordu ama o olmadığını anladı, kardeşi olmalıydı. Kafesin içindeki şey ise korkunçtu ama çenesinden, büyük, sırttan dişlerden gözlerini alamadı.

Kafese doğru yürümeye başladı ve o sırada orada yalnız olmadığını fark etmesine yol açan bir şey, bir ses, bir hareket değil, bir şey hissetti. Ve soluna dönünce, gölgeler arasında onları gördü: tuhaf bir tablo oluşturan üç adam, hepsi de hareketsiz, sanki nişan alırken donakalmış gibi. Solunda Norman, sağında Del ve tam karşısında beyaz bıyıklı bir adam.

“Bu da kim?” dedi adam. “*Kar meleği* mi?”

Liesl konuşan adama bir tatar yayı doğrultmuş olan Del’e baktı. Adam uzun bir kürk palto giymişti ve eski çağlardan gelmiş gibi görünüyordu, avlanmanın günlük bir iş olduğu, hayatta kalmak için, ihtiyaçlar için yapıldığı zamanlardan.

Sola dönerek, “Selam, Norman,” dedi.

“Kurtulmuşsun,” dedi adam.

“Kurtuldum.”

“Üzgünüm, Liesl. İster inan ister inanma, üzgünüm. Yoluma devam ettim... üzgünüm, gerçekten üzgünüm.”

“Biliyorum,” dedi Liesl. “Noel de böyle söyledi, ‘Üzgünüm.’”

Silahı Del’in üstünden çekmeden, Norman’ın gözleri hızla kadına doğru kaydı. Diğer adam da -onun Noel’in babası Pronovost olduğunu tahmin etti Liesl- ona bir bakış attı. Ama silahlarını indirmediler.

“Noel’i mi gördün?” diye sordu Norman.

“Evet.”

“Niye üzgün olduğunu söyledi?”

“Önemli bir şey olmalı. Söylediği son şey bu oldu.” Liesl duraksadı. “Ölmeden önce söylediği.”

Şimdi hem Norman hem de Pronovost ona doğru dönüyordu, yüzleri kaygılı ve şaşkıncı ama hedeflerini bozmadılar.

“Noel?” diye sordu babası. “Noel öldü mü?”

“Yolda kaza geçirdik.” Del’e doğru döndü. “Monty fena yaralandı, sanırım.”

Üç adamın hep birden amaçlarını bir kenara bıraktığı ya da unuttuğu bir an oldu. Kadına merakla hatta çaresizce baktılar, sanki o bir tür açıklanamaz bir hayalmiş ve onlar da bunun gerçekliğiyle karşı karşıya kalmışlar gibi.

Kadının paltosunun içindeki Lorraine uyandı ve kıpırdandı. Üç adam da inanmaz gözlerle Liesl’i seyrediyordu: kadın, gözlerinin önünde dönüşüm geçiriyordu. Çocuk kollarını, bacaklarını kıpırdatırken inledi. “Burası *karanlık!*” dedi, sesi zayıf ve boğuk çıkıyordu. “*Çıkar beni!*” Liesl paltosunun fermuarını açınca Lorraine’in başıyla omuzları göründü.

Silahını indirip kıza doğru yürümeye başlayan Norman’ın yüzü değişti. Kadın bu ifadeyi tanıyordu, koruyucu,

kaygılı ama çaresiz, Gretchen küçükken Harold da çoğu kez böyle görünürdü.

O, kızı yaklaşıırken, Pronovost, Norman'ın sırtına nişan aldı.

Del kararlı bir şekilde, “ *Pronovost!*” dedi.

Fakat Pronovost ona aldırmadı ve silahın namlusunu doğrulttu. Del yayın tetiğini çekti ve gölgelerin arasından kırmızılı sarılı bir çizgi fırlarken güçlü bir ısıklık havayı yarıdı. Darbenin kuvveti Liesl'i ürküttü. Birden Pronovost'un göğsünden, sol köprücük kemiğinin altından bir yaka düğmesi fırladı ve tabancası ateş aldı.

Norman sendeleyip hemen Liesl'in ayaklarının dibine düştü. Lorraine'in çığlığı tepedeki tahtalarda yankılandı.

Yayın serbest kalmasıyla Del'in sağ omzuna bir sancı saplanmıştı. Pronovost ayakta duruyordu, silahı hala elindeydi ama yana indirmişti. Del hızla ayağını üzengiye koydu, yayı gerdi ve son okunu oluğa yerleştirdi.

Pronovost şaşkın bir halde paltosundaki kuş tüylerine baktı, sonra çığlık atmayı sürdüren çocukla Liesl'e doğru dimdik yürümeye başladı. Del hızla yer değiştirip Pronovost'un önüne çıktı. Adını söyledi ama adam yanıt vermedi artık başka bir mekanizmaya göre hareket ediyor gibiydi, bilinçsiz ama kararlı bir mekanizma. Avlandığı zamanlarda Del, tek düşüncesi bir adım daha atabilmek olan yaralı hayvanlarda görmüştü bu hali.

Bu arada, Pronovost'un sağ kolu kalkmaya, silahı doğrultmaya başlamıştı. Ateş ettiği sırada aralarında on metre yoktu; kurşun, kafesin demirlerinden birinde çınladı. Del yayı omuzlayıp tetiği çekti. Ok Pronovost'un göğsünü delip

geçti ve yana indirdiği tabanca yere yuvarlandı. Adam yana dönüp başını çatıdaki bir delikten dökülen karlara doğru kaldırdı. Yüzünü soluk bir ışık yaladı; gözleri, sanki daha önce bunların hiçbirini görmemişçesine merakla doluydu. Silah bir daha ateş alıp botlarının hemen yanındaki çamuru savurdu. Adam hala orada öylece duruyor, kara doğru bakıyordu. Belki de dua ediyordu.

Del yayı yere atıp ona doğru yürüdü. Pronovost onu görmüyordu bile. Ağzından kan geliyordu. Del elinden silahı almak için uzandı. Parmakları kaskatı olmuştu, silahı alabilmek için iki elini birden kullanması gerekti. Geri çekilip nişan aldı.

Pronovost ağır ağır kafese yürüdü. İlk ok belli bir açıyla sırtından çıkmıştı. Dizleri büküldü ve kafesin kapısına doğru düştü, başı iki demirin arasında aşağı doğru kaydı ve sonunda çenesi orta demirlerden birine çarptı. Orada çenesinden asılı kaldı, yarı ayakta, yarı diz çökmüş bir halde kaldı, bir tür boyun eğme hali; göğsünden kan boşanıyor ve Yates'in sırttan cesedinin önündeki toprakta birikiyordu.

Del geri döndü ve Liesl'in, Norman'ın başında diz çökmüş olduğunu gördü. Lorraine'i bir kolunun altına almıştı; çocuk artık ağlıyordu, yüzünü Liesl'in omzuna gömmüştü. Norman'ın sol dirseği Pronovost'un kurşunuyla parçalanmıştı ve Liesl adamın kemeriyle, pazusuna turnike yapıyordu.

"*Norman,*" dedi. "Kalkman gerek, Norman. Buradan gitmemiz lazım."

"Yapamam," diye fısıldadı adam. "Daha ileri gidemem."

"Kahretsin, *kalk ayağa,* Norman," dedi kadın. "Başkalarının başına gelen daha kötü şeyleri bir düşün... *hatırlıyor musun?*" Norman'ın yüzü acıyla gerilmişti ama şimdi kadı-

na bakıyordu. “Tamam,” dedi kadın. “Arkadaşının ne söylediğini hatırlıyor musun... adı neydi? Bing? Kazıklı Voyvoda’yı düşün?”

Bir süre sonra Norman sağlam kolunu oynattı ve yerden kalkmaya çabaladı. Del ayağa kalkmasına yardım etti. Ayağa kalkınca, Warren’ın cesedine baktı Norman. “Ağabeyim hep başkalarının elindekini alırdı,” dedi. “Senin de paltonu aldı ve şimdi her yeri kan olmuş. Geri istiyor musun?”

“Hayır,” dedi Del. “Şimdi ihtiyacım yok. Ağabeyin için, hepsi için, döneceğiz bu fırtınadan sonra. Artık buradan çıkmamız lazım.”

Liesl yaklaştı ve Norman sağlam kolunu kaldırıp Lorraine’in yüzüne dokundu. Ağlamamaya çalışıyordu kız. “Geçti artık,” diye fısıldadı adam. “Seni sıcak bir yere götüreceğiz.”

Del kızı Liesl’den alıp sırtına astı.

“Kulübe ne kadar uzakta?” diye sordu Liesl.

“Şu tepeden gidersek çok uzak değil,” dedi Del. “Warren kar ayakkabılarıyla geçti oradan, ben de peşinden geldim, o yüzden iyi bir patika açıldı. Oradan geçebiliriz.”

“Doğru,” dedi Norman. “Tepeyi dolanmaktan daha kısa olur.”

“Emin misin?” Kısacık bir gülüşle Norman’a baktı kadın. “Bir tepe mi sadece?”

“Aha,” dedi Norman. “Sadece bir tepe.”

Bıçkıhaneden çıkıp kuzeyden gelen rüzgara doğru yöneldiler. Tepenin ağaçlık eteğinden yukarı, tek sıra halinde yürürken, Liesl Norman’ın önünden gitti, Del arkadan geldi. Yorulmuştu ama ayakları hala hareket ediyordu. Çocuk yüzünü onun yakasının kalın kürküne gömmüştü ve kollarıyla

bacaklarının gevşekliğinden anladığı kadarıyla yorgunluğuna yenik düşmüştü.

Tepenin zirvesine vardıklarında, Del durdu ve bıçkıhaneye doğru baktı; fakat bina karların arasından hayal meyal görünüyordu. Hiç bu kadar büyük bir açlık yaşamamıştı, açtı. Ama diğer yandan arındırıcı bir rahatlama hissi ve bir şeyleri geride bıraktığı hissi vardı içinde, yalnız paltosunu değil, uzun zamandır onun olmayan bir şeyleri de. Bunların ne olduğunu şimdi tam olarak bilemiyordu. Bunların adını sonra da koyabilirdi. Tekrar yürümeye koyuldu ve Liesl ile Norman'ın, ilerde bir yerde, bir çalılığın içinden geçip beyazlığa karışmasını seyretti.

SONSÖZ

Nisan ayının sonlarındaki üç sıcak gün boyunca, Liesl'in bahçesinden kar kalktı ve ıslak kahverengi çimenler ortaya çıktı. Yine de Mayıs'ın ilk yarısı boyunca ara sıra kar yağdı ve kuzey sırtlarında, ormandaki kar kalıntıları Anma Günü'ne dek kalkmadı. Bitmez tükenmez odun arayışında, Lorraine'le birlikte sık sık ölü hayvanlarla karşılaşıyorlardı. Genellikle bir geyik oluyordu bu; ama rakun, kirpi, hatta birkaç buldukları da oldu. Lorraine bu keşiflerle heyecanlanıyordu ve Liesl onlara dokunmamasını söylüyor ama ölü hayvanları yakından incelemesine izin veriyordu. Barakanın arkasında, odun yığınınındaki yuvada buldukları genç ardıçkuşları, kış ölümlerine karşı panzehir gibiydi.

Liesl onu ilk eve getirdiği sırada çocuk, çevresinde yoğunlaşan kısa süreli medya ilgisinden etkilenmemiş gibiydi. Gazetecilerin telefonları fenalık vermişti, birkaç hafta boyunca Liesl telefona pek yanıt vermedi. Norman'ın davasını tekrar gözden geçiren yargıç, onun, Marquette'teki hapishaneye geri dönmesi gerektiğine karar vermişti ama cezası indirilmişti ve dokuz ay içinde şartlı tahliyesi söz konusu olacaktı. Norman'ın dirseği ağır ağır iyileşiyordu ama sol kolunu artık tam olarak kullanamayacaktı. Serbest kalıncaya dek kızının Liesl'le kalmasını kabul etmişti, Marquette Hapishanesi'nde onu düzenli olarak ziyaret ediyorlardı.

Bir sabah erken vakitlerde genç bir kadın, tamponunda kiralık çıkartması bulunan beyaz bir otomobille araba yolunda belirdi. Lorraine mutfakta yulaf ezmesi yiyordu. Liesl barakadan geçip dışarı çıktı, genç kadının tavırlarındaki bir şey, onunla mesafeli olması gerektiğini belli ediyordu. Diğer gazeteciler daha çok, gülen bir çocuk fotoğrafı istediklerini söylemişlerdi fakat Chicago Tribune'den gelen bu makale yazarı sorular sormaya başladı. Liesl'in içinden gelen ilk şey Harold'ın tüfeğini kapıp ona uygun yanıtı vermek oldu ama Francine d'Orr gerekli araştırmaları yaptığını kanıtlayabilen ilk gazeteciydi. Liesl'in kocasıyla kızını beş yıl önceki bir fırtınada kaybettiğini biliyordu ve evde yeniden bir çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordu. Liesl birden Francine d'Orr'u içeri, kahvaltıya davet ediverdi. Mutfak masasında iki saat boyunca konuştular. Tribune'ün Pazar baskısındaki makale öyle iyi olmuştu ki bir daha gazeteciler Liesl'i rahatsız etmeye gerek duymadı. Ormandaki kadınla beraber kalışını ileride ancak hayal meyal hatırlayacak olan Lorraine'in okumak isteyeceğini düşünerek gazete yazısını kesti.

Del akşamları düzenli olarak geliyordu. Gelemediği zaman da arıyordu. Monty'nin iyileşmesi uzun sürmüştü ve bu da Del'in altından kalkabileceğinden fazla işle uğraşması demekti; ayrıca Monty karakolda olmayınca iş de pek ilginç gelmiyordu. Kasaba konseyi, geçici bir adam alma işine burnunu soktu, sonra da olay, Del'in küçük kasaba politikasının kötü bir örneği dediği bir hale dönüştü. Önce, Monty'nin hastane faturalarını karşılayan sigorta konusunda itirazlar çıktı, sonra konsey Del'in Land Cruiser'ının onarımını karşılamaya karşı çıktı. Savlarının özünü hem Monty'nin yaralanmasının hem de Del'in aracının zarar görmesinin yetki

bölgeleri dışında meydana gelmesi oluşturunuyordu; demek ki iki görevli görevdeyken meydana gelmemiştir bunlar. Konsey ayrıca gerçek bir devriye arabasına para yatırmanın vakti geldiğini düşünüyordu, bu da konsey üyelerinden, Nega-unee civarında bir araba satış yeri olan birinin fikriydi.

21 Haziran akşamı, yaz gündönümünde, boyası yenilenmiş Land Cruiser tepeyi tırmanıyordu. Üst kısmı beyaza boyanmış orman yeşili rengi ve dört büyük tekerleğiyle göz kamaştırıcı görünüyordu. Liesl ile Lorraine araba yolunun kıyısındaki otları ayıklıyorlardı. Liesl, Lorraine'i araba sürer-miş gibi yapsın diye Del'in dizlerine oturttu. Aracın iç kısmı farklı görünüyordu; yeni deri koltuklar vardı ama bir şey yerinde değildi sanki.

"Telsizin," dedi Liesl. "Çıkarmışlar."

"Onu teslim ettim."

Kadın ona bakınca başıyla onayladı.

"Bırakıyor musun?"

"İstifa ettim. Monty şerif oldu, altına yeni bir devriye arabası çekiyorlar. Herkesin keyfi yerinde."

"Senin de mi?"

"Öyle çok birikmiş iznim var ki yaz boyunca maaş alacağım."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra sonbahar olur, genellikle ardından da kış gelir."

"Rahatlamış görünüyorsun."

"Her şey zamanla yerine oturur, sonra da bakarız. Sanki bir sürü günümü o karakolda soğuğu iliklerimde hissedip bekleyerek, bir şeylerin olmasını bekleyerek geçirmişim gibi geldi. Bir çağrı, bir şikayet falan bekliyorsun. Kanun gücü olmak daha çok bir caydırıcılık demek. Ben de caydırıcı

olmaktan yoruldum. Ve artık daha fazla beklemek istemiyorum. İstedğim...” Durdu ve şöyle dedi, “Saçmalıyorum, değil mi?”

“İyi gidiyorsun,” dedi Liesl.

“Bildğim tek şey var, o da şimdilik her şeyin yolunda olduğu. Mutlu olduğum bile söylenebilir ama bu kavramı hep abartılı bulmuşumdur.” Yolcu koltuğunda duran plastik torbayı aldı. “Öyleyse haydi kutlayalım.”

Lorraine torbaya baktı. “Dondurma! Vanilyalı mı?”

“Yalnız vanilya da değil, Fransız vanilyası,” dedi Del.

Bu egzotik ayrıntı kızın üzerinde beklenen etkiyi yarattı ve kız bunun gerçekten de umduğu kadar hoş olduğundan emin olabilmek için iri gözlerini Liesl’e çevirdi. Liesl de onaylayınca, Lorraine son zamanlarda yararlı, çekici ya da sadece eğlenceli bulduğu her şey karşısında yaptığı gibi ellerini çırpı.

Mutfağa geçtiler ve Liesl dondurmayı üç kaba bölüştürürken, Del ona hikayenin geri kalanını anlattı. “Ev ve arazim için birkaç düşüncem var. İpoteği neredeyse ödendi ve sanırım yeterince para toparlayıp gidebilirim...” Duraksadı. “Eski bir Warren Zevon şarkısından aktaracak olursam, bir sonraki en iyi şeye gidebilirim.”

Kadın dondurma kaplarından birini Lorraine’e uzattı. “Bahçede oturalım.”

Çocuk önden gitti ve barakanın arkasındaki solmuş şezlonglara oturdular. Havada nemli toprak kokusu vardı.

“Bir sonraki en iyi şey nedir?” diye sordu Liesl. “Ya da şöyle mi sormalıyım, neresidir?”

“İyi bir yelkenliyle, yedi deniz olabilir.” Del bir dondurma topunu dikkatle bölerken gözlerini kaptan ayırmadı.

“Şaka yapıyorum.” Kaşığı ağzına soktu ve küçük, düzgün bir topak bırakarak yavaşça çıkarttı. “Son birkaç haftadır Kuzey Eicher’daki birileriyle görüşüyorum. Bu iş hakkında söyleyebileceğim tek şey, bütün o formları özlemeyeceğim. Pro-novost’un geçen sonbahar vasiyetnamesini değiştirdiğini ve her şeyini Quebec’teki akrabalarına bıraktığını öğrendim, onlar da gayrimenkullerini paraya çevirmek istiyorlar.” Bir şey arıyormuş gibi ešeleyerek kabıyla uğraşmaya koyuldu.

“Kulübe mi?” diye sordu kadın. “Kulübeyi mi almak istiyorsun?”

Adam başıyla onayladı. “Çok istiyorlar ama evin satışından iyi para elde edersem, toparlayabilirim. Kulübeyle birlikte arazinin de bir kısmını satmak istiyorlar. Geri kalanı da ya kereste şirketlerinden biri alacak ya da devlet el koyacak. Kulübeyle birlikte yirmi beş dönümünü karşılayabilirim. Sanırım bir ortağa ihtiyacım var.”

“Bir iş ortağına.”

“Eh, öyle de diyebilirsin.”

Kadın dondurmasına devam etti. Birdenbire adama bakmaktan korkar olmuştu. Saat ondu ama yılın bu vaktinde gökyüzü on bire dek aydınlık kalıyordu. U.P.’de yazlar kısa olurdu ama günler uzundu ve azalan ışıktaki bir İskandinav berraklığı vardı. Bu anı beklediğini fark etti. Bu son birkaç ay içinde arkadaş oldukları gibi sevgili de olmuşlardı ama beraberliğe benzer bir şeye girişme çabası göstermemişlerdi. “Nasıl yürüteceksin?” diye sordu. “Yani, kulübe işini.”

“Onu olduğu gibi kullanacağım, kulübe olarak. Uzaklaşmak isteyen insanlar için. Avlanmak, balık tutmak, ormanda yürüyüşe çıkmak isteyenler için. Ayrıca sanatçılar için de, bir sürü iş çıkarabilecekleri bir sığınak olarak çekici gelir mi acaba, diye düşünüyorum.”

Liesl boşalan kabı çimene bıraktı. Elini bir süre orada tuttu, parmakları kaygan, serin otlara değiyordu. Kırılan bir dal sesi gelince ormana doğru baktı. “Bu evde çok uzun bir süre yaşadım. Bilemiyorum. Yıllarca yalnız yaşadım.” Sonra adamın beraber yaşama konusunda bir şey söylemediğini fark ederek adama bir bakış attı. Kadının evinde art arda iki geceden çok kalmamıştı. Onun gittiğini görmek kadını üzüyordu hep ama yalnızlığını da seviyordu. Adamın da sevdiğini biliyordu.

“Belki buradan ayrılman gerekmez,” dedi adam. “Benim tahminim oranın, en azından ilk birkaç yıl için mevsimlik olacağı.” Gözlerini hiç kıpırdatmıyordu ve kadın adamın ona acele bir karar verdirmemeye çalıştığını düşündü.

“Bunu bir düşünmem gerek.”

“Biliyorum.”

Kadın, ağzı dondurmaya bulanmış olan Lorraine’e baktı. Chicago Tribune’den gelen gazeteci, Francine d’Orr, Liesl’in özellikle kaçındığı bir şeyi anlamıştı. Norman hapisten çıkıp da kızı için geldiği zaman, bir çocuk kaybetmiş olacaktı, genç bir kızla geçebilecek bir yaşamdan ikinci kez vazgeçmesi gerekecekti. Bununla başa çıkıp çıkamayacağından kaygılanıyordu.

“Düşündüm de,” dedi Del. Ayağa kalkıp boş dondurma kaplarını topladı. “Bu iş yoluna girerse, Norman da en azından başlangıç olarak, gelip kulübede çalışmak isteyebilir.”

Liesl midesinin alt taraflarından bir şeyin koptuğunu hissetti ve çok kısa bir süre için içi bulandı. Bunun dondurmanın şekeri yüzünden olduğunu biliyordu. O his geçti ve Del’i eve doğru yürürken izledi.

“Biraz daha alabilir miyim?” diye soruyordu Lorraine ona.

“Hayır ama istersen bunları temizlememe yardım edebilirsin.”

Çocuk, Liesl’e dönüp başka bir görüş belirtmesi için bekle-
ledi.

“Çoktan uyku vaktin geldi,” dedi Liesl.

“Ama hala ortalık aydınlık.”

“Az sonra karanlık olacak.”

“Ne kadar sonra?”

“Sen o tatlı gözlerini kapar kapamaz karanlık olacak ve sen en tatlı rüyaları göreceksin,” dedi Liesl kızın saçlarına dokunurken. “Şimdi gidip Del’e yardım et, ben biraz sonra gelip seni yatağa yatıracam.”

Lorraine ona biraz daha baktı. Liesl’le birlikte yaşamaya ilk geldiği sırada, hemen her gece kabusla uyanıyordu; ama mevsim değiştikçe kabuslar azaldı. Yine de yaz akşamları uzadıkça yatağa yatma fikri sorun çıkarıyordu. Bu gece çocuk karşı çıkamayacak kadar yorgundu. Del’in peşinden çimende koşturdu ve barakanın kapısından içeri girerlerken adam onun elini tuttu.

Ağaçlar arasında bir dal daha çıtırdadı ve Liesl şezlongtan kalktı. Tepede kobalt mavisi bir gök olsa da artık yıldızlar belirmişti ve ağaçlar neredeyse karanlıktı. Bahçeyi baştan başa geçti ve avlunun kıyısında durdu. Bir hışırtı sesi vardı, kadın ilk ağaçların arasına daldı. On metre kadar uzakta bir hışırtı duyuyordu ve hava elektriklenmiş gibiydi. Bir çam kümesine yaklaşırken, insanı rahatsız etmeyen, misk gibi nemli bir koku aldı. Hafifçe öne eğilerek, kendi mentollü kokusunu bu kokuya katan ağaçlara yanaştırdı yüzünü. Hışırtılar kesildi ve ardından hafif bir iç çekişle kesilen tedirgin bir sessizlik oldu. Sonra, ayak sesleri ağaçların

arasında kaybolurken, Liesl bir an için bir ayak, bir kalça, karanlık ormanda karanlık bir hareketlilik gördü. Nefesini tutup tam bir kıpırtısızlığa, hiç bitmesin istediğı bir kıpırtısızlığa gömüldü.

Mus, geyik ailesinin en iri üyesidir. Çok iyi yüzer, göllerdeki ve ırmaklardaki bitkilerle beslenir. Sirtında hörgücü vardır. Burnu büyük ve uzun olur. Erkeklerin boynuzu enli ve dallıdır.

Kanada geyikleri de çok iridir. Yazın dağlardan tepelere çıkar, kış yaklaştıkça aşağılara inerler. Erkeklerin, zarif, çatallı boynuzları vardır.

Kara ayı her zaman kara olmaz, kahverengi ya da taba da olabilir. Kafası geniştir. İyi tırmanır. Ön ayağıyla vuracağı bir darbe, yetişkin bir geyiği öldürebilir.

